

*Жовті Води -
місто нашої долі*

Шановні читачі!

«Ми живемо у буремну та стрімку епоху великих звершень, великих змін і перетворень. Життя летить так швидко, що іноді немає вільної хвилини, аби замислитися над одвічними питаннями нашого буття: хто ми, що ми, куди йдемо? На жаль, неможливо подолати відстань у часі, що вимірюється століттями, адже часто-густо історичні факти губляться у глибині віків. Тому ми повинні любити і цінувати те, що нам дісталось у спадок від наших предків, продовжувати їхню справу, щоб залишити по собі слід на цій землі. Лише людина, яка поважає своє минуле, любить свій рідний край, цікавиться його історією та сучасністю, може побудувати достойне майбутнє», - впевнені жовтоводці в дні славного ювілею - 55-річчя з дня перейменування селища Жовта Ріка в місто Жовті Води - місто обласного підпорядкування.

Велика і славна історія Жовтих Вод розпочалася ще в далекому XVII сторіччі та пов'язана з першою визначальною перемогою українського війська під проводом Б. Хмельницького над польською шляхтою. Саме на жовтоводських землях гартувався незламний дух, прагнення до незалежності, вільного майбутнього, процвітання та зростання самостійної держави - України. Можна багато повідати про історичну минувшину жовтоводського краю, знаменні дати, визначні події. Але сутність міста, його серце і душа, минуле, сьогодення і майбутнє - це передусім його жителі.

Жовті Води - місто особливе, а значить, і люди, що живуть у ньому, теж особливі. Для кожного з нас це місто нашої долі! Внутрішній стрижень будь-якої людини, що народилася і живе у місті, творила його історію, будувала, навчала, прославляла його у віршах, піснях, художніх картинах – це насамперед любов до малої батьківщини, прагнення будувати, працювати, творити заради спільної справи – процвітання жовтоводського краю.

Своїми успіхами і здобутками, які завжди так нелегко давалися, місто завдячує перш за все жовтоводцям, які вміють працювати і любити свій край. Тож і ця книга – розповідь про наш спільний дім, ім'я якому – Жовті Води, книга про відомих жовтоводців, що зробили вагомий внесок у розвиток міста.

Бурхливе, наче океан, життя, стрімкий вир подій, влучні і прогресивні рішення, започаткування та продовження традицій, турбота про людей, створення життєвих благ, забезпечення високого рівня життєдіяльності міста – це лише вершина айсберга тих завдань, які вирішувалися героями нарисів та оповідань. По-різному склалося життя тих, про кого розповідає наша книга, багато хто назавжди полинув у вічність із журавлиним ключем, але місто Жовті Води стало їхньою долею.

А ми, жовтоводці, продовжуємо славні традиції, любимо своє місто, пишаємося своїми здобутками та формуємо день прийдешній, заради якого варто віддано працювати, відстоювати свої надбання, сміливо, яскраво мріяти, впевнено діяти, плекаючи місто нашої долі для майбутніх поколінь.

З повагою Міський голова Анатолій Кузьменко

Герб міста

Девіз “Богдан”

Форма прапора – квадрат (штандарт), який розділено по діагоналі на два поля – червоне та синє.

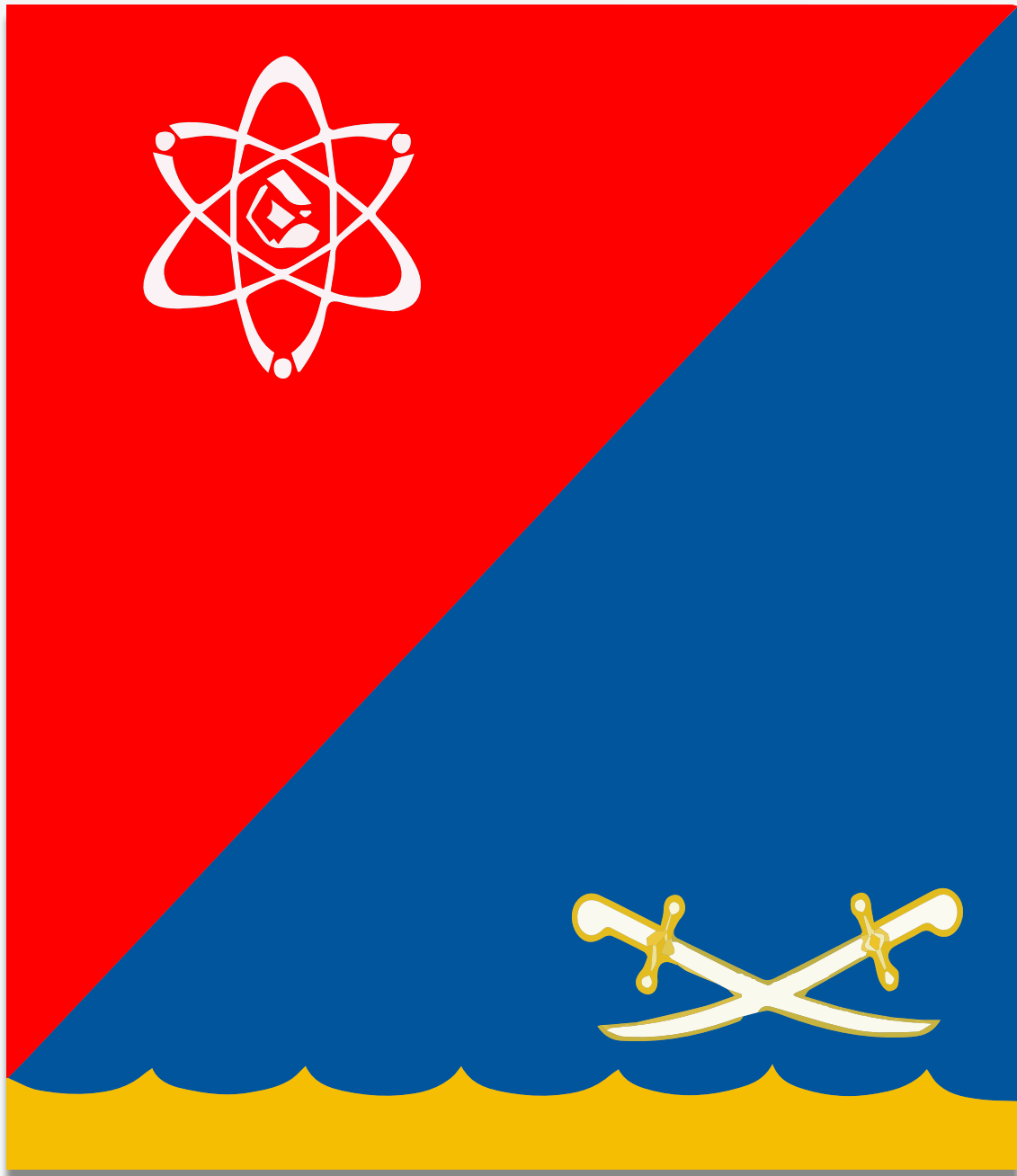
Червоне поле – символ радянського періоду. Це будівництво і розвиток нашого міста, його промисловості. На червоному полі розташовано символічний атом з електронами золотавого кольору, що символізує видобуток та переробку уранової сировини раніше для створення ядерного щита країни, а в даний час – для ядерного палива ядерної енергетики України.

Синє поле – це символ величч і краси нашого краю, його історичне минуле. Геральдичними фігурами сріблястого кольору зображено дві шаблі.

Хвиляста смуга жовтого кольору – це символ перемоги Богдана Хмельницького над польськими загарбниками на річці Жовтій у 1648 році.

Синя і жовта складові цієї частини прапора підкреслюють сучасну символіку незалежної України. Автор проекту прапора міста, переможець конкурсу (березень, 2005р.) - Шевченко Анатолій Васильовичу, пенсіонер.

Затверджено рішенням
міської ради від 24.02.1995р.
№ 55

Прапор міста

Герб міста Жовті Води являє собою класичний геральдичний щит прямокутної форми з відношенням висоти до ширини як 2:1.

В композиційному відношенні герб розділений на 3 горизонтальні частини. У верхній вузькій частині жовтими буквами на синьому фоні розміщена назва міста “Жовті Води”.

У середній основній частині герба коричневим кольором на жовтому фоні показані симетрично схрещені між собою орбіти атому. Всередині орбіт розміщений стилізований шматок уранової руди. Вся ця композиція символізує гірничодобувну та ядерну промисловість, яка була та є базою для міста.

Середня та нижня частини герба розділені між собою хвилястою лінією, символізуючи річку Жовта, на якій розташоване місто.

Жовто-синя кольорова гама герба символізує кольори державного прапора України.

Затверджено рішенням
міської ради від 2.03.2005р.
№ 587-86/IV

Гілля Жовтих Вод

Автор музики та слів

Олена Новосолова

I куплет

*Шляхом праведним віри й свободи,
Під Богдановим стягом святим.
Лине слава про Жовті Води
Золотавим сяйвом своїм.
Із прадавніх глибин оживають
Перемоги одвічні вогні,
Тут у вірі та праці живуть, процвітають
Нащадки святої землі.*

Приспів:

*Жовті Води – Батьківщино моя!
Козацький край завзяття й перемоги.
Живи, квітуй, моя рідна сторона,
Шахтарське місто – Жовті Води!*

II куплет

*Рідний край робітничої слави,
Де у шахтах глибоких жива
Віра в силу натхненної справи
І в щасливе своє майбуття.
Нехай вічно зорить, не згасає,
Сила мужніх робочих долонь.
Хай горить навіки не згорає,
Наш шахтарський одвічний вогонь.*

Приспів:

III куплет

*Нехай летиться ця пісня в простори,
Мов джерельна священна вода.
Та збирає вогні світанкові
В парках міста квітуча краса.
Нехай кличуть до праці заводи
І еднають гарячі серця,
А добром в'є життєві широкі дороги
Сонцесяйне величне ім'я*

Затверджено рішенням
міської ради від 27.06.2012р.
№ 734-24/VI

Жовтоводський край крізь роки історії

У далекому XVI столітті місцевістю Жовта Ріка називалася долина р. Жовтої. У декількох місцях берега річки оголювалися глинами скель з кварцового залізняка, тому вода була жовтого кольору. До річки виходили численні балки та байраки з непрохідними гаями диких яблунь, груш, вишень, слив, терну, дуба, клена.

Передісторія міста Жовті Води пов'язана з першою видатною перемогою селянсько-козацьких військ над польською шляхтою під час Визвольної війни українського народу 1648-1654 рр. Урочище Жовті Води, як і все запоріжжя, нікому не належало. Права сторона Дніпра називалася руською. До неї належала і Жовта Ріка. Ліва – татарською. Першими поселенцями долини річки Жовтої були збігли селяни, що називали себе козаками. Вони ловили рибу, полювали на звіра, будували перші зимівники, розводили худобу. Але гніт польських феодалів і спустошливі набіги татар ставили під загрозу саме існування українського народу. Щоб врятуватися, необхідно було об'єднатися для боротьби з іноземними поневолювачами.

А відомим наш край зробив саме ватажок козацтва – гетьман України Богдан Хмельницький. Саме з Жовтих Вод розпочалася визвольна війна українського народу проти польських завойовників.

Народився Богдан Хмельницький 27 грудня 1595 р. на хуторі Суботів. Помер 27 липня 1657 року. Освіту здобував у Київській братській школі, пізніше - в Єзуїтському колегіумі в Ярославі, а потім у Львові. Богдан Хмельницький зробив вагомий внесок у розбудову незалежної України, був гетьманом Війська Запорізького, полководцем і державним діячем, організатором та ідейним вождем козачих повстань. З чисельних його битв варто відзначити битву під Корсунем та під Жовтими Водами в 1648 році.

Видання «Історія міст і сіл Української РСР» говорить наступне:

«У середині квітня 1648 року поблизу урочища Жовті Води повстали селяни та козаки під проводом Б. Хмельницького зустріли польські війська під командуванням С. Потоцького і Я. Шембрака. У перших боях, 19 квітня, загони повсталих примусили шляхту відступити та зайняти невигідну позицію. Пізніше до головних сил повсталих приєдналися і реєстрові козаки, які були направлені польським командуванням для підтримки Потоцького. 5 травня військо Б. Хмельницького, перейшовши в рішучий наступ, виступило до табору противника. Битва продовжувалася два дні...»

Після ряду козацьких атак на табір поляками було прийнято рішення відходити, обгородившись з флангів рядами возів. Але біля урочища Князеві Байраки у верхів'ях річки Дніпрові Кам'янки козаками і татарами була зроблена засідка (дорога відступу перекопана окопами), і поляки були повністю розгромлені. С. Потоцького було смертельно поранено, інші начальники взяті в полон і відправлені до Чигирини.

Так завершилася перша переможна битва Визвольної війни, що мала величезне політичне та військово-значення. Важливим надбанням військового мистецтва Богдана Хмельницького у битві на Жовтих Водах стало застосування передового загону, сформованого з татарської кінноти, для зупинки ворога і прикриття головних сил козацької армії. Також характерною особливістю битви можна вважати застосування оперативного маневрування (з урахуванням просування військ) з метою створення вигідних умов для

розгрому ворога по частинах, а також тактичного маневрування на полі бою, зокрема вогнем артилерії.

Тому і візитною карткою нашого міста став пам'ятник Героям Визвольної війни українського народу 1648-1654 років.

З 1979 року виготовленням пам'ятника опікувався головний архітектор міста Юрій Кривонос. Вій пройшов всі інстанції при Раді Міністрів України, заключив договори зі скульптурною майстернею Києва та довів справу до завершення – повного виготовлення та установки пам'ятника. Трифігурна композиція виконана з бронзи, має висоту близько 7 метрів і являє собою зображення героїв Визвольної війни: Богдана Хмельницького, Максима Кривоноса та Івана Богуна. Скульптурна композиція розташована на пагорбі висотою близько 5 метрів. Для встановлення пам'ятника була проведена реконструкція міського парку. Урочисте відкриття відбулося 2 серпня 1991 року.

Від жовторічанського рудника до уранової столиці Європи

Про історію нашого краю ми дізналися дякуючи Микиті Яковичу Грибу (1909-1981). Микита Якович – ветеран Великої Вітчизняної війни, працював директором СШ № 5 з 1956 по 1979 рік. Історик і краєзнавець, він досконало вивчив й описав історію Жовтих Вод від кочівників-скіфів до сучасного міста. Саме він ініціював спорудження пам'ятника Загиблим Воїнам у м. Жовті Води, а в 1973 р. сприяв його реконструкції та встановленню Вічного вогню та плит з іменами загиблих, яких розшукував разом з учнями та родичами воїнів Радянської Армії. Микита Якович Гриб організував перший шкільний музей, експонати та матеріали якого стали основою для створення Міського історичного музею ім. Ю. І. Пригожина.

З досліджень М. Я. Гриба:

...Найстарішим населеним пунктом, який увійшов до складу міста Жовті Води, є село Весело-Іванівка, у минулому Рижково. Йому близько 200 років. За переказами, старожили цього села – вихідці з с. Жовте. А перші землянки робітників з'явилися в районі колишнього магазину № 2, який мав назву «Даниловка». Виникнення селища Жовта Ріка пов'язане з початком копальневих розробок.

Розробка залізної руди в Кривбасі та будівництво Катеринославської залізної дороги внесли вагомі зміни в традиційну господарську діяльність населення цього краю. У 1895 році підприємець Львов разом з інженером шляхів сполучення Боруцьким взяли в оренду в селян Весело-Іванівки 870 десятин землі і заклали на цих землях у 1898 році Весело-Іванівський рудник. У 1900 році власником рудника стало гірничопромислове товариство «Жовта Ріка», засноване в Брюсселі в 1890 році.

Біля Весело-Іванівського рудника в 1897-1898 рр. на землях, що були орендовані у міських поміщиків катеринославським купцем Копиловим та одеським промисловцем Калоті, відкрилися Краснокутський та Коломойцівський рудники. У 1904 році Коломойцівський рудник перейшов у власність німецького акціонерного «Товариства руської залізної промисловості». У кінці 90-х років XIX століття на річці Жовтій виникли інші рудники Брянського, Криворізького, Одеського товариств. З початком розробки залізної руди між селом Весело-Іванівка та рудниками виникло селище Жовта Ріка. Перші помешкання – землянки та бараки – були збудовані в 1895-1896 рр. У подальшому поселення розширювалося, забудовувалося барачними та казарменими спорудами.

Робітники, що працювали на жовторічанських рудниках, формувалися з місцевих і приїждих селян. Економічне становище гірників було вкрай важким. Капіталісти, як правило, застосовували понаднормові роботи (робочий день складав більш ніж 11,5 годин). Усі види робіт, як наземні, так і підземні, виконувалися вручну. Підприємці не турбувалися про безпеку працівників. Та й отримували гірники за каторжну працю мізерну плату. Досягаючи максимальних прибутків, рудопромисловці ввели безконтрольну систему штрафів.

«Не існувало робітника, якого не було б оштрафовано, – згадував більшовик В. А. Валявко, який працював у 1898-1904 рр. на руднику «Жовта Ріка» коногоном і слюсарем. – Штрафували за кожну дрібницю».

Доля Василя Антоновича Валявка пов'язана з історією та становленням нашого краю. У серпні 1904 року за участь у повстанні робітників на руднику Львовський В. А. Валявка було заарештовано та відправлено у заслання. Після повернення Василь Антонович Валявко брав участь в організації повстання в січні 1918 р. у Кривому Розі та встановленні Радянської влади, потім – у війні проти німецько-австрійських військ, що окупували наш край. Одна з вулиць нашого міста, яка починається біля шахти «Нова», носить ім'я Василя Антоновича Валявка.

Революційні події в країні 1901-1904 рр. значно вплинули на працівників рудників. Навесні 1904 року відбулися економічні стачки на рудниках Копилова та «Жовта Ріка». Чисельний страйк на руднику «Жовта Ріка» відбувся 31 серпня 1904 року, у ньому взяли участь понад 1 тис. гірників.

1905 рік вписав нову сторінку в історію революційних дій на території селища. Шахтарі Жовтої Ріки брали активну участь у Жовтневій всеросійській стачці. Після поразки революції 1905-1907 років в умовах промислового застою видобуток руди та чисельність робітників на рудниках коливалася. З 1908 по 1913 рік видобуток залізної руди різко зменшився, а напередодні Першої світової війни всі жовторічанські рудники добули 21,6 млн. пудів руди, що складало 5,5 % всього видобутку руди Кривбасу.

У 1913 році в селищі Жовта Ріка нараховувалося 17 «будинків для робітників» (так капіталісти називали казарми). У них проживало 930 шахтарів. Населення Жовтої Ріки становило 1300 мешканців. Перша початкова школа з'явилася тут у 1905 році.

У 1917 році в селищі виникла партійна організація рудника. Період революції та Першої світової війни можна пов'язати з видатною людиною нашого краю Григорієм Васильовичем Потаповим. Саме він став керівником першого партизанського загону, який налічував 350 бійців, у тому числі 50 кінників. Влітку 1919 року, коли почався наступ денікінців, більшість робітників «Жовтої Ріки» піднялися на захист Радянської влади, а загін Г. В. Потапова влився до лав Червоної Армії. При визволенні Катеринослава Г. В. Потапова було поранено. Після одужання він займався мирною працею, був нагороджений орденом Леніна. На спогад про безстрашного бійця Громадянської війни одну з вулиць нашого міста названо ім'ям Григорія Васильовича Потапова, який є Почесним громадянином міста Жовті Води.

У січні 1920 року в селищі було встановлено Радянську владу. Почала діяти селищна Рада народних депутатів, яка підпорядковувалася Криворізькій Раді. Після закінчення Громадянської війни становище на рудниках залишалося вкрай складним: кар'єри затоплені водою, обладнання вийшло з ладу. Населення селища в ті роки становило 1000 осіб. Рудник «Жовта Ріка» до 1923 року знаходився в стані технічної охорони. І лише в 1924 році всі кар'єри рудників були об'єднані в одне підприємство – «Рудник “Жовта Ріка”».

У роки перших п'ятирічок колектив рудника «Жовта Ріка» побудував нову електро-механічну майстерню, компресорну установку, високовольтну лінію передач. Почалося зведення перших багатоповерхівок. На рудник прибули лікарі. Початкова школа почала функціонувати як семирічка. Відкрився перший клуб та бібліотека.

У 1929 році був закладений ствол шахти «Капітальна», яку здано в експлуатацію в 1934 році, що поклало початок переходу від кар'єрного до шахтного способу добування руди. У 1939 році селище вже мало привабливий вигляд. На місці землянок з'явилися добротні, облаштовані будинки та гуртожитки. Напередодні Великої Вітчизняної війни в селищі нараховувалося 25 вулиць, проживало 6,5 тисяч мешканців. До 1940 року побудовано нову лікарню, відкрито диспансер. Неоціненний внесок в організацію та будову медичних закладів зробив Микола Григорович Попов.

Проект лікарні, планування лікарняного парку – все створювалося за участі не-втомного лікаря. Ще довго добрими словом згадуватимуть жовтоводці заслуженого лікаря УРСР М. Г. Попова, який врятував тисячі життів і в мирний час, і в роки Великої Вітчизняної війни.

Значних успіхів досягли мешканці рудника «Жовта Ріка» в довоєнні роки в сфері народної освіти. У 1930-ті роки працювало дві семирічки. У 1937 та 1940 р. вони стали середніми загальноосвітніми школами. У 1940 році на руднику була відкрита школа фабрично-заводського навчання, у якій навчалося понад 150 юнаків та дівчат. За зразкову навчально-виховну роботу в 1939 році вчительці Мотрі

Остапівні Рябикіній було вручено орден «Знак Пошани».

З 13 серпня 1941 року по 20 жовтня 1943 року рудник «Жовта Ріка» було окуповано. У братській могилі нашого міста поховано 259 воїнів сімнадцяти національностей, їх імена викарбувані на плитах Меморіального комплексу - братської могили радянських воїнів, загиблих при визволенні селища 26 жовтня 1943 року.

Наполегливий опір гірників не дозволив окупантам налагодити видобуток руди. Наприкінці 1941 року бувший головний інженер шахти «Капітальна» М. С. Чередниченко створив підпільну партійну організацію. До неї увійшли 16 комуністів та безпартійних. У ніч з 18 на 19 березня 1942 року підпільниками була запланована операція підризу шахти. Але на заводі стала

зрада. Практично всі підпільники були заарештовані та розстріляні. А вже 29 квітня цього ж року гітлерівці розстріляли також групу жовторічанських комсомольців за антифашистську діяльність. Але це не зупинило опір, і гітлерівці не отримали ані грама руди, бо в новорічну ніч 1943 року шахту було затоплено.

Завдячуючи пильності місцевих патріотів не вдалося фашистам підірвати шахту й при відступі. 20 жовтня 1943 року війська 92-ї гвардійської стрілецької дивізії (командир – полковник А. М. Петрушин), 3-ї армії 2-го Українського фронту і 41-ї гвардійської танкової бригади (командир бригади – полковник Ф. П. Васецький) визволили селище від фашистських окупантів.

Першим ступив на копальню загін автоматників молодшого лейтенанта Василя Васильовича Макрушина.

«Хоча селище Жовта Ріка не було в зоні безпосередніх бойових дій, все одно я щодня жив у напрузі фронтового життя. Тут розташувалися медсанбати та польові шпиталі, які цілодобово приймали поранених з передових позицій. І вдень, і вночі не затихали бої під Кривим Рогом, а тим часом у нас готувалися роботи по відновленню шахти «Капітальна», єдиної в Кривбасі шахти, яку по невідомим причинам не змогли вивести з ладу в серпні 1941 року наші підрильники, а у жовті 1943 року не вдалося знищити фашистам».

На фронтах Великої Вітчизняної війни воювало понад 700 мешканців селища Жовта Ріка, 330 з них нагороджені бойовими орденами та медалями. В. М. Коломоець прославився на фронті як першокласний льотчик-винищувач (у боях знищив понад 17 літаків ворога), і в 1945 році йому присвоєне звання Героя Радянського Союзу.

Старшина-танкіст М.А.Єфименко став повним кавалером Ордена Слави.

Разом з частинами Червоної Армії у визволене селище прибула група партійних і господарських працівників, яким необхідно було очолити відновлювані роботи на рудниках Криворізького басейну. Серед них секретар Криворізького міськкому КП(б)У І. М. Сіренко, І. А. Кудрявцев, І. М. Ульянов, спеціалісти гірничої справи К. В. Кудрявцев, А. А. Міняйло, С. М. Мелешкін, Д. М. Бесов, гірники-новатори А. І. Семиволос, А. А. Головатий. Уже з 1943 р. почало діяти рудоуправління «Жовта Ріка». Також після звільнення селища розпочала роботу селищна рада на чолі з гірничим майстром К. У. Деняком. У роки четвертої п'ятирічки завершилося відновлення рудника, а в 1946 році розпочато реконструкцію шахти «Капітальна». Паралельно з відновленням шахти «Капітальна» будувалася і шахта «Нова» та інші підприємства гірничої промисловості.

Призначений одразу після війни головним геологом Криворізького геологорозвідувального тресту Яків Миколайович Белєвцев, згодом вчений, ака-

демік АН УРСР, згадує, що в квітні 1945 року отримав Постанову Уряду про «проведення пошуків уранових руд на території Криворізького залізничного басейну всіма можливими засобами...»

За допомогою звичайного електроскопа Яків Миколайович вимірював рівень радіації керна, зразки якого знаходилися просто неба на подвір'ї тресту. Скільки радості було в дослідників, коли побачили, що пелюстки електроскопа розходяться на одному зі зразків, де було написано: «Свердловина № 7, копальня «Жовта Ріка»». Свердловина була пробурена з горизонту 110 шахти «Капітальна». У 1946 році для пошуків уранових родовищ на Україні була створена експедиція Кіровська з декількома геологорозвідувальними партіями.

«Якщо озирнутися на селище Жовта Ріка в післявоєнний 1946 рік, то найпомітнішою будовою був копер шахти «Капітальна», через який йшов видобуток руди. На захід від шахти та порослих травною уступів зон обвалення тягнулися ряди глинобитних будиночків, все комунальне господарство знаходилося на рівні первісного існування. Умови життя в селищі Жовта Ріка в минулому були нелегкі, жителі тулилися в тісноті, ще не скасовано було карткову систему... Повертаючись пам'яттю в ті часи, мимоволі дивуєшся, як долалися всі ці труднощі. Копальня працювала, видавала руду, люди господарювали, ростили дітей, у свята від щирого серця веселилися, ходили один до одного в гості, співали народні й військових років пісні. Загальним було прагнення налагодити життя, біди і розруха були у минулому, всіх підтримувало очікування змін на краще». Ось таким побачила рудник «Жовта Ріка» Марія Миколаївна Вознесенська.

М. М. Вознесенська, один із перших геологів, кандидат геолого-мінералогічних наук, поет і літератор, була направлена з Ленінграду в складі групи фахівців на Криворіжжя, де були виявлені родовища урану. Місцевим геологам терміново потрібна була наукова допомога. Порода руди абсолютно незвичайна, така, що не має аналогів серед відомих типів.

Марія Миколаївна згадує: «Незабаром становище в копальневому селищі стало змінюватися. Збільшилася чисельність населення, почалося будівництво житлових будинків міського типу, з'явилися нові магазини, школи, почалося асфальтування вулиць, збудували великий, нарядний Палац культури. Геологи прагнули дотримуватися всіх правил й обов'язків, пов'язаних із специфікою та незвичністю об'єкту дослідження, працювала спецчастина.

Але місцеве населення знало, що в їхній шахті «знайшли уран». Недивно, що звичайна місцева мешканка, переказуючи які-небудь новини, могла згадати, але все ж тихенько, так, до випадку, таємниче слово, адже працюючі гірники знали лише про «відкриття урану», не більш того».

24 червня 1951 року Рада Міністрів СРСР прийняла Постанову № 2659-1287\с\оп про створення Комбінату № 9 на базі рудників ім. Першого Травня та «Жовті Ріка». Ось так було засновано Східний гірничо-збагачувальний комбінат, підпорядкований 1-му Головному управлінню Міністерства середнього машинобудування, яке відало всім, що пов'язане з видобутком і переробкою атомного палива.

1951-1960 роки – період становлення уранового гірничо-збагачувального комбінату, розробки та впровадження найбільш передової в СРСР технології ведення гірничих робіт, будівництва великих нових шахт, гідрометалургійного і ремонтно-механічного заводів, теплоелектроцентралі, потужної бази будівельної індустрії.

Разом зі зростанням основного виробництва в степу, на рівнині, швидко зростало молоде місто. І коли чисельність населення збільшилася до 30 тисяч осіб, виникла необхідність про перейменування робочого селища в місто. Ким вирішувалося це питання? Ось спогади бувшого начальника політвідділу № 102 Івана Макаровича Ульянова.

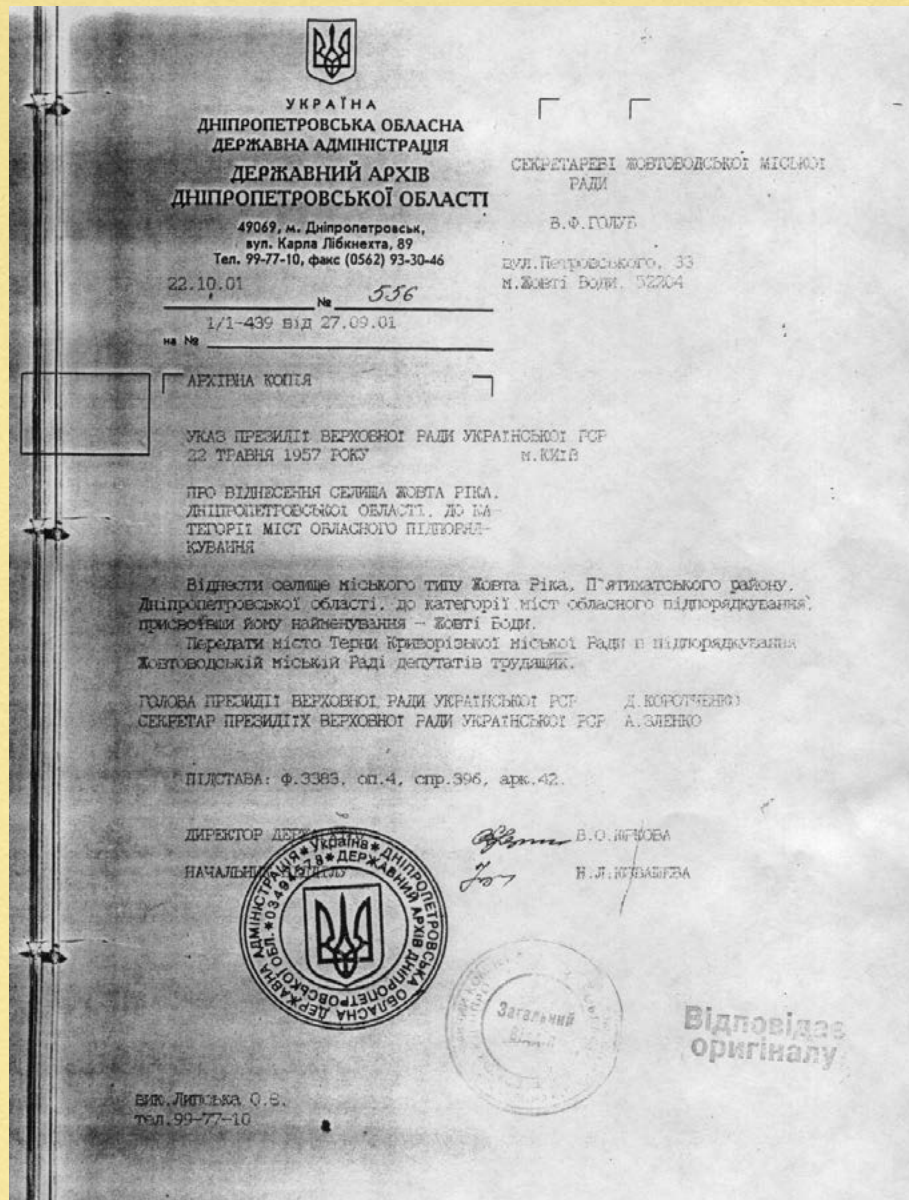
«З представлення Дніпропетровського облвиконкому депутатів трудящих в місті Києві я був прийнятий головою Президії Верховної Ради УРСР товаришем Коротченко. Прочитавши наше клопотання, він сказав: «Так, дійсно, ви маєте рацію. Місце історичне, перша перемога Б. Хмельницького під Жовтими Водами. Хай буде по-вашому. Дамо новому місту ім'я Жовті Води».

Так, 23 травня 1957 року вийшов Указ Президії Верховної Ради УРСР про перейменування робочого селища Жовта Ріка в місто Жовті Води.

У зв'язку з цим політвідділ № 102 було реорганізовано у жовтоводський міський комітет Комуністичної партії України. Першим секретарем обраний Іван Макарович Ульянов, згодом Почесний громадянин міста (одна з вулиць Жовтих Вод носить його ім'я). А першим головою жовтоводського виконкому Ради депутатів трудящих обраний Гаврило Лук'янович Бондаренко, згодом також Почесний громадянин нашого міста.

«Рік від року один за іншим входили до складу комбінату все нові об'єкти, – так згадує Борис Миколайович Чирков, який очолював Східний гірничо-збагачувальний

комбінат у перші дні народження нашого міста. – Зітхнули з полегшенням гірники, що отримали просторі, добре обладнані побутові кімнати та їдальні. Заселялося все більше будинків (до 1957 року в експлуатації було понад 200 тис. кв. м. житла). На той час побудували 7 шкіл, де вчилося 3700 дітлахів. Малята наповнювали дзвінким сміхом 14 збудованих дитячих садочків. Упорядковувалися вулиці і площі, рядками вишикувалися молоді дерева, зарябіли квіткові клумби. Врешті решт, 7 листопада 1957 року відкрив свої двері Палац культури. Погода стояла погана, дощова, була грязь, особливо липка, чорноземна. Люди йшли в обліплених багном чоботях, але кожен ніс із собою вихідне взуття; не заходячі у вестибюль, прямо на вулиці, на асфальті, перевзувалися, щоб, не дай бог, не занести хоч грудочку грязі в свій довгожданий Палац. Так йшли вперше в Палац культури його господарі – передовики виробництва, гірники, будівельники, монтажники з дружинами, а дехто з дітьми».

З тих пір на місцях давньої ріллі буквально зійшли упорядковані висо-

кі будинки міського типу. Їхні квартали змикаються з кварталами невеликих приватних будиночків, укутаних зеленими садами, і це додає місту приємної своєрідності. Жовті Води зажили повним життям.

На гербі міста над схрещенням козачих шабель – кристал магнетиту, охоплений сплетінням атомних орбіт, що сповістили про новий етап історії міста Жовті Води.

1950-80 роки ознаменувалися для м. Жовті Води потужним будівництвом житла, нових заводів, закладів соціально-культурної сфери, побуту та обслуговування. Вже в 1982 році функціонувало 8 промислових підприємств, 2 лікарняних комплекси, 2 профілакторію, 25 дитячих садків, замиський дитячий оздоровчий табір, 14 шкіл, політехнікум, музична школа, філія проектного інституту, фабрика штучного хутра, 40 магазинів, 16 їдалень, ресторан, 2 кінотеатри, Будинок побуту, автовокзал, міський вузол зв'язку, Державний банк, будівля виконкому, пам'ятники історії та культури, готелі та гуртожитки. Вулицям надавалися імена відомих революціонерів, державних і громадських діячів, українських і російських поетів і письменників, полководців, вчених і космонавтів.

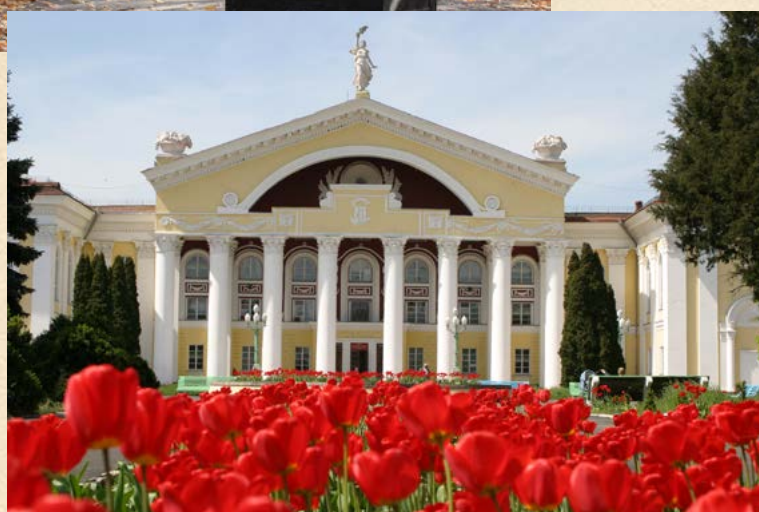
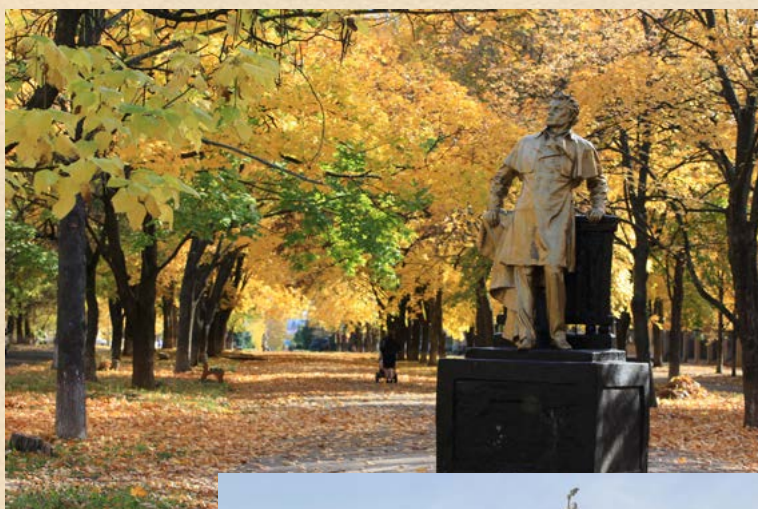
Історія безперервно розвивається і рухається вперед. Кожне нове покоління на власний розсуд зводило на жовтоводській землі нові будівлі, пам'ятники, які відображають особливості часу. Але дух любові до рідного міста – один на всі покоління, він непідвладний рокам.

У славний 55-річний ювілей перейменування селища Жовта Ріка на місто обласного підпорядкування Жовті Води ми, жовтоводці, складаємо віночок з любові до нашого міста: квіти в ньому – то долі людей, які нерозривно пов'язані з його історією, а стрічки – то життєві дороги, які вже пройдено й які ще доведеться торувати наступним поколінням.

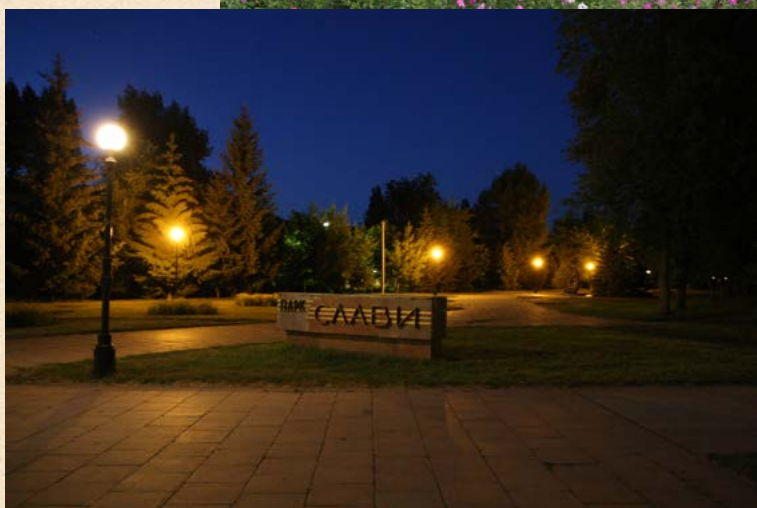
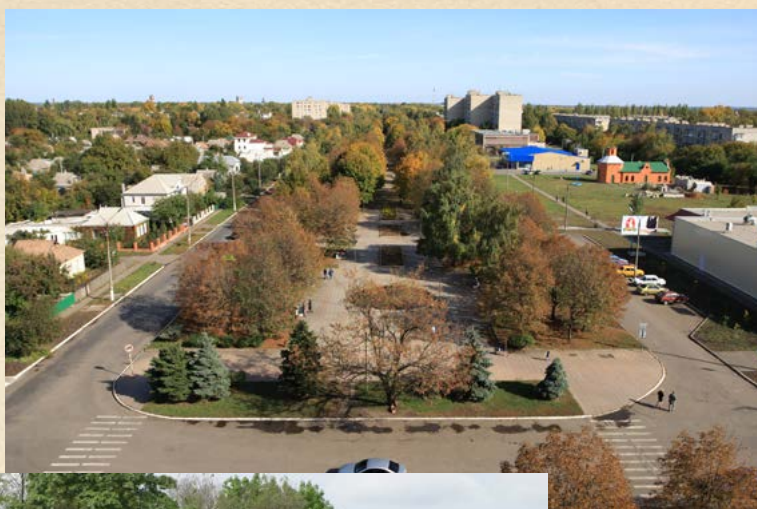
Гортаючи сторінки книги, ви ближче познайомитеся з підприємствами, установами, організаціями міста, пізнаєте життєві історії людей – тих, хто творив Жовті Води, їхню силу та славу, відчуєте відкритість душі жовтоводців, стук їхніх неспокойних сердець, які б'ються в унісон з часом.

Та це буде потім, а зараз запрошуємо вас на фотоекскурсію визначними місцями Жовтих Вод. Ми впевнені, що ви не зможете залишитися байдужими, а закохаєтеся з першого погляду в юність, красу, вишуканість, затишні та зелені вулиці та сквери нашого славетного міста, відчуєте дух історії та сьогодення.

Фотоекскурсія по місту

Фотоекскурсія по місту

Ротоекскусія по лісці

Ульянов Іван Макарович перший секретар Жовтководського міського комітету КПУ з 1957 по 1960 р.

Народився 1 березня 1906 року в місті Кривому Розі .

Свою трудову діяльність розпочав у 17 років слюсарем електромеханічної майстерні Жовтневого рудника у м. Кривий Ріг.

У 1933 році – помічник директора по праці, в 1934 р. – секретар партійної організації м. Кривого Рогу. З 1936 року працював інструктором, а потім завід-

увачем організаційно-інструкторським відділом міського комітету КПУ.

З 1951 по 1957 рік І. М. Ульянов – начальник політвідділу в/ч № 58 183. У 1957 році очолив Жовторічанський районний комітет КПУ. З дати утворення (1957 рік) по 1960 рік працював першим секретарем Жовтководського міського комітету Комуністичної партії України.

Нагороджений орденом Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора, медаллю “За доблесну працю в роки Великої Вітчизняної війни 1941-1945 років”, медаллю “За відбудову підприємств гірничої металургії півдня”.

У 1969 році І. М. Ульянову присвоєне звання «Почесний громадянин м. Жовті Води».

Бондаренко Гаврило Лук'янович голова виконкому Жовтководської міської Ради депутатів трудящих з 1957 по 1963 р.

Народився в шахтарському селищі Бургуст Антрацитівського району Луганської області.

Трудову діяльність Гаврило Лук'янович розпочав шахтарем-робочим лави. Перед початком війни працював парторгом шахти. З 1941 р. навчався у військово-політичній академії, яку закінчив у 1942 році й одразу

був направлений до діючої армії.

Учасник Великої Вітчизняної війни, у складі 64 армії приймав участь в обороні Сталінграду, визволяв Україну, брав участь у бойових діях у Китаї.

У складі діючої армії визволяв Будапешт, Відень, приймав участь у бойових діях в Празі.

Після війни Гаврило Лук'янович служив в будівельних військах. З 1946 по 1950 р. його військова частина розташовувалася в м. Харкові, потім – у м. Генічеську та забезпечувала будівництво автомагістралі Москва-Сімферополь.

З 1950 по 1953 р. брав участь у будівництві військових об'єктів на території СРСР.

У 1954 році прибув до Жовтих Вод у складі в/ч 3 000 в якості начальника політвідділу частини.

З 1957 по 1963 р. - голова виконкому Жовтководської міської Ради депутатів трудящих. З 1963 по 1969 рік - голова народного контролю міста Жовті Води.

Нагороджений двома орденами Вітчизняної Війни, трьома орденами Червоної Зірки.

У 1969 році Г. Л. Бондаренко надано звання «Почесний громадянин міста Жовті Води».

Конарев Михайло Олександрович
перший секретар Жовтоводського міського комітету КПУ
з 1960 по 1987 р.

Михайло Олександрович Конарев народився 7 травня 1927 року в селі Конаревому Сонцевського району Курської області.

Закінчивши на батьківщині неповну середню школу, вступив до Старооскольського геологорозвідувального технікуму. Після переїзду до України вступає до Дніпропетровського гірничого інституту.

Після здобуття вищої освіти працював майстром, потім старшим майстром на одній із перших уранових копалень Мойли-Су в Киргизії. У 1953 році був направлений на Східний гірничо-збагачувальний комбінат. Тут Михайло Олександрович пройшов шлях від начальника підземної ділянки глибокого буріння, начальника підземного бурового цеху рудоуправління № 2 до головного інженера геологорозвідувальної партії № 2.

У березні 1960 року Конарева М. О. обрали другим, а у жовтні – першим секретарем Жовтоводського міського комітету Комуністичної партії України. На цій посаді він пропрацював 27 років.

За його ініціативи було вирішено побудувати в Жовтих Водах Південний радіозавод на 5 тисяч робочих місць і приладний завод “Електрон” на 5,2 тис. робочих місць. Згодом було збудовано фабрику штучного хутра.

У період з 1960 по 1985 рік місто збудувало 530 тис. кв. м. житла. Було споруджено нову поліклініку, дитячу поліклініку, туберкульозне та інфекційне відділення, пологовий будинок, молочну кухню, ряд навчальних закладів.

М. О. Конарев був нагороджений орденом Леніна, двома орденами Трудового Червоного Прапора, орденами “Знак Пошани”, “За мужність”, дев’ятьма медалями СРСР та України, удостоєний почесного звання лауреата премії Ради Міністрів СРСР, нагрудного знаку “Відмінник охорони здоров’я СРСР”, нагороджений нагрудними знаками “Відмінник народної освіти УРСР”, “Відмінник освіти СРСР”.

У 1987 році Конареву М. О. було надано звання “Почесний громадянин м. Жовті Води”.

Йолтишев Борис Іванович
голова виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради
депутатів трудящих з 1963 по 1971 р.

Народився 19 лютого 1924 року в Пермській області.

У червні 1941 року закінчив школу в м. Чусово Пермської області.

У 1942 році вступив до Свердловського юридичного училища, а в 1952 р. почав навчання на юридичному факультеті Київського університету.

У березні 1963 року обраний головою виконкому Жовтоводської міської Ради депутатів трудящих м. Жовті Води. На цій посаді працював до жовтня 1971 року.

Далі трудова діяльність Б. І. Йолтишева продовжилася на Східному ГЗК, а потім – на Південному радіозаводі.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора.

Назаренко Віктор Іванович

голова виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів з 1971 по 1981 р.

Народився 27 лютого 1935 року на хуторі Мігути Канівського району Краснодарського краю. Закінчивши семирічку, вступив до гірничого технікуму в м. Ростов-на-Дону, а після його закінчення був направлений на роботу до м. Жовті Води. Розпочав свою трудову діяльність гірничим майстром. Потім працював начальником дільниці шахти «Вільхівська». З серпня 1953 по 1961 рік Віктор Іванович був секретарем комсомольської організації шахти. З 1962 року він займався партійною роботою, був інструктором Жовтоводського міського комітету КПУ. З 1967 року В. І. Назаренко працював секретарем парткому шахти. Закінчив Вищу школу ВЦСПС.

У 1971 році В. І. Назаренко обирається головою виконкому Жовтоводської міської Ради народних депутатів. Він займав цю посаду десять років. Неодноразово обирався депутатом міської і обласної Ради народних депутатів.

Нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, двома орденами “Знак Пошани”, медаллю “За сумлінну працю до 100-річчя з дня народження В.І. Леніна”.

Малиш Григорій Андрійович

голова виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів з 1981 по 1987 р.

Народився 3 липня 1932 року на Кіровоградщині в селі Чечеліївка. Після визволення села від німецько-фашистських загарбників у 1943 році розпочав трудову діяльність в колгоспі. У 1945 році сім'я переїздить на рудник Жовта Ріка. Після закінчення семирічки в 1949 році пішов працювати на шахту “Капітальна” в геологорозвідку та отримав повну середню освіту у вечірній школі.

У 1957 році закінчив Дніпропетровський металургійний інститут та отримав спеціальність металурга, інженера-ливарника, після чого повернувся до міста Жовті Води. Далі молодий фахівець пройшов шлях від майстра до начальника технічного відділу на РМЗ СхідГЗК.

У 1970 році Григорія Андрійовича Малиша обирають депутатом Жовтоводської міської Ради депутатів трудящих, згодом – заступником голови міськвиконкому.

З 1981 по 1987 роки Г. А. Малиш – голова виконкому Жовтоводської міської Ради народних депутатів. Дев'ять разів обирався депутатом міської ради та тричі – депутатом обласної ради. Понад десять років очолював Раду ветеранів м. Жовті Води.

Нагороджений нагрудним знаком “Відмінник народної освіти УРСР”, орденом “Козацька Слава” III ступеня.

У 2001 році Г. А. Малишу присвоєне звання «Почесний громадянин м. Жовті Води».

Москаленко Анатолій Іванович
перший секретар Жовтоводського міського комітету КПУ
з 1987 по 1990 р.

Народився 17 лютого 1942 року в м. Кривому Розі.

Після закінчення середньої школи з 1962 по 1965 р. проходив службу в лавах Радянської Армії. У 1965 році розпочав трудову діяльність електрослюсарем на заводі «Криворіжсталь».

На протязі 1967-1990 рр. займався комсомольською та партійною роботою: завідував оргвідділом обкому комсомолу, був першим секретарем Саксаганського районного комітету КПУ, другим секретарем Криворізького міського комітету КПУ. А в 1987 році очолив Жовтоводський міський комітет КПУ.

З квітня 1990 по жовтень 1994 року працював директором ДП «Обласний Діловий центр», займав посаду завідуючого відділом облвиконкому та Дніпропетровської облдержадміністрації.

Має дві вищі освіти, закінчив Кримський та Дніпропетровський державні університети. За фахом історик та економіст. А. І. Москаленко – кандидат економічних наук, доцент, у 1987 році закінчив аспірантуру кафедри управління Академії суспільних наук при ЦК КПРС.

У 1994 році А. І. Москаленко був обраний народним депутатом України. Очолював комітети Верховної Ради, міжпарламентську групу по роботі з країнами Середньої Азії.

У 1994 році вийшла з друку книга Анатолія Івановича Москаленка «Управління підприємством на межі ХХІ століття».

Нагороджений орденом «Знак Пошани», п'ятьма медалями Президії Верховної Ради УРСР та СРСР.

Шевяков Анатолій Іванович
голова виконкому Жовтоводської міської Ради народних депутатів
з 1987 по 1994 р.

Народився в 1948 році в м. Свердловську. У 1952 р. разом з родиною переїхав до Кривого Рогу. У 1963 році закінчив середню школу та вступив до Криворізького технікуму гірничого транспорту. Свою трудову діяльність розпочав у 1964 році автослюсарем на Криворізькій автобазі № 18, одночасно продовжуючи навчання в технікумі на вечірньому відділенні.

У 1968 році А. І. Шевяков пішов на строкову службу до лав Радянської Армії Одеського військового округу, де служив до 1970 року. Після армії був прийнятий на посаду водія в автомобільне транспортне підприємство м. Кривого Рогу. З 1972 по 1985 рік працював на Південному радіозаводі інженером, начальником зміни, начальником цеху, вивільненим головою профспілкового комітету, секретарем партійного комітету. З 1985 року обіймав посаду другого секретаря Жовтоводського міського комітету КПУ.

У березні 1987 року був обраний головою виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів. З 1994 по 2002 рік – заступник генерального директора Східного гірничо-збагачувального комбінату. З 2002 року і по теперішній час очолює комунальне підприємство «Виробниче житлово-ремонтно-експлуатаційне об'єднання» м. Жовті Води.

У 2012 році А. І. Шевякову надано звання «Почесний громадянин м. Жовті Води».

Нікітін Володимир Анатолійович
перший секретар Жовтоводського міського комітету КПУ
з 1990 по 1991 р.

Народився 13 січня 1951 року в м. Новокузнецьку Кемеровської області. З 1972 року працював підземним бурильником свердловин; гірничим майстром; заступником начальника, а пізніше начальником підземної дільниці на шахті “Нова” Східного гірничо-збагачувального комбінату. Очолював комсомольську організацію дільниці шахти.

У 1975 році вступив до лав Комуністичної партії України. Був делегатом з’їзду

ЛКСМ України.

У 1985 році В. А. Нікітін обраний до бюро Жовтоводського міського комітету Комуністичної партії України та затверджений заступником секретаря парткому Східного гірничо-збагачувального комбінату.

З 1986 року – секретар парткому Східного гірничо-збагачувального комбінату.

У 1990 році очолив Жовтоводський міський комітет КПУ.

З 1991 по 1996 рік працював на шахті “Нова” на керівних посадах, а з

1996 по 2007 рік В. А. Нікітін – начальник Жовтоводської державної інспекції охорони праці.

Обирався депутатом Жовтоводської міської ради трьох скликань.

Ханіс Едуард Наумович
голова виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів з 1994 по 1997 р.

Жовтоводський міський голова з 1997 по 2002 р.

Народився 30 серпня 1940 року в місті Дніпропетровську.

У 1968 році Е. Н. Ханіс став мешканцем м. Жовті Води.

У 1971 році закінчив Дніпропетровський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «теплогазопостачання». Пройшов шлях від слюсаря до начальника газового господарства. 25 років був керівником Жовтоводської виробни-

чо-експлуатаційної контори газового господарства.

Починаючи з 1979 року п’ять скликань поспіль обирався депутатом Жовтоводської міської ради.

У червні 1994 року був обраний головою виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів, а в березні 1998 року обраний міським головою вдруге.

У 1995 році за участі Е. Н. Ханіса було створено і затверджено Програму радіаційного та соціального захисту населення міста Жовті Води.

У 2010 році Е. Н. Ханісу надано звання «Почесний громадянин м. Жовті Води».

Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України.

Перьков Петро Георгійович
Жовтоводський міський голова з 2002 по 2004 р.

Народився 17 листопада 1954 року в м. Терни Дніпропетровської області.

У 1978 році закінчив Московський інститут сталі і сплавів за спеціальністю інженер-металург. Трудову діяльність розпочав у 1978 році на заводі поліметалів у м. Москві. З травня 1979 року працював на гідрометалургійному заводі державного підприємства “Східний гірничо-збагачувальний комбінат” майстром, старшим майстром, начальником зміни заводу, начальником дільниці. З грудня 1992 року до березня 2002 року – директор гідрометалургійного заводу.

Був депутатом Жовтоводської міської ради ХХІІІ скликання. На виборах 31 березня 2002 року обраний на посаду міського голови м. Жовті Води.

З 2004 року П. Г. Перьков – генеральний директор державного підприємства “Східний гірничо-збагачувальний комбінат”. Під його керівництвом у 2006 році підприємство нагороджене Дипломом лауреата Міжнародного академічного рейтингу “Золота фортуна” у номінації “За вагомий внесок у справу розбудови України”.

У 2006 році П. Г. Перькову надано звання “Почесний громадянин м. Жовті Води”.

Гарячий Володимир Григорович **Жовтоводський міський голова з 2005 по 2006 р.**

Народився 29 вересня 1946 року в селищі Просяная Покровського району Дніпропетровської області.

Працював в Конструкторському Бюро “Південне”, м. Дніпропетровськ.

З 1974 по 2000 р. проходив військову службу в органах безпеки. Полковник запасу Служби безпеки України.

Після звільнення з військової служби у 2000-2002 рр. працював заступником генерального директора по безпеці Східного гірничо-збагачувального комбі-

нату.

З квітня 2002 року займав посаду першого заступника міського голови міста Жовті Води, потім з серпня 2004 року виконував обов’язки міського голови міста.

У січні 2005 року був обраний міським головою міста Жовті Води. На даний час працює радником генерального директора ДП «СхідГЗК».

Голуб Василь Федорович **Жовтоводський міський голова з 2006 по 2010 р.**

Народився в 1955 році в с. Стахорщина Новгород-Сіверського району Чернігівської області.

Після закінчення середньої школи в 1972 році вступив до Харківського інституту механізації та електрифікації сільського господарства. Після закінчення інституту розпочав у ньому трудову діяльність асистентом на кафедрі технології металів, а потім був обраний на посаду заступника секретаря комітету комсомолу закладу.

У 1977 році призначений на посаду заступника завідуючого організаційним відділом Московського РК ЛКСМУ м. Харкова. З 1979 по 1981 рік проходив службу в лавах Радянської Армії.

З 1981 року постійно проживає у м. Жовті Води. Працював в Жовтоводському управлінні будівництва на інженерно-технічних посадах та пройшов шлях від майстра до головного інженера дільниці.

У квітні 1998 року був обраний секретарем Жовтоводської міської ради, а в 2002 році обраний повторно. Тричі обирався депутатом Жовтоводської міської ради.

У березні 2006 року В. Ф. Голуба було обрано Жовтоводським міським головою.

Нагороджений нагрудними знаками «Відмінник освіти України», «За розвиток місцевого самоврядування».

Вічний вогонь пам'яті

Жовтоводську організацію ветеранів України створено установчою конференцією 12 лютого 1987 року. Її організаційна структура на 01.01.2012 р. налічує 31 первинну та 51 цехову ветеранські організації, у складі яких більше 15 тисяч членів. У тому числі:

- інвалідів I, II, III групи Великої Вітчизняної війни - 102 ос.
- учасників бойових дій (фронтовиків) - 52 ос.
- учасників партизанського руху та підпілля - 2 ос.
- учасників подій блокадного Ленінграду - 4 ос.
- малолітніх в'язнів концтаборів - 15 ос.
- учасників бойових дій (прирівняних) - 246 ос.
- ветеранів Великої Вітчизняної війни (прирівняні) - 2159 ос.
- діти війни - 5111 ос.
- ветеранів праці - 5335 ос.
- ветеранів військової служби - 274 ос.
- інші категорії - 1720 ос.

Робота міської організації ветеранів здійснюється відповідно до річних планів, з включенням питань, які виникають у процесі діяльності. Питання виносяться на обговорення пленумів, засідань Ради або Президії.

У засіданнях пленумів активну участь беруть керівники та спеціалісти місцевого самоврядування, підприємств, установ, організацій міста.

Міська організація ветеранів підтримує тісний зв'язок з Управлінням праці та соціального захисту населення, управлінням Пенсійного фонду у Дніпропетровській області, Територіальним центром по обслуговуванню людей похилого віку, відділенням Червоного Хреста, Медико-санітарною частиною № 9, підприємствами, які надають послуги та пільги ветеранам.

Часті зустрічі з ветеранами надають можливість з перших вуст дізнаватися про проблеми людей й оперативно їх вирішувати, а також інформувати ветеранів про зміни до законодавчої бази, про можливість кожного підприємства, установи щодо надання пільг і допомоги, вирішення соціальних проблем, що виникають. Рада ветеранів сприяє розвитку волонтерського руху, бере участь у реалізації міських програм і соціально-економічному розвитку міста, співпрацює з профспілками, приймає активну участь у патріотичному вихованні молоді.

Ветерани міста тісно співпрацюють з органами самоорганізації населення. Керівництво органів місцевого самоврядування, депутати міської ради, керівники підприємств, організацій, установ міста надають значну допомогу міській, первинним, цеховим організаціям ветеранів у вирішенні питань щодо поліпшення умов їхнього життя та побуту. За участі та підтримки підприємств міста надається матеріальна допомога,

З ліва на право: Деркач Владимир Павлович, Петренко Владимир Петрович, Іщенко Григорій Климович, Андреев Костянтин Фенопентович, Вайвалов Михайло Андрійович. Ветерани Великої Вітчизняної війни під час святкування 65-ї річниці Великої Перемоги. Травень 2010 року.

організуються та відзначаються ювілейні дати, проводяться заходи щодо збереження пам'ятників, місць захоронення полеглих воїнів.

Щорічно виконавчий комітет Жовтоводської міської ради, міський голова видають рішення, розпорядження щодо вшанування ветеранів Великої Вітчизняної війни та їхніх послідовників. Це світлий день Великої Перемоги, День захисника Вітчизни, День скорботи, День вшанування воїнів-інтернаціоналістів, День людей похилого віку. У розробці та контролюванні виконання заходів, що передбачені даними директивними документами, беруть активну участь і ветеранські організації міста.

Щорічно вивчається робота ветеранських організацій, узагальнюється та розповсюджується їхній досвід роботи. Практикується заслуховування голів ветеранських організацій, членів міської Ради на засіданнях Жовтоводської міської ради з окремих питань ветеранської діяльності.

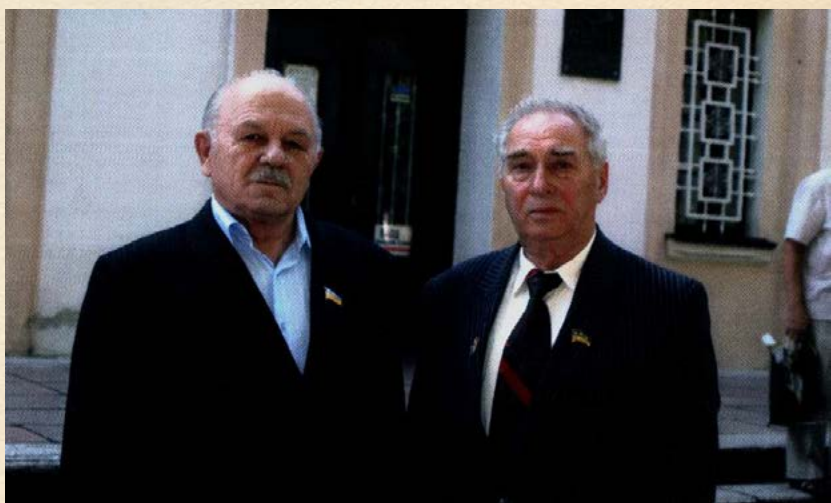
Час іде, історія пише нові сторінки, і разом з нею пишуть сьогоднішня та майбутня ветерани Великої Вітчизняної війни, ветерани праці, які завжди залишаються небайдужими до всіх справ нашої міської громади.

Ми пишаємося справжніми захисниками та героями, якими в роки Великої Вітчизняної війни стали звичайні люди, спеціалісти мирних професій, що, з гордістю несучи в своїх серцях любов до Батьківщини, до рідного краю, вистояли, проявивши героїзм,

мужність, наполегливість, братську підтримку, відповідальність, самопожертву. Скільки б років не промайнуло, ми завжди будемо пам'ятати неоціненну, невимірну справу, яку зробили ветерани. Також велика наша вдячність і пошана людям, які зробили усе можливе, щоб об'єднати ветеранів, всебічно захистити їхні законні права, донести правду про Велику Вітчизняну війну до прийдешніх поколінь. Серед них й Олексій Андрійович Колдаєв – Почесний громадянин міста, активний учасник Великої Вітчизняної війни, перший голова Жовтоводської ветеранської організації України, який очолював її з лютого 1987 року по травень 1998 року. Нелегке, але славне життя прожив Олексій Андрійович, якого вже немає серед нас. В пам'яті вдячних жовтоводців він і понині залишається талановитим організатором виробництва, начальником відділу матеріально-технічного забезпечення, активним громадським діячем, багаторічним секретарем первинної партійної організації управління комбінату Схід ГЗК, головою міської Ради ветеранів, Почесним громадянином міста. Олексій Андрійович як ніхто розумів фронтовиків, адже сам сімнадцятирічним юнаком у 1942 році пішов на фронт до лав захисників Вітчизни. Був снайпером, потім отримав поранення, потрапив до шпиталю... Проїшовши курси молодих лейтенантів, знову був направлений на фронт. І уже як командир взводу, потім роти брав участь у кровопролитних боях за визволення Варшави, у розгромі фашистської Німеччини. Його бойові заслуги було відзначено орденом Червоної Зірки, багатьма бойовими медалями.

У мирний час Олексій Андрійович понад три десятиліття працював на Східному ГЗК, виявляючи свою працездатність, ініціативність у вирішенні складних питань забезпечення безперебійної роботи комбінату. За сумлінну працю був нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями. Багато сил, енергії було витрачено на організацію ветеранського руху в місті Жовті Води. О. А. Колдаєв очолював міську ветеранську організацію більше 11 років. За активну трудову діяльність, роботу по соціальному захисту ветеранів війни та праці, по патріотичному вихованню підростаючого покоління, за те, що щедро та доброзичливо ділився своїм багатим досвідом із молоддю, робив усе для процвітання рідного міста, міська громада присвоїла Олексію Андрійовичу Колдаєву звання «Почесний громадянин міста Жовті Води».

З честю продовжив справу свого попередника Григорій Андрійович Малиш, який народився у сім'ї колгоспника та з дванадцяти років розпочав свою трудову діяльність, з дитинства знаючи ціну хліба. З 1951 року він пов'язав своє життя зі Східним ГЗК, працював геодезистом на підземних виробках. Робота ніколи не заважала навчанню. Закінчив 10 класів вечірньої школи робітничої молоді та Дніпропетровський металургійний інститут, після закінчення якого працював на РМЗ

Малиш Григорій Андрійович – голова Жовтоводської організації ветеранів України. Шевченко Станіслав Миколайович голова Дніпропетровської області під час відвідин ветеранів Жовтих Вод

СхідГЗК майстром, інженером-технологом ливарного цеху, начальником виробничого відділу заводу. У 1971 році його було обрано депутатом міської Ради народних депутатів. У тому ж році йому було довірено посаду заступника голови виконкому Жовтоводської міської ради. З 1975 по 1981 роки обирався секретарем, другим секретарем міського комітету Компартії України. Завдячуючи великому досвіду трудової діяльності та спілкування з людьми, розумінню проблем міста з 1981 по 1987 рік Григорій Андрійович займав посаду голови виконкому Жовтоводської Ради народних депутатів.

Свою довіру Григорію Андрійовичу жовтоводці висловлювали в такий спосіб: сім разів він обирався до міської ради, тричі – до Дніпропетровської обласної Ради народних депутатів, де очолював депутатську комісію по побутовому забезпеченню.

Робота в партійних органах та місцевому самоврядуванні дозволила Г. А. Малишу досягти того, що за його участі у місті було збудовано завод «Електрон», Південний радіозавод, фабрику штучного хутра, Будинок побуту, магазини. Широкого розмаху набуло житлове будівництво, зведення дитячих садків, шкіл, позашкільних закладів. Після виборної роботи він продовжив свою трудову діяльність в управлінні СхідГЗК.

Після виходу на заслужений відпочинок Григорій Андрійович Малиш пов'язав своє життя з ветеранським рухом міста. Був членом міської Ради ветеранів, а з травня 1998 по грудень 2008 років очолював Жовтоводську організацію ветеранів України. Користувався заслуженою повагою серед ветеранів та мешканців міста. Свою діяльність, досвід роботи, енергію спрямовував на соціальний захист ветеранів війни та праці, воєнно-патріотичне виховання студентів і школярів, на розвиток волонтерського руху в первинних ветеранських організаціях. За велику виробничу та громадську роботу Григорія Андрійовича нагороджено багатьма орденами та медалями. Але найбільш почесним є визнання народу: Григорію Андрійовичу Малишу було присвоєне звання «Почесний громадянин міста Жовті Води». Його заслуги перед громадою до цього часу живуть в душах і серцях вдячних жовтоводців.

Склад міської ради ветеранів

Кучер Лідія Василівна.

З 15 січня 2009 року - голова Жовтоводської організації ветеранів України, 1948 року народження, депутат обласної ради VI скликання, відповідальний секретар постійної депутатської комісії у справах ветеранів, інвалідів та дітей війни.

Має відзнаки голови Дніпропетровської обласної державної адміністрації та голови Дніпропетровської обласної ради.

ВРЯТУВАЛИ СВІТ

Немає аналогів за всі епохи існування людства

Минуло 25 років з того часу, як на Чорнобильській АЕС сталася техногенна катастрофа. Людство зазнало багато негативних наслідків, що не мають аналогів за всі епохи існування. З того моменту написано та висвітлено досить багато інформації, але до цього часу істинної причини аварії не знає ніхто.

Трагедія сталася 26 квітня 1986 року, але спочатку про неї говорили як про звичайну подію, не розкриваючи масштабів наслідків. Та час і аварія видалися нещадними і до людей, і до природи, і для майбутніх поколінь. Лише через 2 дні після аварії була розпочата евакуація мешканців, спочатку в 10 кілометровій зоні, а потім і в 30 кілометровій зоні від аварії. Мирний атом, який став нищівним бушував, беручи своє, його намагалися приборкати пожежні частини, персонал станції, військові частини, але з кожним днем роботи з ліквідації наслідків аварії не ставало менше. На рівні керівництва СРСР було проведено позачерговий Пленум ЦК КПРС з питань ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та сформована цільова програма ліквідації, визначено провідним виконавцем в цій нелегкій справі Міністерство середнього машинобудування.

Держава в державі

Міністерство середнього машинобудування на той час було як держава в державі СРСР. Кордони його діяльності пролягли від Аляски до Чопу, від Північного полюсу до Південного. Очолював Міністерство Славський Є.П. І полетіли в усі куточки союзу телеграми в підрозділи підприємств, установ, організацій Мінсередмашу із завданнями різного напрямку: створити управління робочого забезпечення, концентрувати людські ресурси, формувати запаси будівельних матеріалів. І саме Жовті Води були визначені як базовий майданчик для реалізації програми керівництва країни по ліквідації аварії, оскільки розміщувалося найближче до епіцентру аварії серед усіх міст підпорядкованих міністерству. Першими ліквідаторами були мешканці нашого міста по лінії військового. Вони були спрямовані на станцію Верхівцеве та в складі сформованого ешелону з будівельною технікою були направлені на Чорнобильську АЕС.

На ліквідацію

Для ліквідації наслідків аварії від Мінсередмашу було створено Управління будівництва 605 (УБ-605), першим керівником якого став генерал-майор Ригалов Є.В. В м.Жовті Води наказ про направлення інженерно-технічних працівників та робітників різних спеціальностей надійшов 18 травня 1986 року, а вже 21 травня першими від міста були направлені будівельники в кількості 240 осіб під керівництвом начальника Жовтоводського управління будівництва Шишкова Е.К. Також в перших рядах були начальник

відділу кадрів ЖУБу Поставничий В.М., заступник начальника відділу автотранспорту Лаврушин О.І., старший інженер виробничо-диспетчерського відділу Письменний А.І., водії. Вони прибули в смт. Іванків, яке розташовувалося в 30-ти кілометровій зоні від аварії. Був обраний майданчик, розміщено табір, закипіла робота по облаштуванню. І вже 23 травня 1986 року розпочалося «звичайне життя» як на передовій фронті. За два дні було встановлено наметів для проживання 1500 людей. Були розміщені приміщення для штабу, медичного пункту, сформовані складські приміщення, зупинки для автотранспорту, пожежне депо та інші допоміжні пункти. В цей день в приміщенні автовокзалу м. Чорнобиль відбулося розширене засідання Мінсередмашу та визначено завдання кожному з 13 районів. Наше місто мало назву 9-й район та під керівництвом Шишкова Едуарда Костянтиновича розпочало реалізацію програми керівництва країни, а саме будівництво містечка для військових (будинки для проживання, побутові та допоміжні приміщення). На автовокзалі наші будівники мали збудувати приміщення для проєктантів захисних споруд для станції, кімнати для персоналу, а саме головне – будівництво бетонного вузла для приготування бетону при спорудженні саркофагу. Військові будівельники працювали на 4 –му енергоблоці.

Понад 900 жовтоводців брали участь в ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС не тільки в якості будівельників, а і поварів, медичних працівників, слюсарів, електриків, зварювальників, водіїв, монтерів та інших. Не дивлячись, що працівники були направлені з різних підприємств міста, всі жили і працювали згуртовано, відповідально і не було серед них скривджених чи не задоволених, бо всі добре розуміли, яку справу вони роблять, і що від цього залежить життя наступних поколінь людства. А саме головне, що всі хто перебував в зоні ліквідації, постійно відчували дружню, хоч і далеку підтримку земляків - жовтоводців, адже саме в місті виконувалися ряд робіт, виготовлялось ряд матеріалів, пристроїв, продукції, які потім доставлялись до Прип'яті, Чорнобиля.

Велику допомогу в ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС надав Східний ГЗК, направляючи в зону ліквідації працівників практично всіх своїх підрозділів ГМЗ, ЦНІЛА, КіПіА, шахт, РМЗ, автопідприємства, управління комбінату, профсоюзного комітету.

Люди працювали заради швидкої ліквідації практично цілодобово в складних небезпечних екологічних умовах. Тому термін відряджень становив від трьох днів до трьох місяців. Кожен день ставилися чіткі і визначені завдання, від реалізації яких залежав наступний етап, інші роботи. За один місяць наші будівельники звітували про виконання будівельних робіт на суму понад 2,5 мільйонів карбованців. Працівники з надвідповідальністю ставилися до своїх обов'язків, а як можна було по іншому. Зважаючи на стислі терміни та те, що будівельні конструкції і деталі, збірні побутові приміщення, казарми, модулі, техніка надходила не тільки вітчизняна, а практично з всіх країн Варшавського договору, а час був нищівний, права на помилку не було. 27 листопада 1986 року саркофаг практично був готовий і в цілому завершений 14 грудня.

Слава і шана мужності нашим землякам

9 травня 1986 року увесь Радянський Союз і світ святкував 45 мирну весну після завершення Великої Вітчизняної війни. У серцях ветеранів тієї війни назавжди залишилась біль та щемливі спогади про бої, наступи, окупацію, фронт, загиблих товаришів та славний і великий салют Перемоги в 1945 році. А в серцях мільйонів людей всього

світу оселились вдячність, пошана, повага до проявлених героїзму, патріотизму, мужності радянських воїнів, що боронили світ від німецьких загарбників. Але рік 1986 знову повернув увесь світ до неспокою, до бою, але вже з невидимим, непізнаним ворогом - мирним атомом, який в одну мить нищівно і назавжди зруйнував всі найзаповітніші мрії, сподівання, плани не тільки мешканців Прип'яті та ближніх сіл і селищ, а всіх жителів тодішнього СРСР, які брали участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Перебуваючи на об'єктах станції та в зоні відчуження, виконуючи завдання Батьківщини в мирний час, чи то будуючи захисні споруди, чи проводячи дезактивацію забрудненої території, працюючи медиком чи поваром, доставляючи матеріали та механізми, плануючи в штабі наступні кроки до перемоги над стихією, наші громадяни проявили мужність, відданість, героїзм, братню дружбу та беззаперечну віру в перемогу. І перемога була отримана. Споруджено саркофаг, розквітло нове місто енергетиків Славутич, але не повернутися вже в свої домівки прип'ятчанам та сільчанам, не повернути загиблих в перші години аварії пожежників. Не загомонять шкільні подвір'я та садочки, не наповняться святковим маршем площі міста. Та ця біль у порівнянні з наслідками аварії в житті мешканців зони відчуження та ліквідаторів в подальші роки була ще невідома. Країна розпочала нове життя, маючи постійну загрозу, міста та села примари. Вже після ліквідації аварії ми відчули всю силу невидимого атому, проводжаючи разом з журавлями наших батьків та матерів, синів і дочок, лікуючи хворих дітей, створюючи групи та організації підтримки для «чорнобильців».

Жовтоводці, перебуваючи у вирії подій 1986 року та «гарячі» хвилини, години в зоні аварії проявили мужність та відвагу, не рахуючись з власним здоров'ям, дбаючи про спокій та безтурботне наше життя. 2 місяці без перерв Шишков Е.К. пропрацював як керівник 9-го району, а Серєда Г.М. на посаді начальника УБ-605 з питань поверхневих робіт. І мабуть працювали і більше, але медики та показники дозиметричного контролю сказали своє заперечне «НІ».

Хочеться ще багато розповісти, але це вже окрема книга життя. Та слова подяки за мужність та відданість справі водіям Тарасенку В.В., Ткачу О.І., Трифунтову А.Ф., Шеремету М.Г., бульдозеристу Чернишову О.П., автогрейдеристу Крамаренку О.М., начальнику колони Зеленчонку А.М., начальнику дільниці дорожніх робіт Волкову А.А., бригадиру монтажників Николайчику Г.С., інженерно-технічним працівникам Мацелевичу В.М., Горшкову Л.М., Пожидаєву С.В., Сікуну В.А., Сандрацькому В.Ф., Іскрову П.М., Поправці В.К., медичним працівникам Савчук С.В., Білан В.І., електрику Кравцову А.М. Це чоловіча справа боронити мир та спокій держави. Але жінки не залишились

осторонь, а на рівні з чоловіками виконували свою справу. Основну групу жіноцтва склали повари і медики, лаборанти по контролю, працівники штабу і навіть були жінки геодезисти. Ми схилиємо голову перед ними, за те що вони справді з інстинктом захисниці сімейного вогнища виконували зовсім не жіночу справу.

Не можна обійти і не сказати декілька слів про військових. В м.Жовті Води на той час розміщувався полк військових будівельників. В ліквідації аварії брали участь понад 1500 осіб від рядових до генеральського складу. Саме в в жовтоводському полку проходили адаптацію військову будівничі з усього СРСР, а потім були направлені на ЧАЕС. Це саме вони збирали графіт з 4 енергоблоку та машинної зали, і при виконанні цих робіт знаходились лише біля 3-х хвилин впродовж дня, оскільки більше –це неминуха смерть.

Першим командиром військових будівельників був Арнаут І.З. Хочеться подякувати і полковникам Клавдієнку А.А., Алексієнку Б.М., Яришу О.В., Єнговатому В.А., Бальсевичу І.І., Баранову В.Д., Маркевичу А.А., Бурденюку В.М., Шаповалову Г.І. за вміле керівництво.

Праця ліквідаторів аварії на Чорнобильській АЕС не залишається поза увагою ні керівництва тодішнього СРСР. Партія та керівництво країни відмічали героїзм та мужність ліквідаторів Почесними грамотами, грошовою винагородою, медалями та нагрудними знаками. Так 6 жовтоводців нагороджені орденом «Знак Пошани», 2 особи – орденом «Трудового Красного Знамени». Орденом «Боевого Красного знамени» відзначені 2 жовтоводці та 1 – орденом Леніна.

Так, нагороди можна сказати як бойові, бо і час, і події були схожі. Ще і в наш час краєзнавці знаходять братські могили чи поховання Великої Вітчизняної війни, а в нашій країні, нашому місті щороку в шерензі ліквідаторів аварії на ЧАЕС все більше і більше залишається прогалин, бо йдуть з життя герої мирного часу, що з честю виконали завдання Батьківщини і на сьогодні понад 500 жовтоводців –ліквідаторів вже немає з нами.

Героям та загиблим в роки війни збудовані меморіали та обеліски, братські могили в знак вдячності та можливість жити в мирі та спокої. Так і в нашому місті в Парку Слави височіє Обеліск мужності та відваги героям Великої Вітчизняної. Але вдячність людська, пам'ять про події 1986 року назавжди закипіла капелькою смоли в серцях жовтоводців і серця будуть битися в унісон з мужніми і водночас такими простими та близькими людьми, які врятували світ, приборкуючи стихію. І мабуть це символічно, що на одній лінії з Обеліском Слави у міському парку в тиші зелен

них крон та розквітлих квітів виріс меморіальний знак «За мужність та героїзм жовтоводцям проявлені під час виконання завдань Батьківщини» Цей знак було збудовано на кошти зібрані мешканцями територіальної громади, підприємствами, установами, організаціями міста. Знак став місцем збору городян не тільки в ті дні, коли сталася аварія на ЧАЕС чи день ліквідатора, а і 15 лютого в день, коли останній солдат СРСР покинув

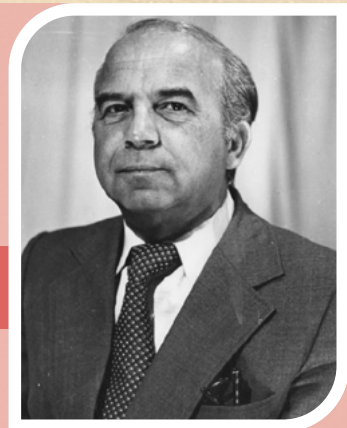
територію Афганістану, виконавши свій інтернаціональний, військовий обов'язок. Та і в буден день, біля пам'ятника можна зустріти молодь, дітей, сім'ї, які приходять сюди, щоб віддати данину мужності та героїзму наших жовтоводців.

14 грудня 2011 року в 25 річницю завершення будівництва саркофагу над 4 енергоблоком зібрала біля меморіалу жовтоводців непересічна подія для нашої громади. За ініціативи міського осередку громадської організації «Союз.Чорнобиль.України», при сприянні міської влади та громади, Посольства Російської Федерації в Україні, державної корпорації «Росатом», ПАТ «Дніпробленерго», ДП СхідГЗК, ТОВ «Позитрон» меморіальний знак був відкритий начебто знову, а саме, поряд були збудовані стели, на яких вигравірувані прізвища всіх жовтоводців-ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Час затамував свій подих на хвилину мовчання, в скорботі схилили голову городяни перед подвигом загиблих та померлих. Серця наповнились вдячністю та повагою до ліквідаторів аварії на атомній станції, а по місту линула пісня - гімн мужності, силі, самопожертві, патріотизму нашим простим чоловікам і жінкам, які просто робили свою справу, а ВРЯТУВАЛИ СВІТ.

Голова міського осередку
Всеукраїнського громадського об'єднання
«Союз Чорнобиль України»
Леонід Ляліков

Шишков Едуард Костянтинович,
в минулому - начальник ЖУБу,
ліквідатор аварії на ЧАЕС

Він просто працював

Будувати з любов'ю

Якщо будуєш з любов'ю, то місто живе, будинки стоять не сірими висотками, а начебто живуть, розмовляють, а мешканці міста мають де жити, працювати, відпочивати ...

Саме таке наше місто Жовті Води, місто в якому хочеться жити, працювати і творити, народжувати і виховувати дітей. Місто красиве, має свою архітектуру, вишукане і завжди наче молоде, скільки б років йому не було. І так, впевнені жовтоводці буде завжди.

Саме так мабуть думав і Едуард Костянтинович, який потрапив у селище міського типу Жовта Річка в 1952 році. Родився Шишков Е.К. в м. Дніпродзержинську. У важкі післявоєнні роки закінчив Дніпропетровський будівельний інститут.

Зважаючи, що в 1957 році селище Жовта Річка було перейменовано в місто Жовті Вод і місто набуло статусу обласного підпорядкування, власне і розпочалося будівництво міста –красеня.

Едуард Костянтинович спочатку працював майстром, потім прорабом і згодом очолив Жовтоводське управління будівництва. Майже кожен об'єкт в нашому місті споруджений за участі Шишкова Е.К. Але будівництво ЖУБом проводилося не тільки в місті, а знане було в Кіровограді, Смоліно, Черкасах, Євпаторії, Ялті, Судаці, Бахчисарай і в багатьох інших містах тодішнього СРСР.

Шишков Е.К. людина надзвичайної долі, освічений, ерудований, відповідальний, високої виконавської дисципліни. Саме таким і має бути керівник. Тому в багатьох статтях та нарисах про Едуарда Костянтиновича писали саме так характеризуючи його. І не виключення, як всі будівельники він брав участь у ліквідації аварії на ЧАЕС. Саме Едуард Костянтинович, як керівник такого рангу, першим прибув в зону відчуження разом з вільнонайнятими працівниками та військовими будівельниками в складі 240 осіб. Саме він обирав майданчик для дислокації військового містечка в смт Іванків, саме ним був встановлений перший намет і під його керівництвом розпочалося будівництво. Вміння брати ініціативу на себе, вимогливість допомагали йому та його товаришам долати незвідану біду - аварію на Чорнобильській АЕС.

Відзнакою за його віддану працю по ліквідації аварії на ЧАЕС для Шишкова Е.К. стало звання «Заслужений будівельник України» поряд з чисельними нагородами.

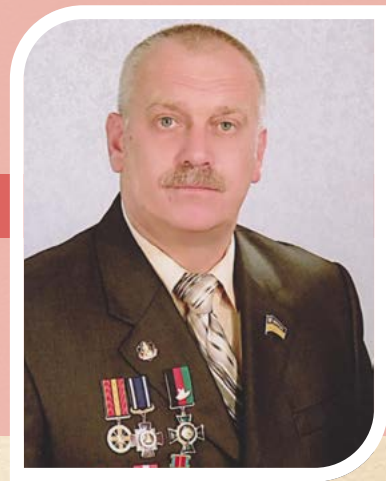
Едуард Костянтинович на завжди в серцях жовтоводців залишиться світлою, доброю, відповідальною, виможливою, вміючою не тільки керувати, а самовіддано працювати людиною. Світла йому пам'ять.

... а за понад як 150 км від малої батьківщини Шишкова Е.К. розквітає та живе ним збудоване місто – м. Жовті Води - місто в якому хочеться жити...

Тарасенко Василь Веніамінович
приватний підприємець,
ліквідатор аварії на ЧАЕС

Жити добрими справами

*Життя людини вимірюється тим,
що вона зробила, а не кількість
прожитих років*

Кількість років ще не свідчить про довжину життя, життя людини вимірюється тим, що вона в ньому зробила. Кажуть в народі не живи вчора, не мрій про завтра, сконцентруйся на сьогоднішньому. Саме так діяв 25-ти річний юнак сповнений юнацького максималізму, невичерпної енергії, прагнення змінити світ, допомогти ближньому, не зважаючи ні на що. Мова йде про Тарасенка Василя Веніаміновича, нині депутата Жовтководської міської ради VI скликання, приватного підприємця, який в далекому 1986 році відгукнувся на заклик Батьківщини про допомогу в ліквідації наймасштабнішої катастрофи людства – аварії на Чорнобильській АЕС. Майже три місяці з перших днів аварії у 1986 році, і неодноразово по декілька місяців впродовж 1987 році, брав активну участь у ліквідації аварії на атомній станції.

... Важко, виснажливо, незрозуміло, незвідано, непередбачено. Саме так можна було визначити час, проведений в зоні відчуження. Але армійська витримка, дружнє плече товаришів багато в чому допомагало долати труднощі, виконувати завдання практично в усіх куточках 30-кілометрової зони Чорнобилю. Василь Веніамінович, як і багато наших городян, довели, що мають право на повагу за проявлені героїзм, мужність перед лицем невидимого ворога. Загартований характер допомагав йому скрізь, де він працював. На посаді начальника дільниці тресту «Спецхіммонтаж» МБУ-112 м. Челябінськ-65, старшого прораба Жовтководського управління будівництва, та і сьогодні, коли займається підприємницькою діяльністю в сфері будівництва.

Сьогодні Василь Веніамінович активно займається громадською діяльністю: є заступником голови міської громадської організації «Союз Чорнобиль України», головою піклувальної ради НВК «Дивосвіт». Його благодійницька та спонсорська допомога відчутна в школах, садочках, школі мистецтв, позашкільних закладах міста. Завдячуючи фінансовій підтримці талановитих дітей та учнівської молоді, що забезпечує активну їх участь в різного рівня конкурсах, оглядах, про юні таланти нашого міста знають далеко за межами області. Підтримка спортсменів нашого міста дала їм можливість досягти високих результатів в змаганнях на рівні області, України. З вдячністю про це згадують Нагалюк Володимир, 37 разовий чемпіон України, 7 разовий чемпіон Європи, 6 разовий – Євразії та 6 разовий чемпіон світу з важкої атлетики та паеорліфтингу, чисельні вихованці майстра спорту Миколи Дерев'янчука з легкої атлетики.

Характер творить долю людини. Працелюбність, професіоналізм, відповідальність, вірність справі були визнані мешканцями нашого міста, і в 2010 році Тарасенко В.В. був обраний депутатом міської ради. Немає сумніву, що він виправдає довіру. Ще багато можна і треба зробити. Древні мудреці говорили: «Доброта і скромність – ось дві риси, які ніколи не повинні втомлювати людину». Мабуть саме так і йде по життю Василь Веніамінович, своїми діями підтверджуючи, що жити треба добрими справами.

Середа Геннадій Максимович,
в минулому заступник начальника ЖУБу
з промислового будівництва
ліквідатор аварії на ЧАЕС

Людська вдячність та повага

Досвід та професіоналізм понад усе

Ми всі добре пам'ятаємо слова з пісні «Широка страна моя родная». І це дійсно так. Життя – буття корегувало наші плани, і так ставалося, що впродовж десятиріч людина була відірвана від своєї малої батьківщини, а працювала в усіх куточках неосяжного Радянського Союзу.

Геннадій Максимович народився в суровій Новосибірській області, далекому с. Орловка Чулимського району. Після закінчення школи вступив на денне відділення Кемеровського гірничого інституту та здобув спеціальність інженера – шахтобудівельника. В Новосибірську розпочалася його трудова діяльність. Ми звикли завжди говорити, що своє становлення та чи інша людина пройшла від рядового до керівника. Не виключення і Середа Г.М. Дійсно працював і гартував свій професіоналізм від рядового будівельника до начальника управління будівництва. Досвід керівника, будівельника здобув ще в молоді роки. І дійсно підтвердилась життєва істина: «... молодість не стає на заваді, якщо працюєш відповідально і наполегливо». В 1981 році доля Геннадія Максимовича спрямувала в м. Жовті Води і він працює в управлінні будівництва.

Життя в Жовтих Водах вирувало, будувалися Південний радіозавод, завод «Електрон», хлібозавод, фабрика штучного хутра, сірчано - кислотного заводу СК-42 та багато інших об'єктів. Геннадій Максимович призначений на посаду заступника начальника Жовтоводського управління будівництва з питань промислового будівництва. Людина вимоглива до себе та інших, тому і всі плани-графіки будівельних робіт виконувалися вчасно та якісно, а кращі працівники завжди не залишалися поза увагою вже досвідченого керівника.

1986 рік не обійшов Середу Г.М. Коли сталася Чорнобильська катастрофа, Геннадій Максимович був залучений управлінням кадрів Мінсередмашу як спеціаліст, який досконало знав технологію будівництва атомних станцій. Досвід і тут дався в знаки. Він призначений на посаду заступника начальника УБ-605 по наземним роботам. ЧАЕС як об'єкт досить великий, а наслідки аварії вибудовували свої графіки, в яких не було місця перервам навіть на сон і відпочинок. Завдання, завдання, прийняття зважених рішень, апробація, зміни, вдосконалення, але завдання одне – будівництво саркофагу. В роботі допомагав досвід і невтомний характер, відповідальність, і завше – вимогливість. Постало питання про накриття 4-го енергоблоку. Було запропоновано багато проектів, але вони не могли бути реалізованими, виходячи з фізико-технічних характеристик. Середа Г.М. запропонував своє рішення, свій проект, який і знайшов втілення на станції і за короткий термін. За роботою ніхто не відчував впливу радіації. Але показники лікарів та дозиметристів були невтішні, і отримавши чергову дозу опромінення Геннадій Максимович був вимушений залишити ЧАЕС. Та продовжив працювати начальником Південно-уральського управління будівництва в м. Челябінськ-65.

За віддану працю Середя Г.М. був відмічений багатьма державними та профільними нагородами: медаль «За доблестный труд», орден «Трудового Красного знамени», мав звання «Ударник 9,10,11 п'ятилеток». І це доволі не всі нагороди за професіоналізм. Геннадій Максимович активний учасник громадського життя : обирався неодноразово народним депутатом Литовської РСР, Російської федерації, був членом ЦК Компартії Литви. Поряд з вимогливістю до себе, постійною згуртованістю, суворістю, йшли любов і сім'я. Геннадій Максимович виховав разом з дружиною доньку та сина. І саме син продовжує зараз справу батька. В 1991 році перестало битися серце Середя Геннадія Максимовича і він назавжди залишився на Челябінській землі. Та світла пам'ять живе в серцях всіх жовтоводців хто працював поряд з Геннадієм Максимовичем та знав його по життю.

Ляліков Леонід Михайлович,
голова міського осередку
Всеукраїнського громадського
об'єднання «Союз Чорнобиль України»

Людська вдячність та пам'ять понад усе

Зробити все, щоб люди пам'ятали

Леоніда Михайловича в нашому місті знають всі від дитей до ветеранів. Ви запитаете чому? А я дам просту відповідь: «Бо така не-вгамовна людина, яка хоче встигнути все, щоб залишити історію для наступних поколінь, а саме головне, щоб буденність не затьмарила людської вдячності та пам'яті»

Доля Леоніда Михайловича не була легкою. Бо як то легко жити в передвоєнні та воєнні роки, маючи всього 4 роки. А це саме так. Народився в 1937 році, ріс у звичайній селянській сім'ї. Як і всі, досягнувши шкільного віку, пішов до школи, закінчив 7 класів та вступив до технікуму. І то мабуть і був початок майбутнього, бо отримавши професію техника-будівельника, завирувало справжнє життя. Два місяці роботи в системі тресту Челябметалургстрою стали не аби яким гартуванням майбутнього службовця Радянської Армії. Після демобілізації з лав армії продовжив навчання та в 1965 році отримав вищу освіту Як інженер-будівельник розпочав свою професійну діяльність працюючи в нашому місті в системі управління будівництвом. Спочатку в УПП(управління підсобних підприємств), в будівельно-монтажному управлінні №4, і тільки потім в самому Управлінні, пройшовши шлях від рядового будівельника до головного інженера. Виробничий стаж вартий для наслідування - більш ніж 45 років. Не зчувся як став головою сімейства, разом з жінкою Наталею виховали сина та доньку, на втіху дідусяві і бабусі вже троє внуків.

Спогади про аварію на Чорнобильській АЕС завжди для Леоніда Михайловича важкі та зі слізьми на очах, бо така вже він людина. В 1986 році протягом 2,5 місяців пліч-опліч з товаришами брав участь в ліквідації наслідків аварії на станції в якості головного інженера. Спогади скупі, відривисті, із задумою, хвилюванням, як саме життя. «Такі вже ми є ліквідатори : говорити не можемо, бо робили тоді справу важливу та відповідальну»,-говорить Ляліков Л.М. Та головне для Леоніда Михайловича дійсно не говорити,

а робити справу.

Маючи активну життєву позицію і йдучи з нею все життя, саме Леонід Михайлович очолив міський осередок Всеукраїнського громадського об'єднання «Союз Чорнобиль України», об'єднавши всіх ліквідаторів аварії- жовтоводців і поставив за мету для себе та своїх товаришів: «Зробити так, щоб пам'ятали завжди». Так в нашому місті з'явився меморіал мешканцям міста, які проявили мужність та героїзм при виконанні завдань Батьківщини, а організація проводить чисельні міські заходи, фестивалі, зустрічі, мітинги задля того, щоб наступні покоління пам'ятали і поважали справу зроблену цінною життя - врятований для всіх світ, а головне щоб така трагедія не повторилася ніколи.

2011 рік був як для Леоніда Михайловича так і всіх ліквідаторів досить активним і потужним: розширено меморіальний знак і всі мешканці міста переглядаючи стели, на яких вигравірувано прізвища всіх жовтоводців-ліквідаторів, згадають їх, висловлюють вдячність та захоплення їх подвигом, та із сумом говорять «Світла пам'ять» тим, кого немає поряд.

25 років .Це багато чи мало? Хто як для себе має. Леонід Михайлович завжди хоче встигнути ще щось зробити важливе для нашої громади. Так вийшла в світ перша книга в нашому місті, натхненником якої став Ляліков Л.М., що відкрила завісу над тими жахливими годинами, місяцями 1986 року. Спогади, фото з альбому, посвідчення для в'їзду в зону відчуження, біографії, долі, а ось фотозвіт про відвідини сучасної Чорнобильською зони. Відчуття неоднозначні. І читаючи книгу, дійсно переконуєшся, що треба встигнути розказати, запобігти, занотувати, зберегти, щоб людська пам'ять та історія закарбувала на завжди для всіх поколінь.

Кравцов Анатолій Миколайович,
бригадир електромонтажників ТОВ «Восток Руда»,
Ліквідатор аварії на ЧАЕС

Відповідальність в усьому

Допомагати, не очікуючи винагороди

Анатолій Миколайович корінний жовтовodeць. Мрія стати моряком, відчувати на губах солоний присмак моря, долаючи хвилі та шторми вести корабель, відчувати дружнє плече товаришів команди стали більш вагомими ніж бажання покружляти у випускному вальсі після закінчення школи. Так в 1973 році після закінчення 8 класу СШ№5 Анатолій Миколайович вступив до морехідного училища в м.Ізмаїл Одеської області. Після закінчення в 1976 році був призваний до лав Радянської армії і мрія здійснилася, бо служба проходила на Балтійському флоті.

Життєва доля корегує і направляє, змінює та висуває свої вимоги. І після демобілізації Анатолій повертається в рідне місто і працює наладчиком на Південному радіозаводі. З 1982 по 1994 рік пропрацював в Жовтоводському управлінні будівництва електромонтером і будівельно-монтажному управлінні №2. Тому і не дивно, що фахівець з таким досвідом став ліквідатором аварії на ЧАЕС. Двічі був відряджений на атомну станцію і пропрацював там понад 4 місяці. На сьогодні Анатолій Миколайович очолює бригад електромонтерів в ТОВ «Восток Руда». Але де б ну був Анатолій, яку б посаду не обіймав

завжди йому притаманні над відповідальність до виконання доручної справи.

Дисципліна, самостійність, мужність, самопожертва, і в одночас доброта, увага, повага до старших, відкритість душі – ось риси, які так розкривають Кравцова А.М. Анатолій в сім'ї голова, надійний чоловік, чуйний та уважний батько та вже (чого та-їти) люблячий дідусь для трьох внуків. Але це вже інша історія з життя Анатолія Миколайовича.

А пам'ять знову лине в 1986 рік, Чорнобильська катастрофа, час нищівний до подій і наслідків, важлива і дорога кожна хвилина. Саме в таких умовах виконував свій громадський обов'язок в зоні ліквідації наслідків аварії електромонтер, змінний майстер Кравцов А.М. Встигнути у встановлені терміни, виконати якомога більше, бо лише 15 хвилин в зміну було відведено для перебування на реакторі. Саме так сьогодні пригадує Анатолій Миколайович час перебування на ЧАЕС. Він не хвалиться цим, він не відкриває душу як справжній чоловік, тамуючи біль втрати товаришів, але він сьогодні активний в громадському житті організації чорнобильців міста, часто буває у навчальних закладах, зустрічається з молоддю. І як завжди йому притаманні відповідальність та вимогливість до себе. Тому і не завжди хвалиться своїми нагородами чисельними грамотами, дипломами, відзнаками. Але громада міста знає, що Кравцов А.М. один з тієї не чисельної когорти ліквідаторів аварії на ЧАЕС, хто нагороджений орденом Леніна. Бо кредо Анатолія Миколайовича «допомагати, не очікуючи винагороди» є і залишиться вірним супутником його життя.

Вони цю повагу тернистим життям заслужили

Важко залишитися байдужим, коли чуєш це слово – Афганістан. Дуже багато зв'язків – непростих, неоднозначних – поєднали нас з цією далекою та такою близькою країною, до якої починаючи з 1979 року було введено контингент радянських військ, що приступив до виконання інтернаціонального обв'язку на її території. Що крилося за цією зовні сухуватою фразою, ми дізнаємося лише десяток років потому.

... В Афганістані йшла війна. І на цій жорстокій війні було все конкретно, по-справжньому: де фронт, де тил, де свій, де чужий; втрати, біль, горе та перемоги. Там воювали та гинули хлопці: наші товариші, сусіди, брати, сини.

Їхнє покоління, народжене в 50-60-х роках ХХ століття, тільки починало доросле життя. Але настав час, що поставив на їхньому шляху тяжкі випробування.

Запам'ятайте дати, які гіркою сльозою запеклися в душах цілого покоління, глибокою раною – в серцях матерів:

1 липня 1979 року – прибуття до Афганістану радянського парашутно-десантного батальйону;

25 грудня 1979 року – введення на територію Афганістану обмеженого контингенту радянських військ;

15 лютого 1989 року – виведення радянських військ з Афганістану.

За цими датами стоять люди. Через цю війну пройшло понад 641 тис. військовослужбовців, з яких 150 тис. українців; 14453 життя обірвалося на афганській землі; 292 особи пропало безвісти; 15000 молодих сильних людей повернулися з війни інвалідами.

Не минули ці події й наш дніпропетровський регіон, жовтоводський край. З Дніпропетровської області до Афганістану було направлено 12 тис. військових, з яких 231 солдат загинув смертю хоробрих. 185 юнаків-жовтоводців проходили службу в Афганістані...

Повертається додому солдат, відслуживши строкову службу, а мирне життя сприймається зовсім по-іншому після пережитих подій афганської війни. Зміцнілі фізично, сміливі, палкі, безкомпромісні – не дивно, що вони стали саме такими, адже там, на війні, ці відважні чоловіки бачили багато такого, про що не розповідають навіть через 23 роки.

Багатьох наших земляків воїнів-інтернаціоналістів було нагороджено високими урядовими нагородами:

Орден Червоної Зірки – Добровольського О. А., Омельчука І. А., Храмовича С. Л., Ушакова С. М.;

Медалю «За бойові заслуги» — Березу О. А., Бабенка Ю. В., Железняка О. А., Пузиря О. В., Боклага І. І., Сливку В. І., Кузьмука І. М.

Медалю «За відвагу» – Мисяйла В.Г., Перлевича В.С., Федька М., Шуманова С.М.

І сьогодні наші серця стискаються від болю, коли міркуєш про наших юнаків, які, виконуючи наказ Батьківщини, пройшли тернистими, важкими, болючими стежками чужої країни. Вони склали іспит на зрілість, патріотизм, чесність і відвагу, незважаючи на те, що долі багатьох війна перекреслила, не дала здійснитися найзаповітнішим мріям.

Правда про афганську війну – яка вона? Чи варто сьогодні про це говорити, адже у кожного вона може бути різною?.. Однак нас повинно об'єднувати почуття вдячності і поваги до наших військовослужбовців, тому що саме вони проявили мужність і героїзм при виконанні поставлених завдань, не рахуючись з ціною. Тому і не багатослівні наші земляки воїни-інтернаціоналісти чи то на зустрічах з молоддю, чи під час виступів на мітингах або в засобах масової інформації, бо кожен з них береже недоторканими саме ці сторінки свого життя. Болить серце, бринить підступна чоловіча сльоза від спогадів про ті події, що в мирний час забрали товаришів, командирів, синів у матерів, чоловіків у дружин, коханих у наречених.

Але не можуть вони жити у спокої, тому у мирний час також обирають випробування, громадську активність. У депутатському корпусі Жовтоводської міської ради V скликання працювали воїни-інтернаціоналісти Вахнюк Володимир Зіновійович, Пузирей Олександр Володимирович; у VI скликанні – Жлобінський Юрій Миколайович. Вони як представники громади у міській владі ініціюють та вирішують нагальні потреби територіальної громади міста. Сьогодні в складі виконавчого комітету міської ради працює Євген Олександрович Касаткін, який довгий час очолював міський відділ Головного управління міністерства внутрішніх справ. Беззаперечна життєва істина для Євгена Олександровича – «кожен день – це бій за добро та справедливість». Є. О. Касаткін брав участь в останніх бойових операціях на території Афганістану, нагороджений медалями «За відвагу», «За бойові заслуги».

Жлобинский Ю.Н.

Активно працює міська організація «АФГАН», яка налічує понад 150 членів – мешканців нашого міста, що виконували завдання Батьківщини та брали участь у військових конфліктах на території інших держав. Очолює «АФГАН» Сергій Миколайович Іщенко. Плани в організації амбітні: якщо в минулому році вдалося провести походи по місцях бойової слави, польові збори для юнаків, згуртувати молодь для занять спортом, а також відновити базу для цих занять, то вже у 2012 році за підтримки міської влади планується створення Музею бойової слави.

Близько 3000 учасників Афганської війни нашої області виконували завдання Батьківщини і при ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Серед жовтоводців це Боклаг І. І., Іванов А. Ф., Ковальов В. І., Кравченко Г. Є., Ласкавий В. В., Юзва В. М., Шевченко Г. М.

Сьогодні воїни-інтернаціоналісти працюють на провідних підприємствах, в установах та організаціях міста, примножуючи трудові звершення жовтоводців. Так, у структур-

них підрозділах ДП СхідГЗК працюють воїни–інтернаціоналісти: водіями – Боклаг І. І., Пасько С. С., Шугалка В. Г.; машиністом-екскаваторником – Овчаров Л. І.; електромеханіком – В'юник О. М.; інженером – Климентенко О. М.; слюсарем – Луговський О. Л.; контролером – Сало В. В. Також серед працівників провідного підприємства міста є брати Железняк О. А. та Железняк С. А., шанують та поважають працюючих там Усова В. В., Улітіна В. В., Жиликова С. В., Жушмана О. М., Антоненка Є. О., Омельчука І. А., Волкова О. В., Демченка М. М., Сарану С. І., Федька С. М. На КП «Жовтоводськводоканал» ДОР працюють Черниш М. В., Сташкевич В. М.

Всі вони мають мирні професії, які так потрібні нам, але в душі та за вірою ці люди – члени великого братства воїнів–інтернаціоналістів.

Історії ще належить дати оцінку подіям десятирічної афганської війни, але наші юнаки чесно виконали свій громадянський та військовий обов'язок. Шана живим та світла пам'ять тим, хто загинув!

Ми, несучись у бурхливому вирі життя, вирішуючи повсякденні справи, працюючи і навчаючи, не завжди пам'ятаємо, що наші друзі та колеги по роботі мають за плечима роки війн, чужих війн, що йшли у далеких країнах. А учасники військових конфліктів на території інших держав – люди не багатослівні і, як правило, дуже скромні. Лише вечорами, бува, защемить серце від спогадів, адже їм є що пригадати. Так, служили: в Чехословаччії – В'юник О. М., Малюченко Г. М., Нестеренко П. Г., Кравченко Г. Є., Красилич В. І., Кузнєцов В. П., Кузьменко В. О., Нешенко А. М., Пасічник М. М., Романченко Д. В., Труш М. І.; в Югославії – Демченко М. М., Зонеберг О. М., Кобзар О. М., Коваль О. В., Копитов С. А., Перепічко Є. В., Покуса Р. У., Стуліков Г. Г., Юрченко В. Г.; на Кубі – Дубовий І. М., Маловіца М. А., Мілін О. П.; у Єгипті – Климентенко О. М., Ремболович В. М., Сулім А. В., Шашкін Л. Є.; в Ефіопії – Сергійчук В. В.; у В'єтнамі – Детьок П. І.

У житті воїнів–інтернаціоналістів є чимало визначних дат: державних і місцевих, радісних і сумних, близьких і далеких. Вони – поряд з ветеранами Великої Вітчизняної війни в День Перемоги та у дні визволення нашого міста від німецьких загарбників; поряд з молоддю на фестивалях патріотичної пісні та спортивних змаганнях; у міському музеї – на засіданні патріотичного клубу «Пам'ять». Та 15 лютого – особлива дата, яка кличе побратимів до єднання, тож збираються воїни біля пам'ятного знаку, що присвячений жовтоводцям, які проявили мужність та героїзм при виконанні завдань Батьківщини, щоб згадати воєнні дороги, молоді роки, товаришів, події 80-х років ХХ століття. Але журавлиний клин невідворотності й в мирний час щорічно забирає з життя їхніх товаришів.

15 лютого 2012 року велика зала ЦНКТід ДП СхідГЗК була заповнена вщент. Поряд підлітки і студенти, середнє покоління, сиві ветерани. В залі лунають «афганські пісні» у виконанні самих воїнів-інтернаціоналістів. Забринить сльоза на чоловічих очах, а говорять, що чоловіки не плачуть. Мабуть, це й так, але біль, тривога, спогади даються взнаки.

...Хвилина мовчання: зал стих. І кожен замислився... Особиста відвага й велика мужність нікого не залишають байдужим.

Лунає фінальна пісня про них – афганців, молодих душею, готових до подвигу й в мирний час, про них – наших чоловіків, батьків, синів... Життя продовжується. Пам'ять залишається назавжди. Будемо жити!..

Хромович Сергій Леонідович,
начальник караулу ТОВ «Восток-Руда»,
воїн-інтернаціоналіст

Служба – справа всього життя

Відповідальність і результат не подільні

Знак долі, по іншому це назвати неможливо. Сергій Хромович народився в 1964 році в Німеччині м. Потсдам, а доля вже підготувала знову розлуку з Батьківщиною. Та це буде потім в юності.

Сергій Леонідович добре пам'ятає шкільні роки в Жовтоводській середній школі №12, де він закінчив 8 класів та вирішив далі продовжувати навчання в Дніпропетровському технікуму залізничного транспорту. Та так склалося життя, що закінчував уже вечірнє відділення Жовтоводського промислового технікуму за спеціальністю обробка металу. Ще під час навчання розпочався відлік трудового стажу Сергія, бо паралельно з навчанням працював на ПРЗ техніком-технологом.

Травень 1984 року став пророчим в подальшому професійному житті Сергія Леонідовича, та зробить службу справою всього його життя. Розпочав службу в лавах Радянської Армії в м. Кіровоград в повітряно-десантних військах. З вересня 1984 по квітень 1986 року далеко від малої Батьківщини виконував свій громадянський та інтернаціональний обов'язок в республіці Афганістан в складі окремого загону спеціального призначення в провінції Логар.

Зі спогадів Сергія: « У вересні 1985 року виконував завдання в ущелині Хосту з ліквідації військового спорядження, яке поставлялось караванами з Пакистану. Всього брали участь три групи. Одна з них в складі 15 осіб біля кишлаку потрапила в засідку. Для забезпечення виходу групи з оточення командир поставив задачу групі знищити вогняну точку «ДШК» і групу моджахедів, які знаходились на височині і перекривали вихід з кишлаку Відділення з поставленою задачею справилось, чим забезпечило вихід групи, яка потрапила в засідку, практично без втрат. Всі солдати були представлені до нагород». Ось такі скупі та сухі спогади без конкретизації, фактів втрат, без емоцій, як нам здається. Та всю біль переживає Сергій Леонідович в собі, наче оберігаючи від чужих очей. Та від часу служби в лавах Армії поняття «відповідальність і результат» супроводжують Хромовича Сергія по життю.

Після звільнення з армії вступив Сергій Леонідович за контрактом до внутрішніх військ МВС України на посаду начальника караулу і лише в грудні 1998 року звільнився в запас в званні лейтенанта та вже посади командира роти. Для військових завжди важливо мати міцний тил, щоб діяти і служити впевнено. Таким тилом для Сергія стала дружина та син.

Сьогодні Сергій Леонідович продовжує працювати в ТОВ «Восток – Руда» на посаді начальника караулу, наче продовжуючи службу, а правильніше сказати служіння справі, бо військове загартування, яке випало на життєвому шляху, супроводжує його і зараз.

Тарасенков Сергей Павлович
начальник дільниці ДП «УкрНДПРІпромтехнології»,
воїн – інтернаціоналіст

Від рядового до командира

Те, що нас не вбиває, робить нас міцнішими

Сергій Павлович народився в с. Денисівка, Суземського району Брянської області Рік 1964, в сім'ї Тарасенкових народився син в січневій морозі, начебто сама природа говорила, що у майбутньому в сина буде міцний характер, а доля випробує його.

Після закінчення восьмирічної школи в 1979 році Сергій вирішив свою професійну стезю та вступив до Брянського політехнічного технікуму на відділення монтажу та ремонту промислової техніки. Як і всі юнаки мріяв про службу в лавах Радянської Армії, адже вважав це обов'язком, невід'ємною частиною життя кожного чоловіка.

Ось розпочалася солдатська служба. Спочатку Таманська дивізія, потім навчання на полігоні в пустелі «Каракум» Марійської області м.Іолотань. Мабуть це був знак, бо саме 9 травня 1983 року, в день святкування Великої Перемоги, Сергій Павлович прийняв присягу.

А вже 22 червня потрапив на службу в 181 мотострілковий полк і до 31 серпня знаходився на охороні траси Кабул-Термез. З жовтня 1983 року його батальйону присвоєно звання гірничо – стрілковий. Службу розпочинав рядовим, а вже в січні 1985 року був командиром відділення гранатометного взводу. За час служби в лавах Армії приймав участь в близько 30 бойових операціях. Нам дуже хотілося, щоб Сергій Павлович більш ширше розказав про свою службу, про юність обпалену полум'ям атак і боїв. Та всі вони, в молодості запальні, а сьогодні задумливі і серозній, воїни –інтернаціоналісти, не охоче розповідають про бойову юність...Але життя триває, перегортає наступну сторінку життєвої біографії і вже 27 квітня 1985 року Сергій Павлович був звільнений в запас.

Знову таки доля привела його у мальовничу Україну та наше затишне місто. Спочатку працював на заводі «Електрон» слюсарем механозборчих робіт, оператором станків, наладчиком агрегатних станків, бо саме таку спеціальність він здобув у тому житті до Афгану. В усьому допомагає та підтримує Сергія Павловича сім'я: дружина і донечка. В жовтні 1999 року майстра спеціаліста Тарасенкова С.П. прийняв дружній колектив ДП УкрНДПРІпромтехнології. Працює на посаді інженера по ремонту споруд. З 2003 року і на сьогодні працює в інституті начальником дільниці.

Сергій Павлович двічі був представлений до державних нагород, але рік 2003 визначний в його біографії: він був нагороджений орденом «За мужність».

...пам'ять...пам'ять..., яка не підвладна часу, рокам повертає до товаришів, яких вже немає, до подій, які шокували своєю ненавистю, до того часу, який болем відгукується в серці. Та з життєстверджуючим девізом Сергій Павлович йде по життю, а негаразди і проблеми, випробування роблять його ще міцнішим та наполегливішим, як і тоді у 80- роках минулого століття.

Овчаров Леонід Іванович,
приватний підприємець,
воїн-інтернаціоналіст

Міцне братерство

Нам дороги ті забути не можливо

Радянський Союз. Для сучасної молодії людини це сторінка історії, це знання про могутній Союз з 15 республіками, найміцніша держава, яка задавала тон в житті всієї планети. Саме так. А для Леоніда Івановича – це життя, автобіографія, доля, яка вицент міняє плани і сподівання, це випробування, яке випало на його життєвому шляху.

Чи думала сім'я Леоніда, яка жила в далекому колгоспі «Красный луч» Джетисайського району Сирдар'їнської області Узбецької РСР, що їх син народившись в мирний час, зазнає випробувань війною. Але в 1968 році все було по іншому, як в усіх: народження, виховання, шкільні роки. І ось вже Леонід учень Олександрійського СПТУ №1, а через два роки в 1986 році солдат Радянської Армії.

Мабуть то доля, бо за два роки до виведення радянських військ з Афганістану, саме в пекло війни потрапить Овчаров Леонід, призваний виконати громадянський обов'язок кожного юнака. Службу Леонід Іванович проходив в прикордонних військах Мургабського прикордонного загону. Спочатку як говорять всі солдати «учебка» на механіка-водія БМП. Отримав відмінні знання та вміння, а потім був переведений до Панфіловського загону старшим механіком-водієм БМП, спробував себе виконуючим обов'язки старшин застави, секретарем комсомольської організації. Саме так проходило становлення в міцному прикордонному братстві, що зміцнило і характер і бойовий дух. В 1988 році вже в Афганістані (кишлак Файзабад) в якості старшого механіка-водія БМП п'ятої мото-маневрової групи, в бойових операціях всі знання отримані на початку служби стали в нагоді. Саме наприкінці служби Леонід Іванович став учасником світових, історичних подій - виводу радянських військ з Афганістану та 22 лютого 1989 року звільнився в запас.

Розповідаючи про службу в армії Леоніда Івановича, ми як пересічні люди констатуємо факт його біографії, а для нього це важкий відрізок життя, боротьба, плече товариша, біль втрат та спогади про міцне афганське братство, яке і кликало, і охороняло, і допомагало, яке і сьогодні активно проводить громадську роботу у нашому місті.

Гортаються сторінки життєвої книги... Незчувся Леонід Іванович, як промайнув 21 рік роботи в АТГ ДП СхідГЗК.

Сьогодні Овчаров Леонід Іванович приватний підприємець, продовжує працювати в нашому місті. Має чисельні нагороди за проявлені мужність в роки служби в лавах Радянської Армії. Та нагородами не виміряєш духу міцного братства, яке допомогло вистояти. Тому час від часу спогади кличуть в 1989 рік, нагадують про товаришів, юність, а на думку приходять слова з пісні: «Нам дороги ці забути не можна».

Почесні громадяни міста

Потапов Григорій Васильович

Народився 25 квітня 1886 року.

Командир партизанського загону 1918-1919 рр.

Помер

Нагороди:

1967 рік – орден Леніна, Звання «Почесний громадянин міста Жовті Води», присвоєне 30 квітня 1968 року.

Єфіменко Максим Панасович

Народився 3 лютого 1925 року.

Воював, танкіст. Учасник Параду Перемоги 1945 року на Красній площі. З 1954 р. почав працювати на ДП «СхідГЗК» помічником прохідника на шахті. Згодом – прохідником, бригадиром вибійників, а з 1964 року працював на поверхневих дільницях шахти, аж поки не став ветераном праці комбінату.

Помер 1985 року.

Нагороди: три ордени Слави, орден Вітчизняної Війни I ступеня.

Кондакова Тамара Олександрівна

Народилася в 1913 році.

Очолювала колектив медико-санітарного відділу № 19 з 1953 по 1970 рік.

Померла

Нагороди:

орден Трудового Червоного Прапора звання «Заслужений лікар».

Ульянов Іван Макарович

Народився 1 березня 1906 року в Кривому Розі.

З 1951 по 1957 роки – начальник політвідділу ВЧ № 58183. В 1957 році очолив Жовторічанський районний комітет КПУ. З дати утворення (1957 рік) по 1960 рік працював першим секретарем Жовтоводського міського комітету КП України. За секретарювання Івана Макаровича широко розгорнулося будівництво молодого шахтарського міста, достроково було введено в експлуатацію шахти, запрацював ремонтно-механічний завод. Водночас із будівництвом та введенням в експлуатацію нових промислових об'єктів із великим розмахом відкривали заклади культури й соцкультпобуту. Почав працювати новий лікарняний комплекс, відчинив двері чудовий палац культури ім. В. І. Леніна.

На честь Ульянова названо вулицю.

Помер у 1960 році.

Нагороди:

орден Леніна, орден Трудового Червоного Прапора, У 1969 році присвоєне звання «Почесний громадянин міста Жовті Води».

Іванісов Степан Іванович

Народився 21 листопада 1923 року.

З 1957 по 1964 рік працював заступником голови Жовтоводської міської Ради народних депутатів, з 1968 по 1984 роки – голова міського комітету народного контролю.

Неодноразово обирався депутатом міської ради, членом бюро міському партії.

Помер

Нагороди:

два ордени Вітчизняної Війни I ступеня та 14 медалей.

Коломоєць Василь Миколайович

Народився 1918 року в селищі Жовта Річка.

Трудову діяльність розпочав у 1933 році робочим, а після закінчення гірничого технікуму та аероклубу вступив до Качінського військово-авіаційного училища, яке закінчив у 1940 році. З 1942 року приймав участь у бойових діях, керував ланкою, а потім авіаескадрильєю. За 17 збитих німецьких літаків йому було надано звання «Герой Радянського Союзу» в 1944 році.

Після війни закінчив Червонознаменну військово-повітряну академію та служив у бойових частинах, надавав допомогу молодим льотчикам.

З 1958 року працював на ДП «СхідГЗК» завідуючим типографією. З 1962 року – в управлінні підприємства.

Помер 1986 року.

Нагороди:

орден Червоної Зірки, два ордени Бойового, Червоного Прапора, орден Олександра Невського, орден Вітчизняної Війни I ступеня та 11 медалей.

Хавренко Василь Михайлович

Народився в 1928 році в с. Зеленому Кіровоградської області.

З 1948 року працював прохідником шахти «Капітальна», 16 років очолював комплексну очисну бригаду вибійників шахти «Нова». Бригада, яку очолював Василь Михайлович, завжди перевиконувала планові завдання, за п'ятирічку 1959-1965 рр. виконала більше 8 річних норм. У 1961 році його бригада запровадила високотовиробничий метод видобутку руди. По їхній технології працювало 22 бригади.

Помер у 1993 році.

Нагороди: орден Трудової Слави III ступеня, нагрудний знак «Шахтарська Слава» I, II, III ступенів, медаль «За відмінну працю» (1953 рік), медаль «За доблесну працю».

Звання:

Герой Соціалістичної Праці (в 1966 році) з врученням ордену Леніна та золотої медалі «Серп і молот»; Почесний гірник.

Семченко Володимир Пилипович

Народився у 1910 році.

З січня 1958 року – директор заводу фосфатних добрив (ГМЗ). За роки його праці на заводі впроваджуються нові технології. Перший в місті започаткував шефство підприємств над дошкільними та шкільними закладами. Також був ініціатором створення садових товариств в місті.

Помер

Нагороди: орден Леніна, орден Червоної Зірки, лауреат Державної премії СРСР у 1978 році.

Глазуненко Валеріан Іларіонович

Народився

Працював на шахті «Вільхівська».

Помер

Нагороди: орден Леніна.

Бродецька Ніна Андріївна

Народилася 14 жовтня 1925 року.

Працювала в Середній Азії, згодом її було направлено в місто Жовті Води на ГМЗ. З 1964 року – другий секретар комітету КПУ.

Померла 13 січня 2009 року.

Сухий Володимир Гнатович

Народився 2 травня 1938 року в Дніпродзержинську.

З 1960 по 1988 рік трудився бурильником (а з 1966 року – бригадиром бурильників) на шахті «Нова». У сімнадцять років його було зараховано до складу бюро міськкому КПУ, В. Г. Сухий був делегатом партійних з'їздів, заступником голови Ради ветеранів шахти.

Помер 2010 року.

Нагороди: кавалер ордену Трудової Слави I, II, III ступенів, кавалер ордену «Шахтарська Слава», звання «Почесний гірник», лауреат Премії радянських профспілок.

Седченко Варвара Назарівна

Народилася у 1929 році.

Понад 30 років працювала машиністом підйомної машини. У 1947 році її було обрано депутатом Жовторічанської селищної ради, пізніше – обласної ради. У віці 35 років стала депутатом Верховної Ради Української СРС.

Померла

Нагороди: орден Леніна.

Пригожин Юхим Ілліч

Народився 12 листопада 1914 року в м. Орлі.

Пройшов війну, у мирний час 30 років працював на уранових рудниках, в тому числі в місті Жовті Води (з 1953 року). З 1960 по 1973 р. очолював ЦНДЛа. Після виходу на пенсію створив дитячу літературну студію «Родзинка», став ініціатором створення в місті історичного музею.

Помер 19 листопада 1999 року.

Нагороди: орден Вітчизняної Війни I, II ступеня, орден, Бойового Червоного Прапора, два ордени, Червоної Зірки, орден Леніна (в 1951 році), орден Трудового Червоного Прапора; лауреат Ленінської премії в 1959 році.

Кривослицька Антоніна Федорівна

Народилася в 1922 році.

З 1953 року працювала в МСЧ-9. Трудовий стаж перевищує 50 років, шістнадцять з яких А. Ф. Кривослицька працювала старшою медсестрою поліклініки. Вісімнадцять років очолювала в місті організацію «Фонд миру».

Померла

Нагороди: орден Вітчизняної Війни II ступеня, звання «Заслужений працівник охорони, здоров'я України», нагрудний знак, «Відмінник охорони здоров'я СРСР».

Конарєв Михайло Олександрович

Народився 7 травня 1927 року.

Пройшов шлях від начальника підземної дільниці глибокого буріння до головного інженера геологорозвідувальної партії № 2. У 1960 році був обраний першим секретарем Компартії України (працював на цій посаді 27 років).

Помер у 2010 році.

Нагороди: орден Леніна, два ордени Трудового Червоного, Прапора, нагрудний знак «Відмінник охорони, здоров'я СРСР», орден «Знак Пошани», орден «За мужність», нагрудні знаки «Відмінник народної освіти УРСР», «Відмінник освіти СРСР». Лауреат премії Ради Міністрів СРСР.

Шишков Едуард Костянтинович

Народився в 1929 році в Дніпродзержинську.

Після закінчення Дніпропетровського будівельного інституту в 1952 році був направлений на роботу до головпромбуд ВМС СРСР п/с 38 селища Жовта Річка виконробом. Пізніше працював начальником четвертого будівельного району, згодом став головним інженером головного будівництва, начальником відділу будівництва. З 1976 року – начальник капітального Управління будівництва.

Начальник ЖУБу з 1979 по 1987 р. З 1987 року – заступник директора приладного заводу «Електрон». Приймав участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, під його керівництвом було збудовано перше наметове містечко для ліквідаторів аварії.

Неодноразово обирався депутатом міської ради.

Помер у 1997 році.

Нагороди: орден Дружби Народів, звання «Почесний будівельник України», лауреат премії Ради Міністрів, нагороджений багатьма медалями.

Жушман Олександр Сергійович

Народився в 1940 році.

Бригадир мельників ГМЗ, обирався депутатом міської ради, був членом депутатської групи «Заводчани».

Помер 23.02.2005 р.

Нагороди : орден Трудового Червоного Прапора, орден Жовтневої Революції, звання «Почесний ветеран ГМЗ», «Почесний ветеран СхідГЗК».

Агафонова Марфа Іванівна

Народилася в 1910 році в м. Терни.

Перший інспектор по дошкільному вихованню в селищі (з 1949 по 1963 рік). Перший керівник групи дитячих дошкільних закладів. За її керування в місті почали відкриватися нові дошкільні заклади.

Померла

Нагороди: звання «Відмінник народної освіти».

Головатий Андрій Андрійович

Народився 1908 року в с. Секлетинівка Олександрійського повіту Херсонської губернії.

В 20 років влаштувався помічником бурильника копальні «Жовта Ріка». З серпня 1951 року впродовж п'яти років він – голова рудничної профспілки, а далі – помічник начальника шахти «Вільхівська» з господарської частини.

Помер у 1986 році.

Нагороди : орден Леніна, орден Трудового Червоного Прапора.

Єрмолаєв Борис Захарович

Народився в 1927 році.

Очоловав бригаду бурильників, 10 років працював вчителем історії, 13 років – викладачем ВПУ-35. Краєзнавець, став організатором і натхненником відкриття в 1971 році Музею трудової слави ДП «Схід-ГЗК».

Помер у 1992 році.

Ламін Михайло Львович

Народився в 1906 році.

З 1927 року – інструктор фізкультури на руднику Шварца. У період 1928-1953 рр. був на військовій службі. Підполковник у відставці.

Помер 4 січня 1999 року.

Нагороди: орден Бойового Червоного Прапора, орден Червоної Зірки, орден Вітчизняної Війни.

Колдаєв Олексій Андрійович

Народився в 1925 році.

Начальник відділу матеріально-технічного забезпечення ДП «Схід-ГЗК», секретар партійної організації управління комбінату, голова міської Ради ветеранів війни та праці.

Помер 8 вересня 2009 року.

Нагороди: орден Червоної Зірки, орден «Знак Пошани».

Артемов Павло Костянтинович

Народився

Помер у 2006 році.

Мастаков Федір Микитович

Народився 21 листопада 1911 року на станції Струги-Червоні Псковської області.

З 1937 по 1940 рік працював начальником дільниці шахти «Капітальна», з 1947 року – завідуючим гірничими роботами, начальником експлуатаційного відділу. З 1951 по 1955 рік працював начальником шахти «Капітальна», згодом – головою групкому профспілки № 12, з 1958 по 1977 р. – начальником шахти «Вільхівська».

Помер 17 лютого 2008 року.

Нагороди: орден Леніна, два ордени Трудового Червоного Прапора, орден «Знак пошани» орден «Шахтарська Слава» I, II, III ступенів, звання «Заслужений шахтар УРСР».

Руденко Василь Володимирович

Народився в 1920 році.

Працював головним інженером ДП «СхідГЗК»,
у період 1976-1982 рр. – директором ДП «СхідГЗК».

Помер у 2002 році.

Малиш Григорій Андрійович

Народився 3 липня 1932 року.

З 1949 р. працював на шахті «Капітальна», з 1957 року – на РМЗ, пройшовши шлях від майстра до начальника технічного відділу. У 1970 році його обрано депутатом, потім заступником голови міськвиконкому. З 1981 по 1987 р. – голова виконкому Жовтводської міської Ради народних депутатів. Дев'ять разів обирався депутатом міської та три рази депутатом обласної ради. Понад 10 років очолював Раду ветеранів міста.

Помер у 2008 році.

Нагороди: нагрудний знак «Відмінник народної освіти УРСР», орден Козацької Слави III ступеня. У 2001 році присвоєне звання «Почесний громадянин міста».

Шабалін Анатолій Іванович

Народився 26 червня 1929 року в с. Лакіно Собінського району Володимирської обл.

Трудову діяльність в місті розпочав з 1956 року на підприємстві ВПС № 28. У 1957 р. він – начальник виробничо-планового відділу УПВ, у 1959 р. – головний інженер району промислово-житлового будівництва, у 1964 р. – начальник БУ-4 П/С 28, у 1965 р. – головний інженер головного управління будівництва п/я 28. З 2001 року займав посаду начальника ЖУБу.

Помер 26 лютого 2004 року.

Нагороди: орден «Знак пошани», орден Дружби Народів. Нагороджений багатьма медалями, лауреат премії Ради Міністрів СРСР.

Голованьова Віра Яківна

Народилася в 1924 році.

З 1951 р. керувала терапевтичним відділенням, з 1965 по 1985 рік займала посаду заступника головного лікаря медичної частини.

Нагороди: звання «Заслужений лікар УРСР», звання «Відмінник охорони здоров'я».

Добровольський Володимир Васильович

Народився 15 січня 1939 р. у с. Фисуни Полтавської обл.

Закінчив Полтавський педінститут.

В. В. Добровольський є засновником ліцею природничо-наукового навчання. З 1991 року працює на посаді директора ліцею та вчителя історії. Під керівництвом АПН України, обласного інституту освіти розробив і запровадив у діяльність педколективу модульно-ритмічну систему навчання, рейтингову систему оцінювання знань учнів на основі особистісно орієнтованого, диференційованого підходу до навчання та підвищення якості й об'єктивності оцінювання.

З 1967 р. працював вчителем історії, обирався депутатом міської ради IV і V скликань Нагороди та звання: медаль «За доблесну працю» (1971 р.), нагрудний знак «Відмінник освіти України» (1977 р.), лауреат обласної педагогічної премії (1993 р.), звання «Заслужений працівник освіти України» (1996 р.), звання «Почесний громадянин міста Жовті Води» (2003 р.), нагрудний знак «Василь Сухомлинський» (2007 р.), нагрудний знак «За розвиток регіону» (2008 р.).

Трапенко Микола Михайлович

Народився в 1929 році в Іркутській області.

З 1963 по 1970 р. працював головним інженером шахти «Нова».

Помер у 2010 році.

Нагороди: орден Леніна, орден Трудового Червоного Прапора, орден Дружби Народів, орден «Знак Пошани», кавалер знака «Шахтарська Слава» I, II, III ступенів.

Звання: «Почесний громадянин міста» надано у 1991 році.

Бабак Михайло Іванович

Народився в 1944 році.

Понад три десятиліття віддав ДП «СхідГЗК». Спершу як оператор ГРП-2, радіометрист, технік-геолог тематичної партії, потім технік-геофізик РУ-3, підземний радіометрист, інженер-геофізик, інженер відділу технічного контролю. З 1991 року – заступник генерального директора ДП «СхідГЗК», а з 1995 р. понад десять років працював генеральним директором підприємства.

Вів значну громадську роботу як депутат Дніпропетровської обласної ради, всіляко сприяючи виконанню Програми радіаційного і соціального захисту населення міста Жовті Води.

Нагороди: знак «Шахтарська Слава» I, II ступенів, Почесна відзнака Президента України, орден Дружби Російської Федерації, Почесна грамота Держкоматому.

Вінокуров Леонід Борисович

Народився в 1931 році.

У 1941 р. став учасником антифашистського руху. Після війни працював на судноремонтному заводі міста Сухумі. З 1957 року викладав російську мову в селі Наталівка Новопокровського району на Дніпропетровщині. У Жовтих Водах з 1958 року, працював у закладах освіти, яким присвятив понад сорок років: як завуч СШ № 6, директор СШРМ № 3, а з 1966 по 1996 роки – директор СШ № 2.

Нагороди: «Відмінник освіти України», «Відмінник освіти СРСР»,

нагороджений багатьма медалями.

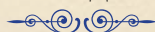
Моря Микола Іванович

Народився в 1934 році.

З 1951 року, прийшовши на ДП «СхідГЗК», працював машиністом електровозу, прохідником, бригадиром прохідників, майстром підривників, гірничим майстром, заступником начальника і начальником гірничої ділянки, головою шахтного комітету профспілки і начальником шахти «Вільхівська».

Помер у 2010 році.

Нагороди: повний кавалер почесного знаку «Шахтарська Слава», нагороджений багатьма медалями.

Засовін Костянтин Костянтинович

Народився в 1924 році.

Велику Вітчизняну війну пройшов артилерійським розвідником Калінінського фронту.

Після демобілізації в 1947 році в званні лейтенанта Костянтин Засовін вступає до Ярославського медичного інституту.

Закінчивши його з відзнакою в 1956 році, був направлений на роботу до медсанчастини № 19 в місто Жовті Води.

Працював лікарем, заступником головного лікаря, заступником начальника МСЧ–19.

У 1970 році Костянтин Костянтинович Засовін призначений начальником медико-санітарної частини № 19, якою керував впродовж 14 років.

Помер у 2011 році.

Нагороди: орден Леніна, орден “Знак Пошани”, орден Червоної Зірки, орден Богдана Хмельницького, два ордени Великої Вітчизняної Війни II ступеня, медалі.

Перьков Петро Георгійович

Народився 17 листопада 1954 року в м. Терни Дніпропетровської області.

У 1978 році закінчив Московський інститут сталі та сплавів за спеціальністю «інженер-металург». Трудову діяльність розпочав у 1978 році на заводі поліметалів у Москві. З травня 1979 року працював на гідрометалургійному заводі ДП «СхідГЗК» майстром, старшим майстром, начальником зміни заводу, начальником ділянки. З грудня

1992 р. до березня 2002 р. – директор гідрометалургійного заводу.

Був депутатом Жовтоводської міської ради ХХІІІ скликання. 31 березня 2002 р. обраний на посаду міського голови м. Жовті Води.

З 2004 року – генеральний директор ДП «СхідГЗК». Під його керівництвом у 2006 році підприємство нагороджене Дипломом лауреата Міжнародного академічного рейтингу “Золота фортуна” у номінації “За вагомий внесок у справу розбудови України”.

Нагороди: в 2006 році П. Г. Перькову присвоєне звання “Почесний громадянин м. Жовті Води”.

Песик Борис Олександрович

Народився в 1928 році в місті Сосніца Чернігівської області.

Закінчивши школу, вступив до Харківського автодорожнього інституту. У 1952 році Б. О. Песика було направлено на роботу в Головпромбуд селища Жовта Річка. В 1956 році він – начальник будівельної дільниці, у 1961 р. – заступник головного інженера, у 1965 р. – начальник БД-4, у 1979 р. – начальник БМУ-4 жовтоводського управління будівництва, з 1989 по 1995 рік – заступник начальника БМУ по виробництву.

Нагороди: орден «Знак пошани», премія Ради Міністрів СРСР, звання «Почесний ветеран БМУ-4», нагороджений багатьма медалями та грамотами.

Бондаренко Гаврило Лук'янович

Народився 25 березня 1909 року.

З 1957 по 1963 рік – голова Жовтоводської міськради.

З 1963 по 1969 рік – голова комітету держпартконтролю.

Помер 13 лютого 1971 року.

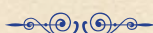
Нагороди: два ордени Вітчизняної Війни, три ордени Червоної Зірки.

Доценко Михайло Микитович

Народився

Помер

Ханіс Едуард Наумович

Народився 30 серпня 1940 року в м. Дніпропетровськ. 25 років був керівником Жовтоводської виробничо-експлуатаційної контори газового господарства. Пройшов шлях від слюсаря до начальника газового господарства.

Починаючи з 1970 року п'ять скликань поспіль обирався депутатом Жовтоводської міської ради.

У червні 1994 року був обраний головою виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів, а в березні 1998 року

обраний міським головою вдруге.

У 1995 році за участі Е. Н. Ханіса було створено та затверджено Програму радіаційного та соціального захисту населення міста Жовті Води.

З 2010 року – Почесний громадянин міста.

Нагороди: Почесна грамота Кабінету Міністрів України.

Шевчук Анатолій Іванович

Народився в 1948 році в м. Свердловську. У 1952 р. разом з родиною переїхав до Кривого Рогу. У 1963 році закінчив середню школу та вступив до Криворізького технікуму гірничого транспорту. Свою трудову діяльність розпочав у 1964 році автослюсарем на Криворізькій автобазі № 18, одночасно продовжуючи навчання в технікумі на вечірньому відділенні.

У 1968 році А. І. Шевчук пішов на строкову службу до лав Радянської Армії Одеського військового округу, де служив до 1970 року. Після армії був прийнятий на посаду водія в автомобільне транспортне

підприємство м. Кривого Рогу. З 1972 по 1985 рік працював на Південному радіозаводі інженером, начальником зміни, начальником цеху, вивільненим головою профспілкового комітету, секретарем партійного комітету. З 1985 року обіймав посаду другого секретаря Жовтоводського міського комітету КПУ.

У березні 1987 року був обраний головою виконавчого комітету Жовтоводської міської Ради народних депутатів. З 1994 по 2002 рік – заступник генерального директора Східного гірничо-збагачувального комбінату. З 2002 року і по теперішній час очолює комунальне підприємство “Виробниче житлово-ремонтно-експлуатаційне об’єднання” м. Жовті Води.

У 2012 році А. І. Шевчуку надано звання «Почесний громадянин м. Жовті Води».

Промисловість

Їхні долі пов'язані з історією міста

**ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО
«СХІДНИЙ ГІРНИЧО-ЗБАГАЧУВАЛЬНИЙ КОМБІНАТ»
(ДП «СхідГЗК»)**

Генеральний директор – Олександр Геннадійович Сорокін, нагороджений Почесними грамотами Міністерства палива та енергетики України, знаком «Шахтарська слава» III ступеня.

Юридична адреса підприємства: вул. Горького, 2, м. Жовті Води, Дніпропетровська обл., 52210.

Дата заснування: 1 серпня 1951 року.

За досягнення високих показників у виробничій діяльності підприємство нагороджене орденом Трудового Червоного Прапора (1966 рік), а працівники ДП «СхідГЗК» удостоювалися звання «Герой Соціалістичної Праці», нагороджувалися орденом Трудової Слави, орденом Леніна, були лауреатами Ленінської премії та Державної премії СРСР, були гідними інших високих звань і нагород. Ділова репутація підприємства та висока якість продукції визнані за кордоном, а в Україні відзначені цілою низкою дипломів.

У 1946 році на двох невеликих рудниках Криворізького басейну – ім. Першого Травня та «Жовта Ріка» – у покладах магнітного залізняка були виявлені значні промислові запаси уранових руд. Міністерством геології СРСР для оперативного керівництва роботами з пошуку та розвідки родовищ урану на Криворіжжі була організована Криворізька експедиція. 8 серпня 1947 про відкриття родовищ було повідомлено І. В. Сталіну. У 1948 році трестом «Ленінруда» Міністерства чорної металургії СРСР розпочато видобуток уранових руд на Першотравневому та Жовторічанському родовищах.

24 липня 1951 року Рада Міністрів СРСР прийняла Постанову № 2659-1287/сс/оп про створення на базі рудників ім. Першого Травня і «Жовта Ріка» тресту «Ленінруда» Міністерства чорної металургії геологорозвідувальних партій № 10 і № 11 Кіровської експедиції Міністерства геології СРСР і деяких інших підприємств Комбінату № 9, директором якого був призначений М. Н. Бондаренко. Так почав свою славу історію Східний гірничо-збагачувальний комбінат, який влітку 2011 року відзначив 60-річчя. Протягом цих років було зроблено чимало: вироблено близько 50 тис. тонн урану, 30 млн. тонн залізрудного концентрату, близько 8 млн. тонн сірчаної кислоти.

Нині ДП «СхідГЗК» входить до десятки найбільших виробників урану (2% від світового видобутку), є єдиним в Україні та найбільшим у Європі підприємством, яке забезпечує видобуток уранової руди та виробництво концентрату природного урану. Загальний обсяг виробництва продукції за 2011 рік склав 1 млрд. 207 млн. грн. На підприємстві працюють понад сім тисяч осіб.

Концентрат природного урану, вироблений ДП «СхідГЗК», використовується для фабрикації свіжого ядерного палива та на сьогодні задовольняє потреби АЕС України на 30-

35%. ДП «СхідГЗК» виробляє наступну продукцію: концентрат природного урану практично ядерної чистоти, що відповідає світовим стандартам, сірчану кислоту, продукцію машинобудування.

Підприємство здійснює свою виробничу діяльність у трьох областях: Кіровоградській, Дніпропетровській, Миколаївській. У Кіровоградській області ведеться видобуток уранової руди на трьох діючих шахтах: Інгульській, Смолінській, Ново-костянтинівській.

У Миколаївській області проводяться роботи з моніторингу навколишнього природного середовища на відпрацьованому методом свердловинно-підземного вилуговування Братському родовищі, готується до відпрацювання Сафонівське.

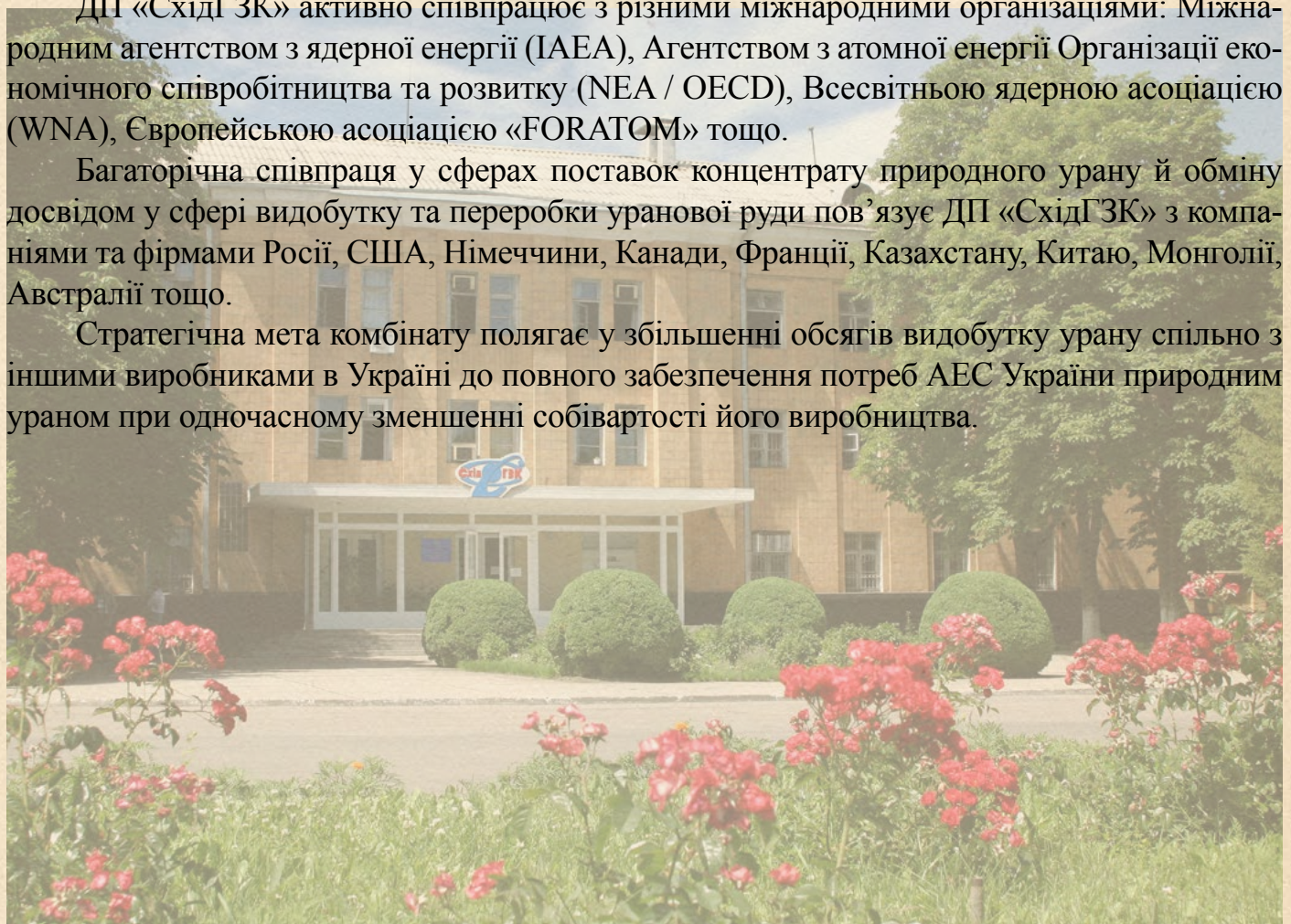
У Дніпропетровській області (м. Жовті Води) розташовується центральний офіс підприємства, а також більше двадцяти підрозділів ДП «СхідГЗК», які виконують різні виробничі завдання. Так, на гідрометалургійному заводі здійснюється переробка уранової руди, його сірчаноокислотний цех виробляє сірчану кислоту, якість якої високо оцінюється не тільки в Україні, а й за кордоном. Допоміжні підрозділи забезпечують стабільну роботу основного виробництва. ДП «СхідГЗК» є містоутворюючим підприємством для Жовтих Вод, основним платником податків до міського бюджету.

Міжнародна діяльність ДП «СхідГЗК» здійснюється в рамках міжурядових угод і прямих угод з іноземними компаніями та організаціями.

ДП «СхідГЗК» активно співпрацює з різними міжнародними організаціями: Міжнародним агентством з ядерної енергії (IAEA), Агентством з атомної енергії Організації економічного співробітництва та розвитку (NEA / OECD), Всесвітньою ядерною асоціацією (WNA), Європейською асоціацією «FORATOM» тощо.

Багаторічна співпраця у сферах поставок концентрату природного урану й обміну досвідом у сфері видобутку та переробки уранової руди пов'язує ДП «СхідГЗК» з компаніями та фірмами Росії, США, Німеччини, Канади, Франції, Казахстану, Китаю, Монголії, Австралії тощо.

Стратегічна мета комбінату полягає у збільшенні обсягів видобутку урану спільно з іншими виробниками в Україні до повного забезпечення потреб АЕС України природним ураном при одночасному зменшенні собівартості його виробництва.

Олександр Геннадійович Сорокін,
генеральний директор державного підприємства
«Східний гірничо-збагачувальний комбінат»

**Людина, яка ставить перед собою високі цілі, досягає
більшого**

*З усіх здібностей найважча і найрідкісніша
- це вміння керувати.
Соммері*

Олександр Геннадійович Сорокін - досвідчений фахівець, професійна діяльність якого нерозривно пов'язана з державним підприємством «Східний гірничо-збагачувальний комбінат».

Здобувши освіту у Дніпропетровському гірничому інституті за фахом «Економіка і організація гірничої промисловості» та отримавши диплом із відзнакою, у 1984 році молодий спеціаліст Олександр Сорокін розпочав свій трудовий шлях. З 1986 року на Східному ГЗК працював інженером планового відділу управління, начальником бюро з організації праці та планування сірчаноокислотного заводу, начальником планового відділу та головним економістом управління, заступником генерального директора з економіки та фінансів, а з липня 2008р. очолив підприємство в якості генерального директора.

Маючи ґрунтовну професійну підготовку, постійно працюючи над підвищенням своєї кваліфікації, на всіх керованих ним дільницях виробництва зарекомендував себе висококваліфікованим фахівцем, вмілим організатором, ініціативним і творчим керівником, здатним самостійно вирішувати складні виробничі завдання. Олександр Геннадійович очолив комбінат у період складного економічного становища, різкого падіння цін на уран на світовому ринку, однак завдяки особистій рішучості та наполегливості, вмілому керівництву, зумів стабілізувати його роботу. Вже з третього кварталу 2008 року підприємство вийшло на рівень прибуткової роботи.

Відомий автор книг про менеджмент та бізнес Террі Гібсон стверджував: «Менеджмент - це мистецтво досягнення цілей в умовах обмеженості ресурсів». Зміст цього висловлювання влучно характеризує плідну роботу О.Г.Сорокіна на посаді ген директора. Адже йому неодноразово вдавалося ефективно вирішувати складні питання, від яких залежала подальша доля підприємства та трудового колективу. Так, значний особистий внесок зробив Олександр Геннадійович у повернення до складу комбінату Новокостянтинівської шахти, з якою підприємство пов'язує своє майбутнє. Ставши частиною унікального та єдиного в Україні урановидобувного підприємства ДП «СхідГЗК», шахта практично через півроку дала першу руду. І це після тридцятирічного довгобуду!

Щоб успішно керувати людьми (а тим більше трудовим колективом, чисельність якого перевищує 7300 осіб), треба мати особливу професійну майстерність та організаторські здібності. Хоча О.Г.Сорокін підкреслює, що навіть найдосвідченіший керівник не зміг би досягти успіху без команди однодумців, досвідчених фахівців, професіоналів своєї справи. «Ефективна діяльність підприємства – результат нашої спільної роботи», - зазначає Олександр Геннадійович.

Втім, трудові досягнення та лідерські якості О.Г.Сорокіна не викликають подиву в людей, які його добре знають ще зі шкільних років. «Олександр Сорокін завжди відрізнявся високим інтелектом, а також відповідальністю, скрупульозністю, - згадує Таміла Корякова, в минулому – директор СШ №5. – Цей учень був старанним і врівноваженим, наполегливим і цілеспрямованим як у навчанні, так і у спорті. Тож особистісні якості майбутнього керівника зароджувались ще у школі».

Виступаючи на заходах, організованих Всесвітньою Ядерною Асоціацією, МАГАТЕ, Олександр Геннадійович у міжнародних масштабах не тільки підтримує рівень популярності комбінату як надійного партнера, але й підвищує імідж ДП „СхідГЗК” як виробника якісного товару, реалізує заходи із залучення позабюджетних інвестицій для розвитку уранового виробництва.

Багато уваги генеральний директор приділяє вирішенню екологічних проблем, впровадженню технологій щодо зниження шкідливого впливу від виробництва на навколишнє природне середовище, чому сприяє застосування технології безвідходної переробки уранової сировини, відвалів уранових руд на шахтах з одночасною рекультивацією території.

О.Г.Сорокін нагороджений Почесними грамотами Міністерства палива та енергетики України,

знаком „Шахтарська слава» 3 ступеня, обраний депутатом Жовтководської міської ради VI скликання.

На думку О.Г.Сорокіна, успішна діяльність підприємства -

Генеральний директор разом із командою однодумців – високопрофесійних, ініціативних фахівців вміло спрямовує діяльність комбінату з видобутку та переробки природного урану на збільшення обсягів виробництва та зменшення собівартості продукції, співпрацю з українськими та зарубіжними партнерами. Діяльність підприємства нерозривно пов'язана з містом Жовті Води. Якщо жовтководці знають, що СхідГЗК працює стабільно, вони з упевненістю дивляться в майбутнє.

Олена БОРОВКОВА

Сухий Володимир Ігнатович,
Почесний громадянин міста,
Почесний ветеран ДП «СхідГЗК»

Шана за самовіддану працю

*Жити – значить працювати.
Праця – це життя людини.
Вольтер*

Володимир Ігнатович Сухий народився у робочій сім'ї в м. Дніпропетровську. Ріс він здоровим, втямуцим, мав гарну пам'ять і добрі здібності до навчання, сміло дивився в обличчя долі – і вона відповідала йому взаємністю. Добре вчився, але школи йому було замало: хотілося самостійності, і він вступив до технічного училища № 8, яке й закінчив у 1957 році на відмінно, одержавши спеціальність 1-го підручного сталевара. На заводі працював недовго, тому що в грудні 1957 р. був призваний до армії і направлений на службу в НДР. Деякий час вчився в артилерійській технічній школі, закінчив службу в грудні 1960 року. У цей час родина переїхала у сільську місцевість, а потім до Жовтих Вод. Повернувшись з армії до села, Володимир зустрів свою наречену Софію, з якою одружився.

Оформився на шахту підприємства П/с 28 бурильником глибоких свердловин. Працюючи бурильником, нудьгував за вогненным металом, але здійснити це було нелегко, тому що не вистачало освіти. Тож він вступив до вечірньої середньої школи № 1, яку закінчив у 1962 р. Шлях до ВНЗ був відкрито, і він вступив до Московського інституту сталі і сплавів.

На цей час Володимир Ігнатович уже мав родину: дружину Софію Іванівну і сина Володимира. Сім'я вимагала уваги і турбот, тому Володимир Ігнатовичу довелося залишити навчання в інституті; думав, на певний час, а вийшло, що назавжди. Та й у роботі ладилося. Підібралися в бригаду гарні, розумні хлопці, норми і план виконували щомісяця на 105-120%.

У 1963 р. його прийняли в члени КППРС. Життя Володимира Ігнатовича різко змінилося, з'явився новий стимул у житті, відкрилися нові обрії, і він активно включився в громадську роботу, став по-новому дивитися на життя. Був обраний членом бюро Жовтководського міськкому КППРС, де став надійним помічником першого секретаря міськкому М. О. Конарева.

За постійні високі виробничі показники і громадську діяльність В. І. Сухий неодноразово нагороджувався. Він повний кавалер ордена Трудової Слави і знаку «Шахтарська слава», лауреат премії радянських профспілок, був обраний делегатом 26 з'їзду Компартії України і 27 з'їзду КППРС.

Значним успіхом у його трудовій і практичній діяльності став захист у 1985 р. робочої дисертації на тему «Вдосконалювання технології розбурювання запасів очисних блоків руди методом направлено-го буріння глибоких свердловин, розташованих у лінію». Метод буріння свердловин «у лінію», який ми розробили разом із В. І. Сухим, коли я працював начальником гірничого відділу управління СхідГЗК, дав економічний ефект у 45 тис. грн. на один очисний блок. При такій кількості нагород, досягнень і успіхів Володимир Ігнатович все життя залишався простим, щирим, скромним, порядним і хлібосольним сім'янином. Він заслужено став Почесним громадянином міста Жовті Води.

О. М. Разумов,
учасник Великої Вітчизняної війни,
повний кавалер знаку «Шахтарська слава»,
лауреат премії радянських профспілок

Бабак Михайло Іванович,
Почесний громадянин міста,
генеральній директор
ДП „СхідГЗК” 1994-2004 рр.

Працював для людей

Ніколи не ховався за чужі спини.

«Характер людини по-справжньому можна пізнати, коли вона стане твоїм керівником», – стверджував відомий письменник Ерїх Марія Ремарк. Дійсно, далеко не кожна людина може витримати випробування владою, не зраджуючи при цьому власним принципам, не втрачаючи порядності, людяності, гідності. Почесний громадянин міста Жовті Води Михайло Іванович Бабак протягом десяти років обіймав посаду генерального директора державного підприємства «Східний гірничо-збагачувальний комбінат», і роки ці були непрості (1994-2004). Тоді життя поставило комбінат у критичну ситуацію. Були зупинені підприємства, що працювали на ВПК: конверсія, не підкріплена фінансовими ресурсами; згорання соціальної сфери; практично скрізь – скорочення чисельності працюючих, невплата заробітної платні... Генеральному директору доводилося багаторазово відвідувати Дніпропетровську та Кіровоградську обласні держадміністрації і пробиватися до високих кабінетів Києва, виїжджати у відрядження за кордон, займаючись пошуком інвесторів. Тоді Михайло Іванович поставив собі за мету, незважаючи на труднощі, зберегти колектив Східного ГЗК, його потужний інтелектуальний потенціал, зміцнити виробничу базу підприємства. Доводилося бути і дипломатом, і займати принципову позицію, а інколи бувати й жорстким. Але завжди перемагала логіка – і виграла справа. Він сміливо брав на себе відповідальність, вирішував складні проблеми, згуртовував навколо себе команду однодумців. І напружена праця дала плоди. Комбінат вистояв і продовжив упевнений рух уперед, до нових здобутків і звершень. Здолати труднощі вдалося багато в чому завдяки особистісним якостям, властивим М. І. Бабакові. Це високий професіоналізм, чудові організаторські здібності, працелюбність, самовідданість, аналітичний склад розуму, добре розвинена інтуїція та здатність до прогнозування. Зважаючи на те, що М. І. Бабак був обраний депутатом Дніпропетровської обласної ради, його турботи поширювалися на все місто: доводилося брати участь у вирішенні проблем газифікації та ремонту автошляхів, фінансуванні реконструкції об'єктів СМСЧ-9, придбанні медичного обладнання, рекультивзації об'єктів радіаційного забруднення тощо. А скільки ще завдань, пов'язаних з людьми, не обходив Михайло Іванович своєю увагою та турботою! Він допомагав ветеранам війни та праці, молоді, дітям. Йому, людині небайдужій, діло було до всього: капітального ремонту покрівлі в школах міста, надання допомоги дітям-сиротам і дітям без батьківського піклування, закупівлі одягу, взуття, постільної білизни для Дитячого будинку, надання безкоштовної медичної допомоги жовтоводцям у медичних закладах м. Києва – переважно ветеранам праці та Великої Вітчизняної війни. Він плідно співпрацював із міською владою, адже взаєморозуміння, тісне співробітництво органів місцевого самоврядування з керівництвом містоутворюючого підприємства ДП «СхідГЗК» є доброю традицією для Жовтих Вод, яка успішно продовжується й донині. Досягнення Михайла Івановича Бабака відзначені державою. Він повний кавалер знаку «Шахтарська слава», нагороджений Почесною відзнакою Президента України, орденом Дружби Російської Федерації та іншими нагородами. Нині, перебуваючи на заслуженому відпочинку, М. І. Бабак постійно цікавиться життєдіяльністю рідного підприємства та міста, з якими нерозривно пов'язане його життя. Але скільки сивого волосся з'явилося на його скронях, знає тільки він сам. Знає справжню ціну ворогам і друзям, словам і вчинкам. Які б перешкоді не ставило життя, добру славу, прихильність і пошану він собі здобув, тому що працював для людей і ніколи не ховався за чужі спини.

Петро ЖЕЖЕР

Безродний Станіслав Олександрович,
Почесний ветеран державного підприємства
«Східний гірничо-збагачувальний комбінат»

Фахівець з енциклопедичними знаннями

*Більше, ніж С. О. Безродний, про уран не знає ніхто на всій території колишнього соцтабору.
Рудольф Кузін, доктор технічних наук*

Неабиякі розумові здібності проявилися у Станіслава Безродного ще в юному віці і дозволили йому закінчити школу з золотою медаллю. Та не просту школу, а таку, директором якої був знаменитий на весь Радянський Союз заслужений учитель України В. О. Сухомлинський.

Вся трудова біографія Станіслава Олександровича тісно пов'язана зі Східним гірничо-збагачувальним комбінатом. Тут у 1958 році (після закінчення Московського хіміко-технологічного інституту ім. Д. І. Менделєєва) він здобув своє перше робоче місце – був прийнятий майстром у цех № 1 заводу фосфатних добрив.

Завдяки своїй працьовитості, неабияким розумовим здібностям, високому професіоналізму С. О. Безродний успішно працював на різних посадах, направлявся на відрядження за кордон, де провів загалом близько 14 років. Працюючи в НДР, він досконально вивчив німецьку мову. У співавторстві з професійним перекладачем видав «Посібник з німецької мови для радянських фахівців». Організовував цікаві екскурсії для радянських співробітників і особисто виступав гідом.

У 1990 році Станіслава Олександровича Безродного було призначено директором гідрометалургійного заводу ДП «СхідГЗК». Ветерани-заводчани досі з теплотою згадують про роки спільної роботи з ним, спростовуючи фразеологізм про те, що незамінних людей немає. «Станіслав Безродний – це людина незамінна!» – стверджують вони.

«Начальство прийнято критикувати, – каже Почесний ветеран ГМЗ Петро Жежер. – А ось Станіслава Олександровича це ніяк не стосується. Його любили всі, хто працював під його керівництвом! Така вже він надзвичайна людина. Розумний, тактовний, доброзичливий, не байдужий до проблем своїх підлеглих».

Аналогічну характеристику Станіславу Олександровичу дають і ті, кому довелося співпрацювати з ним, коли він займав посаду головного інженера комбінату, а також обіймав інші відповідальні посади.

«С. О. Безродний – фахівець з енциклопедичними знаннями, «король урану». Більше, ніж він, про уран не знає ніхто на всій території колишнього соцтабору», – так характеризував Станіслава Олександровича Рудольф Кузін, доктор технічних наук.

У трудовій книжці С. О. Безродного стільки записів про заохочення та нагороди, що її можна сміливо демонструвати як приклад для молодого покоління. Станіслав Олександрович нагороджений медалями «За доблесну працю», «За трудову відзнаку», Грамотою Міністерства палива та енергетики України, Подякою голови облдержадміністрації. Він неодноразово був переможцем соцзмагань.

Щоб повною мірою відобразити внесок С. О. Безродного в розвиток уранової промисловості, розповісти про всі його наукові розробки, уявити широту та різнобічність інтересів, необхідно написати про цю людину цілу книгу! Його трудовий шлях – справжній приклад багаторічного вірного служіння інтересам рідного підприємства.

Зоя ЛІХІТІНОВА

Голобородько Валентин Григорович,
начальник зміни № 3 ГМЗ, ДП «СхідГЗК»
Почесний ветеран праці комбінату

Я пишаюся своєю професією

*Я люблю своє місто.
Я тут народився, вчився,
мужнів і ріс.*

«40 років своєї трудової діяльності віддав рідному гідрометалургійному заводу, пройшов шлях від апаратника 4-го розряду до начальника зміни», – з гордістю та доброю посмішкою каже Валентин Григорович Голобородько.

Після закінчення Верхньодніпровського металургійного технікуму виробничу практику проходив у Магаданській області на золотоносних копальнях. Потім був призваний до лав Радянської армії, після демобілізації повернувся до рідного міста.

31 січня 1972 року Валентин Голобородько вперше переступив прохідну заводу. Після проходження практики у відомій зміні № 5, де вчили молодих працівників азам робітничих професій, перейшов працювати апаратником 4-го розряду. Велику допомогу в роботі завжди надавали перший бригадир Туманов М. П. і начальник зміни Макаров В. М. Пропрацювавши рік, перейшов на більш відповідальну ділянку, де бригадиром був Седченко М. І. Працював оператором центрального щита з 1978 року, після реконструкції, де начальником був В. М. Макаров. «Я на все життя залишився вдячний своїм наставникам, які постійно передавали свої вміння, знання, досвід нам», – каже Валентин Григорович. Нині під його керівництвом працюють близько 100 осіб.

На начальника зміни покладаються відповідальні завдання щодо забезпечення нормальної роботи всіх ланок основного виробництва, включаючи й сірчаноокислотне: від відділення прийому рудної сировини до випуску готової продукції. Адже від злагодженої роботи усіх ланок залежить виконання плану як заводу, так і комбінату.

Чесно, сумлінно трудяться: майстер Конєв В. М., ланкові-апаратники Сидоренко С. С., Лакій О. Я., Решетило В. В., Яницький І. Г., Солопов Р. Є. «Сьогодні на зміну старшому поколінню приходять молодь, випускники Севастопольського інституту. Вони не поступаються нам, ветеранам. Це Гаврилюк Юрій, Лусь Олександр, Попович Андрій, Степаненко Євген. Їх вчили бути відповідальними, чесними, любити свою професію, колектив, бути відданими та доброзичливими до людей», – каже наставник.

У вільний від роботи час Валентин Григорович вважає за краще трудитися на землі біля батьківського дому: вирощує відмінний виноград, овочі, фрукти, а ще любить рибалити та збирати восени в лісі гриби.

«Я пишаюся своєю професією, колективом, заводом, рідним містом. Вирішуючи спільні завдання, я, як маленька частинка великого механізму, разом з усіма роблю певний внесок у скарбничку комбінату, а значить свого рідного міста», – з гордістю говорить Валентин Григорович Голобородько.

Зоя СОПОЦЬКО

Жушман Олександр Сергійович,
Почесний ветеран ДП «СхідГЗК»,
Почесний громадянин м. Жовті Води

До нього тягнулися люди

*Живи для всех. Не думай о себе.
И жребий твой блеснет, как высшая награда.
Абу Муін Насір Хосров*

Бригада мельників, очолювана О. С. Жушманом, вважалася найкращою на гідрометалургійному заводі. У колективі знали, що Олександр Сергійович не терпить безладдя та за кожне упуцнення суворо спитає. Але знали й те, що у скрутну хвилину він завжди буде поруч і протягне руку допомоги.

Ще на початку свого трудового шляху Олександр Сергійович Жушман спостерігав, як його бригадир Б. К. Старченко, інженери А. Ф. Захаров, П. О. Воробйов, Є. І. Харламов і особливо директор заводу В. Ф. Семченко, незважаючи на час, завжди щось винаходили, перекроювали по-іншому, намагалися отримати краплю продуктивності. Це захопило його. Саме тоді він зрозумів цінну людської праці, присягнувся всім недолікам, що виникли з його вини, усувати самому – і слова свого дотримувався.

Та не працює єдиною живемо. Олександр Сергійович – людина активної життєвої позиції. Як депутат Жовтводської міської ради, член депутатської групи «Заводчани» він проводив велику громадську роботу. До нього тягнулися люди, часто приходили просто додому, чекали від нього допомоги й отримували її.

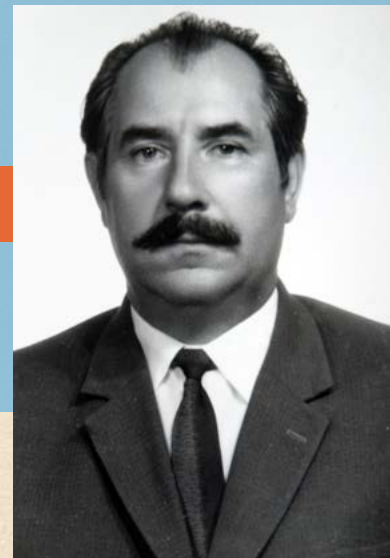
Уряд, керівництво заводу та комбінату, а також міська влада високо оцінили внесок Олександра Сергійовича у розвиток заводу, комбінату та міста. Його нагороджено багатьма відзнаками робітничої доблесті, орденами Трудового Червоного Прапора та Жовтневої Революції, медалями.

Якось на зустрічі з учнями міського профтехучилища О. С. Жушмана запитали, за що його було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора. Очікували, що він розповість про власні трудові подвиги, рекорди, передові методи роботи. А він повів розповідь про своїх наставників, товаришів по роботі, батьків та сім'ю. Спочатку це здивувало всіх, але потім стало зрозумілим, як по крупницях, по зернятках вбирав він усе гарне від кожного, з ким жив та працював. Від них перейняв любов до праці, вимогливість до себе та інших, чесність, готовність віддати своє серце людям – все те, що звеличувало його в очах друзів чи просто знайомих і що іноді викликало заздрість у тих, хто хотів би поділити його успіх, не доклавши до цього своєї праці, не запаливши вогню в своїй душі.

Петро ЖЕЖЕР

Казаков Олексій Трохимович
(28.07.1929 – 24.12.1975)
директор СхідГЗК з 1968 по 1975 рік

Його ім'я – в буйній зелені міста

Справі треба без залишку віддаватися завжди.

Олексій Трохимович Казаков – унікальна і талановита особистість, прожив коротке, але надзвичайно яскраве життя. Його непересічна творча особистість живе в пам'яті тих, хто з ним працював і спілкувався, в назві вулиць і гірницьких селищ, у шепоті рідкісних реліктових дерев і чагарників, які він привіз і посадив, у гирлі річки Жовта, в пісні солов'їв на «Казаковій дачі». Своїми рідкісними організаторськими здібностями, талантом, ерудицією, творчою думкою, порядністю та знаннями Олексій Трохимович вніс величезний внесок у становлення та розвиток Східного гірничо-збагачувального комбінату, міста, гірницьких селищ.

Олексій Трохимович Казаков народився в простій селянській родині в селі Ново-Куравка Чапаєвського району Куйбишевської області 28 липня 1929 року. У 1952 р. закінчив Дніпропетровський гірничий інститут за фахом «Розробка родовищ корисних копалин».

Це була енергійна, творча, ініціативна людина, яка добре знає гірниче виробництво, прекрасно володіє технічними питаннями. Працював начальником шахти «Нова». Завдяки впровадженню прогресивних технологій шахта «Нова» була однією з провідних і високопродуктивних шахт у галузі середнього машинобудування СРСР. Сюди часто приїжджали обмінюватися досвідом роботи зі споріднених підприємств.

Олексій Трохимович завжди був у творчих пошуках, умів запалити та повести людей за собою. «Комбінат під керівництвом О. Т. Казакова працював ритмічно, стабільно виконував державні завдання. Освоювалися нові родовища, вводилися нові технології, активно велося промислове будівництво в рудоуправліннях № 2 і № 3, вводилися в експлуатацію ділянки підземного вилуговування в Миколаївській області та Девладово, будувалася друга черга ГМЗ, активно велося будівництво житла та соцкультпобуту в Жовтих Водах, Кіровограді, Березівці, здравниць у Криму, – згадує колишній головний інженер шахти «Нова» І. М. Верховглядов. – Крім виробничих питань, у нього на контролі постійно були питання екології, благоустрою. Завдяки його наполегливості та принциповості активно велися роботи по рекультивації відвалів. Під керівництвом Олексія Трохимовича проводилися суботники з озеленення забруднених територій, та й особисто він брав активну участь у них, власноруч висадив десятки дерев. А через кілька років відвали перетворилися в зелений оазис – «Казакову дачу», як кажуть жовтоводці».

«І ще в нього була мрія – очистити гирло річки Жовта. Роботи з очищення гирла були розпочаті влітку 1975 року, але, на жаль, припинені після його смерті», – з сумом говорить Ігор Михайлович.

За самовіддану працю, успішний розвиток уранового виробництва на Східному ГЗК Міністерством середнього машинобудування Олексій Трохимович Казаков був нагороджений двома орденами Леніна, орденом Трудового Червоного Прапора, медалями.

І чим далі йде час, тим вагомніше та контрастніше вбачаються його діяльність, зусилля та заслуги, турбота про майбутнє та про справу, якій без залишку було віддане коротке та надзвичайно яскраве життя. Але головна його заслуга – в становленні та розвитку нашого комбінату, шахт, заводу, всього багатогалузевого господарства, що став урановою галуззю незалежної України. Вічна йому від нас подяка та світла пам'ять.

Зоя СОПОЦЬКО

Мастаков Федір Микитович,
Почесний громадянин міста Жовті Води,
Заслужений шахтар України

Честь за заслугами

*Гірнична справа не любить брехні.
Там, де брехня, гірничу справу буде погублено.
Федір Мастаков*

Все свідоме життя і багаторічна трудова діяльність цієї чудової людини були нерозривно пов'язані з історією нашого підприємства і міста. Федір Микитович був одним із перших організаторів підготовки та видобутку руди на підприємстві «Комбінат № 9». За свій внесок у розвиток уранової промисловості та сумлінну працю нагороджений орденами Леніна, Трудового Червоного Прапора, «Знаком Пошани», знаком «Шахтарська Слава» трьох ступенів.

Після закінчення Ленінградського гірничопромислового технікуму сільський хлопець із Псковської області Федір Мастаков у 1937 році отримав направлення на роботу на рудник «Жовта Ріка», де нещодавно була введена в експлуатацію шахта «Капітальна». Незабаром обзавівся тут родиною, як молодий спеціаліст отримав квартиру. Але корективи в життєві плани внесла Велика Вітчизняна війна: з серпня 1941 по квітень 1944 року Ф. М. Мастаков з родиною перебував у евакуації, працював на уральських рудниках.

«Після війни батько прибув до Кривого Рогу, де займався відновленням шахти «Червоногвардійської», – згадує Гаррі Федорович Мастаков, Почесний ветеран праці ДП «СхідГЗК». – І коли на руднику «Жовта Ріка» були розвідані перші запаси уранової руди, головний інженер тресту «Ленінруда» Міністерства чорної металургії А. Шильман сказав батькові: «Федоре, я відправляю тебе на рудник «Жовта Ріка», до Бесова, з огляду на те, що ти знаєш це родовище. І запам'ятай раз і назавжди: твоя задача – організація видобутку урану, а якщо ви не додасте залізної руди, то я це перекрию іншими шахтами тресту».

«Завідувач гірничими роботами рудника «Жовта Ріка», – так було зазначено посаду Ф. М. Мастакова на той час. Пізніше він був призначений начальником експлуатаційного відділу рудника, начальником шахти «Капітальна», згодом посідав інші відповідальні посади.

Чимало корисного для комбінату та міста Федір Микитович зробив на посаді голови групового комітету профспілки, яку займав з 1956 по 1958 рік. Тоді потрібно було вирішувати не тільки виробничі завдання, а й багато соціальних проблем. Великий внесок зробив Ф. М. Мастаков і в створення Музею трудової слави комбінату, який послужив основою для майбутнього Міського історичного музею. Але незважаючи на чудові організаторські здібності й активну життєву позицію, бачив себе в першу чергу виробничником. З 1958 до 1978 року Федір Микитович працював начальником шахти «Вільхівська», яка виконувала основні завдання з видобутку уранової руди. За ці роки був виконаний колосальний обсяг роботи. Згадуючи Федора Микитовича, ті, кому довелося працювати під його керівництвом, кажуть, що в ньому дивно поєднувалися вимогливість і доброта, шанобливе ставлення до людей. Він умів домагатися суворого дотримання дисципліни, але при цьому був справедливою, інтелігентною людиною.

Протягом тижня Ф. М. Мастаков по два-три рази спускався в шахту, його особливо цікавили блоки з маганізуванням руди. Він перевіряв паспорти на кожен блок, звіряв з виконаною роботою. У сталінські часи, коли урановою промисловістю опікувався Л. Берія, все керівництво було на вечірніх чергуваннях: його могли запросити до звіту як о десятій годині вечора, так і опівночі. Це була дуже напружена праця.

«Синку, гірнична справа не любить брехні. Там, де брехня, гірничу справу буде погублено», – це повчання назавжди запам'ятав Г. Ф. Мастаков, який гідно продовжив батьківські традиції. Ім'я Федора Микитовича Мастакова як корифея видобутку урану міцно увійшло в історію нашого підприємства.

Микола КУРКІН

Олена БОРОВКОВА

Романюк Василь Семенович,
бригадир апаратників ГМЗ,
Почесний ветеран праці ДП «СхідГЗК»

Бригада - це гордість заводу

*Я пишаюся почесним званням «робочий».
Василь Романюк*

Бригада апаратників ГМЗ під керівництвом Василя Семеновича Романюка у 1980-ті роки мала славу кращої комсомольсько-молодіжної бригади Міністерства середнього машинобудування СРСР, досягаючи неймовірних успіхів у праці, спорті, громадському житті. Багато років, беручи участь у трудовому суперництві серед інших споріднених підрозділів, бригада посідала перші місця в змаганнях. Про це свідчать численні грамоти, дипломи, вимпели, кубки, фотографії.

І сьогодні бригада апаратників ГМЗ, керована більше ніж 40 років В. С. Романюком, не здає своїх позицій. У цьому велика заслуга самого бригадира, який зумів виховати дружній, згуртований колектив, здатний вирішувати будь-які завдання виробництва, досягати хороших спортивних успіхів.

Василь Семенович – корінний жовтоводець. Після закінчення середньої школи № 3 прийшов працювати токарем на РМЦ, потім три роки служив в армії. «Після служби в 1969 році мене прийняли на завод апаратником. Зустріли привітно, сподобалася робота, колектив, – згадує Василь Семенович. – Хочу назвати своїх наставників, які вміло передавали досвід, знання, майстерність: Євтушенко Ю. І., Попов В. І., Харламов Є. І., Лауда В. П. Ми з цікавістю вивчали виробничі переділи сорбції, регенерації, нейтралізації і т. ін. Активно брали участь у 1975 році в реконструкції та запуску заводу».

«Робота апаратника важка, відповідальна, але шанована на заводі, вимагає від кожного самодисципліни, чіткості, грамотності, взаємовиручки, згуртованості, – впевнений Василь Семенович. – А ще всім нам допомагає спорт, активний спосіб життя. Адже недарма каже приказка: «Праця і спорт завжди поруч ідуть».

За високі виробничі показники, активну участь у громадському житті та спорті Василь Семенович Романюк нагороджений орденами Трудової Слави III ступеня, Трудового Червоного Прапора, «За заслуги» III ступеня.

«Я пишаюся почесним званням «робочий», пишаюся своєю бригадою, колективом. Люблю своє рідне місто за його мальовничі парки та сквери, широкі вулиці, гостинність жовтоводців», – з гордістю та щирою посмішкою говорить В. С. Романюк. А наше місто по праву може пишатися таким трудівником.

Зоя СОПОЦЬКО

Семченко Володимир Пилипович,
Почесний громадянин міста,
лауреат Державної премії СРСР,
кавалер орденів Леніна та Червоної Зірки,
перший директор гідрометалургійного заводу

Перший директор

*Працювати для народу –
ось найбільш невідкладне завдання.
Віктор Гюго*

Володимир Пилипович Семченко був талановитим виробничником, чудовим керівником та організатором. Це в нього від Бога. Недарма технології, якими оволоділи заводчани під його керівництвом, були і є унікальними та не мають аналогів не тільки в Україні, а й у Європі.

Коли спалахнула Велика Вітчизняна війна, Володимир Пилипович Семченко працював старшим майстром на одному з військових заводів Підмосков'я, брав участь у створенні зброї для боротьби з ворожими танками, за що був нагороджений орденом Червоної Зірки.

А після війни була Середня Азія, де він працював директором заводу на підприємстві П/с 200. Там же Володимир Пилипович був обраний секретарем міськкому партії, став відомою людиною в Міністерстві середнього машинобудування як талановитий фахівець і вмілий організатор. Міністр Юхим Славський особисто звернув на нього увагу. А коли в Жовтих Водах завершувалося будівництво заводу фосфатних добрив (сьогодні – ГМЗ), його призначили директором цього підприємства. У січні 1958 року В. П. Семченко вперше ступив на жовтоводську землю і залишився тут назавжди.

Прийнявши завод від Георгія Дмитровича Перькова, який виконував обов'язки директора заводу, що будується, він тут же взявся за роботу з налагодження виробництва та згуртування колективу. Тяжко давалися пусконаладжувальні роботи. Реакторне устаткування постійно виділяло газ, вентиляція не встигала подавати чисте повітря, і люди працювали в протигазах. Директор і фахівці доклали багато зусиль для приборкання непокірної технологічної схеми. І ось перший успіх: у ніч на 19 січня 1959 року була отримана перша готова продукція! Про це він доповів директорів комбінату та колективу, який зібрався на мітинг у відділенні млинів. Люди радісно й бурхливо аплодували цій приємній звістці.

Та на цьому труднощі не закінчилися – вони тільки починалися. Працювали від зорі до зорі, часто доводилося і спати на заводі, як у воєнні часи. В. П. Семченку було властиво щодня раненько, до початку зміни, прийти на завод, походити цехами, поспілкуватися з робітниками. Збираються головні спеціалісти та інші працівники заводу в нарядній (з цього починалася кожна зміна), а їх зустрічає директор, який уже побував на робочих місцях і знає всі обставини.

Володимир Пилипович завжди був одержимий ідеєю чогось нового, прогресивного. Щороку на заводі впроваджувалися нові ефективні розробки.

Ще велися пусконаладжувальні роботи, а ним уже оволоділа ідея озеленення заводу, на яку тут же відгукнулася молодь. І завирувала робота! Машинами підвозили саджанці. Хоча саджанцями ці дерева було важко назвати, тому що без допомоги крана їх було не посадити, і копати для них доводилося цілі ями. А від прохідної до автобусної зупинки посадили дубову алею, яка й нині радує заводчан. Ніяк не обминеш і того, що саме він започаткував шефство заводу над СШ № 11. І цей плідний творчий зв'язок триває й донині. Пам'ять про Володимира Пилиповича Семченка живе в серцях різних поколінь заводчан. А ті, кому прийшлося працювати з ним пліч-о-пліч, згадують його як справжнього керівника.

Петро ЖЕЖЕР

Синчук Василь Васильович,
головний геолог ДП «СхідГЗК»

Професія геолога була уготована йому долею

*Справа, звичайно, складна,
але не безнадійна.*

Зазвичай людина сама обирає, чим їй займатися в житті, але буває, що доля підштовхує її до такого вибору. У випадку Василя Васильовича Синчука все змішалось. Професію геолога він обрав самостійно, але дивлячись на цей вибір крізь призму років, можна впевнено стверджувати, що без втручання долі тут не обійшлося.

Всупереч бажанню батьків, які бачили сина механізатором у рідному селі, Василь вступив до геологорозвідального факультету Дніпропетровського гірничого інституту. Сьогодні він і сам не може пояснити, чому зробив саме такий вибір: «Бути геологом я ніколи не мріяв, просто відкрив довідник вузів і зупинився на цій професії». Далі було п'ять років цікавого студентського життя, яке закінчилося направленням до геологорозвідальної партії рудоуправління № 2 Східного ГЗК (м. Кіровоград). Енергійний і товариський молодий спеціаліст Василь Синчук легко вписався в трудовий колектив. «У будь-якій сфері діяльності потрібно поважати чужу думку, а тим паче у геології, предмет якої не пізнаний до кінця, – переконаний Василь Васильович. – Тут кожен має свій погляд на те чи інше явище, до якого треба прислухатися. Так формується спільна думка. Геологи постійно знаходяться у пошуку істини. Цей основний принцип, яким керується В. В. Синчук у роботі, напевне, і дозволив йому пройти успішно нелегкий, але цікавий трудовий шлях від інженера по підрахунку запасів до головного геолога комбінату. Міцним фундаментом професійних східців Василя Васильовича стала гарна геологічна школа, яку пройшов спочатку в інституті, а згодом – у Вісмуті, працюючи головним геологом рудоуправління „Пайтцдорф”. Саме там вперше радянські спеціалісти, серед яких був і наш герой, зіткнулися з програмним забезпеченням геологорозвідального процесу. Самі розробляли програми, які застосовували на практиці.

На жаль, часи перебудови, що спричинили розпад Радянського Союзу, негативно вплинули на розвиток геології. Професія стала незатребуваною, були втрачені потужні професійні школи.

Сьогодні перед геологічною службою комбінату стоять масштабні завдання, пов'язані з розвідкою нижніх горизонтів Смолінської та Інгульської шахт, вивченням Новокосянтинівського родовища та відпрацюванням Сафонівського. «Зараз ми переживаємо колосальний дефіцит професії, – нарікає головний геолог комбінату. – На Новокосянтинівській шахті доводиться заново створювати всю геологічну службу. Підготовка нинішніх молодих спеціалістів, на жаль, не задовольняє потреб виробництва.

Ситуацію, яка склалася в галузі, врятовує лише те, що на комбінаті ще працюють корифеї геологічної справи, серед яких і Василь Синчук (відзначений знаком «Шахтарська Слава» III ступеню). Їхнє першочергове завдання – передати свій досвід молодому поколінню геологів. Втім, Василь Васильович не засмучується. Він переконаний в успішному вирішенні поставлених завдань: «Справа, звичайно, складна, але не безнадійна». Оптиміст по життю, В. В. Синчук завжди вірить в успіх – таке вже його життєве кредо.

Сьогодні, оцінюючи пройдений шлях з висоти прожитих років, Василь Васильович не уявляє для себе іншого життя, говорить, якби почав його спочатку, неодмінно пов'язав би свою долю з рідним колективом, який він цінує й поважає.

Тетяна КОРСУНОВСЬКА

ТОВ "ВОСТОК-РУДА"

У 1993 році на базі запасів скандій-ванадієвих та залізних руд Жовторічанського родовища було створене спільне українсько-барбадоське підприємство «ВостГОК-Ашурст». Наприкінці 1995 року скандієву програму було зупинено через відсутність попиту на скандієву продукцію. З моменту зупинки робіт з видобутку скандієвих руд головним напрямом роботи СП став видобуток залізних руд, удосконалення технологій переробки з метою підвищення змісту заліза в концентраті, що випускався, удосконалення структури управління.

Товариство з обмеженою відповідальністю «Восток-Руда» було створене 27 серпня 2002 року на підставі протоколу зборів Засновників підприємства. ТОВ «Восток-Руда» є правонаступником підприємства з іноземними інвестиціями «Спільне підприємство «ВостГОК-Ашурст». У складі цього підприємства знаходиться шахта «Нова»; до цього вона існувала на базі Східного гірничо-збагачувального комбінату (СхідГЗК). Структура підприємства виглядає таким чином: шахта «Нова», що здійснює видобуток залізних руд; переробний комплекс, що здійснює переробку залізних руд; компресорна станція; ремонтно-механічні майстерні; дільниця адміністративно-побутового обслуговування; дільниця автогосподарства; ремонтно-будівельна дільниця; дільниця охорони.

Шахта «Нова» має колосальний потенціал. Запасів залізних руд у наших родовищах вистачить більше ніж на 100 років. Підприємство «Восток-Руда» – друге в Україні, яке розпочало застосовувати високопродуктивне та безпечне гірниче обладнання. На теперішній час у шахті працює 11 одиниць імпоротної гірничошахтної техніки. Застосування сучасного обладнання дозволяє мінімізувати участь людини у важких процесах.

Сьогодні на підприємстві працює 1028 осіб. Головними напрямками виробництва є видобуток та переробка залізної руди. Продукція, яку виготовляє підприємство, – залізорудний концентрат з якістю 65-66%. Річний видобуток залізної руди – 541 тис. т., виробництво залізорудного концентрату за 2011 рік – 240 тис. т. У подальшому, до 2013 року, планується збільшити видобуток руди до 1 млн. 650 тис. тонн, провести реконструкцію збагачувальної фабрики. Очолює колектив ТОВ «Восток-Руда» кандидат економічних наук Ігор Іванович Касілов.

У людини має бути мета

*Виконання завдань, що ведуть до мети, –
обов'язок, їх перевиконання – честь.*

Наскільки важливо для шахти, щоб механізми, які використовуються в забоях, працювали якісно, знає кожен шахтар. А якщо громіздка техніка потрапляє до рук людей, що живуть і дихають в одному ритмі з нею, то тоді ці на перший погляд незграбні металеві конструкції дійсно допомагають творити дива. Навіть через 40 років, з тих самих пір, як почав працювати на шахті «Нова», головний механік Микола Микитович Вовнянко не втомлюється повторювати, що приходить сюди щодня в піднесеному настрої, немов попереду зовсім не метушливий день «спілкування» зі зубками, балками, підшипниками й іншими складовими численної техніки великого підприємства.

Нечасто доводиться бачити людей, настільки одержимих своєю справою. Народився Микола Микитович 23 грудня 1948 року в селі Черповоди Уманського району Черкаської області в селянській сім'ї. У 16 років, після закінчення восьми класів сільської школи, поїхав шукати долю до міста Жовті Води. У 1968 році відмінником закінчив гірничо-професійно-технічне училище. Мріяв навчатися далі, але треба було працювати. По направленню з училища був прийнятий машиністом електровоза на підземну дільницю шахти «Нова», де вперше дізнався про нелегку гірницьку працю. Освоївши професію машиніста електровоза, працював на шахті електрослюсарем, змінним механіком, одночасно навчався у Дніпропетровському політехнікумі за спеціальністю «Гірнична електромеханіка».

Працював, немов граючи, від душі радіючи ідеям, що народжувалися мало не на кожному кроці. Незважаючи на чудові організаторські здібності і активну життєву позицію, Микола Микитович бачив себе в першу чергу виробничником. З 1990 року М. М. Вовнянко працював начальником підземної дільниці, головним механіком шахти «Нова», а з 2007 року стає головним механіком підприємства ТОВ «Восток-Руда». За ці роки був виконаний колосальний об'єм роботи. Ті, кому довелося працювати під його керівництвом, говорять, що в ньому напрочуд гармонійно поєднуються вимогливість і доброта, шанобливе ставлення до людей. Він вміє домагатися суворого дотримання дисципліни, але при цьому завжди залишається справедливою, інтелігентною людиною.

Знак «Шахтарська слава» трьох ступенів, звання «Ветеран праці», велика кількість Подяк, авторських та раціоналізаторських винагород – він дійсно їх заробив.

А коли з'являється вільний час, Микола Микитович любить бувати на річці Інгулець, сидіти з вудкою. При цьому намагається усамітнитися, розташувавшись далеко від баз відпочинку (там при зустрічі з колегами відпочинок зводиться до вирішення виробничих питань), побути на лоні природи, провести час з родиною. Микола Микитович люблячий, дбайливий чоловік, батько, дідусь. Разом із дружиною, Катериною Дмитрівною, прожив у мирі та злагоді вже 43 роки. Має двох чудових дочок, старша з них працює головою профспілкового комітету на підприємстві ТОВ «Восток-Руда».

Відпрацювавши на підприємстві більше 40 років і озираючись назад, Микола Микитович не став би нічого міняти: «Шахта – це мій другий дім, трудова сім'я; це моя справа, моє життя, і сподіваюся, що попрацюю ще не один рік».

Первишін Микола Якович,
провідний інженер
проектно-технічного
відділу ТОВ «Восток-Руда»

По заслугах і честь!

*Мала праця краща за велике безділля.
Народна мудрість*

Цього життєрадісного, жвавого чоловіка добре знає кожен працівник підприємства. Доля Миколи Яковича Первишіна пов'язана з шахтою з того моменту, коли понад п'ятдесят років тому він прийшов сюди працювати підземним гірничим майстром. Хлопець був звичний до праці, тому швидко прижився у шахтарському колективі. Дорогу в житті прокладав чесною роботою та бажанням вчитися.

Народився Миколи Яковича Первишін 20 грудня 1936 року в селищі Хорнема Верхньотомського р-ну Архангельської області в родині колгоспника та доярки. Батько Миколи Яковича пропав безвісти на фронтах Великої Вітчизняної війни. Мати залишилася сама з трьома дітьми. У сім'ї окрім Миколи виховувалися також дві дочки. Коли хлопцю виповнилося 15 років, він уже закінчив місцеву семирічну школу. Потім навчався в Ухтинському гірничо-нафтовому технікумі, який закінчив з відзнакою і був прийнятий без конкурсу в Московський інститут ім. Сталіна. В інституті навчався на відмінно, брав активну участь в суспільному житті – був профоргом групи, приймав участь у комсомольських рейдах, працював на будівництві метрополітену. У 1960 році М. Я. Первишін був направлений на роботу до м. Жовті Води гірничим майстром підземної ділянки шахта «Вільхівська».

Старанність та відповідальність за доручену справу – найхарактерніші риси Миколи Яковича. Недаремно керівництво шахти доручало йому найвідповідальніші ділянки роботи. Гірничий майстер, заступник начальника підземної ділянки, інженер і начальник проектно-технічного відділу – посади, на яких довелося пережити не одне випробування. Звичайно, є про що згадати за минулий відтинок часу: були свої радощі, були й свої труднощі. Скільки докладено зусиль та праці для пошуку позитивних проектних рішень розвідки та добутку корисних копалин, капітального будівництва! За участю М. Я. Первишіна шахта перейшла від ручної малопродуктивної праці до механізованої, було впроваджено збагачення руди. Все це дозволило підприємству наростити об'єм виробництва до максимально можливого та впевнено тримати високу планку урановидобувного підприємства. Скільки також довелося витерпіти випробувань у тяжкі 90-і роки, коли захищали своє право на працю та життя, йшли на мітинги, стояли у живому ланцюгу! Завжди в Миколи Яковича знаходилося справедливе слово, що захищало людину праці, допомагало налагоджувати суперечливі ситуації за участі керівництва, дипломатично вирішувати проблеми. Мабуть, саме ці якості оцінили працівники підприємства.

Микола Якович – кавалер знаків «Шахтарська слава» II та III ступенів, має медаль «Ветеран праці», безліч Подяк та авторських винагород.

Всюди він встигає, у своєму поважному віці активно займається спортом, добрий сім'янин, виховав двох порядних, освічених дітей. «Сынок, горное дело не любит вранья. Там, где вранье, горное дело будет погублено», – цю настанову завжди пам'ятає син Миколи Яковича Первишіна, який гідно продовжує батьківські традиції, працюючи в гірничо-видобувній промисловості.

ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО «УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ТА ПРОЕКТНО-РОЗВІДУВАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ ПРОМИСЛОВОЇ ТЕХНОЛОГІЇ» (ДП «УкрНДПРІ промтехнології»)

ДП «УкрНДПРІ промтехнології» засноване наказом Міністерства середнього машинобудування СРСР від 10.06.1970 і належить до сфери управління Міністерства енергетики та вугільної промисловості України.

У 1951 році для проектного супроводу будівництва об'єктів з видобутку та переробки уранової руди в Україні був створений структурний підрозділ Державного спеціального проектного інституту № 14, який до 1970 року працював як Спеціальне проектно бюро. З 1970 року, набувши статусу інституту, підприємство функціонувало як:

- філія № 2 інституту «ПромНИИпроект» (1970-1989 рр.);
- український філіал Всесоюзного ордена Трудового Червоного Прапора науково-дослідного та проектно-розвідувального інституту промислової технології (Український філіал «ВНИПИ-промтехнологии») – 1989-1991 рр.;
- ДП «УкрНДПРІ промтехнології» (з 1991 по теперішній час).

Вирішення завдань, поставлених перед інститутом, забезпечує колектив висококваліфікованих фахівців. На базі науково-технічних розробок інституту захищена докторська та двадцять дві кандидатські дисертації, отримано більше 300 охоронних документів на винаходи. На 01.01.2012 чисельність працюючих підприємства склала 215 осіб.

На сьогодні інститут пропонує послуги з виконання передпроектних робіт, комплексного проектування та інжинірингового супроводу будівництва, реконструкції та модернізації об'єктів гірничодобувної та переробної промисловості, машинобудування, енергетики, об'єктів житлового, цивільного та соціального призначення, досліджень і розробок багатогалузевого характеру, включаючи природоохоронну тематику.

Основні обсяги виробництва за останні 5 років діяльності склали 20-30 млн. грн. на рік.

Інститут є генеральним проектувальником об'єктів ядерно-паливного циклу України. За проектами, розробленими ДП «УкрНДПРІ промтехнології», побудовані основні виробничі об'єкти України з видобутку та переробки уранової руди.

Пріоритетним для інституту є розроблення проектів у тісному співробітництві із замовником та із забезпеченням стабільності якості продукції відповідно до вимог замовника, а також нормативних і законодавчих вимог.

Інститут співпрацює з компаніями Росії, Німеччини, США, МАГАТЕ, розробляючи проектну документацію для будівництва заводу з виробництва ядерного палива в Україні, об'єктів гірничодобувної та переробної промисловості, вирішуючи проблеми охорони навколишнього середовища тощо відповідно до напрямків своєї діяльності.

Основними замовниками та партнерами інституту є підприємства ядерно-паливного циклу України: ДК «Ядерне паливо», ДП «СхідГЗК», ДНВП «Цирконій», ДП «Смоли», Національний Науковий Центр «Харківський фізико-технічний інститут». Серед замовників та партнерів інституту є також важливі регіональні промислові підприємства: ВАТ «Північний ГЗК», ВАТ «АрселорМіттал Кривий Ріг», ВАТ «Маріупольський металургійний комбінат ім. Ілліча»; галузеві науково-освітні установи: Севастопольський Національний університет ядерної енергії та промисловості, Криворізький технічний університет та багато інших.

Кузьминський Павло Дмитрович,
головний інженер проекту державного
підприємства «Український науково-дослідний
та проектно-розвідувальний інститут
промислової технології»

Успіх у пошуку

Людина – хазяїн своєї долі.

Народився майбутній інженер 9 лютого 1942 року. У 1972 р. закінчив Криворізький гірничорудний інститут за спеціальністю «Збагачення корисних копалин». Працює в галузі 53 роки, з них в інституті – 46 років.

Павло Дмитрович Кузьминський, дійсно як хазяїн своєї професійної долі, здійснив кар'єру від посади старшого техніка до головного інженера проекту ДП «УкрНДПРІ-промтехнології» завдяки творчому підходу до виконання виробничих завдань і розв'язання технологічних проблем проектування гірничо-видобувних підприємств та маючи досвід роботи на виробництві.

Вислів видатного німецького вченого і публіциста Георга Крістофа Ліхтенберга: «Слід прагнути побачити в кожній речі те, чого ще ніхто не бачив і над чим ще ніхто не думав» – можливо оцінити як життєвий девіз Павла Дмитровича. Підтвердження тому – стабільний успіх у пошуку перспективних і вигідних для підприємства робіт, кращі технічні рішення, закладені в масштабні проекти, розроблені під керівництвом П. Д. Кузьминського, та їх висока економічна ефективність під час втілення в життя.

Павла Дмитровича завжди відрізняли працелюбність, потяг до знань, прагнення до вдосконалення майстерності. На всіх посадах він завжди виявляв себе здібним, висококваліфікованим фахівцем, який добре знає питання технології й організації виробництва та специфіку управління проектуванням.

Своїми знаннями він охоче ділиться зі співробітниками, завдяки своїй компетентності в питаннях виробництва приймає обґрунтовані рішення, поєднує інтереси підприємства та замовників.

Вміло керує та бере активну особисту участь у формуванні технічної політики щодо вирішення завдань інституту. Як грамотний ініціативний фахівець залучався та залучається керівництвом інституту та галузі до вирішення питань щодо розробки програм розвитку уранової промисловості України та створення вітчизняного виробництва ядерного палива, у виконанні яких бере безпосередню участь. П. Д. Кузьминський зробив вагомий внесок у розвиток промисловості регіону та бере активну участь у розбудові міста Жовті Води. Все це зумовлює заслужену повагу підлеглих, керівників і фахівців підприємств галузі.

Павло Дмитрович Кузьминський був нагороджений орденом «Знак Пошани», медалями «Ветеран праці», «XX років Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941-1945 рр».

Савельченко Григорій Миколайович,
головний бухгалтер державного
підприємства «Український
науково-дослідний та
проектно-розвідувальний
інститут промтехнологій»

Завдяки нашим сумнівам удосконалюється світ

*Велике починається з дрібниць,
тому до них варто ставитися уважно.*

Народився Григорій Миколайович Савельченко 3 вересня 1952 року. У 1986 році закінчив Дніпропетровський гірничий інститут за спеціальністю «гірничий інженер-економіст», у 1987 році – спеціальний факультет при Свердловському інституті народного господарства за спеціальністю «економіст». Із загального стажу роботи у тридцять п'ять років 32 роки працює в інституті.

У 2002 р. був нагороджений Грамотою Мінпаливенерго України, у 2005 – знаком «Відмінник енергетики».

Найбільш доречний афоризм, що характеризує Григорія Миколайовича, – вислів індійського філософа Шрі Ауробіндо: «Завдяки нашим сумнівам удосконалюється світ». Тому що без дбайливого опрацювання та ретельних перевірок з рук Григорія Миколайовича жодна робота не виходила.

Г. М. Савельченко, працюючи в інституті з 1973 року, пройшов шлях від посади старшого техника кошторисної групи до головного бухгалтера інституту завдяки високому професіоналізму, наполегливості у виконанні виробничих завдань.

Григорія Миколайовича завжди відрізняли працелюбність, скрупульозність, володіння доброю підготовкою, прагнення вдосконалення майстерності. На всіх посадах він показав себе здібним професіоналом і керівником, який використовує придбаний досвід економіста-фінансиста для успішної господарської діяльності підприємства. Об'єктивно оцінює професійні здібності та можливості своїх підлеглих, що також сприяє оптимальній організації роботи в підрозділі та веденню бухгалтерського обліку підприємства в цілому.

У спілкуванні з підлеглими та взагалі зі співробітниками – стриманий, ввічливий, тактовний. Завдяки добрій вдачі, почуттю гумору й рівню професійних знань користується повагою і авторитетом на підприємстві та серед замовників.

ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ПОЗИТРОН GmbH»

Підприємство «Позитрон GmbH» було створено в квітні 1991 року.

Сьогодні головний офіс та виробнича база підприємства знаходяться в м. Жовті Води Дніпропетровської області, виконавчий директор товариства – Сергій Павлович Зонов.

На підприємстві працює 70 осіб. Основним напрямком діяльності підприємства є конструювання, виробництво та постачання приладів і пристроїв радіаційного контролю, автоматизованих систем управління.

Зараз ТОВ «Позитрон GmbH» є корпоративним постачальником, що затверджений Державним підприємством «Національна атомна енергогенеруюча компанія “Енергоатом”» Міністерства палива та енергетики України, всієї виробничої номенклатури обладнання підприємства на Запорізьку, Рівненську, Хмельницьку, Південноукраїнську та Чорнобильську атомні електростанції.

Система якості підприємства «Позитрон GmbH» сертифікована по ДСТУ ISO 9001:2009.

Основні об'єкти впровадження продукції підприємства:

- енергетика: атомні електростанції – Хмельницька, Рівненська, Запорізька, Південноукраїнська, Чорнобильська та зона відчуження Чорнобильської АЕС, Козлодуйська АЕС (Болгарія) та Ігналінська АЕС (Литва), атомні станції Росії;

- металургія: «АрселорМіттал Кривий Ріг», «Запоріжсталь», «Дніпроспецсталь», «Донецький металургійний завод», ММК «Азовсталь», ММК ім. Ілліча, «Нижньодніпровський трубопрокатний завод», «Київвтормет» та ін.;

- екологія: пункти пропуску на державному кордоні – «Автопорт «Тиса», «КПП «Ягодин», автотермінал «КПП «Краківець», аеропорт «Бориспіль», аеропорт «Запоріжжя», аеропорт «Дніпропетровськ», аеропорт «Харків»;

- підприємства з переробки та захоронення радіоактивних відходів: УкрДО «Радон», м. Харків, РосДО «Радон», м. Сосновий Бір (Росія), Краматорський завод з переробки ТПВ та інші.

Дудник Володимир Олександрович,
заступник директора з виробництва
ТОВ «Позитрон GmbH»

Вболівати душею за виробництво

Відповідальність й активність – шлях до успіху.

Володимир Олександрович Дудник народився 9 січня 1954 року в с. Золоте Поле Кіровського району Кримської області.

Має вищу освіту. У 1975 році закінчив Челябінський політехнічний інститут за спеціальністю «Конструювання та технологія радіоелектронних засобів».

Розпочав свою трудову діяльність у тому ж 1975 році на посаді інженера-технолога дільниці фотохімії заводу «Електрон», м. Жовті Води. Високий професіоналізм молодого фахівця був гідно оцінений керівництвом цеху, в якому працював Володимир Олександрович, і декілька його раціоналізаторських пропозицій було впроваджено у виробничий процес цеху. Згодом В. О. Дудник очолив технічне бюро цеху печатних плат, а через деякий час у зв'язку з реорганізацією був призначений заступником начальника з підготовки виробництва цеху вузлової зборки заводу. На всіх відповідальних посадах Володимир Олександрович вболівав душею за виробничий процес і постійно вносив свої пропозиції з покращення тієї чи іншої сфери виробництва. За весь час сумлінної праці на заводі В. О. Дудником було впроваджено 17 раціоналізаторських пропозицій та винаходів.

У 1993 році, коли на заводі «Електрон» поступово згорталася виробнича діяльність, Володимир Олександрович перейшов на роботу до тоді ще Малоого державного підприємства «Позитрон», яке невдовзі теж реорганізувалося у Товариство з обмеженою відповідальністю «Позитрон GmbH».

З того часу Володимир Олександрович Дудник віддано працює на підприємстві та ось вже десять років очолює найвідповідальнішу дільницю «Позитрона» – виробничий відділ підприємства. Завдяки великому досвіду роботи, раціоналізаторському хисту Володимира Олександровича та за його безпосередньої участі підприємство «Позитрон» розробляє та випускає високотехнологічне, високоякісне обладнання радіаційного контролю, котре на сьогоднішній день вже успішно конкурує з багатьма провідними підприємствами не тільки країн СНД, а й з відомими світовими брендами данної галузі.

Якими б цифрами не вимірювався трудовий стаж Володимира Олександровича, його життєве кредо сильніше за роки: «Відповідальність й активність – шлях до успіху».

НАУКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ, ПОМНОЖЕНИЙ НА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ТА ПРАЦЬОВИТІСТЬ

Завод «Електрон» було засновано в 1968 році (наказ Міністерства середнього машинобудування СРСР № 148 від 19.02.1968), діяльність підприємства розпочалася в 1972 році.

З архівних матеріалів:

«ВИТЯГ З НАКАЗУ

Міністерства середнього машинобудування СРСР

№ 048 від 19.02.1968 р.

м. Москва

...На виконання розпорядження Ради Міністрів СРСР від 26.01.1968 року № 182-РС

НАКАЗУЮ:

пункт 3

Начальнику 9-го Головного Управління тов. Короткову А. В. та начальнику 17-го Головного Управління тов. Штаню А. С. в тримісячний термін розробити пропозиції з проектування і будівництва та виділення капітальних видатків на будівництво приладних заводів у 1968 р., виходячи з необхідності закінчення їх будівництва в 1971 році.

пункт 4

Будівництво заводів покласти: ... в м. Жовті Води на Східний гірничо-збагачувальний комбінат.

пункт 5

Начальнику Головного Управління постачання тов. Баскакову Н. С. та начальнику Управління обладнання тов. Александрову А. Г. забезпечити постачання матеріалів та обладнання для виконання підготовчих робіт з будівництва приладних заводів.

пункт 6

Контроль за виконанням даного наказу покласти на начальника 17 Головного Управління тов. Штаня А. С.

Міністр середнього машинобудування

Ю. П. Славський»

Розпочалася робота: вибиралося місце розташування заводу, згодом почалося будівництво.

У 1970 році механічні цехи знаходилися на Водобуді. Керівництво заводу та бухгалтерська служба розташовувалися по вул. Першотравневій в управлінні СхідГЗК. КБ-1 (кер. Рассоленко А. Г.), КБ-2 (кер. Мордік Н. А.) та технологічний відділ (кер. Ільченко В. П.) знаходилися за адресою вул. Франка, 38. Відділ кадрів, житлово-комунальне управління – по вул. Франка, 36.

З моменту утворення завод «Електрон» швидко розвивався, освоював сучасні виробництва, будувався і постійно реконструювався. Будівництво першої черги було повністю завершено в 1974-1975 роках, а в 1985 році завершено та введено в експлуатацію другу чергу.

Завод був створений як головне підприємство Мінсередмашу по випуску багатопольових комплексів та систем, складної дозиметричної та радіометричної апаратури для задоволення потреб промисловості у приладах, що реєструють та контролюють процеси, пов'язані з використанням радіоактивних матеріалів у ядерних енергетичних установках, для радіаційної розвідки місцевості, авіаційної та космічної розвідки.

Підприємство мало сучасне, високоякісне та надточне обладнання, унікальну техно-

логічну, метрологічну та випробувальну базу в сфері приладобудування, а особливо в сфері приладів іонізуючого випромінювання.

На заводі було створено технологічні завершені цикли виробництва, необхідні для повного циклу виготовлення виробів приладного напрямку – від унікальних одиничних виробів до приладів, що користувалися масовим попитом: заготівельні, механообробні, ливарні, штампувальні, гальванічні, виготовлення печатних плат, випробувальні та градуювальні комплекси, комплекси з переробки пластмаси.

Заготівельні дільниці були оснащені обладнанням задля крою листових матеріалів, прокату різних профілів з використанням механічних і плазмових методів розділу металу.

Виробництво з обробки мало широкий спектр сучасного обладнання з програмним забезпеченням, що дозволяло вести обробку деталей з високим ступенем точності будь-яких поверхонь.

Ливарне виробництво було насичене обладнанням для лиття чорних та кольорових металів під тиском в кокіль по моделям, що виплавляються, та в разові форми.

Дільниця з переробки пластмас мала високопродуктивні автомати для виготовлення деталей з реактопластичних матеріалів і гуми з використанням формотворчого оснащення.

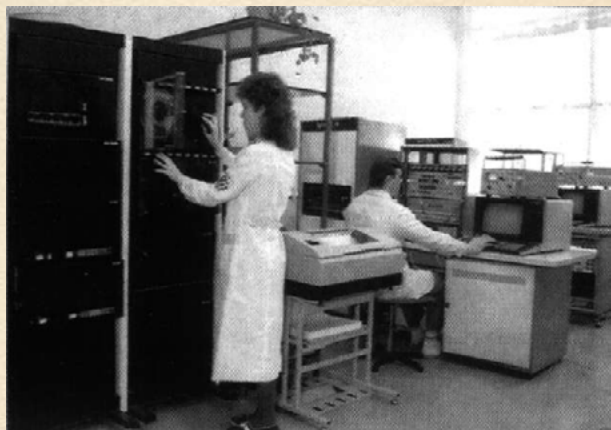
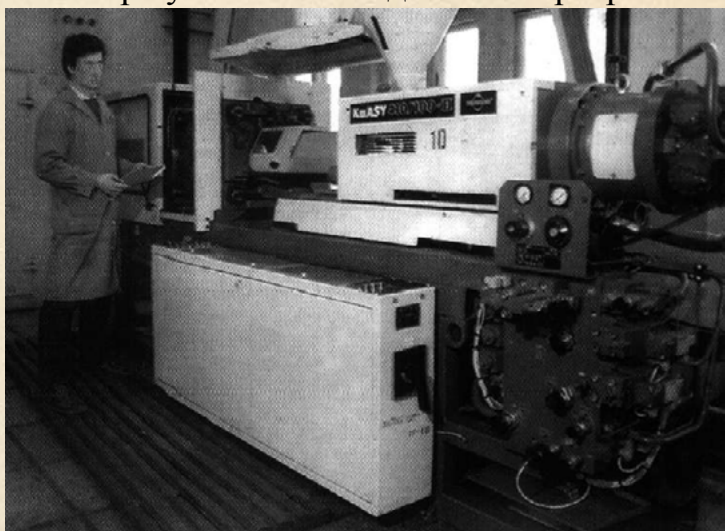
Штампувальне виробництво було обладнане пресами, прес-автоматами, які дозволяли отримувати деталі методом ділення, формовки та глибокої витяжки. У складі виробництва функціонував зварювальний підрозділ, що давало можливість отримувати закінчені вузли з листового матеріалу з використанням електронно-променевого, мікроплазмового, дугового, точкового зварювання.

В гальванічному виробництві застосовувалися захисні та декоративно-захисні покриття, а також анодне окиснення алюмінієвих сплавів. Технологія виробництва друкованих плат з використанням високопродуктивних автоматизованих ліній дозволяла отримувати двосторонні друковані плати з високою щільністю струмопровідних елементів. За технологічними ознаками даний цех був кращим в галузі.

Збирально-монтажне виробництво було оснащене як універсальним обладнанням, так і спеціалізованими автоматами та напівавтоматами для збирально-заготівельних операцій, операцій монтажу та спаювання вузлів, їх регулювання, випробування та тестування після впливу вібрацій і високих температур. Зби-

Директор заводу “Електрон”
І.І.Оскаленко

ральне виробництво мало потужну підтримку за наявності контрольно-випробувального і градуювального комплексів, яким було надано функції випробування і метрологічного забезпечення апаратури, що вироблялася.

Відділ випробувань надавав послуги з проведення періодичних типових кваліфікаційних випробувань на стійкість дозиметричної, радіометричної апаратури та виробів електронної техніки до впливу механічних, кліматичних та інших факторів.

Градуювальний комплекс проводив градування приладів в полях іонізуючого випромінювання: гамма-нейтронних, рентгенівських, бета і альфа випромінювань, а також атестацію джерел випромінювання, повірочних установок та стендів.

Метрологічна служба заводу надавала послуги з:

ремонту, градування та перевірки всіх типів дозиметричних та радіометричних приладів;

ремонту та перевірки електровимірювальних засобів, засобів вимірювання геометричних і радіотехнічних величин;

теплофізичних і температурних вимірювань.

За 25 років на заводі «Електрон» створився багатотисячний колектив висококваліфікованих науково-технічних спеціалістів. Діяли конструкторські та технологічні служби, які забезпечували проектування, розробку та впровадження нових технологічних процесів, програмного забезпечення.

Основними замовниками продукції підприємства були Військово-Морський Флот та Збройні Сили СРСР.

Першим директором заводу з 1968 р. по вересень 1977 р. був Володимир Олександрович Кобецький, а з жовтня 1977 року колектив очолив Віленин Георгійович Холоменко, і до 1987 року завод працював під його керівництвом.

Потреба в приладах для вимірювання іонізуючого випромінювання зростала, а завод, навіть не маючи достатнього досвіду, виконував надважливі завдання. Саме «Електрон» доручається освоєння і випуск цілого ряду приладів і комплексів, серед яких КМК, «Котик», «Спрут» для комплектування підводних і надводних об'єктів.

За період існування заводу його було оснащено сучасним високоточним обладнанням, підприємство створило єдину, унікальну в Україні (а по оцінці представників ряду фірм ФРГ, і в Європі) метрологічну базу, удостоєну премії Ради Міністрів СРСР.

З 1984 року спеціальною постановою завод було призначено головним по авіаційній і космічній розвідці. Освоєно комплекси «Сигма», «Омуль» для встановлення на літаках.

За підсумками роботи в 1983, 1984, 1985 роках за високі показники у виробництві

заводу було присвоєне I місце у Всесоюзному змаганні, вручено перехідний Червоний прапор Міністерства.

З липня 1987 по червень 2000 року директором заводу був Ігор Іванович Оскаленко. У 1989-1991 роках основні потужності «Електрону» були задіяні у важливому завданні України – освоєнні та створенні комплексів багатоцільового контролю IV покоління: інформаційної керуючої системи контролю багатоцільового призначення для найбільшого авіаносця на виробничому об'єднанні «Чорноморський суднобудівельний завод» і нового покоління підводних човнів м. Северодвінська.

За часи діяльності заводом впроваджено 74 нові прогресивні технологічні процеси, 4 японські оброблювальні центри. Випущено продукції зі Знаком якості більш ніж на 21 млн. крб. Найбільший обсяг виробництва досягнуто в 1991 році – 94,4 млн. крб. при чисельності персоналу 6000 осіб.

Завдячуючи потужності завод займався будівництвом житла, об'єктів соціально-культурного призначення. Було збудовано поліклініку № 1, СПТУ-70, гуртожиток по вул. Кропоткіна, реконструйовано міський історичний музей, збудовано СШ № 12, спортивний комплекс, Укртелеком №4, ДНЗ №№ 25, 30, 33, 34. Збудований шлях до баз відпочинку на р. Інгулець. Введено в експлуатацію житлові будинки: вул. 8 Березня, 41, вул. Франко, 36, 38, 40-48, 52, 56, вул. 50 років Комсомолу, 23, 27, 29, 31, 36, 40, вул. Кропоткіна, 2, 6, 8, 24, 26, 28, 32, 34, 36, 39, 41, 43, 47, вул. Петровського, 47, 49, 54, 56, 64, вул. Держинського, 1, 3, 5, 7, 11, 13, 15, відомчі будинки по вул. Будьонного та інші.

У 1980-ті роки колектив заводу брав активну участь у виконанні продовольчої програми країни:

- 1981 рік – введено в експлуатацію кормоцех в колгоспі «Світло Жовтня»;
- 1982 рік – введено в експлуатацію кормоцех в колгоспі ім. К. Маркса;
- 1983 рік – введено в експлуатацію кормоцех в колгоспі ім. Б. Хмельницького;
- 1984 рік – побудовано 5 житлових будинків в колгоспі «Україна»;
- 1985 рік – побудовано 5 теплиць в колгоспах ім. Котовського, ім. Ульянова, «Прогрес».

Після конверсії попит на спеціальну техніку зник, що призвело до спаду виробництва. Було розроблено та поставлено на виробництво понад 40 найменувань товарів народного споживання, а саме приладів газової апаратури. А в 2000 році розпочато випуск устаткування для потреб гірничорудної промисловості.

У 1998 році підприємство перетворено з державного у ВАТ «Електрон-ГАЗ». Першим головою правління ВАТ «Електрон-ГАЗ» був Ігор Іванович Оскаленко (до 2000 року), а з 2000 по 2002 рік – Валерій Степанович Петренко. У 2003 році проведено процедуру санації підприємства.

Головним та неоціненним скарбом заводу були висококваліфіковані керівні кадри. Це заступники директора заводу Михальченко Є. Г., Валяєв Л. Д., Каплюхий С. А., Міщераков П. П., Квачьов Г. П., Свистун В. І., Мордік А. Н., Багрій П. В., Конарєв Г. М., Білоножко В. Ф., Безрук І. А., Сазонов Є. А., Сідякін Ю. В., Шумілін Г. В., Тригуб В. Г., Галетка В. Г., Карпунін Н. А.; головні інженери Французов Ю. В., Кисильов Ю. З., Саблін Г. Д., Стулій

В. В.; головні технологи Шароваров Г. І., Чуняєв Ю. В., Коваленко В. Ф., Туманов М. М.; головні конструктори Андрієнко Г. А., Родін А. Н., Микитюк Н. А., Тиховод В. Н.

Незамінними були начальники цехів: Сазонов Є. А, Кірілін А. Н., Лузін Л. І., Ушаков С. С., Щадій В. М., Слюсарь А. Г., Кондратенко П. В., Естріна Е. М., Сай В. К., Карпунін Н. А., Петренко С. С, Веремієнко П. І., Лямкін В. В., Ляшенко І. П., Євсєєв К. Д., Кокорін В. І., Сорокін І. Г., Баргамон Л. М., Дивлят В. І., Шушура В. Д., Белатіст А. Н., Панасюк В. Р., Столяр К. В., Сало Л. Ф., Макаренко Л. А., Терещенко А. І., Злокалов П. П., Камбулов А. А., Дейнека А. Д., Ушаков А. А., Дорогань Н. Т., Зигашкін А. А., Ільченко В. П., Таленко А. А., Садкін І. Г., Омельянченко І. І.

У свій час велику підтримку в становленні та розвиткові підприємства відіграла партійна та комсомольська організації, які очолювали Руднева А. А., Карпунін Н. А., Веремієнко П. І., Кірієнко А. С., Вахнюк В. З., Кузьменко А. В. Соціальний захист працівників забезпечували профспілки на чолі з Трегубом І. А., Смірновим В. А., Багриєм П. В., Кирилінім А.М.

Цікавими колективними справами жила велика родина заводу: конкурси професійної майстерності, спортивні змагання та спартакіади, виїзди на допомогу підшефним колгоспним підприємствам, політінформування, участь у заводському хорі та чисельних творчих конкурсах, вечори відпочинку, організація заходів спільно з освітніми установами, змістовний відпочинах на заводських базах відпочинку.

Завод «Електрон» був нагороджений Почесним знаком СРСР за розробку проекту та будівництво заводу. Також були вручені премії Ради Міністрів СРСР

Кобецькому В. О., Офіцерову О. С., Карпуніну М. А., Конарєву М. О.

Лауреатами державної Ленінської премії за розробку комплексних приборів для підводних човнів стали Артименко Л. А., Багрій П. В., Дорофєєв В. О., Карпунін М. А., Слєпченко Р. Р., Родін О. Т., Офіцеров О. С.

Неодноразово продукція заводу була представлена на виставці ВДНГ, а за організацію та випуск виробів працівники заводу були нагороджені золотими, срібними та бронзовими медалями: Дорофєєв В. О., Доценко О. І., Мелких В. Г., Конарєв Г. М., Карпунін М. А., Саблін Г. Д., Тихонов Є. В., Шушура В. Д.

У соціалістичному змаганні за досягнуті успіхи завод «Електрон» був нагороджений перехідним Червоним прапором Міністерства середнього машинобудування.

За успішне виконання завдань та планів понад 17 осіб нагороджені орденом «Знак Пошани», 20 осіб – орденом Трудового Червоного Прапора, 16 осіб – орденом Трудової Слави III ступеню; Вінник В. П., Купневич О. І., Труш А. П., Холоменко В. Г. отримали орден Дружби Народів. Понад 422 працівника були нагороджені медаллю «Ветеран праці». За активну участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС 80 працівників заводу були нагороджені медаллю «За доблесну працю». Сьогодні про ветеранів праці ВАТ «Електрон-ГАЗ» піклується первинна ветеранська організація заводу, яка була створена в 1987 році та відзначає в 2012 році своє 25-ти річчя. Першим очільником організації була Зоя Григорівна Мельникова, а облік ветеранів вів учасник бойових дій в роки Великої Вітчизняної війни Боблов В. І. У ті роки організація налічувала 87 учасників бойових дій. На сьогодні керівником організації є Валентина Григорівна Плевако. Ветерани згадують про свій рідний завод, про бурхливу юність, здобутки, нагороди. Спілкуються, підтримують один одного, наставляють молоде покоління жовтоводців, адже загартування, яке вони отримали на заводі, дає їм енергію та сили на опускати рук і, навіть перебуваючи на відпочинку, бути активними громадянами нашого міста.

ВІДКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ПІВДЕННИЙ РАДІОЗАВОД»

Флагман приладобудування, Південний радіозавод – одне з найбільших підприємств України, що спеціалізувалося на виготовленні радіоелектронної апаратури на базі односторонніх багатошарових печатних плат і було ведучим виробником мікросхем, осередків, вузлів, блоків для генераторів, посилювачів й апаратури дальнього зв'язку, приймально-передавальної апаратури в космічному просторі, а також для електронних автоматичних цифрових високошвидкісних телефонних станцій, бортової апаратури штучних супутників Землі.

У середині 1960-х років у Жовтих Водах постала дуже складна проблема працевлаштування жінок і випускників шкіл, тому що на основних підприємствах СхідГЗК використання жіночої праці не дозволялося законом. Знайти вихід з такого становища можливо було через створення робочих місць.

У зв'язку з цим у 1963 році в ЦНУАН народилася ідея організувати в місті виробництво приладів. Цю ідею підтримало керівництво комбінату, міста й області. 19 червня 1964 року рішенням Ради народного господарства Придніпровського економічного району директора оборонного приладобудівного заводу Л. Н. Стромцова зобов'язали до 1 червня 1964 р. організувати на промислових майданах і устаткуванні ЦНІЛа випуск радіотехнічної продукції. Справу було розпочато. Під підприємство було віддано клуб монтажників, до якого за кошти комбінату прибудували два одноповерхових збірних крила. Таким чином було закладене ядро майбутнього Південного радіозаводу, який згодом став крупним підприємством зі штатом у 6 тис. осіб. Доки проходило будівництво нових майданів, начальник ЦНІЛа Ю. І. Пригожин організував навчання майбутніх спеціалістів. Зайнявся цим перший начальник експериментального цеху Л. Ф. Рогов, котрий немало зробив для становлення колективу. Чисельність штату в 1964-1970 роках зросла від 44 до 814 чоловік. Першими, хто прийшов освоювати нову професію, були Л. І. Боронило, В. В. Чернишенко, Л. І. Іщенко, Л. В. Сергієнко, Н. Н. Шпілева, Р. С. Дробот, Л. І. Кравчук. Начальником експериментального цеху було призначено Ю. С. Радіонова, механічного – А. С. Голоту. Підвищилася кваліфікація всіх робітників.

У 1970 році на базі філії Дніпропетровського машинобудівного заводу з'явився в Жовтих Водах Південний радіозавод. Директором було призначено В. А. Шуміліна, головним інженером – В. П. Медведєва.

Завод швидко розвивався. Кожного року на підприємство приходило до тисячі юнаків і дівчат. Це призвело до зростання чисельності працюючих у 4,5 рази. Ветерани заводу навчали молодь. За невеликий строк ПРЗ перейшов на виробництво нової апаратури. Були укомплектовані кадрами відділ головного технолога, яким керував А. Л. Хаук-

Руководство заводу ОАО «Южный радиозавод».

В первом ряду:

директор заводу - Лягушин Валерий Иванович,
заместитель директора по кадрам и режиму Вовк
Анатолий Григорьевич

ка, (потім він став заступником головного інженера, заст. директора по загальним питанням), відділ головного метролога (Е. В. Оніщенко), служба ЕМО (А. Г. Ченський), бухгалтерія (Л. С. Масляная, Л. В. Івашкевич, Мочула Лідія Теодорівна). Дуже цінили роботу працівників відділу кадрів: Л. И. Назарько, Н. М. Кононович. Багато років проробив на підприємстві заст. директора по кадрам та режиму Вовк Ана-

Отдел комплектации ОАО «Южный радиозавод».

толій Григорович. Начальником бюро ІНВ був І. Е. Лазарев. М. Д. Олійник почала кар'єру з монтажниці і згодом стала начальником відділу комплектації, першим начальником відділу соцкультпобуту. Не можна не згадати про Л. П. Оніщенко, С. Д. (відділ головного технолога), Л. Копанєва (плановий відділ), В. Л. Степаненко (ВПіЗ), Н. Е. Гулевич, О. Г. Цибух, Г. Г. Шостак (27 цех). Вони – золотий фонд заводу. За допомогою цих людей на підприємстві розроблялося спеціальне технологічне устаткування, широко впроваджувалися станки з числовим програмним управлінням, роботи, маніпулятори. Начальником цеху призначений Г. І. Тутберідзе.

Керівництво підприємства піклувалося про благоустрій робітників. Було збудовано чотири житлових будинки, 280 сімей отримали квартири, однак будувати житло продовжували. Ввели в експлуатацію два дитячих комбінати на 280 місць кожен. Працьовитим керівником зарекомендувала себе завідуюча комбінатом «Казка» М. Н. Брикова. Другий дитячий комбінат очолила Р. І. Пікуз. Були відкриті база відпочинку «Ласкавий вітерець» на р. Інгулець, дитячий табір «Лебединий» в Криму.

Колектив Південного радіозаводу неодноразово виходив переможцем змагань серед промислових підприємств, був занесений на Дошку пошани, а також до «Книги трудової слави Дніпропетровщини». Підприємству було присвоєне почесне звання «Завод високої культури виробництва Дніпропетровської області». На підприємстві робили дуже працюючі люди. Багато з них нагороджені орденами за свій труд. Для охорони здоров'я на заводі було засновано поліклініку та «кімнату психологічного розвантаження». Після смерті першого директора заводом керували П. С. Зуєв, Ю. В. Сидякин, В. О. Ушаков, В. І. Лягушин, В. Д. Груєнко. Тут працювало багато достойних людей: О. Ф. Угланов, Н. Т. Коваленко.

Слід звернути увагу на тих керівників, які допомогли створити на заводі ветеранську організацію. Колишній директор Валерій Іванович Лягушин та Анатолій Григорович Вовк, який був заступником директора по кадрам і режиму та куратором цієї організації, допомагав і допомагає досі в усіх питаннях, з якими до нього звертаються. Це людина, яка розуміє: хоча заводу немає, люди залишилися, і співробітники, що працювали на підприємстві, заслуговують на подяку.

Відповідально працювала служба постачання та комплектації. Це люди, які не шкодували свого здоров'я, проводячи день і ніч у дорогах, поїздах, щоб «закрити» дефіцит: Войтешенко Євгенія Олексіївна, Олійник Майя Денисівна, Лучко М., Жукова М. Не можна не згадати молодих людей, які після армії прийшли на завод. Ігор Анатолійович Затиначий після армії працював майстром на очисних спорудах; зараз він приватний підприємець.

Пройшовши школу молодого робітника, допомагав ветеранам ПРЗ. Згадати треба і молодого спеціаліста Юрія Вепрева, який згодом став головним метрологом.

Завод неодноразово виходив переможцем у соцзмаганнях, працівники одержували нагороди. За освоєння нової техніки 13 осіб нагороджено урядовими нагородами.

Серед них: Варава Марія Олександрівна, Величко Віктор Іванович, Жолба Ніна Федорівна, Пономаренко Валентина Яківна, Носач Іван Олександрович, Вовк Ірина Іванівна та інші.

У 1974 р. за освоєння виробів нової техніки 23 робочих заводу нагороджені урядовими нагородами.

Серед них: Урбанович Микола Трохимович, Жушман Любов Дмитрівна, Ліхута Любов Михайлівна, Ніколаєва Лідія Іванівна, Коханенко Володимир Степанович та інші.

Орденом Трудової Слави нагороджені: Башта Людмила Василівна, Коваленко Володимир Іванович, Чернищенко Віра Василівна, Мушта Параскева Семенівна, Шевцов Василь Петрович.

За досягнуті трудові успіхи у соцзмаганнях серед підприємств Дніпропетровської області за третій квартал звітної періоду підприємство занесене у «Книгу трудової слави Дніпропетровщини».

У 1976 році 26 робочих заводу нагороджені урядовими нагородами.

Серед них: Кружко Тамара Іванівна, Різак Таїсія Семенівна, Сенченко Микола Олександрович, Белікова Галина Петрівна, Чернявська Раїса Вікторівна, Слюсар Зінаїда Карпівна та інші.

У 1977 р. ПРЗ присвоєне звання «Завод високої культури виробництва Дніпропетровської області». Були нагороджені урядовими нагородами 20 осіб.

Серед них: Новак Наталя Іванівна, Шумиліна Ніна Василівна, Приліпота Жанна Іванівна, Гусаченко Лідія Іванівна, Таран Лариса Миколаївна та інші.

У 1978 р. завод зайняв перше місце серед промислових підприємств області й занесений на обласну Дошку пошани. Нагороджені урядовими нагородами 30 осіб.

Серед них: Зав'ялов Володимир Олександрович, Душман Микола Григорович, Куц Павло Михайлович, Прокопенко Лариса Петрівна, Хаукка Аркадій Абрамович та інші.

У 1980 р. за успішне виконання завдання Уряду СРСР по створенню нових засобів техніки було нагороджено 13 робітників заводу.

Серед них: Карпенко Станіслав Григорович, Пономарчук Людмила Миколаївна, Онищенко Едуард Васильович, Урбанович Ніна Олександрівна, Ченський Анатолій Григорович та інші.

На сьогодні в місті діє ветеранська організація ПРЗ, яка створена в 1987 році. Головою обрано Єлтишева Б. І., згодом – Азева Н. Г., Воронкова О. Г. (до 1997 р.). З 1998 року організація зареєстрована в Міністерстві юстиції та в державному реєстрі, маючи статус юридичної особи. Головою ветеранської організації обрано Олійник Майю Денисівну. З

Коллектив зв'язи ОАО «Южный радиозавод» во главе с начальником зв'язи Высоцкой Е.З. (вторая слева)

1998 по 2012 рр. заступник голови – Донцова А. А., секретар – Копанєва Л. П.

Олійник Майя Денисівна була обрана ветеранами на другий і третій термін. Два рази її обирали делегатом на обласну конференцію, чотири рази делегатом на звітно-виборну міську конференцію. М. Д. Олійник має статус «дитина війни», медаль «Ветеран праці». Стаж роботи на ВАТ ПРЗ – 42 роки. Починала з монтажниці, здобула вищу освіту та стала інженером ВЗК, начальником бюро, керівником відділу. Була головою жінради. Чисельність штату ПРЗ зростала, тому виникла потреба у відділі соцкультпобуту. Керівництво (директор Шумілін В. А.) призначив її першим начальником соцкультпобуту. Будувалася їдальня на тисячу посадочних місць, два дитячих комбінати, база відпочинку на р. Інгулець, база відпочинку в Криму, піонерський табір в Криму, житло. Все це треба було організувати, укомплектувати кадрами та матеріалами. Робота Ради ветеранів велася за участі керівництва заводу. Допомагали ветеранам у тих справах, з якими вони зверталися: ритуальні послуги, ремонт житла, орання огорожу. Проводили вечори зустрічей ветеранів на Новий рік, День похилого віку, 8 Березня, День Перемоги. На ці свята керівництво виділяло премії, у заводській столовій на 100 місць до Дня Перемоги обов'язково запрошували гостей: міського голову, директора заводу, голову пенсійного фонду (Паніна В. О.), представників міської ради (Кучер Л.О.) та соцзахисту (Ядикін С.В.).

Рада ветеранів організовувала поїздки на екскурсії до міст Умань, Яремча, Київ, Кишинів. Зараз ветерани мають змогу відпочивати на базі відпочинку на р. Інгулець, були вони і в Криму. Приділяється увага самотнім: вони відвідуються на дому, у лікарні, їх вітають з днем народження. Ветеранська організація ПРЗ входить до складу міської Ради ветеранів, підтримує партнерські стосунки з міською організацією м. Олександрії.

За сумлінну працю керівництво заводу неодноразово нагороджувало М. Д. Олійник грамотами і цінними подарунками. Зараз вона нагороджена за роботу з ветеранами (1100 осіб) і молодим поколінням. Три грамоти від голови міста, чотири – від міської ради. За 25 років було дуже багато Подяк, які підтверджувалися цінним подарунком, дві грамоти від Пенсійного фонду України, м. Дніпропетровськ. Але за спиною цієї жінки стоїть колектив, з яким вона працює багато років. Ці люди велику частину свого життя віддали підприємству і ветеранській Раді: Зубенко Світлана Олександрівна, Донцова Антоніна Олександрівна, Копанєва Лідія Павлівна, Воронкова Ніна Іванівна, Коваль Лідія Мефодіївна, Вітренко Катерина Вікторівна, Макаренко Поліна Василівна.

Куратор ветеранської організації Вовк Анатолій Григорович і ветеран заводу Лягушин Валерій Іванович завжди піклувалися про ветеранів, так як і активісти, серед яких Висоцька К. З., Каряуліна В.Н., Гузнаєва Л. Г., Гусанова Л. Н.

На даний час завод в стадії ліквідації. Але серед нас залишається його золотий фонд – люди, що віддали сумлінній праці найпрекраснішу частину свого життя.

ВОНИ БУДУВАЛИ МІСТО

Для успішного функціонування будівництва промислових об'єктів у місті та подальшої їхньої експлуатації виникла потреба нарощувати темпи спорудження житла та міської інфраструктури.

Наявна кількість будівельників уже не могла забезпечувати зростаючу потребу в житлі та об'єктах соціальної інфраструктури. Тому в 1952 році почалася комплектація будівельних підрозділів за рахунок випускників вишів, технікумів, ПТУ та запрошень будівельників з різних областей України. Велику допомогу кадрами надало Міністерство середнього машинобудування. Після низки реорганізацій та змін найменувань було створено підрозділ, пізніше відомий в місті як БМУ-1, виконуючий будівництво житла та об'єктів соціальної інфраструктури в Жовтих Водах протягом більше ніж сорока років.

Першими керівниками району були Левшін А. В., Гершель С. Й., Приходько П. І. Саме за їх керування почалося становлення нового підрозділу. Так, вже в 1953 році було збудовано 70 квартир, дитячий садочок та магазин. На той час начальниками будівельних дільниць були Григоренко П. І., Сірутович Х. А., Сося Я. М., майстри та виконроби Лазарчук В. С., Агронів Ю. І., Мозговой Н. А., Субора А. А., Міщуренко Л. О., Узун М. І., Зарубенко Н. П. Потім колектив будівельників очолив «душа будівництва» – розумний, грамотний, імппульсивний В. Я. Кубанейшвілі разом з головними інженерами Приходько П. І. та Котилевим Б. М.

До 1953 року було введено в експлуатацію кінотеатр «Мир» та Будинок культури ім. Леніна (старший виконроб Стрижев П. О.), щорічно будувалося 80-160 квартир, об'єкти торгівлі, лікарні, школи, дитячі садки. Першою школою, збудованою в місті, була школа № 1 ім. О. С. Пушкіна (1956 рік, прораб Міщуренко Л. О.). Начальниками дільниць на той час були Сірік Д. М., Блинов Б. Я.; виконроби та майстри – Стрижев П. О., Субора А. А., Малишко М. В., Колотілов В. М., Радченко М. І., Лещенко М. О., Савост'янов М. В., Кулябко М. В., Долудар Б. М., Скворцов В. П., Кононов І. Ф.

Пізніше в різні роки керівниками БМУ-1 були Шишков Е. К., Шевцов В. Д., Мозговий Н. А., Ліманський Ф. Д., Сахно М. А. Начальниками дільниць – Недбайло П. С., Малишко М. В., Могила В. О., Маркус Д. М., Єгоров П. М., Вощук М. П., Іскандар'ян Г. В.; виконробами, майстрами, бригадирами – Іскров П. М., Давидов Г. М., Мартинюк В. І., Лещенко М. О., Кожемяк О. К., Кудрявцева Т. І., Шкільов О. К., Ільченко В. І.

Саме в цей час будівництво житла та об'єктів соціальної інфраструктури досягло вершин, і починаючи з 1973 року об'єми введення поступово зростали. Так, вже в 1976 році були здані 356 квартир, 3 дитячі садочки, 2 їдальні, школа, а наприкінці 1970-х років здавалося в експлуатацію 500-560 квартир та 25-30 тис. кв. м. площі міської інфраструктури.

Безперебійну налагоджену роботу механізмів і пристосувань на будівельних майдан-

1954г. Прораби ІV жилого району: Шишков Е.К., Песик Б.А., Мищуренко Л.А., Мозговой Н.А., Кошкарєв В.А., Суборп А.А.

чиках обслуговувала механічна служба, очолювана спочатку головним механіком Усенко В. А., начальником механічних майстерень Коваленко І. Т., механіком Пасько І. В., бригадиром Абакумовим Ф. І., енергетиком Ревою С. І., пізніше Смірським М. І. Після переходу Усенка В. А. до БМУ-2 головним механіком було призначено Пасько І. В., а начальником механічних майстерень став Абакумов Ф. І. За роботу баштових кранів відповідав Бречко О. В., пізніше виконроб Бровко Б. П., бригадою керував Топало О. М.

Відділ головного механіка забезпечував будівельні майданчики закладними деталями, арматурою, виконував ремонт та налагодження механізмів, впроваджував нові прогресивні технології. Баштові крани, які знаходилися на балансі БМУ-1, обслуговували будівельні майданчики Жовтих Вод, Кіровограду, Смоліно.

Бригадири-«самородки» Козарь С. І., Маркін Є. Т. могли вручну відремонтувати чи виготовити будь-яку деталь будівельних механізмів. Напри-

клад, в умовах мехмайстерні вони виготовили верстат для формування мілких шлакоблоків, незчисленну кількість приладдя й удосконалення для будівельних механізмів.

Колірна майстерня, очолювана Жуковським І. І., виготовляла для внутрішньої та зовнішньої обробки будівель кольори, шпаклівку, мастику. Там же було налагоджено розкрякування скла, налагодження та ремонт інструментів, ремонт спецодягу, виготовлення необхідних для будівництва жерстяних виробів та заготовок.

Серед багатотисячного колективу будівельників, які будували наше місто, важко визначити особливо заслужених. Та все ж хотілось би згадати декого:

Усенко В. А. – начальник БМУ-2, Почесний ветеран праці ЖУБ всю енергію, кмітливість, наполегливість, високі інженерні знання та досвід випроваджував на будівництві промислових об'єктів, житла та міської інфраструктури.

Шевцов В. Д. – начальник БМУ-1, Почесний ветеран праці ЖУБ, фронтовик, душа громади, приймав участь у будівництві промислових об'єктів, багато років керував будівництвом житла та інфраструктури міста, був ініціатором дострокового вводу об'єктів в експлуатацію.

Ліманський Ф. Д. – виконроб, начальник дільниці, головний інженер БМУ-1, Почесний ветеран праці ЖУБ, приймав участь у будівництві більшості об'єктів міста, за його безпосередньої участі були збудовані школи №№ 4, 6, 8, 10, 11 та ряд об'єктів лікарняного містечка, житлових будинків, дитячих садків.

Маркус Д. М. – бригадир, майстер, виконроб, начальник дільниці, Почесний ветеран праці ЖУБ. Виховав чудовий колектив, який спеціалізувався на будівництві багатопверхових цегляних будівель, дитячих садочків, адміністративних будівель. За участі його дільниці збудовано ЦНДЛ, фабрику штучного хутра, багатопверхові гуртожитки.

Кожемяк О. К. – бригадир комплексної бригади, що виконувала найскладніші будівельні роботи, Заслужений будівельник України. Приймав участь у будівництві більшо-

ИТР ЖУСа. 01.05.1982г. 1-й ряд: Мозговой Н.А.-начальник СУ-1, Песик Б.А.-начальник СМУ-4, Шишков Э.К.-начальник ЖУСа, Усенко В.А.-начальник СМУ-2, Поставничий – заместитель по ОК ЖУСа; 2-й ряд: Сорока Н.Е.-начальник УМР, Ковалев В.М.-секретарь парткома ЖУСа, Крепец А.Ф. - председатель стройкома ЖУСа

сті міських магазинів, їдалень, військового містечка, профілакторію, шкіл, дитячих садочків та житла. Його бригада була школою виховання молодих будівельників. Класний фахівець, він володів високими моральними якостями, був прикладом людяності, добропорядності та працелюбності для всього колективу будівельників.

Сахно М. А. – бригадир однієї з кращих комплексних бригад будівництва, нагороджений урядовими нагородами, Почесний ветеран праці ЖУБ, першим запровадив швидкісний метод суміщення процесів мон-

тажних, будівельних та опоряджувальних робіт. Протягом багатьох років очолював передову будівельну ділянку, яка за 6-7 місяців збудувала школи №№ 3, 9, 12, впродовж десяти років займав посаду головного інженера БМУ-1.

Сікун В. А. – виконроб, старший виконроб, начальник ділянки, учасник ліквідації аварії на ЧАЕС, класний фахівець, новатор, ініціатор впровадження досягнень науки в будівництві. Він ініціював й особисто запроваджував на деяких об'єктах, у тому числі і об'єктах заводу «Електрон», приладдя для швидкісної обробки великих площ. Новаторську ініціативу – хімічне роздрібнення монолітних конструкцій – він з успіхом застосував на ЧАЕС.

Робочий ритм, майстерність, високі вимоги до якості робіт, організація праці, особиста відповідальність постійно підтримувалися кращими членами колективу: Погребним В. Є., Ревою С. І., Красношапкою В. О., Ільченко В. М., Кононовим І. Ф., Скворцовим В. П., Шкілевим О. К., Іскровим П. М., Власовим О. Д., Лашкулом М. П., Снегуровим М. П., Смірським М. І., Іскандар'яном Г. В., Кононою М. М., Броун Г. Я., Дейнекою А. Д., Кудрявцевою Т. І., Радченко М. І., Парменовим М. Ф., Посух А. І., Тончак М. І.

Самовідданою працею будівельників БМУ-1, БМУ-2 та БМУ-4 за період з 1952 по 1993 р. у місті було збудовано: житла – 742 тис. кв. м.; два лікарняних містечка, технікум, педучилище та два комплекси ПТУ, дитячий садочок, профілакторій та спортивний комплекс; будівлі ЦНДЛ та машинно-лічильної станції, будівлі УкрНДІПт та базу геологів; 16 шкіл, 2 широкоекранних кінотеатри, 3 клуби, Палац культури ім. Леніна та СЮТ; пральню, лазню та хімчистку; молокозавод та фабрику штучного хутра; 5 готелів, адміністративні будівлі та міський суд; 68 магазинів та 24 їдальні; два спеціальні банки та об'єкти радгоспу № 1 (Жовторічанський).

1984г., Московские лепщики работают в СЮТе

1957г. Внешняя отделка ДК им.В.И.Ленина
Московскими художниками

Наркісс Андрійович Мозговий,
Почесний ветеран праці ЖУБ,
першобудівельник міста

МІСТО, ЗБУДОВАНЕ МАЙСТРАМИ

У тяжкі повоєнні роки в селищі Жовта Річка почали поновлювати будівельне виробництво. Пріоритет надавався промислового будівництва, а будівельні роботи виконував трест «Кривбасрудбуд». У 1950-ті роки – період розробок, пов'язаних з видобуванням уранової руди, що зробило жовтоводський регіон привабливим для спеціалістів різних напрямків, виникла нагальна потреба в будівництві житла та розбудові соціально-культурної інфраструктури міста.

Об'єми робіт, які виконувалися трестом «Кривбасрудбуд», були незначні; щоб прискорити темпи, за рішенням керівництва країни будівництво на руднику Жовта Річка доручили Головпромбуду МВС СРСР. Керівництво з підрядною організацією та монтажною дільницею розташовувалося в м. Дніпродзержинську. Та на території селища було створено будівельну організацію П/с 38 та монтажну дільницю П/с 32. Керівником організації було призначено полковника Мінаєва Г. Є., головним інженером –

Доценка Ф. Н. На території селища Жовта Річка були розташовані установи для громадян, позбавлених волі та військове містечко. Саме з військових і було сформовано батальйон важкої механізації з авторемонтними майстернями на чолі з Кряжевим О. М. та Сорокою М. Ю. Автобаза була створена з вільнонайманих водіїв та військових будівельників під керівництвом старшого лейтенанта Суслікова. У 1952-1953 рр. з ВНЗ та технікумів Радянського Союзу до Жовтої Річки були направлені молоді спеціалісти, які в подальшому очолили будівничі організації та підрозділи: Шишков Е. К. (начальник ЖУБ), Мозговий Н. А. (начальник БМУ-4), Шевцов В. Д. (начальник БУ-1), Усачов О. С. (головний інженер ОКСа П/с-28), Песик Б. О. (начальник БМУ-4), Єрьоменко М. Ю. (начальник БМУ-2), Захаров О. В. (начальник БМУ-2), Стрижов П. О. (старший виконроб), Субора А. А. (головний інженер БМУ-4), Малишко М. В. (начальник дільниці), Ігнат'єва М. Г. (начальник планового відділу БМУ-1) та багато інших.

Для будівництва промислових об'єктів у місті було організовано Третій будрайон на чолі з лейтенантом Обносим; виконувалися будівельні роботи в УВП, авторемонтних майстернях механізованої бази П/я-32, зовнішньому комплексі шахти «Вільхівська», компресорній шахти «Нова», житлових бараках і їдальні.

Для будівництва житла та соціальної інфраструктури був створений Четвертий будрайон, начальником якого призначили Левшина А. В., головним інженером – Приходько П. І. Будрайон зводив будинки по вулицях Першотравневій, 8 Березня, Гагаріна, Хмельницького; третій, четвертий і п'ятий квартали; три ДНЗ; їдальню № 5; СШ №№ 1, 3, 5; кінотеатр «Мир»; Палац культури; РМЗ;

Будівництво автомобільних та залізничних шляхів було доручено П'ятому будрайону, керівником якого став Яковлев О. В. Під його керівництвом збудовано не одну дорогу місцевого та міського значення, всі залізничні шляхи до промислових підприємств, шахт, розпочато спорудження водосховища з насосною станцією та греблею на річці Інгулець.

1955г. ул.Б.Хмельницького, школа № 1
им.А.С.Пушкина

Для ведення механомонтажних, сантехнічних, електромонтажних робіт, прокладення підземних комунікацій створено монтажну дільницю П/я-32, в майбутньому БМУ-2. Начальником дільниці призначено Єрмоєнко М. Ф. У свій час керівником дільниці працювали Яновський М. Ю., Бабка І. І., Нескромний Г. М., Жушман І. А., Данієльс І. П., Архіпкін А. І., Бабенко О. О. У БМУ-2 заготовку металоконструкцій, сантехніки, ревізію обладнання виконувала мехбаза, яку очолювали Нікітєєв Л. А., Данієльс І. П., Усенко В. А. На монтажних дільницях в свій час працювали Шевченко Г. Я., Жежер М. П., Чмель В. П., Сорокін Ф. І., Рогов В. О., Шабанов А. Я. Шарові млини, підземні машини, компресори, шестиметрові вентилятори, мостові крани, бункери, підстанції особисто монтували бригадири Каширний О. О., Мельник С. А., Щуцький Р. С., Щуцький О. С., Мацалік М. Н., Дундук В. І.

Жилая застройка нового микрорайона

У 1954 році Перший будрайон був перебазований до селища та розпочав будівництво ТЕЦ, і вже у вересні 1957 були введені в експлуатацію теплові мережі, а в жовтні запрацював перший котел. За такий короткий термін побудувати та ввести в експлуатацію надскладний об'єкт, який було виконано в монолітному бетоні і цеглі, вдалося за рахунок злагодженої та чітко організованої роботи, яку забезпечили лінійний ІТР та керівництво Першого будрайону у складі Дургарян Я. А., Ненахова О. М., Усенко В. А. та треста «Електроспецмонтаж».

Хочеться згадати трудівників, які самовіддано працювали на будівництві різних об'єктів: бригаду арматурників Федька І. С., Сердюка І. П., Мієєва В. І.; теслярів-бетонників Іваненка В. М., Будковського Б. С., Гужова О. М., Страха А. А., Плічка І. Г.; каменярів-монтажників Серова М. П., Перерву І. О.; бетонників Котка Ф. З., Бабака М. Г.

У 1955 році Перший будрайон розпочав будівництво цеху фосфатних добрив. Дільниці комплектували начальник Алексєєв В. В., виконроби Усачов О. С., Лимарь М. Д., майстри Семенков П. Ф., Бузунов Є. Г., механік Пасько І. В.; дільницю очолював Б. О. Песик. У 1959 році будівництво заводу фосфатних добрив було завершено, а працівники переведені на будівництво ЦНІЛа, шахт «Вільхівська» та «Нова», які вже в 1961 році було введено в експлуатацію.

З 1961 року відбулася реорганізація та об'єднання будрайонів, створено район промислового і громадського будівництва, а потім утворено БМУ-1 та БМУ-4. Очолили управління Мозговий Н. А. та Песик Б. О. БМУ-4 спільно з БМУ-2 збудувало та реконструювало ГМЗ, збудували шахту «НГ», завод «Електрон», частково ПРЗ, реконструювали на РМЗ ливарний та котельні цехи, звели слюсарно-монтажний та електроцехи, поверхневі комплекси шахт «Вільхівська» та «Нова», збудували промислову базу УПС. Саме ними збудовано ЦПК (нині ІП «Стратегія»), дві черги сірчаноокислотного заводу, ТЕЦ (5 котлів ПТВМ з турбіною в основному цеху, побутовим комбінатом, приміщеннями лабораторій, хімводоочисткою, деараторну, виконано благоустрій території), залізничний цех з приміщенням для ремонту тепловозів. Проведено розширення каналізаційних очисних споруд, водоочисні споруди з резервуарами, хлібозавод, фабрику штучного хутра.

Починаючи з 1963 року дорожня дільниця від вул. Гагаріна на захід виконала будів-

ництво доріг, тротуарів, малих форм благоустрою. Будувала греблі на хвостосховищах балок Щербаківська, Разбері, балок Водяній та р. Жовтої.

З роками план БМУ-4 збільшувався та досяг 10 млн. крб. на рік, по генеральному підрядку – до 20 млн. крб. Зростання обсягів будівництва дало підстави для створення П'ятої дільниці, керівником якої став Ляліков Л. М., а старшим виконробом – Ручка А. П. Досить потужно працювала механічна майстерня, територія якої була вибудована згідно з потребами будівельної організації – від підсобних приміщень до побутових будівель. У майстерні проводився не тільки ремонт техніки, а й випускалися такі вкрай потрібні металічні вироби, деталі. У різні роки майстерню очолювали Литкевич О. Д., Шапран М. П., Науцевич М. Д. Керівниками дільниць працювали Фесенко Л. А., Мазуров В. Д., Блінов Б. Я., Лимарь М. Д., Коблов М. А., Даниленко Г. Н., Галушка В. Г., Доценко В. Ф., Бормотов В. І., Овчаров М. І., Марченко А. А., Костюк В. Ф., Огородник В. Г., Замула В. В.

З 1964 року БМУ-4 почало докорінну перебудову та будівництво нових об'єктів УВП. За десять років збудовано шлакоблочний, асфальтний комплекси, склади цементу, бетонний вузол, складські приміщення, розширено ДОК. Кошти також були вкладені в оснащення даних підрозділів сучасним обладнанням і механізмами. Тому вкладені в УВП мільйони карбованців виправдали себе, а потреба у продукції і матеріалах ДП СхідГЗК стала високою.

У 1970 році управління будівництва ДП СхідГЗК було передано в 11 главк середнього машинобудування і названо Жовтоводським управлінням будівництва, яке і продовжило традиції будівельників, що формувалися не одним поколінням працівників.

Пройшли роки, жовтоводське управління будівництва завершило свою історію, але вона живе в серцях його колишніх співробітників, а на сьогодні – ветеранів праці, які об'єдналися у ветеранську організацію та беруть активну участь у громадському житті міста. Як би там не склалася доля підприємства, але збудовано місто нашої долі, до зведення якого доклали сил саме будівельники. Височіють будівлі підприємств, багатоповерхівки милують око, в приміщеннях садочків та шкіл лунає дитячих сміх, на спортивному комплексі чути спортивні марші та голоси вболівальників, у Палаці культури звітують творчі колективи.

...Життя продовжується, і кожне покоління жовтоводців милується архітектурно вишуканим, завжди зеленим, молодим затишним містом – містом нашої долі, містом мрій і сподівань, містом, збудованим не одним поколінням майстрів-будівельників.

1984г. Строительство СЮТ

ШТУРМ СПОРТИВНОГО

Зима 1967 року. Бригаді мулярів, а вірніше, комплексній бригаді Івана Юхимовича Перерви, у якій я працював, доручили будівництво дуже відповідального, ювілейного (до 50-річчя Великої Жовтневої революції) об'єкту – Палацу спорту; в проектній документації він значився як спортивний павільйон. У бригаді новина була сприйнята з радістю, а комсомольці об'явили цей об'єкт комсомольською будовою.

Розпочали з підготовки котлованів під фундаменти колон – роботи неважкої, якщо проводити її у літній час. Та на дворі стояв морозний лютий. Земля промерзла більше ніж на півметра. Відбійний молоток не без великих зусиль ледве відколював невеличкі грудочки ґрунту. Аби повністю використати потужність механізмів, працювали цілодобово у три зміни.

У розпалі роботи терміново виникла потреба в компресорі, який був один на управління і знаходився на іншому, не менш важливому об'єкті. Серед будівельників цінуються такі поняття, як взаємодія та взаємодопомога; ми передали компресор своїм колегам, а самі ломом, молотом чи клинами продовжували длубати мерзлий моноліт землі. Втома долала навіть дуже сильну людину – Федора Сікору, однак робота продовжувалася. У готові котловани тут же закладали бетон, влаштовували його електропідігрів.

Коли робота вже наближалася до завершення, несподівано почалися снігові бурі. Будмайданчик занесло величезними заметами. Велику роботу у ці дні проводив комсомольський штаб, очолюваний Костянтином Тетеруком. Він організував комсомольські суботники. На допомогу будівельникам прийшла вся молодь міста, і в першу чергу спортсмени, навіть футболісти команди «Авангард».

Незважаючи на всі негаразди – то снігом завалило, то невчасно поставили необхідну арматуру чи потужний підйомний кран, то дуже довго не могли отримати дозвіл на мурування цегляних стін способом замороження, – роботи продовжувалися. І ось нарешті – 16 лютого... Цей звичайний робочий день став для бригади своєрідним святом. Андрій Курільний та Микола Захарченко заклали перші цеглини майбутньої будівлі. Над землею повільно піднімалися цегляні стіни Палацу спорту.

Багато та напружено працювала бригада, але найбільше запам'яталися роботи по спорудженню «ванни» – так ми називали басейн. Безжалісно пекло липнєве сонце, суха опалубка, немов порох, могла спалахнути від маленької іскорки. Щоб уникнути пожежі, знадобилося чергування пожежної машини.

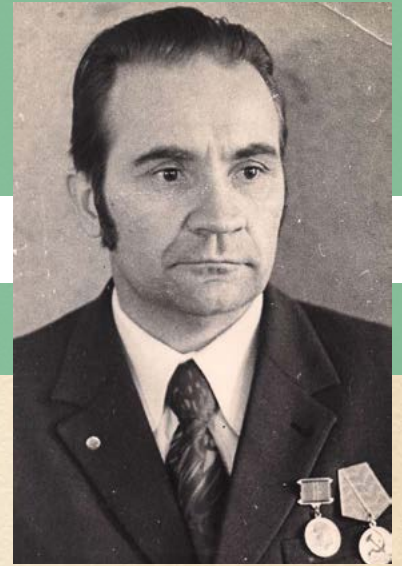
Три перші доби серпня бетонували «ванну». Три доби безперервно день і ніч працювала бригада, і всі три доби не залишав будмайданчик старший виконроб Євгеній Миколайович Семенов.

Одинадцятого жовтня біля входу на будівельний майданчик на величезному щитові з'явився напис: «До здачі об'єкту залишилося 26 діб». З цього дня люди кожного ранку, ідучи на роботу, з радістю та занепокоєнням поглядали на щит. З радістю – тому що приближається день закінчення будівництва, а непокоїло їх те, що можна не встигнути. Ось тоді почався справжній штурм будівництва Палацу спорту.

До закінчення залишилося 7 днів, а зробити треба ще багато чого, особливо великий обсяг роботи складало прибирання будівельного сміття. Тоді комуністи БУ-1 вкотре вирішили вийти на суботник. Заспівувачем на ньому був старий комуніст, фронтовик Сергій Іванович Головін. Він відмовлявся відпочивати та гнівився, коли хтось хотів за нього попрацювати. У ті дні Сергій Іванович відзначав дві ювілейні дати: 50 років Радянській владі та своє 70-річчя. Шостого листопада відбулися збори з нагоди здачі в експлуатацію Палацу Спорту.

Петро Жежер, учасник будівництва Палацу спорту з першого до останнього дня.

Мозговий Наркісс Андрійович,
Заслужений ветеран праці,
керівник БМУ-1, кавалер медалей
«За трудову доблесть» та «За доблесну працю»

Доля Наркісса

...Тут буде місто-сад!

За свої більш ніж вісімдесят прожитих років (24 жовтня 2012 року йому виповнюється вісімдесят чотири), Наркісс Андрійович Мозговий ніколи не був улюбленцем долі. Вона не була доброзичливою до нього, як і до всього покоління людей, що народилися у другій половині 20-х років минулого століття. Його дитинство проходило на Сумщині в селі Боромля. Воно було тяжким: роки пізньої колективізації, голодування 1932-33 рр., становлення та розвиток країни у передвоєнні роки. Тільки закінчив п'ять класів, як вибухнула страхітлива Велика Вітчизняна війна, що забрала на фронт батька та старшого брата. Батько так і не повернувся з поля бою. Та на цьому доля не заспокоїлася. З наближенням до села лінії фронту згоріла хатинка, в якій мешкала родина, а з нею зникло все, що там знаходилося. Родина залишилася без даху над головою.

А потім – окупація. Важко назвати лояльним відношення фашистів до сім'ї, в якій дві людини пішли воювати проти німців. Тяжко, дуже тяжко було виживати. І сьогодні Наркісс Андрійович дивується, як їм вдалося тоді залишитися живими. За часів окупації в школу не ходив, допомагав мамі по господарству.

Кажуть, доля грає з людиною. Мабуть, і так, – якщо людина безвладна, «безхребетна»; та якщо вона сильна, цілеспрямована, то вона сама кує долю, своє щастя. Тож життя виховало в ньому такі якості. Після визволення Сумщини Н. А. Мозговий закінчив 10 класів Боромлянської середньої школи та в 1947 році вступив до Харківського інституту автомобільного транспорту, де життя також не здавалося медом. Що таке 1947 рік? Також голодування. Жити приходилося на одну мізерну стипендію... Однак вижив, у 1952 році захистив диплом інженера та з групою своїх однокурсників отримав направлення на роботу до селища Жовта Річка на будівництво тільки-но створеного комбінату (тоді П/я 28, тепер Схід ГЗК), а це означає – майбутнього міста Жовті Води. І він його збудував.

У службовій кар'єрі Наркісса Андрійовича Мозгового не багато сходинок. Виконроб, старший виконроб, начальник дільниці, начальник ВТВ, головний інженер будівельного управління, і нарешті, вершина – начальник БМУ-1. Та скоро казка розповідається, але не скоро справа робиться. За кожною з цих сходинок стоїть кронітка напружена інженерна праця, насичена нервовими перенавантаженнями, а іноді величезними стресами. Я сам пройшов шлях від робітника-муляра до інженера-будівельника і можу запевнити, що фізичні та розумові навантаження набагато легше переносити, ніж нервові. А у нього це було не день, не місяць і навіть не рік, а цілих 45 років. Та він вистояв і побудував своє місто. Однак трапилося це, як він вважає, завдяки тому, що із самого початку його кар'єри інженера-будівельника йому допомагали доброзичливі, досвідчені фахівці-будівельники Лівшин А. К., Кубайнішвілі В. Я., Чертель М. А., Сірутовіч Н. А., Чубарьов Н. А., Гольман С. І.

Спочатку в 1950-ті роки здавали в експлуатацію 30-50 квартир на рік, а вже в 1970-80-ті – до 550. Всього за будівниче буття Н. А. Мозгового було введено в експлуатацію 682 тис. квадратних метрів житла, 16 шкіл, 2 банки, міський вузол зв'язку, технікум, СЮТ, спорткомплекс, чотири готелі, вісім гуртожитків та багато всього іншого.

Тепер він з гордістю іде по нічному місту, яке він збудував, вулицях, які він проложив, і дивиться на таємниче світло з тисяч вікон збудованих ним домівок. Кожна з них, промислова чи громадська будівля, асоціюється у нього з колегами, які будували ці об'єкти. Наприклад, інтернат – Фесенко Л. А., фабрику штучного хутра – Броун Г. Я., Коваленко І. Д., СЮТ – Власов А. Д., магазин «Ювілейний» – Єлісеєв С. М., ресторан та кінотеатр «Мир» – Малишко М. В., Іскров П. М., житлові будинки по вулиці Хмельницького – Міщуренко Л. А., Блінов Б. Я. А скільки житла, промислових та громадських об'єктів збудували Маркус Д. М. та Сахно М. А.! А Є. М. Семенов, який при тридобовому безперервному бетонуванні «ванни» басейну спорткомплексу всі три доби не залишав будівельний майданчик! Також він з вдячністю згадує своїх колег-будівельників, керівників бувших будівельних управлінь: Шевцова В. Д., Усенко В. А., Нікітєєва Л. А., Песика Б. О., Кулінічева В. Д., Даниленко Г. Д.

Кожен дім, кожна будівля – це будмайданчик його життя. На одному з таких майданчиків він зустрів справжню свою долю, своє кохання, своє щастя – Маїну Михайлівну, яка працювала там майстром-будівельником. Вона подарувала йому донечку, їхню спільну радість – Наташу. Тепер Наталя вже доросла жінка і мешкає в далекому Ізраїлі. Зустрічаються рідко, але частенько спілкуються телефоном. Наркісс Андрійович з Маїною Михайлівною з нетерпінням чекають, коли в умовний час задзвенить телефон, і в слухавці пролунає до болю рідний голосочок: «Алло, мамо, тату, це я...»

Ось на цьому можна було б поставити крапку. Та в моїх руках трудова книжка Наркісса Андрійовича. У відомостях про роботу записані ті відомості про його трудову діяльність, про які я вже згадував. Та останній запис мене вразив: Заслужений ветеран праці СхідГЗК та ЖУБ, кавалер медалей «За трудову доблесть» і «За доблесну працю», людина, яка збудувала наше місто та віддала цій роботі 45 років свого життя, раптом – «звільнений за скороченням штатів». ЖУБ, якому від віддав багато років свого життя, розформовано, і він, як і сотні його колег, залишився без роботи. Та не можна сказати, що він сидить без діла. Наркісс Андрійович приймає активну участь у ветеранському русі: він член Ради ветеранів ЖУБ, член Президії міської Ради ветеранів України, де очолює волонтерський рух – мабуть, найшляхетніший напрямок у роботі ветеранської організації. До цього громадського доручення він ставиться відповідально, так само як і в роки своєї трудової діяльності. Ось такий приклад. Після банкрутства ЖУБ архів з особистими справами будівельників залишився нічийним. Папки з документами валялися на долівці гуртожитку бувшого будівельного управління. Тоді він разом зі своїми колегами ветеранами-будівельниками підняв тривогу. Він писав листи в різні інстанції, ходив по кабінетам чиновників, доки не добився, аби архів ЖУБ прийняли до міського архіву. Ось така доля одного з перших будівельників нашого міста Наркісса Андрійовича Мозгового.

Петро Жежер, член міської
Ради ветеранів України

Песик Борис Олександрович, Ветеран праці,
Почесний громадянин м. Жовті Води,
керівник БМУ- 4

Першобудівельник

Я знаю, місто буде!..

Він належить до тієї славетної плеяди першобудівельників, які розпочинали будівництво нашого чудового міста та комбінату, розвивали його інфраструктуру, вдосконалювали побут жовтоводців. Це такі відомі будівельники, як Дур'ян Я. А., Кубайнешвілі В. Я., Усачьов О. С., Лимарь М. Д., Семенков Є. М., Шабалін А. І., Сахно М. А., Маркус Д. М. та багато інших.

Той, хто знає наших першобудівельників, як кажуть, прямо в обличчя, можуть запитати: а чому у цій шерензі відсутній Борис Олександрович Песик? Та тому, що ця розповідь саме про нього, Бориса Олександровича, який будував місто, мешкав і мешкає в ньому, став його Почесним громадянином, Почесним ветераном праці Схід ГЗК та ЖУБ, тут йому надано премію Ради Міністрів СРСР, нагороджено орденом «Знак Пошани», медалями «За доблесну працю», «Ветеран праці» та «Захиснику Вітчизни», жовтоводці сім разів обирали його депутатом міської ради.

Та це все буде потім. А спочатку він, юнак із міста Сосниця Чернігівської області, у 1947 році вступив до Харківського автотодорожнього інституту. Після захисту в 1952 році диплома інженера, він у складі семи випускників, серед яких були Мозговий Н. А., Міщуренко Л. А. та інші, був направлений на будівництво нашого міста та комбінату. Романтик у душі, що притаманно молодим (а професія будівельника – це взагалі професія романтиків), він з ентузіазмом приступив до складного непередбаченого будівельного процесу, де кожну хвилину може виникнути ситуація, яка потребує негайного прийняття інженерного рішення. З натхненням та молодим завзяттям на посаді виконроба, а потім і старшого виконроба він будував житлові будинки на вулицях Горького, Ватутіна, Хмельницького. А ще у активі його ранньої інженерної діяльності – будівництво бувшого пологового будинку та міської лазні, яка мала (на той час) оригінальне архітектурне рішення.

Інженерна хватка, творче відношення до роботи не залишилися без уваги. У 1956 році Бориса Олександровича призначають начальником виробничо-технічного відділу УВП. Це визнання його інженерних та організаційних якостей. Робота була цікава, а масштаби глобальні. На той час освоювали та тут же втілювали в життя технологію по виготовленню потужних залізобетонних колон для збірного каркасу головного виробничого корпусу ЗФД (тепер ГМЗ), які й сьогодні, через п'ятдесят три роки потому, немов титани, тримають на собі величезні навантаження. Здавалося б, і поле для творчості є, і робота спокійна, та схопивши одного разу свіжого повітря будмайданчику, він почувався неспокійно у стінах конторського кабінету. По-справжньому відчув подих на повні груди, коли його призначили начальником дільниці на будівництві ЗФД. Там простір для творчої діяльності був безмежний. Щоправда, і відповідальність була серйозна. Адже будівництво заводу закінчувалося, починався період передачі його в експлуатацію. Добре, що поруч були люди, на яких можна покластися: Лимарь М. Д., Семенков П. Ф. та інші.

Наприкінці 1958 року будівництво заводу досягло свого апогею. Велися пусконаладжувальні роботи. На допомогу були направлені кращі сили фахівців з усього Радянського Союзу. Працювали без вихідних, цілодобово. До пізньої ночі немов бенгальськими вогнями осяювався завод рядами іскринок, які розсипалися з-під електродів працюючих електрозварювальників. Комбінат було збудовано, успішно здано в експлуатацію, і вже 19 січня 1959 року він видав першу готову продукцію уранового концентрату. До речі, працює й сьогодні, 53 роки по тому. Та надалі у Бориса Олександровича була ще довга творча праця вже в інших іпостасях на будівництві не менш важливих та відповідальних об'єктів. Його призначили на посаду головного інженера БМУ-4, а згодом і начальником управління. За його плечима будівництво багатьох важливих промислових об'єктів у місті.

Неможливо перерахувати все, однак головне назву: дві реконструкції ГМЗ, які збільшили потужність заводу в декілька разів; дві черги СКЦ; шахта «Нова»; розширення УЦ; будівництво ПРЗ та за-

воду «Електрон», за будівництво якого він отримав премію Ради Міністрів СРСР, безліч інших об'єктів. За його керівництва будівельне управління було укомплектоване засобами великої та малої механізації. Кожен робітник мав біля 5-6 суміжних професій. А всього в будівельному управлінні люди володіли 115-ю спеціальностями.

Згадується такий випадок. При будівництві нового млинового корпусу ГМЗ по проекту фундаменти повинні опиратися на паклі. Для забивки паклів запросили субпідрядну організацію із Кривого Рогу. Та вони раптово почали роботи на іншому об'єкті. Під загрозою зриву опинився сітьовий графік будівництва. Тоді Б. О. Песик приймає рішення виконати ці роботи своїми силами. Спасибі субпідрядникам, вони надали своє обладнання, і роботи були виконані за графіком, а будівельне управління після того стало майже монополістом при польових роботах.

Бувши працівники БМУ-4, які довгі роки працювали під керівництвом Бориса Олександровича, відгукуються про нього не тільки як про фахівця високого татунку, цінного керівника, а й як про уважну, турботливу людину. Йому не давав спокою побут робочих-будівельників. Як зробити, щоб люди не йшли додому в брудному спецодязі, а переодяглися на будмайданчику та тут же могли прийняти душ? Вирішили перейняти досвід у геологів. Виготовили побутові вагончики, обладнали душові. Він дав розпорядження видати робочим по два комплекти спецодягу. Брудну здають в пральню, а в іншій працюють. Будівельники оцінили це з вдячністю, але, на жаль, не ревізори, які визнали цей захід порушенням господарської діяльності. Довелося поборотися, поки справедливість перемогла. Праця будівельників всесезонна, найчастіше під відкритим небом. У літню спеку і в зимові морози будівельник не покладає кельму. Саме через це Борис Олександрович налагодив раціональний питний режим: літом на будмайданчики привозили бочки з охолодженою газованою водою, а в холодні часи двічі на зміну постачали гарячий чай. Були навіть організовані гарячі обіди. На жаль, в житті кожної людини наступає час, коли доводиться залишити улюблену роботу, колектив, з яким десятиріччями працював пліч-о-пліч, та виходити на пенсію, як кажуть, на заслужений відпочинок. Настав цей час і для Бориса Олександровича. Та «спокій нам тільки сниться». Для людини з активною життєвою позицією відпочинок «диван, газета, телевізор» не сприйнятливий. Він приймає активну участь у міському ветеранському русі, є членом Ради та дванадцять років поспіль очолював ветеранську організацію ЖУБ. У зв'язку з ліквідацією будівельного управління в організації виникло багато проблем. Серед них – фінансування та архів ЖУБ, який після ліквідації виявився нічийним. Багато довелося затратити зусиль, доки депутати не прийняли на сесії рішення передати його до міського архіву. А відпочинок у нашого героя теж активний – на дачній ділянці, де він із задоволенням пореється у садку та на грядці.

Можна ще багато розповідати про Бориса Олександровича, та мені здається, і цього достатньо, щоб сказати: життя прожите не даремно. Не даремно ще й через те, що вони з Марією Григорівною виховали чудових дітей, які пішли по батьківському шляху. Син Андрій закінчив будівельний факультет Криворізького гірничорудного інституту і зараз працює начальником відділу капітального будівництва СхідГЗК, а дочка Ніна – випускниця Дніпропетровського будівельного інституту.

Як тут не пригадати слова поета:

Я знаю - город будет,

Я знаю - саду цветет,

Когда такие люди

В стране в советской есть!

Вже не існує Радянської держави, та місто живе: квітують і духмяніють його сади та парки. І все це завдяки тому, що є такі люди, як Борис Олександрович Песик та його друзі і колеги-будівельники. Йому, мабуть, на роду було написано бути будівельником. Адже народився він 10 серпня 1928 року. А як відомо, кожен рік на другу неділю серпня припадає свято День будівельника. Ось і виходить, що майже одноразово він відмічає свій день народження та професіональне свято. Тому не випадково він обрав цю професію. А для нашого міста став першобудівельником.

Так сталося, що у період підготовки матеріалів до книги, а саме 6 квітня 2012 року, серце Бориса Олександровича зупинилося, і всі його товариші, вся міська громада назавжди попрощалися з ним. Та в пам'яті людській Б. О. Песик назавжди залишиться першобудівельником – тим, хто збудував місто-сад.

Петро Жежер, член міської Ради ветеранів України

ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО «НАУКОВО-ВИРОБНИЧИЙ КОМПЛЕКС “АВТОМАТИКА ТА МАШИНОБУДУВАННЯ”» (ДП «НВК “АтаМ”»)

Державне підприємство «Науково-виробничий комплекс “Автоматика та машинобудування”» з’явилося на базі ЦНДЛА ДП «СхідГЗК», заснованої у 1960 році – базової науково-технічної організації Першого Головного Управління (ПГУ) Міністерства середнього машинобудування з питань автоматизації та механізації видобутку та гідрометалургійної переробки урану й радіометричного збагачення для всіх підприємств ПГУ, які знаходилися у Росії, Україні, республіках Прибалтики, Казахстані, Узбекистані, Киргизії, Таджикистані. Основними видами діяльності ДП «НВК “АтаМ”» є науково-технічна, виробнича діяльність та проведення робіт зі стандартизації та науково-технічної інформації.

Науково-технічна діяльність підприємства здійснюється за напрямками:

- розроблення засобів механізації та автоматизації процесів добування і переробки корисних копалин, переробки відвалів гірничого виробництва;
- розроблення приладів радіометричного і дозиметричного контролю та систем автоматичного контролю радіаційної безпеки для АЕС;
- проектування контейнерів для транспортування та зберігання радіоактивних матеріалів;
- розроблення інженерно-технічних засобів охорони ядерних установок, ядерних матеріалів, інших джерел іонізуючого випромінювання (ДІВ);
- розроблення систем фізичного захисту ядерних установок, ядерних матеріалів, інших ДІВ;
- розроблення систем і засобів технічного захисту інформації.

Виробнича діяльність підприємства здійснюється за напрямками:

- виготовлення дослідних зразків виробів, які проектуються тематичними відділами підприємства за узгодженими технічними завданнями;
- виготовлення приладів, машин, механізмів і запасних частин до них за замовленнями сторонніх організацій.

Роботи зі стандартизації виконує лабораторія стандартизації і науково-технічної інформації, яка є Головною організацією зі стандартизації в атомній промисловості Мінпаливенерго України в частині нормативно-технічного забезпечення атомної промисловості. Основними напрямками діяльності лабораторії є:

- розроблення нормативних документів (НД) і технічних умов з включенням до них вимог, що відповідають світовому рівню, міжнародним та міждержавним стандартам;
- розроблення електронної бази даних НД в атомній промисловості;
- забезпечення організацій та підприємств НД, організація та ведення фонду НД.

На даний час ДП «НВК “АтаМ”» – сучасне підприємство, що має великий науково-технічний потенціал та відповідну виробничу базу. На підприємстві працює 200 робітників. ДП «НВК “АтаМ”» має ліцензії на всі види своєї діяльності, які підлягають ліцензуванню у відповідності до діючого законодавства. З метою вирішення екологічних проблем доквілля на підприємстві розроблені, виготовлені та введені в експлуатацію на Смолінській шахті ДП «СхідГЗК» пересувний рудосортувальний комплекс з переробки відвалів гірничорудного виробництва (ПРСК) та новий комплекс «Алтаїт», що перевершив ПРСК за продуктивністю переробки відвалів у 3,5 рази. ДП «НВК “АтаМ”» продовжує роботу щодо удосконалення технології радіометричного сортування руд. У 2011 році введено в експлуатацію рудосортувальний комплекс ПРСК-М на Інгульській шахті та полігон промислового освоєння купчастого вилуговування на Смолінській шахті по пусковому мінімуму ДП «СхідГЗК». Якість продукції забезпечується високим рівнем технологічної дисципліни, культури виробництва, передовими технологіями, застосуванням новітніх матеріалів і комплектуючих. Контроль якості продукції здійснюється відділом технічного контролю підприємства, представниками державного комітету ядерного регулювання України, представниками замовника – Міністерства оборони України. Засоби вимірів, розроблені та виготовлені підприємством, внесені до державного реєстру України та проходять метрологічну атестацію в органах Держспоживстандарту України. ДП «НВК “АтаМ”» підтримує ділові відносини з Росією, Казахстаном та підприємствами України.

Однією з ознак суспільного визнання підприємства є нагородження дипломами щорічного Всеукраїнського конкурсу «Кращий вітчизняний товар року» в 2006-2008 рр. (у рамках виставки «Барвіста Україна») розроблених ДП «НВК“АтаМ» виробів. Це радіометр ОХРА-1 М, машина МВН-2 ДШ, комплект технічних засобів для заряджання підривних матеріалів у свердловини та шпури, густиномір РИП-3, пристрій ВОЛНА-4 Р, сповіщувач охоронний СО-03.

**ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО
«НАУКОВО-ТЕХНІЧНИЙ ЦЕНТР ДЕЗАКТИВАЦІЇ ТА
КОМПЛЕКСНОГО ПОВОДЖЕННЯ З РАДІОАКТИВНИМИ ВІДХОДАМИ,
РЕЧОВИНАМИ, ДЖЕРЕЛАМИ ІОНІЗУЮЧОГО ВИПРОМІНЮВАННЯ»
(ДП «НТЦ КПРВ»)**

Рішення про створення НТЦ КПРВ на базі науково-дослідного відділу Української філії інституту ВНДПІ промтехнології Міністерства енергетики та теплоенергетики України було прийнято Мінчорнобилем України та УкрНДІПромтехнології 27 грудня 1991 року для участі в роботах з ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС. Підприємство зареєстроване як юридична особа виконавчим комітетом Жовтводської міської ради Дніпропетровської області 21.01.1992 р.

Чисельність працюючих на початку існування складала 107 осіб. За період функціонування максимальна чисельність працівників була в 2005 році – 117 ос., у даний час на підприємстві працює 64 ос., які мають значний стаж роботи в галузі проектування та наукового супроводу процесів поводження з РАВ, з них 3 кандидати наук.

ДП «НТЦ КПРВ» виконує ряд науково-дослідних і проектно-вишукувальних робіт загальнодержавного значення в галузі поводження з радіоактивними відходами, зокрема за Державною програмою виконання робіт у сфері поводження з радіоактивними відходами неядерного циклу та ліквідації радіаційних аварій.

Основні напрямки робіт:

проектування цивільних і промислових об'єктів та об'єктів, призначених для поводження з радіоактивними відходами;

розробка конструкторської документації на нове технологічне нестандартизоване устаткування, у т.ч. що використовується в області поводження з РАВ і токсичними відходами;

наукові дослідження та підготовка технічних пропозицій і рекомендацій по поводженню з радіоактивними, токсичними та іншими небезпечними відходами;

топографо-геодезичні роботи;

геофізичні роботи та радіометричні роботи.

НТЦ КПРВ брав участь спільно з HOCHTIEF, NUKEM, NOELL KRAFTANLAGEN, SIEMPELKAMP (Німеччина) у рамках програми TACIS-UR/029 у розробці проектів консервації ПТЛРВ у зоні відчуження ЧАЕС (1994-1995); з Consortium SGN (Германія-Франція) – у створенні схеми безпечного поводження з РАВ України (1995-1996); з Consortium CASSIOPEE (Бельгія, Іспанія, Великобританія, Германія) – у рамках програми TACIS U4.02/93 по проекту «Вибір місць захоронення РАВ» (1996-1997); з Consortium NNC Ltd. (Великобританія), DBE (Германія) – у рамках програми TACIS по проекту «Огляд та аналіз високоактивних та довгоіснуючих відходів, які виникають на Чорнобильській АЕС та в зоні відчуження» (1999-2000); з фірмами NUKEM (Німеччина) та Crown Agents (Великобританія) – по проектам спорудження сховищ радіоактивних відходів (2002-2011).

Підприємство очолює Анатолій Федорович Панченко. Колектив нагороджений сертифікатом Міжнародної Академії наук екології та безпеки життєдіяльності (2004 р.), дипломами Державного комітету ядерного регулювання України (2004 р.), Національного комплексу «Експоцентр України» (2004 р.), дипломом Всеукраїнського рейтингу професійних досягнень «Лідер України» (2005 р.).

Авдєєв Олег Костянтинович,
гірничий інженер-технолог з
розробки родовищ радіоактивних руд,
кандидат технічних наук, доцент

Вчений і організатор з великої букви

*Професіоналізм, людяність
і порядність у житті та роботі.*

Олег Костянтинович Авдєєв народився в 1937 році в Москві. Закінчив Московський інститут кольорових металів і золота (1960 р.) та денну аспірантуру Московського геологорозвідувального інституту (1967 р.) Працював на урановій шахті «Вільхівська» СхідГЗК, у науково-дослідному інституті підприємства «Вісмут» (НДР). Очолював науковий відділ УкрНДПІпт (1974-1987 роки). Директор Південної філії ЦПК Мінатоменергопрому СРСР (1987-1991 роки).

У НТЦ КПРВ працює з дня його заснування (січень 1992 р.), заступник директора з наукової роботи (1993-99 рр.), вчений секретар (1999-2009 рр.). Олег Костянтинович був науковим керівником комплексної теми зі створення безвідходної технології видобування уранових руд, співавтором розробки Концепції та Державної програми поводження з радіоактивними відходами в Україні, Генеральної схеми та ТЕО розвитку галузі поводження з РАВ та інших робіт.

Автор більш ніж 90 друкованих наукових робіт (в т.ч. 17 монографій, брошур та навчально-методичних посібників).

Автор 32 винаходів СРСР, НДР та України. Лауреат премії Ради Міністрів СРСР (1987 р.), нагороджений Почесним знаком МНС України (1998 р.).

Кожен, кому пощастило працювати під керівництвом Олега Костянтиновича, пам'ятає його як надзвичайно чуйну та глибоко порядну людину, до якої тягнулась талановита та перспективна молодь. За час його керівництва науковим відділом УкрНДПІпт виросло ціле покоління молодих науковців (Піддубний І. К., Платонов В. Н., Сорока Ю. М., Зельниченко В. М., Ковалевський Л. І., Недельський А. Г., Рягузов П. І., Финогенов В. І., Худієв І. М., Жданов В. Н. та ін.).

Так само плідною була діяльність Олега Костянтиновича в Науково-технічному центрі КПРВ, який було створено за його безпосередньої участі для вирішення нагальних проблем обстеження та реабілітації Чорнобильської зони відчуження.

Під його науковим керівництвом вирішувалися складні технологічні питання створення перших у зоні відчуження приповерхневих сховищ РАВ чорнобильського походження, досліджувалися питання реабілітації забруднених територій підприємствами урановидобувної промисловості, опрацьовувалося техніко-економічне обґрунтування необхідності створення Підземної експериментальної лабораторії для досліджень з метою захоронення високоактивних РАВ у глибоких геологічних формаціях, писалися узагальнюючі наукові монографії з проблем поводження з РАВ в Україні.

Беззаперечний науковий авторитет Олега Костянтиновича Авдєєва часто ставав у нагоді під час розгляду в МНС альтернативних варіантів поводження з РАВ, вагомість аргументів та ораторський талант вченого завжди високо цінувалися в міністерстві.

У 2009 році видатний вчений пішов з життя, але світла пам'ять про нього і його добрі справи назавжди залишаться в серцях жовтоводців.

ДЕРЖАВНЕ ПІДПРИЄМСТВО «АГРАРНИЙ ЦЕХ “ЖОВТОРІЧАНСЬКИЙ”»

Державне підприємство «Аграрний цех “Жовторічанський”» засноване 15.09.2009 р. відповідно до наказу Міністерства палива та енергетики від 27.11.2008 р. № 587 «Про створення державного підприємства «Агроцех “Жовторічанський”» та підпорядковане Міністерству енергетики та вугільної промисловості України.

Підприємство є організацією, що здійснює свою діяльність у галузі сільського господарства. Виробничі напрямки: вирощування зернових та технічних культур; розведення великої рогатої худоби з метою виробництва молочної та м'ясної продукції.

Основне завдання господарства – виробництво сільськогосподарської продукції та реалізація її населенню та підприємствам міста й області.

Господарство налічує майже 80-річну історію. Було створене в 1931 році при відділі робітничого постачання Жовторічанського рудоуправління («рудник Шварца») для забезпечення робітників овочами, картоплею, молоком. За весь час кілька разів змінювало свою назву:

1951 рік – «Підсобне господарство Рудоуправління № 2»;

1954 рік – «Підсобне господарство ВРП П/с № 16»;

1967 рік – «Радгосп № 1 ВРП СхідГЗК»;

2008 рік – «Агроцех “Жовторічанський”» ДП «СхідГЗК».

За отримання високих врожаїв сільськогосподарських культур, за зростання виробництва тваринницької продукції багато працівників були нагороджені орденами та медалями, а підприємство отримало високі державні нагороди:

- Почесну грамоту Міністерства та ЦК профспілки з врученням Червоного Прапора на постійне зберігання, премії у вигляді автомобіля «РАФ» та грошової премії (1973 рік).

- Перехідний Червоний Прапор за зайняте перше місце серед радгоспів Міністерства (1974 рік).

- Грошова премія за друге місце серед радгоспів Міністерства (1978 рік).

На сьогодні організаційна структура підприємства складається з виробничих структурних підрозділів – дільниць, які забезпечують виробництво основної та допоміжної продукції: вирощування зернових, технічних, кормових культур, розведення великої рогатої худоби, виробництво молока. Дільниці механізації та охорони об'єктів забезпечують безперебійну та безпечну роботу підприємства

Справжньою гордістю агроцеху є співробітники – 130 працьовитих людей з щедрою душею та добрим серцем, які щодня встають рано-вранці, тяжко працюють, не дивлячись на дощ, сніг або спеку. Частина працівників доглядає за тваринами, інші трудяться на полях та виконують різні роботи. В агроцеху близько 600 голів крупної рогатої худоби та 1300 голів свиней, на полях вирощуються зернові, технічні та кормові культури. На даний час колективом керує Микола Володимирович Кравченко. Щоденна клопітка праця трудівників агроцеху примножує славу нашого міста.

На фото зліва направо:
ветерани Ф.Г. Кобець, М. М. Кобець, директор агроцеху (2004 – 2008 рр.) Ю. І. Ганус.

Молочнотоварна ферма ДП «Агроцех “Жовторічанський”». На фото: оператор машинного доїння Т. П. Козак.

Закоханий у землю

*Я — хлібороб,
поле — це моє життя.*

Віктор Григорович Воробйов – корінний мешканець міста Жовті Води та майже його ровесник. Народився в сім'ї хліборобів. Близько 30 років працює агрономом на Державному підприємстві «Аграрний цех “Жовторічанський”».

Все починалося ще до його народження. Мама, Ніна Степанівна Гиріна, мешкала у тодішньому селищі Жовта Річка. Після закінчення Ерастівського сільськогосподарського технікуму повернулася в рідне селище, працювала у радгоспі № 1 агрономом-хіміком. Разом із нею приїхав чоловік – досвідчений і кваліфікований професіонал земельної справи Григорій Васильович Воробйов, який 26 років очолював радгосп «Жовторічанський». Саме тут новостворена родина й пустила коріння, працюючи задля розвитку молодого рідного міста.

Любов до землі, до нелегкої, титанічної праці батьки передали своєму сину. Після закінчення Дніпропетровського сільськогосподарського інституту молодий спеціаліст продовжив започатковану батьками справу. Та знову ж таки не сам, а з дружиною, випускницею цього ж вузу – Оленою, яка теж працює в агроцеху «Жовторічанський».

Віктора Григоровича – високого, з голубими очима, гарним кучерявим волоссям, хоч уже й зі сивою, знають в обличчя випускники, педагоги Жовтоводського промислового коледжу, педагогічного училища, учні та вчителі шкіл міста, працівники заводу «Електрон», «Південний радіозавод», СхідГЗК та всі ті, хто працював на овочевих полях радгоспу № 1. Тисячі тон овочів, більше 20 видів рослин вирощували на полях і в теплицях господарства. І все це – під чітким керівництвом головного агронома, який постійно самовдосконалюється, вводить у виробництво культур новітні інноваційні технології. Цілий рік дорослі та малеча Жовтих Вод мають можливість споживати свіжі овочі, привезені з приміського господарства.

Зараз В. Г. Воробйов – досвідчений професіонал своєї справи, а в минулому – юнак, який навчався премудростям хліборобської праці у батьків, старших працівників, що були справжніми майстрами: Петріченка Г. П., Козловської С. М., Петренко Л. Г., Дякова Л. А., Шуміліна О. Ф., Пасічника П. П., Дутчака М. С. Навчався сам, навчав не один десяток студентів та практикантів, та й зараз продовжує навчати молоде покоління: Безуса В. В., Гавелю О. К., Савченка В. О. Саме їм у майбутньому доведеться працювати на покращення життя нашого міста. Головне у цій нелегкій науці – любити Землю, шанобливо ставитися до неї, відчувати її подих, цінувати, поважати, адже вона – наша житниця.

За свою працю Віктор Григорович не одноразово був нагороджений Почесними грамотами міста, області, отримував Подяки та цінні подарунки, але головною винагородою для себе вважає щедрий урожай нашої матінки-землі.

Його життєве кредо – нічого не робити абияк. Якщо берешся за будь-яку справу, то зроби її тільки на відмінно.

З великим задоволенням працює на землі і продовжує виконувати свою хліборобську місію Віктор Григорович Воробйов, тому що з маленького хлібного зернятка починається потужність і сила нашої держави.

В. Г. Воробйов,
головний агроном ДП «Агроцех
“Жовторічанський”»

На фото зліва направо:
В. Шкута, В. Воробйов, Ю. Плохий, О. Рубцов.

ЦЕХ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНИХ ПОСЛУГ № 4 ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ФІЛІЇ ПАТ «УКРТЕЛЕКОМ»

Історія розвитку зв'язку в м. Жовті Води починається з розгортання гірничорудної промислової діяльності на руднику Жовта Річка. У довоєнний період на руднику Жовта Річка було тільки одне поштове відділення зв'язку. В одній половині будинку жив шахтар на прізвище Чабан, а в другій знаходилося поштове відділення зв'язку з телефонним апаратом, з'єднаним по повітряним лініям зв'язку залізної дороги з П'ятихатською конторою зв'язку.

У післявоєнний час поштове відділення було переведене у приміщення по вул. Валявко, де був встановлений ручний комутатор на 20 номерів для

обслуговування шахтарів рудника. У 1952 році 20-номерний комутатор замінено на ручну телефонну станцію ємністю 200 номерів, що пропрацювала два роки; в той же час побудовано перший міський радіовузол. У 1959 році по вул. Першотравнева було відкрито ще одне поштове відділення зв'язку та 7 червня 1959 року введена в експлуатацію перша міжміська станція (польовий комутатор на 20 номерів), де працювало всього два міжміських телефонних канали – один на П'ятихатки і один на Дніпропетровськ.

У лютому 1960 року організовано Жовтоводську контору зв'язку, до складу якої увійшли два відділення зв'язку та міжміська станція. Через два роки (1962) в експлуатацію введено радіовузол з двома підсилювачами типу ТУ 500. 1965 рік ознаменувався тим, що було змонтовано першу автоматичну декадно-крокову телефонну станцію АТС-54 (нині працююча АТС-3) і передано її на баланс Міністерства зв'язку.

Черговий етап розвитку зв'язку прийшовся на 1977 рік: була побудована будівля вузла зв'язку по вул. Петровського, 39 і перенесено в неї обладнання радіовузла та міжміської станції. У 1986 році змонтовано автоматичну телефонну станцію координатного типу АТСКУ ємністю 3000 номерів (нині АТС-2). У 1987 році змонтовано обладнання АТСК 100/2000 (нині АТС-5) ємністю 1000 номерів. У 1989 році АТС розширено, її ємність досягла 2000 номерів. Крім того, введено в експлуатацію квазіелектронну станцію (АТС-4) ємністю 1024 номери. Протягом 1991-94 років ємність АТС-2 збільшена до 8 тис. номерів.

З 1 березня 1996 року міський вузол зв'язку реорганізований у два самостійних підприємства: вузол поштового зв'язку та вузол електрозв'язку, а з 1 липня 1998 року внаслідок реструктуризації був створений Центр електрозв'язку № 6, куди увійшли міський вузол електрозв'язку та районний вузол електрозв'язку м. П'ятихатки.

Двадцятье століття розпочалося з будівництва та введення в експлуатацію у 2005 році нової сучасної електронної телефонної станції «Дніпро» (АТС-6) ємністю 3840 номерів і вузла ширококутового доступу до мережі Інтернет.

У 2007 році після реструктуризації підрозділи Центру електрозв'язку № 6 увійшли до складу Центра електрозв'язку м. Кривого Рогу, а з 2010 року Цех телекомунікаційних послуг № 4 підпорядковується безпосередньо Дніпропетровській філії ПАТ «Укртелеком».

На теперішній час підприємство налічує п'ять автоматичних телефонних станцій загальною ємністю більше 17 тис. номерів, потужний вузол ширококутового доступу до мережі Інтернет та мережу радіомовлення. Керівник підприємства – Анатолій Миколайович Савенко.

Установа може пишатися своїми ветеранами та працівниками, які віддали справі зв'язку понад тридцять років. Серед них ветерани праці, які перебувають на заслуженому відпочинку – Пономаренко В. Л., Зайцева Г. І., Грибенко А. С., Сорока Л. Л., Білослівцев М. Л., Черябкіна З. В., Галенко Г. І., а також ті, хто продовжує працювати – Цимбал Л. А., Мітла Н. Г., Кисіль М. М.

ГЕОГРАФІЯ МАРШРУТІВ – БІОГРАФІЯ ЛЮДСЬКИХ ДОЛЬ

Пасажи́рські перевезення в селищі Жовта Річка почали здійснюватися в 1959 році. Автоколону було створено на базі Криворізького автобусного парку. Спочатку рухомий склад становив 3 одиниці «ЛАЗ»-695, 4 одиниці «ПАЗ»-651 та вантажні таксомотори.

Начальником колони був призначений Василь Іванович Попович, який займався безпосередньої формуванням і організацією пасажирських перевезень в нашому місті.

Мешканці міста пам'ятають перші маршрути АС – Водобуд, Весела Іванівка, Мар'янівка; вантажні таксомотори обслуговували села Зелене та Жовте.

У 1960 році автоколону підпорядковується П'ятихатському АТП, а з 1963 року – Верхньодніпровському, зі збільшенням кількості автобусів і легкових таксомоторів. У 1963 р. було створено Жовтоводський таксомоторний парк–03133, загальна кількість транспорту складала 200 одиниць, а працювало на підприємстві 385 осіб. З року в рік кількість транспорту та працюючих збільшувалася, розширювалася географія маршрутів, особливо міських, приміських, а також міжміського сполучення.

Місто Жовті Води було сполучене маршрутами зі Сімферополем, Генічеськом, Донецьком, Запоріжжям, Бердянськом, Харковом.

У 1998 році АТП–03133 було перейменоване у ВАТ–11210.

Після В. І. Поповича підприємство очолив Павло Михайлович Гуржий. Під час його керівництва підприємство виборювало першість на рівні області та України. Павло Михайлович був взірцем відповідального ставлення до своєї праці, що позитивно впливало на життєдіяльність колективу.

Довгий шлях в АТП пройшов Віктор Юхимович Смирський – від механіка до головного інженера, а останні 11 років працював начальником ПТО. Віктор Юхимович – людина з високим почуттям відповідальності, чию працю відмічено чисельними державними нагородами. Його поважали як людину порядну, технічно грамотну, скромну та доброзичливу.

Сорок один рік пропрацював в АТП Олександр Дми-

Первый директор АТП-03133 Гуржий Павел Михайлович. Участник Великой Отечественной войны. Руководил предприятием с 1963 по 1981 год.

Сокол Екатерина Васильевна

Передовики производства: Веснянко В., Зайцев А., Фою И., Бурхович В., Федун С.

трович Піддубний. Починав водієм автобусу, а потім став механіком, начальником колони, заступником директора з питань перевезень.

Естафету керівництва після П. М. Гуржія прийняв Михайло Микитович Єрмолаєв. У різні роки підприємство очолювали Сергій Никифорович Кушніренко, Раїса Володимирівна Костенко, Валерій Олександрович Іщенко.

Багато автобусних екіпажів працювало в різний час. Хочеться згадати екіпаж міського автобусу «ЛІАЗ» у складі Г. З. Ковальова та В. М. Єльнікова. Ці водії без аварій проїхали мільйони кілометрів по міських шляхах і показали приклад найкращого обслуговування пасажирів. Нагороджені знаком «За роботу без аварій» I, II, III ступенів. Мають багато грамот як переможці соціалістичних змагань, а також за виконання завдань п'ятирічок.

Григорій Захарович Ковальов пройшов довгий, цікавий трудовий шлях. У юності підіймав цілину. У АТП, працюючи на міському маршруті, Григорій Захарович завжди добросовісно відносився до своїх обов'язків і з повагою – до пасажирів. Його нагороджено орденом Трудової Слави III ст., нагрудним знаком «Почесний автотранспортник України», його ім'я занесене до «Книги трудової слави» області.

30 років пропрацював в АТП Василь Петрович Веснянко. Обслуговував Криворізький гірничорудний басейн. Має чисельні грамоти, нагороджений знаком «За роботу без аварій» I, II, III ступенів.

Жінки, про яких ми згадаємо, ніколи не їхали «за туманом и запахом тайги» – вони раз і назавжди визначили свою трудову долю, працюючи водіями таксомоторів. Це Катерина Василівна Сокол і Тамара Панасівна Комарова, яких нагороджено знаками «За роботу без аварій» трьох ступенів. К. В. Сокол обиралася депутатом міської ради, і хоча зараз вона на заслуженому відпочинку, все одно веде активну діяльність у ветеранській організації.

Довгі роки працювала диспетчером АТП–11210 Валентина Василівна Стельмах. Від її злагодженої роботи залежав вчасний вихід транспорту на маршрут. Має чисельні нагороди обласної та міської рад.

Медичне обслуговування забезпечувала Галина Іванівна Бородіна.

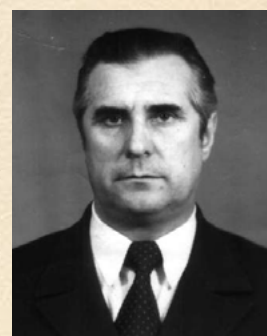
Можна багато розповідати про працівників підприємства, і, мабуть, однієї книги буде замало, щоб повідати про всіх цих працелюбних, відповідальних, енергійних людей. Їх понад 400. Але це не просто чотириста людських життєвих доль; це ціла епоха життя нашого міста. І хоча сьогодні підприємство не таке чисельне, як раніше, багатий життєвий досвід, вагомий внесок АТП у розвиток сфери обслуговування населення викарбуваний у книзі історії міста.

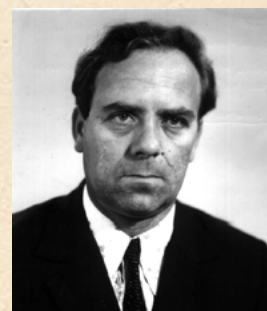
Ельніков Аиктор
Митрофанович

Коваль
Григорій Захарович,
родитель АТП-03133,
ветеран труда

Главный инженер
АТП-03133 –
Смирский Виктор
Ефимович

Веснянко Василий
Петрович, водитель
АТП-03133.

ІСТОРІЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЬКОГО МОЛОКОЗАВОДУ

У першому кварталі 1960 року було завершено будівельні та монтажні роботи на Жовтоводському міському молочному заводі: прийшов час приймати на переробку перше молоко від сільськогосподарських підприємств. Відкриття відбулося 8 березня 1960 року.

Невеликий колектив заводу очолювала перший директор цього підприємства – Серафима Василівна Гаврилова. На зміну їй прийшла не менш талановита, самовіддана, грамотна та вимоглива Лариса Дмитрівна Черненко. Головним інженером був працюючий Петро Степанович Марченко, пізніше його змінив Сергій Сергійович Христенко – Ветеран праці, учасник бойових дій у Великій Вітчизняній війні. Механічну службу з перших днів пуску заводу очолював головний механік Федір Іванович Сімонович, а начальником компресорного цеху довгі роки був Микола Порфирійович Ракітенко – обидва працюючі, самовіддані Ветерани праці.

Була змонтована головна артерія заводу – заводська лабораторія, яку очолила Раїса Михайлівна Рясна, спеціаліст з дипломом технікуму молочної промисловості та двома дипломами вищих навчальних закладів.

Пізніше колектив лабораторії очолила Ніна Павлівна Гордецька, що працювала тут більш ніж 25 років, використовуючи свої знання та енергію задля випуску продукції високої якості. Виробничу діяльність вона успішно поєднувала з громадськими справами, її нагороджено медаллю «Ветеран праці» та численними грамотами. У заводській лабораторії у три зміни працювали протягом усього трудового життя Андрієнкова Марія Омелянівна, Соколенко Ніна Федорівна, Клесова Ніна Олексіївна (яка неодноразово обиралася депутатом міської ради). Ці жінки – Ветерани праці.

Згодом Р. М. Рясна очолила планово-економічний відділ заводу та сумлінно працювала над збільшенням планово-економічних показників колективу. Постійно вела громадську роботу, що сприяло покращенню морального клімату працівників та підвищенню виконання планових показників.

На заводі було організовано два цехи, які склалися з декількох дільниць. Цех по виробництву масла, сиру та сирних виробів і виробництво сметани очолювала старший майстер Катерина Савеліївна Гейко – трудолюбива, порядна людина, що нагороджена медалями «За доблесну працю» та «Ветеран праці». Вона очолювала цех більш ніж 20 років, аж до виходу на заслужений відпочинок. На цій дільниці працювали натружені руки Пріщен Ніни Іванівни, Кононенко Варвари Іванівни, Карпій Альбіни Григорівни, які, не рахуючись зі своїм часом, вдень і вночі виходили в свої зміни, щоб вчасно дати людям таку потрібну, корисну та нічим не замінну молочну продукцію. А вдома на них чекали діти, яким теж треба було приділити увагу, дати пораду, постійно виховувати.

Пріщен Н. І. виховала п'ятьох дітей. Всі ці жінки мають почесне звання «Ветеран праці».

Цех прийому молока, цех виробництва дієтичної продукції та виробництво сухого обезжиреного молока з 1970 року очолювала старший майстер Раїса Олександрівна Колеббет – здібний організатор, працелюбна, вимоглива до себе та своїх підлеглих. Вела велику громадську роботу, була депутатом міської ради, упродовж багатьох років очолювала парторганізацію заводу. Її праця була оцінена Урядом та міською владою. Нагороджена орденом «Знак Пошани», медалями «За доблесну працю на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна» та «Ветеран праці». Отримала багато Почесних грамот міської влади та керівництва заводу.

У цьому цеху працювали самовіддані, грамотні змінні майстри Лідія Петрівна Белан та

Ващенко перша в ряду зліва на право

Олена Степанівна Шиліна, яку за сумлінну працю нагороджено орденом, а також Віра Дмитрівна Пащенко, майстер реалізації готової продукції. Вона довгі роки очолювала профспілкову організацію заводу.

Думбровська Ніна Прокопівна за свою неоцінену працю була нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора, багатьма Почесними грамотами заводу та Об'єднання молочної промисловості в Дніпропетровській області.

Ващенко Раїса Яківна прийшла на завод сімнадцятирічною школяркою. Працювала на нашому підприємстві аж до виходу на заслужений відпочинок, оволоділа декількома суміжними професіями, вела велику громадську діяльність. Раїсу Яківну нагороджено орденом Трудової Слави III ст. та медаллю «Ветеран праці».

Розвивалося місто, зростала його чисельність, а разом зростав і завод.

У 1977-1978 рр. на підприємстві було проведено масштабну реконструкцію цехів та дільниць. У цьому процесі брали участь багато інших підприємств, особливо будівельні організації міста.

У 1979 р. завод запрацював на новому обладнанні, у нових модернізованих цехах. У тому ж році було освоєно нову технологію виробництва масла у великому та малому фасуванні, також велася підготовка до атестації на найвищу категорію якості.

Тоді ж вперше в місті вершковому маслу, яке виготовляв Жовтоводський міський молокозавод, було надано «Знак якості». Це було досягнення не тільки колективу заводу, а й всіх жовтоводців.

У 1983 році повністю модернізували дільницю сухого обезжиреного молока, що дало можливість здійснювати повну переробку обезжиреного молока та виготовляти новий вид продукції.

У 1984 році багато уваги та часу приділялося випуску фасованої продукції. Було зрозуміло, що це – культура виробництва, товарний вигляд продукції, культура торгівлі, санітарія та гігієна не тільки робітників заводу, а й усіх мешканців міста, особливо дітей. У цьому ж році на заводі доля фасованої продукції сягнула 76 відсотків від усього випуску продуктів молочного харчування.

Щодоби завод приймав на переробку 140-150 тонн молока (в літній період). Кожного року колективом виконувалися заплановані показники випуску товарної продукції, досягаючи 107-110 %. Продуктивність праці зазвичай випереджала ріст заробітної плати.

Протягом усього періоду функціонування заводу тут виробляли понад 45 видів продуктів харчування. Серед них молоко пляшкове та фляжне, кефір і ряжанка, «Аерін» і «Сніжок», вершки 10% жирності, сирки декількох видів, морозиво, сири фасовані та вагові, масло різних видів, сметана, сухе обезжирене молоко та багато інших видів молочної продукції високої якості.

Багато часу приділялося вивченню нових методів виробництва продуктів молочного харчування робітниками, що приходили на завод без професійних знань та навичок.

Невеликий колектив підприємства працював під девізом: «Сьогодні краще, ніж учора, а завтра краще, ніж сьогодні», спрямовуючи свої знання, майстерність та зусилля на те, щоб годувати шахтарів, будівельників, енергетиків, медиків та вчителів, дошкільнят та школярів Жовтих Вод й інших міст Дніпропетровської області.

Від роботи колективу заводу залежав настрій, естетична насолода, задоволення десятків тисяч людей.

Після розпаду Радянського Союзу в 1990-х роках міський молокозавод припинив свою діяльність.

У 1995 році було створено ветеранську організацію Жовтоводського молокозаводу, яку очолював С. С. Христенко, а пізніше Р. О. Колембет. У роботі організації активну участь приймають Гордецька Н. П., Ващенко Р. Я., Пащенко В. Д., працюючи на ентузіазмі та активно займаючись волонтерською діяльністю.

Організація налічує 23 пенсіонери. Ветеранів війни – 6 осіб, ветеранів праці – 22 особи, дітей війни – 15 осіб.

Келембет Ф.О. – старший майстер молокозаводу, секретар парторганізації

Гордецька Н.П. – начальник лабораторії молокозаводу

ФІЛІАЛ ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ

З розвитком гірничорудної промисловості в місті виникла необхідність створення робочих місць для жінок. У зв'язку з цим рішенням виконавчого комітету Жовтоводської міської ради було виділено реконструйоване, відповідно обладнане приміщення для відкриття філіалу П'ятихатської швейної фабрики дочірнього підприємства швейного об'єднання «Славутич». Відкриття фабрики в Жовтих Водах датується 1959 роком.

На базі підприємства працювало два цехи: закрійний і підготовчий. Згодом, завдяки реконструкції та модернізації, було введено й швейний цех. Це дозволило збільшити кількість робочих місць з 60 до 120. Філіал швейної фабрики постійно знаходився в стані розвитку, продукція була якісною та користувалася великим попитом. З цієї причини робочий графік філіалу фабрики було складено у дві зміни, що дозволило збільшити кількість робочих місць до 240. Основною продукцією фабрики були: дитячий одяг (для дівчаток), жіночі халати, постільна білизна.

Не припиняючи процесів модернізації, було вирішено налаштувати робочу лінію на виробництво та пошив шкільної форми. У зміну випускалося 500 одиниць цієї продукції, що задовольняло потреби не тільки торгових точок України, але й всієї території бувшого Радянського Союзу. Першим керівником філіалу швейної фабрики була Марія Іванівна Цівка, майстрами – Волкова В. А. та Федосова М. М. Протягом багатьох років філіал швейної фабрики очолювала М. М. Федосова.

На жаль, у 1994 році жовтоводський філіал, як і основне підприємство ДПШО «Славутич», було ліквідовано. Але продовжувала працювати ветеранська організація. Її очолила Федосова М. М., яка керує нею по сьогоднішній день.

Враховуючи великий досвід роботи з людьми та розуміння їхніх потреб, Марії Михайлівні Федосовій було доручено залучити до організації ветеранів, які не працювали у трудових колективах міста, але приїхали до нього на постійне місце проживання.

На даний час у первинній ветеранській організації «Надія» на обліку знаходиться 485 ветеранів війни, військової служби, дітей війни, ветеранів праці. Актив організації на чолі з чуйною, доброзичливою Марією Михайлівною робить усе, щоб ветеранам було тепло та затишно, щоб соціальний захист їхніх прав й інтересів залишався на високому рівні.

Федосова
Марія Михайлівна
Незмінний керівник
філіалу швейної
фабрики та первинної
ветеранської організації

Члени колективу швейної фабрики перед Жовтневою демонстрацією

Колектив філіалу швейної фабрики, 1986 рік.

Комунальні підприємства

КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО «ВИРОБНИЧЕ ЖИТЛОВО-РЕМОНТНЕ ЕКСПЛУАТАЦІЙНЕ ОБ'ЄДНАННЯ» ЖОВТОВОДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Рішення виконкому міської ради від 28 лютого 1992 року стало першим кроком до створення Виробничого житлово-ремонтно-експлуатаційного об'єднання, яке мало прийняти на свій баланс весь житловий фонд таких підприємств міста, як Східний гірничо-збагачувальний комбінат, Південний радіозавод та приладний завод “Електрон”. А з 1 березня 2003 року, згідно з програмою реформування житлово-комунального господарства міста, за рішенням сесії міської ради від 11 грудня 2002 року за № 107-6 до складу об'єднання увійшло обласне комунальне підприємство «Виробниче об'єднання житлово-комунального господарства».

В складі об'єднання 6 житлово-ремонтно-експлуатаційних діляниць, аварійно-диспетчерська служба, діляниця благоустрою, транспортних засобів та механізмів, гуртожиток.

Основними напрямками діяльності підприємства є :

- експлуатація та ремонт житлового фонду міста;
- утримання будинків та прибудинкової території в належному стані;
- утримання гуртожитків;
- надання населенню різноманітних платних послуг;
- зовнішній благоустрій, озеленення та санітарна очистка міста;
- зовнішнє освітлення міста.

На обслуговуванні в КП ВЖРЕО знаходиться 462 житлових будинки загальною площею 952,34 тис. кв. м, 4 гуртожитки загальною площею 23,1 тис. кв. м. Також на балансі підприємства знаходяться об'єкти благоустрою:

- дороги – 127,3 км;
- тротуари – 145 тис. кв. м;
- мости – 5 одиниць;
- зелені насадження – 35,47 га;
- ливнева каналізація – 15 км;
- лінії зовнішнього освітлення – 92,3 км;
- ШУЗО – 35 одиниць.

Очолює підприємство Анатолій Іванович Шевяков, який має звання “Відмінник житлово-комунального господарства області”. Сьогодні колектив ВЖРЕО, а це 483 працівника, спрямовує свою роботу на покращення життєдіяльності міста. Основу колективу складають люди, які є професіоналами обраної справи, поважають свою роботу і розуміють, що їх праця необхідна мешканцям міста, тому що якісне надання житлово-комунальних послуг є запорукою доброго настрою людей, гарантією соціальної стабільності.

У 2009 році підприємство отримало відзнаку “Комунальне підприємство року”.

За підсумками роботи у період 2005-2011 рр. згідно з постановами Управління житлово-комунального господарства обласної державної адміністрації та Президії обласного комітету профспілки працівників житлово-комунального господарства, місцевої промисловості, побутового обслуговування населення об'єднання визнане переможцем обласного огляду серед підприємств житлово-комунального господарства по підвищенню ефективності виробництва та якості обслуговування населення.

Ветеран має бути завжди на посту.

Саме так говорять про Марію Андріївну Журбу, ветерана праці, голову Ради ветеранів комунального підприємства «Виробниче житлово-ремонтно-експлуатаційне об'єднання» Жовтководської міської ради.

Її дитинство було нелегким. Марія Андріївна зростала в багатодітній родині колгоспників, де виховувалося п'ятеро дітей. Сім'я дуже рано втратила батька, тому вже в 16 років Марія розпочала свій трудовий шлях на підприємстві п/я 28, де працювала різноробочою, комірником. Разом з тим наполегливо йшла до своєї мрії здобути освіту. Без відриву від виробництва в 1969 році закінчила вечірнє відділення Дніпропетровського політехнікуму за спеціальністю «Промислове та цивільне будівництво» та отримала кваліфікацію «технік-будівельник». І вже з 1971 року почала працювати в житлово-комунальному господарстві, якому віддала майже тридцять років життя. Спочатку займала посаду техника-наглядача, потім – старшого інженера та начальни-ка Житлово-ремонтно-експлуатаційної дільниці № 3.

Працюючи на посаді начальника ЖРЕД №3, у 1993 році М. А. Журба була безпосереднім учасником створення підприємства КП ВЖРЕО. Завдяки таким керівникам, як Марія Андріївна, їх самовідданій праці, відповідальному ставленню до дорученої справи у тих дуже непростих умовах, процес становлення нового підприємства пройшов без ексцесів. Мешканці міста продовжували отримувати послуги, що забезпечували їх життєдіяльність.

За всі роки сумлінної праці М. А. Журба зарекомендувала себе як досвідчений, добросовісний, дисциплінований працівник. За свою трудову діяльність була нагороджена знаком «Переможець соціалістичного змагання 1979 року», у 1986 році їй присвоєно звання «Почесний ветеран СхідГЗК», вона нагороджена медаллю «Ветеран праці» у 1988 році. Неодноразово нагороджувалась Почесними грамотами виконкому міської ради, обласної організації ветеранів, міської організації ветеранів.

Навіть пішовши на заслужений відпочинок, вже понад десять років Марія Андріївна продовжує приймати активну участь в громадському житті міста. Сьогодні М. А. Журба є головою Ради ветеранів КП ВЖРЕО. На цю посаду вона обирається з 1997 року. 220 пенсіонерів – ветеранів житлово-комунальної галузі гуртуються навколо свого керманіча. Кожен ветеран відчуває турботу і увагу Марії Андріївни. Радою проводиться активна робота по соціальному захисту прав ветеранів галузі, приділяється велика увага самотнім людям, інвалідам. Незважаючи на складності нашого життя, Марія Андріївна організовує з членами Ради і відвідування хворих, і поздоровлення до свят, ювілейних дат, надання матеріальної допомоги, оздоровлення пенсіонерів. Тому ветеранська організація делегувала М. А. Журбу до міської Ради ветеранів, і з 2003 року Марія Андріївна також є членом Ради ветеранів м. Жовті Води.

Можна ще багато розповісти про Марію Андріївну, адже життя прожити – не поле перейти, подій набереться на окрему книгу спогадів. Але на сьогодні головне, що наші ветерани завжди на посту і поряд з нами, з їх досвіду ми черпаємо мудрість, значить не рветься ланцюжок поколінь...

Анатолій Савелійович Сахнюк народився в чарівному, сповненому історичної козацької минувшини селі Жовтому П'ятихатського району в сім'ї простих трудівників. З самого дитинства любив працювати з кресленнями, технікою, завжди був у колі одноліток, вмів організувати справу – це, мабуть, і визначило його подальшу долю. У 1971 році Анатолій Савелійович вступив до Олександрійського педагогічного училища, яке закінчив у 1975 році за спеціальністю «вчитель праці та креслення загальноосвітньої школи». Працював вчителем початкових класів в Одеській області. І навіть перебуваючи на службі в лавах Радянської Армії, все одно мріяв взяти до рук інструмент та насолоджуватися працею.

Після закінчення служби доля привела Анатолія Сахнюка до міста Жовті Води. Він почав працювати на приладному заводі «Електрон» і пройшов шлях від слюсаря-сантехніка до майстра. З 1993 року майстер аварійно-диспетчерської служби стає майстром, а потім і старшим майстром ЖРЕД № 4, а з 2003 року Анатолій Савелійович – незмінний керівник ЖРЕД № 1.

Досвідчений фахівець, вимогливий керівник, відповідальний, добросовісний, дисциплінований працівник. Його професійний досвід та організаторські здібності допомагають спрямувати робітників ділянки на виконання завдань будь-якої складності. Згуртований колектив, взаємодопомога, командна праця, уважне ставлення до будь-якого питання – це те життєдайне джерело, з якого Анатолій Савелійович черпає натхнення в роботі. В нього завжди знаходиться хвилина для того, щоб поспілкуватися, і не тільки на виробничі теми, а й поцікавитися, як справи у родинах працівників, як зростають діти, чи не потрібна кому допомога колективу.

За свою багаторічну роботу А. С. Сахнюк неодноразово отримував заохочення. У 2011 році його було нагороджено Почесною грамотою Дніпропетровської обласної ради.

Роки плінуть, досвід гартується, але вічні людські цінності – вірні супутники Анатолія Савелійовича на його життєвому шляху.

Працювати для людей і заради людей.

Трудовий шлях кожної людини розпочинається по-особливому і запам'ятовується назавжди. *Анатолій Іванович Шевяков, працюючи учнем автолюсаря на автобазі № 18 м. Кривого Рогу, ще в далекому 1964 році прагнув до більшого та поставив перед собою завдання вчитися, самовдосконалюватися та торувати свою стежину у вирі життя. Вже з 1972 р. і по березень 1987 року Анатолій Іванович працював на Південному радіозаводі інженером-технологом, старшим майстром, начальником зміни, заступником головного інженера, звільненим головою профспілкового комітету заводу. 1980-й рік запам'ятався Анатолію Івановичу особливо, оскільки ознаменувався закінченням Криворізького Ордена Трудового Червоного Прапора гірничорудного інституту.*

Громадська активність, комунікабельність, організаторські здібності, що притаманні Анатолію Івановичу, стали визначальними у всіх подіях його життя. Тому і не дивно, що саме в такі складні 1987-1994 роки, період змін, визначення державності нашої країни, він очолює виконком Жовтководської міської ради.

Талант керівника, управлінця, організатора гартувався впродовж восьми років під час роботи на державному підприємстві «Східний гірничо-збагачувальний комбінат».

З липня 2002 року і по теперішній час А. І. Шевяков працює директором комунального підприємства «Виробниче житлово-ремонтно-експлуатаційне об'єднання» Жовтководської міської ради. Сьогодні вже можна впевнено сказати, що саме Анатолій Іванович став «хрещеним батьком» підприємства, бо 1993 року, перебуваючи на посаді голови виконкому Жовтководської міської Ради народних депутатів, він став ініціатором створення у місті підприємства по обслуговуванню житлового фонду – ВЖРЕО.

За останні десять років підприємство переживало різні часи, але завжди сумлінно дбало про розширення кола якісних послуг для громадян міста. Як грамотний фахівець, керівник, Анатолій Іванович зумів організувати колектив на виконання поставлених завдань. На сьогоднішній день КП ВЖРЕО – це одне з комунальних підприємств міста, яке стабільно працює та забезпечує городян якісними послугами. Колектив під керівництвом А. І. Шевякова неодноразово визнавався переможцем обласного огляду серед підприємств житлово-комунального господарства по підвищенню ефективності та якості обслуговування населення. Анатолій Іванович як вмілий господарник та досвідчений економіст організовує роботу підприємства в нових економічних умовах.

А. І. Шевяков – знана людина в місті, якій вірять і яку поважають. Це підтверджує обрання його депутатом міської ради впродовж двох каденцій.

І хоча діяльність Анатолія Івановича відмічена Подякою голови Дніпропетровської облдержадміністрації, Почесною грамотою голови Дніпропетровської обласної ради, йому присвоєне почесне звання “Кращий господарник року у вирішенні соціально-економічних питань”, він нагороджений нагрудним знаком “Відмінник житлово-комунального господарства області”, знаком “За значний внесок в розвиток галузі” II ступеню та Почесною грамотою Верховної Ради України, – він свої нагороди не афішує. Можна було б поставити питання: «Чому?» Але відповідь очевидна: «Треба працювати не задля нагород та визнання, а заради людей і для людей».

Комунальне підприємство «Жовтоводськтепломережа» – єдине джерело централізованого теплопостачання в місті Жовті Води.

До 1954 року житловий масив міста Жовті Води забезпечувався теплом декількома розташованими в будинках котельними. У 1954 р. вводиться в експлуатацію котельня, в якій встановлюються шість парових котлів типу ДКВ і чотири паровозні котли сумарною продуктивністю 54 т пари на годину.

Зростання міста і промислових підприємств вимагало подальшого розвитку енергетичної бази. Для цих цілей проектується та в травні 1954 року починається будівництво теплової електричної станції потужністю 24 МВт.

Роботи виконувалися будівельниками колишнього IV будрайону, керували яким у той час Я. А. Другарян і А. Т. Ненахов. Безпосереднє керівництво велося виконробами Е. Н. Семеновим і І. П. Даниельсом. Монтаж основного технологічного устаткування виконувався ділянкою тресту «Енергоспецмонтаж» на чолі з виконробом Г. Г. Семеновим.

Професійна організація робіт, високі ділові якості керівників будівництва і продуктивна праця будівельних бригад дозволили вже в серпні 1957 року прийняти в тимчасову експлуатацію електропристрої ТЕЦ, такі як ОРУ- 35 кВ, ГРУ- 6 кВ, КРУ- 6 кВ, один трансформатор власних потреб і РУСР- 0,4 кВ.

До цього часу під керівництвом директора ТЕЦ А. С. Линцера і головного інженера В. А. Щепетильникова починає формуватися колектив електростанції, що будується. Призначаються начальники цехів : в котловий – Мозковий Ю. П., в турбінний – Віл В. Б., в електроцехи – Щепачев В. К., у химводоочистки – Седашев К. А., в енерголабораторію – Брянцев Г. В., у ПТБ – Мележик А. П.

У липні 1957 року під керівництвом В. А. Щепетильникова 24 працівники з числа експлуатаційного персоналу проходять навчання і виробничу практику на діючій ТЕЦ Херсонського бавовняного комбінату, чотири працівники дублюються на робочих місцях машиністів котлів КРЭС-1. Розпорядженням заступника директора С. П. Гольмана на підприємстві засновано курси підготовки апаратників і лаборантів химводоочистки.

У вересні 1957 року комісією у складі А. С. Линцера, А. П. Мележика, Ю. П. Мозкового, Ю. А. Яблокова після врізання на ТЕЦ, промивання і випробувань на розрахункову температуру були прийняті в експлуатацію теплові мережі ТЕЦ, а розпорядженням директора ТЕЦ № 261 від 3 жовтня 1957 року для поліпшення керівництва роботою змінного персоналу, а також більш оперативного рішення питань, пов'язаних з поєднанням будівельних і монтажних робіт, були розподілені по змінах згідно із затвердженим графіком з 00 годин 4 жовтня 1957 року чергові інженери ТЕЦ. Черговим інженерам був підпорядкований в оперативному відношенні персонал відповідних змін хімічного, електрично-

го і котельних цехів, а також поставлено в обов'язки стежити за роботою діючого устаткування і підлеглого персоналу.

У жовтні 1957 року розтоплений і введений в тимчасову експлуатацію паровий енергетичний котел типу ЦКТИ-75-39Ф ст. № 1.

14 червня 1958 року включений в мережу з навантаженням 9,5 - 10 МВт турбогенератор № 1, і після комплексного 72-х годинного випробування 17.06.58 р. комісією, до складу якої входили Линцер А. С., Щепетильников В. А., Мозковий Ю. П., Мележик А. П., Віл В. Б., Щепачев В. К., Захаров А. В. та ін., була прийнята в експлуатацію I черга ТЕЦ (енергетичні котли ст. № 1 і ст. № 2, турбогенератор ст. № 1, бойлерна група № 1, РОУ, топливopодача, відкритий склад вугілля, розвантажувальне господарство, мазутонасосна, химводоочистка, багернасосна, золотвал, ГЩУ, ОРУ - 35 кВ).

Друга черга ТЕЦ (енергетичні котли ЦКТИ-75-39Ф ст. № 3 і ст. № 4, турбогенератор ст. № 2, поживні турбонасоси, бойлерна група № 2, мережеві насоси № 3 і № 4 та ін.) були прийняті в експлуатацію 10 квітня 1959 року комісією, до складу якої входили Хапугин М. М., Щепетильников В. А., Мозковий Ю. П., Донцов Н. И., Брянцев Г. В.

Після введення в експлуатацію II черги встановлена потужність ТЕЦ склала:

- електрична - 24 МВт;
- теплова - 192 Гкал.

Річна відпустка тепла в 1959 році склала 282,4 тис. Гкал.

17 березня 1966 року генераторами ТЕЦ вироблений перший мільярд кіловат-годин електроенергії, а вироблення тепла того року склало 444,5 тисяч Гкал.

Протягом 1964-1966 рр. на ТЕЦ проведено реконструкцію чотирьох котлоагрегатів типу ЦКТИ-75-39Ф із збільшенням їхньої продуктивності до 90 т пари на годину, що дозволило збільшити теплову потужність ТЕЦ до 230 Гкал.

Постійне зростання теплових навантажень вимагало подальшого розширення і реконструкції ТЕЦ, які були розпочаті в 1971 р. і завершені в 1974 р. Встановлена потужність ТЕЦ склала:

- електрична - 30 МВт;
- теплова - 310 Гкал.

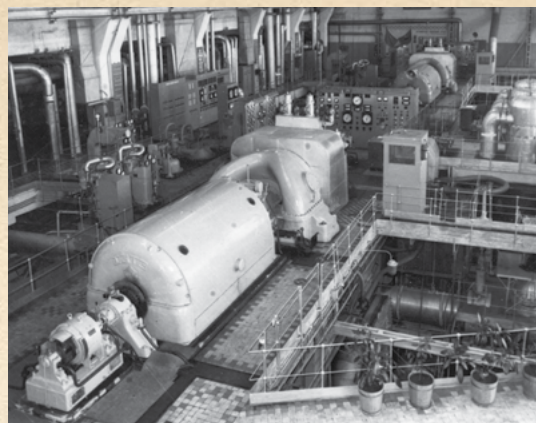
Річна відпустка тепла в 1974 році склала 658,6 тис. Гкал.

Після розширення і реконструкції ТЕЦ у 1978-1985 рр. тепlopостачання міста Жовті Води та промислових підприємств здійснюється зі встановленою електричною потужністю 30 МВт, що розташовується - 16 МВт, а також зі встановленою тепловою потужністю 684,4 Гкал /год., що розташовується - 536,8 Гкал /год.

Основним паливом для енергетичних і водогрійних котлів є природний газ.

Сьогодні на підприємстві працює 281 особа.

Основним завданням колективу КП є вдосконалення структури підприємства в економічних умовах, що склалися, запровадження новітніх енергозберігаючих технологій та альтернативних видів палива, впровадження технічно обґрунтованих питомих норм витрати енергоресурсів і матеріалів при виробленні продукції і проведенні ремонтних робіт, підвищення продуктивності праці.

Капера Володимир Францевич,
начальник лабораторії КВПіА
КП «Жовтоводськтепломережа»

Стаж роботи в півсотні літ

Професіоналізм та наполегливість.

Володимир Францевич Капера народився 8 квітня 1940 року в с. Полтаво-Боголюбівка П'ятихатського району Дніпропетровської області. У 17 років прийшов працювати на ТЕЦ. Півстоліття віддано Володимиром Францевичем рідній теплоцентралі.

У 1971 році В. Ф. Капера закінчив Запорізький машинобудівний інститут ім. Чубаря за спеціальністю „Електрозабезпечення промислових міст та сільського господарства”.

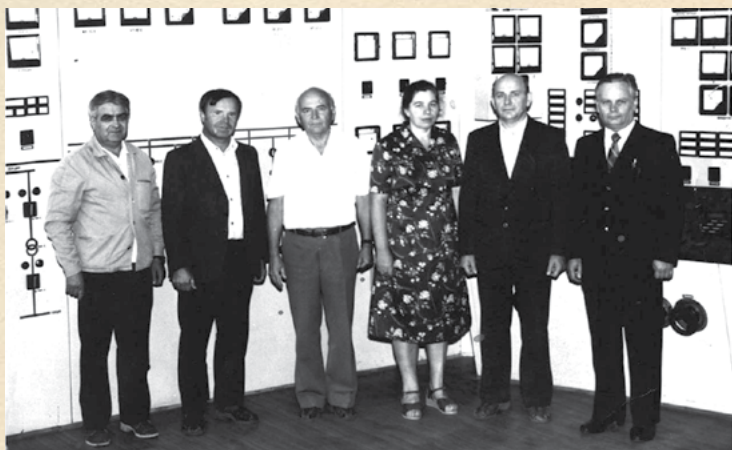
З 1957 року був прийнятий на роботу до ТЕЦ учнем електромонтера. З 1959 по 1962 р. проходив службу в лавах Радянської Армії.

З 1963 р. по 1972 р. працював на Жовтоводській ТЕЦ електромонтером, згодом – начальником зміни електроцеху. З 1972 року В. Ф. Капера займає посаду майстра лабораторії контрольно-вимірювальних приладів і апаратури (КВПіА), а з 1982 р. по теперішній час працює начальником лабораторії КВПіА.

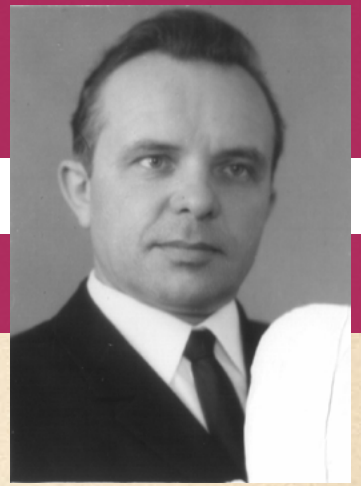
За весь час роботи на Жовтоводській ТЕЦ Володимир Францевич приймав активну участь у будівництві, налагодженні та введенні в експлуатацію енергетичного обладнання ТЕЦ. За його безпосередньої участі було розроблено та впроваджено схеми електрозабезпечення ТЕЦ, схеми теплопостачання з гарячою водою та паром усіх споживачів міста, а також розроблена можливість безперервного електрозабезпечення об'єктів Східного гірничо-збагачувального комбінату та шахт міста. В. Ф. Капера вніс значний вклад в реконструкцію парових і водогрійних котлів ТЕЦ, а саме в їх перехід з роботи на твердому паливі та мазуті на роботу на природному газі. Він особисто розробив оригінальні схеми, контролював монтаж та налагоджування, що призвело до підвищення ККД котлів та покращення екологічної ситуації в місті. Прилади, які виготовлені за його розробками, не мають аналогів у вітчизняній теплоенергетиці, вони працюють на протязі більше ніж 20 років і надійно забезпечують безаварійну роботу енергетичного обладнання.

Володимир Францевич Капера багато часу приділяє виховній роботі з підлеглими. Завдяки його зусиллям колектив лабораторії КВПіА своєчасно, на високому професійно-технічному рівні виконує роботи по надійному та безперебійному постачанню тепла мешканцям міста. Велика увага в його роботі приділяється питанням впровадження в експлуатацію енергозберігаючих технологій, досконалості та зменшення похибок вимірювання фізичних величин.

Колектив всього підприємства з великою повагою ставиться до В. Ф. Капери як до талановитого керівника, доброзичливої людини і високопрофесійного спеціаліста.

Хапугін Микола Миколайович,
директор ТЕЦ з 1958 року в м. Жовті Води,
начальник енергослужби міста.

Заслужений енергетик

Жити і служити людям.

Микола Миколайович Хапугін народився 20.10.1926 року в м. Шуя Іванівської області. У 1947 році закінчив Іванівський енергетичний інститут. Навчаючись в інституті, молодий амбітний юнак вже мав задатки керівника, лідера, організатора.

Тому і професійне зростання відбувалося не тільки на теренах тодішнього СРСР, а й за кордоном. З 1947 по 1949 рік М. М. Хапугін працював в Німецькій демократичній республіці (м. Дредзен), а потім – головним інженером ТЕЦ в м. Каджісай (Киргизія) та м. Лермонтові (Росія).

З 1958 року Микола Миколайович – директор ТЕЦ в м. Жовті Води, начальник енергослужби міста. За його безпосередньої участі створювався колектив професіоналів, будувалися нові потужності майбутнього підприємства. Продукція ТЕЦ використовувалася підприємствами, що укріплювали могутність та обороноздатність нашої Батьківщини, а також при виготовленні будівельних конструкцій та матеріалів, для опалення населених районів та соціальної інфраструктури міста.

Неодноразово обирався депутатом Жовтоводської міської Ради народних депутатів, членом міськкому КПРС. Вів велику громадську роботу, величезну увагу приділяв шефській допомозі СШ № 5, за що був нагороджений нагрудним знаком «Відмінник народної освіти СРСР».

За період 40-річної трудової діяльності Микола Миколайович неодноразово відзначався урядовими нагородами:

орден «Знак Пошани» (1962 р.) ;

орден Трудового Червоного Прапора (1971 р.) ;

орден «За доблесну працю» (1970 р.) ;

орден «Ветеран Праці» (1972 р.) ;

нагрудний знак «Ударник X п'ятирічки» (1981 р.).

У 1976 році першим в місті удостоєний звання «Заслужений енергетик Української РСР».

Микола Миколайович заслужено користувався авторитетом в місті та в колективі підприємства як високопрофесійний талановитий керівник і організатор, доброзичлива та чуйна людина. Практично весь період становлення підприємства пройшов під його керівництвом. У 1986 році М. М. Хапугін пішов з життя.

Громада міста назавжди запам'ятала Миколу Миколайовича Хапугіна – вимогливого, професійного, активного, мудрого, цілеспрямованого керівника, який жив для людей.

КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО «ЖОВТОВОДСЬКИЙ ВОДОКАНАЛ» ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ РАДИ

Комунальне підприємство «Жовтоводський водоканал» Дніпропетровської обласної ради створено 1 вересня 1995 року на базі Управління енергетичних мереж та споруд Східного гірничо-збагачувального комбінату. Підприємство засноване на спільній власності територіальних громад сіл, селищ, міст Дніпропетровської області і знаходиться в оперативному управлінні Дніпропетровської обласної ради.

КП «Жовтоводський водоканал» неодноразово виходило переможцем оглядів обласного управління ЖКГ, обкому профспілки та національного рейтингу якості товарів та послуг серед підприємств, які працюють у галузі «Збирання, очищення та розподілення води».

Облікова чисельність штатних працівників становить 375 осіб.

Основним завданням підприємства є технічне та питне водопостачання населення, підприємств та організацій міста Жовті Води, а також населених пунктів П'ятихатського району Дніпропетровської області та Петровського району Кіровоградської області.

Джерелом водопостачання є Іскрівське водосховище на р. Інгулець, яке розташоване на території Кіровоградської області на відстані 18 км від міста.

Підприємство здійснює прийом та повну біологічну очистку господарсько-побутових стічних вод житлових будівель, підприємств та організацій міста.

Для здійснення своєї діяльності підприємство експлуатує: комплекс гідротехнічних споруд водозабору на Іскрівському водосховищі з насосною станцією I-го підйому, насосно-фільтрувальну станцію для приготування питної води, насосну станцію II-го підйому, підкачувальну насосну станцію, комплекс каналізаційних очисних споруд, сім каналізаційних насосних станцій; загальна протяжність водопровідних мереж – 280,3 км, каналізаційних мереж – 148,4 км.

За час існування підприємства було впроваджено технологію знезараження питної води гіпохлоридом натрію на водоочисних спорудах, здійснено реконструкцію насосної станції № 1 та насосної станції II-го підйому (перша та друга черги), впроваджено технологію знезараження питної води діоксидом хлору. Всі ці заходи спрямовані на покращення якості питної води, економію енергоресурсів та зменшення впливу на оточуюче природне середовище.

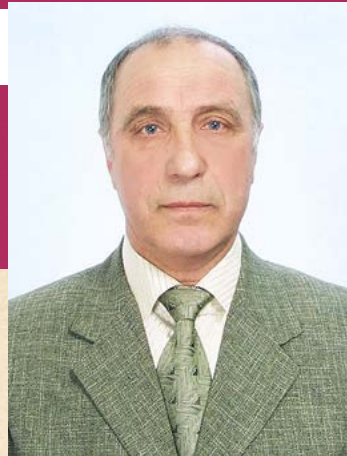
Розроблено ряд проектів, які чекають на впровадження.

Підприємство обслуговує 557 абонентів промислового сектору, з них 65 товариств поливних масивів; 5006 абонентів приватного сектору, 20184 абоненти багатоповерхових будівель.

Перспективні плани

Ніколи не берусь за будь-що з думкою про поразку.

В умовах невинного погіршення екологічної ситуації важливою справою для підприємства є відведення та очистка стічних вод. І ніхто не знає, як це здійснити краще, ніж начальник ділянки каналізаційних очисних споруд цеху каналізації Микола Іванович Ситник.

Очистка стічних вод є набагато складнішим порівняно з приготуванням питної води процесом, який вимагає достатньо глибоких знань не тільки у традиційних галузях, а й у мікробіології, біологічній, колоїдній, фізичній та аналітичній хімії, біоенергетиці тощо. За довгий 40-річний термін роботи Микола Іванович глибоко і впевнено оволодів такими знаннями.

Під час його керівництва міськими каналізаційними очисними спорудами ним розроблено та впроваджено велику кількість раціоналізаторських пропозицій, які не тільки в повному обсязі усунули проектно-конструкторські недоробки на спорудах, але й дозволили здійснювати процеси очистки стоків до якості, яка перевищує проектні показники.

Переобладнання споруд біологічної очистки – аеротенків – дозволило стабілізувати біоценози активного мулу, підвищити його окислювальну здатність та у декілька разів зменшити енерговитрати на аерацію. Реконструкція аеробного стабілізатора призвела до можливості обробки рідких осадів стічних вод з прийнятними для зневоднення показниками. Проектування, розробка та впровадження для знезараження біологічно очищених стічних вод технології подачі розчину гіпохлориту натрія (вперше на Дніпропетровщині), яка є найбезпечнішою серед технологій з використанням хлорреагентів, проводилася практично повністю М. І. Ситником. Розробка технологічних регламентів з оптимізації ведення технологічних процесів очищення стічних вод та обробки осадів, їх перегляд, оновлення та розширення здійснюється під керівництвом та за участі Миколи Івановича.

Наявність на підприємстві спеціаліста та керівника такого рівня створило умови для проведення на базі міських очисних споруд ряду наукових досліджень та експериментів провідними науковими закладами країни. На спорудах біологічної очистки вперше були впроваджені системи аерації із застосуванням дрібнодисперсних аераторів (підприємство «Екополімер», м. Харків); провідним інститутом «Харківводоканалпроект» вивчалися деякі аспекти видалення із стічних вод важких металів; також проводилося вивчення дії високомолекулярних флокулянтів на осади стічних вод американською фірмою «KemTron», – і це далеко не повний перелік наукових досліджень та розробок, які проводилися за безпосередньої участі М. І. Ситника. Завдяки Миколі Івановичу на підприємстві розроблено глобальні перспективні плани реконструкції та модернізації каналізаційних очисних споруд та загалом всієї системи водовідведення міста.

Микола Іванович Ситник – незамінний вчитель та наставник. Багато працівників підприємства, які займають високі посади та працюють не тільки у галузі водовідведення, а й у галузі водопостачання та енергетики, є його учнями та послідовниками.

Не збирається зупинитися на досягнутому

Я зробив, що зміг; нехай ті,
хто можуть, зроблять краще.
Марк Тулій Цицерон

Як відомо, людський організм на три чверті складається з води. Тому для того, щоб людина була здорова, вона має вживати чисту та безпечну воду.

Уже понад 20 років питанням постачання жителям міста такої води опікується заступник головного інженера Сергій Вікторович Степура.

Пройшовши усі етапи професійного росту від самих низів, від слюсаря аварійно-відновлювальних робіт, диспетчера, майстра, начальника дільниці водопровідних мереж до заступника головного інженера, Сергій Вікторович набув величезного досвіду та знань у справі приготування та транспортування до споживачів питної та технічної води, що дає підстави вважати його провідним і практично незамінним спеціалістом у галузі водопостачання на підприємстві зокрема та у місті загалом.

Практично всі сучасні та прогресивні апаратні і технологічні нововведення, які за час існування підприємства застосовані на водоочисних спорудах, опрацьовувалися та впроваджувалися за участю С. В. Степури. Впровадження сучасного методу знезараження питної води діоксидом хлору дозволило виключити можливість появи у ній небезпечних бактеріальних складових, у тому числі ротавірусів, які неможливо видалити іншими методами. Застосування високоефективних безпечних коагулянтів забезпечило значно вищий ефект очистки води від механічних забруднень із відчутно меншими витратами реагентів.

Розробка та впровадження технологічних регламентів, оптимальних схем водопостачання, проведення під методичним керівництвом С. В. Степури та за його безпосередньої участі іншої складної, кропіткої, рутинної, але вкрай потрібної та нагальної роботи забезпечує додержання нормативної якості питної води при невпинному погіршенні якості води джерела водопостачання міста.

Компетентність, принципальність та почуття обов'язку, які притаманні С. В. Степури, зробили його незамінним учасником нарад у міськвиконкомі при розгляді загальноміських питань, пов'язаних з водопостачанням не тільки міста, але й ряду інших населених пунктів.

Під безпосереднім керівництвом та за участю С. В. Степури неодноразово виконувалися роботи по ліквідації аварійних ситуацій у м. П'ятихатки та у найближчих селах.

Сергій Вікторович – творча та енергійна людина, тому він не збирається зупинитися на досягнутому. В умовах, коли комунальне господарство вкрай потребує реформування, модернізації, технічного та технологічного оновлення, ним забезпечується розробка перспективних планів щодо реконструкції, модернізації та оптимізації всього водопровідного господарства міста з метою покращення якості питної води, підвищення рівня надання послуг з водопостачання всім споживачам.

ЖОВТВОДСЬКЕ УПРАВЛІННЯ ЕКСПЛУАТАЦІЇ ГАЗОВОГО ГОСПОДАРСТВА ВАТ «ДНІПРОПЕТРОВСЬКГАЗ»

Жовтводське УЕГГ розпочало свою діяльність і розвиток у 1968 році. Відповідно до наказу Міністерства комунального господарства УРСР № 521 від 27 жовтня 1967 р. і згідно з рішенням виконкому Жовтводської міської ради депутатів трудящих № 58 від 22.02.1968 р. у травні 1968 року в м. Жовті Води було створено контору газового господарства, яка знаходилася на балансі СхідГЗК. З часом контора була передана на баланс міського комунального господарства. Основним завданням контори газового господарства було своєчасне та якісне безперерйне забезпечення населення скрапленим газом.

Чисельність працівників на момент організації підприємства складала 20 осіб, з них п'ятеро – інженерно-технічні працівники та службовці. До кінця 1968 року чисельність працівників збільшилася до 40 осіб. На той момент кількість квартир, газифікованих скрапленим газом, складала 8387 од., а реалізація скрапленого газу на рік – 500 тонн.

З 1981 року в м. Жовті Води почалася газифікація нового житла природним газом, а також переведення багатоквартирних житлових будинків зі скрапленого газу на природний.

З 1994 року Жовтводське УЕГГ увійшло до складу Відкритого акціонерного товариства «Дніпропетровськгаз», яке було створено на базі державного підприємства «Дніпропетровськгаз».

На сьогоднішній день Жовтводське УЕГГ – це сучасне підприємство по експлуатації газового господарства, яке нараховує 370 працівників.

До складу Жовтводського УЕГГ входять 4 дільниці: Жовтводська, П'ятихатська, Лихівська, Вишневіська. В зоні обслуговування Жовтводського управління знаходяться м. Жовті Води та П'ятихатський район.

На території обслуговування розташовані наступні об'єкти системи газопостачання:

газорегуляторні пункти (ГРП) – 65 од.

шафові регуляторні пункти (ШРП) – 214 од.

засоби захисту газопроводів від електрохімічної корозії – 151 од.

газопроводи (розподільні, ввідні, внутрішньобудинкові) – 1817,19 км.

Газифіковано:

квартир та приватних житлових будинків в м. Жовті Води та П'ятихатському районі – 37246 од.

об'єктів комунально-побутового призначення – 567 од.

промислових підприємств – 22 од.

Основні завдання Жовтводського УЕГГ:

надання населенню, бюджетним організаціям, промисловим та комунальним підприємствам, а також іншим суб'єктам підприємницької діяльності послуг з розподілу природного газу;

придбання, постачання, розподіл, транспортування природного газу;

будівництво, технічне обслуговування і експлуатація газових мереж, споруд на них, обладнання та приладів для постачання природного газу;

виконання ремонтів газопроводів та споруд на них, приладів і обладнання, які використовують природний газ;

виконання зварювальних та ізоляційних робіт;

надання технічних умов на проектування систем газопостачання та ведення технічного нагляду за будівництвом систем газопостачання;

розробка проектної-кошторисної документації і виконання робіт по будівництву, реконструкції і технічному переоснащенню систем газопостачання;

монтаж, введення в експлуатацію, обслуговування, ремонт, державна повірка газових лічильників усіх типів побутового призначення та інших контрольно-вимірювальних приладів.

Ханіс Едуард Наумович,
керівник управління
газового господарства з 1986 по 1994 р.

Професіонал, якому можна довіряти

Спіши робити добро людям...

Є професіонали, яким можна доручити будь-яку справу. Вони швидко оцінять становище й не підведуть у скрутних ситуаціях. Саме до таких належить Едуард Ханіс.

З газовою галуззю Едуард Наумович пов'язав життя замолоду, вступивши до технікуму вивчати фах «Міське газове господарство». Виробничу практику проходив слюсарем у «Дніпрогазі». Це було в 1960 році, а газ прийшов у велике промислове місто трьома роками раніше, тому молодий спеціаліст був одним із перших, хто газифікував обласний центр. Після закінчення технікуму відпрацював два роки в Чернівецькому газовому господарстві, а потім повернувся в Дніпропетровськ і пішов працювати в «Облпромобутгаз» інженером газової інспекції.

Відповідальний та ініціативний, компетентний і сумлінний, Едуард Наумович Ханіс швидко здобув авторитет у колег. Тож коли постало питання про те, що потрібно визначити особу, яка здатна очолити створення газового господарства в м. Жовті Води, вибір пав на нього.

За радянських часів потрапити до Жовтих Вод вважалося вагомою подією у кар'єрі, адже це було місто, де працювала оборонна промисловість, тож абикого туди не посилали. Едуард Наумович приїхав до міста в 1968 році й понад двадцять п'ять років віддавав управлінню газового господарства. За час його керівництва воно перетворилося на потужне промислове підприємство з розвиненою виробничою базою.

Під керівництвом Е. Н. Ханіса та його колег по управлінню був проведений газ у Жовті Води, у П'ятихатський район та самі П'ятихатки. Були вибудовані виробничі бази газовиків у Лихівці, Вишневому.

А в 1994 році доля Едуарда Наумовича зробила крутий поворот: жовтоводці обрали його міським головою. Таким чином, набагато побільшало роботи й відповідальності, але до цього Едуарду Ханісу було не звикати.

Перше завдання, яке включив до порядку денного на новій посаді Едуард Наумович, – піднести на новий рівень якість життя городян. Він став одним з ініціаторів Державної програми радіаційного захисту Жовтих Вод, яку відстоював і під яку вимагав фінансування у найвищих кабінетах, аж до Кабміну. Ця програма діє й донині, і в її рамках зроблено чимало корисного для городян. Люди оцінили турботу, вони повірили у свого голову й перебрали його на новий строк. У 2000 році Е. Н. Ханіс був нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. Недарма ж вдячні городяни визнали його почесним громадянином міста Жовті Води.

Він і зараз турбується про наше місто, вже протягом другого скликання є членом виконкому міськради.

А ще Едуард Наумович – батько великої родини. Разом з дружиною Аллою Пилипівною він виховав двох прекрасних синів – Дмитра та Максима, згодом вони дочекались онуків, які дуже люблять своїх дідуся та бабусю. Діти й онуки для нього найдорожчі, найрідніші, вони – найбільший скарб у його житті.

Едуард Наумович Ханіс завжди прагнув жити так, аби родині не було соромно за нього. І тепер може прямо дивитися кожному у вічі, бо всі дні, з яких склалися сімдесят років його життя, були наповнені бездоганним служінням людям.

ЖОВТОВОДСЬКІ РОЗПОДІЛЬЧІ ЕЛЕКТРИЧНІ МЕРЕЖІ ПАТ «ПІДПРИЄМСТВО З ЕКСПЛУАТАЦІЇ ЕЛЕКТРИЧНИХ МЕРЕЖ “ЦЕНТРАЛЬНА ЕНЕРГЕТИЧНА КОМПАНІЯ”»

Рішенням Дніпропетровської обласної ради № 86-5/XXIV від 24.10.2002 р. в місті Жовті Води 01.12.2002 р. було створено обласне комунальне підприємство «Жовтоводські електричні мережі» (ОКП «ЖЕМ»), директором якого став Юрій Федорович Непранов.

У 2004 році на базі ОКП «ЖЕМ» заснували Жовтоводські розподільчі електричні мережі, які увійшли до складу «Центральної енергетичної компанії», м. Дніпропетровськ, що є ліцензіатом з передачі електричної енергії місцевими (локальними) мережами за регульованим тарифом.

Жовтоводські розподільчі електричні мережі знаходяться в м. Жовті Води по вул. Хмельницького, 32, виробнича база підприємства розташована по вул. Будівельників, 1А. На балансі підприємства знаходяться:

- Підстанція 150/35/10кВ – 1 шт;
- Підстанції 35/6 кВ – 5 шт;
- Підстанції 6/0,4кВ – 8 шт;
- Трансформаторні підстанції 10-6/0,4кВ – 133 шт;
- Переключаючі пункти 6кВ – 5 шт;
- Повітряні лінії 150-0,4кВ - 323 км;
- Кабельні лінії 10-0,4кВ – 136 км.

Працівники Жовтоводських РЕМ виконують роботи по ремонту та обслуговуванню електричних мереж, що знаходяться на території м. Жовті Води, м. П'ятихатки, в Софіївському та П'ятихатському районах, а також на території Кіровоградської області. На підприємстві працює 92 людини. До мереж ЖРЕМ підключені 5065 приватних домів та 18553 квартири в багатоповерхових будинках, а також 373 юридичні особи.

Основним завданням працівників ЖРЕМ є надійне електропостачання споживачів. Для цього здійснюється не тільки цілодобове чергування оперативного персоналу, а й постійна реконструкція та модернізація електроустановок підприємства, за допомогою яких виконується надання послуг з електропостачання споживачів.

За період існування ЖРЕМ в м. Жовті Води повністю реконструйовані повітряні лінії напругою 0,4 кВ (виконана заміна існуючих проводів на проводи більшого перетину, дерев'яні опори замінені на залізобетонні), реконструйовані чотири ПС-35 кВ, одна ПС- 6 кВ, виконується реконструкція ПС-150 кВ. У зв'язку з постійним збільшенням навантажень (відсутність в м. Жовті Води централізованого гарячого водопостачання та підключення різних побутових приладів) у трансформаторних підстанціях виконується заміна силових трансформаторів на більш потужні, встановлюються нові трансформаторні підстанції. Колектив об'єднує спільна мета, спрямована на забезпечення надання якісних послуг населенню міста.

Цисельський Віталій Петрович,
інженер I категорії Жовтоводських
розподільчих електричних мереж
приватного акціонерного товариства
«Підприємство з експлуатації електричних
мереж “Центральна енергетична компанія”»

Відбиття свого внутрішнього світу

*Щоб стати великою людиною, необхідно
вміти майстерно користуватися тим,
що пропонує доля.
Франсуа Ларошфуко*

Кожна людина – відбиття свого внутрішнього світу. Як вона мислить, так і діє у житті. Всі люди цікаві своєю неповторністю, в кожного існує «родзинка». А деякі самі є «родзинкою», і один з таких людей – Віталій Петрович Цисельський.

Народився Віталій Петрович 16 вересня 1974 року в с. Шевченкове Звенигородського району Черкаської області в родині вчителів. Внутрішній світ, світогляд закладається в дитинстві, саме тоді починається шлях особистості від мрій-сподівань до успіху та досвідченості. Батько – Петро Степанович, вчитель фізики, навчав сина чесності, працьовитості, наполегливості. Віталій гарно вчився, займався спортом. Особливо захоплювався футболом та рибалкою. Спорт зробив його сильним, спритним, витривалим. Результат – срібна медаль після закінчення школи, прихильність друзів, визнання вчителів. Особистий приклад батька, його підтримка допомогли Віталію визначитися в житті, впевнено крокувати назустріч долі. Мати – Ніла Олександрівна, вчитель-математик, вважала, що не можна бути справжнім математиком, не будучи поетом у душі. Мати навчила Віталія читати, а згодом прищепила любов до рідного краю. Дитинство проходило серед працьовитих і співучих земляків. Для людини немає нічого цікавішого в світі, ніж люди. І Віталій завжди був відкритий для людей: підтримує у скрутну хвилину, розважить жартом, дасть доцільну пораду. Віталій ріс і виховувався на вольовому прикладі батька, природній мудрості матері, народному гуморі Черкащини. Саме з таким багажем знань та вмінь після закінчення середньої школи він вступив до Дніпропетровського державного технічного університету залізничного транспорту на спеціальність «Електропостачання та електрозбереження». У роки навчання він продовжує займатися футболом, неодноразово виступає за команду університету. У студентські роки Віталій знайомиться зі своєю майбутньою дружиною – Світланою. У 1997 р. Віталій закінчив університет і отримав кваліфікацію інженера-електрика. Він розумів: якщо ти став майстром одного фаху і добре знаєшся на ньому, це дає тобі водночас розуміння багатьох інших речей. А далі – перші кроки в самостійному житті: робота на посаді електромеханіка по експлуатації розподільчих мереж та освітлювальних пристроїв Долинського району, електричних мереж на Одеській залізниці. Цей веселий хлопець став невід’ємною частиною нового колективу, допомагаючи своїм оптимізмом, веселою вдачею та корисною порадою вирішити будь-яку проблему.

Відомо, що життя – це те, що з нами відбувається, поки ми будуємо плани на майбутнє. У 1998 році після народження доньки Ангеліни разом із сім’єю Віталій Цисельський переїжджає на постійне місце проживання до міста Жовті Води. З 1998 по 2002 р. працює в місцевому «Енерговодоканалі», пройшовши шлях від електромонтера до інженера виробничо-технічного відділу. У 2002 році в місті Жовті Води було створено ОКП «Жовтоводські електричні мережі», а в 2004 році на його базі – Жовтоводські розподільчі електричні мережі «Центральної енергетичної компанії», м. Дніпропетровськ. Весь цей час Віталій Петрович працює в виробничо-технічній групі на посаді інженера I категорії. При виконанні професійних обов’язків проявив себе як працелюбний та відповідальний співробітник. У складних ситуаціях він завжди націлений на знаходження компромісних варіантів для вирішення виробничих питань. За вагомий внесок у створення та розвиток Жовтоводських РЕМ неодноразово нагороджувався грамотами та був відзначений відміткою в трудовій книжці.

Віталій Цисельський – людина, яка зуміла втілити свої мрії в життя.

ЖОВТОВОДСЬКА ДІЛЬНИЦЯ ЕНЕРГОЗБУТУ П'ЯТИХАТСЬКОГО РЕМ ПАТ «ЕНЕРГОПОСТАВЛЯЮЧА КОМПАНІЯ «ДНІПРООБЛЕНЕРГО»»

Історія П'ятихатського РЕМ веде відлік з 1949 року. З метою покращення постачання електроенергії та енергозбутової роботи в м. Жовті Води на базі структурного підрозділу «Енергопоставляючої компанії «Дніпрообленерго»» П'ятихатського району електричних мереж 10.03.2004 р. створено Жовтоводську дільницю з енергозбуту, яка прийняла від КП «Жовтоводські електричні мережі» на обслуговування усіх споживачів електричної енергії міста. На сьогодні Жовтоводська дільниця забезпечує збут електроенергії 24034 побутовим споживачам та 623 юридичним споживачам на 1727 точок обліку. На підприємстві працює 50 висококваліфікованих спеціалістів.

Очолює колектив Едуард Миколайович Клеопа, інженер-енергетик за фахом, начальник П'ятихатського району електричних мереж Публічного акціонерного товариства «Енергопоставляюча компанія "Дніпрообленерго"».

Підприємство має тісні партнерські стосунки з Жовтоводськими розподільчими мережами та у співпраці з ними здійснює належне енергетичне забезпечення міста.

Клеопа Едуард Миколайович,
начальник П'ятихатського
району електричних мереж
ПАТ «Енергопоставляюча компанія
"Дніпрообленерго"»

Енергетики міста

*Не ми вигадали життєві взаємовідносини,
але нам їх зробити чесними та кращими.*

Едуард Миколайович Клеопа в 1990 р. закінчив Жовтоводський промисловий технікум та отримав кваліфікацію «гірничий технік, електромеханік»; у тому ж році почав працювати електромонтером на гідрометалургійному заводі ДП «СхідГЗК». Працюючи, навчався в Державній гірничій академії України в м. Дніпропетровську. Після здобуття вищої освіти за спеціальністю «інженер-енергетик» у 1997 р. отримав посаду енергетика сірчаного цеху ДП «СхідГЗК». За цей час набув досвіду роботи з енергетичним обладнанням у всіх сферах енергетики. З 1999 р. Е. М. Клеопа – заступник головного енергетика гідрометалургійного заводу ДП «СхідГЗК». З 2000 року за виробничі досягнення призначений заступником головного енергетика ДП «СхідГЗК». За його безпосередньої участі на ГМЗ встановлено паровий казан для виробничих потреб заводу, проведена консервація обладнання СКЦ у період 1999-2000 рр., що дозволило запустити сірчане виробництво після консервації. Задля вивчення подібного досвіду на СхідГЗК приїжджали представники інших міст України.

У 2004 році Е. М. Клеопа стає заступником начальника П'ятихатського району електричних мереж ПАТ «ЕК "Дніпрообленерго"». Під його керівництвом у м. Жовті Води створюється електрозбутова дільниця. Жовтоводська дільниця енергозбуту в 2004 р. перевела на обслуговування 23580 побутових та 318 юридичних споживачів. На момент створення Жовтоводська дільниця за рік отримувала 248 млн кВт/год. електроенергії, з яких 232 млн кВт/год. реалізувалося споживачам. Збір коштів за електроенергію складав 70%. За 2011 р. Жовтоводська дільниця П'ятихатського РЕМ отримала 305 млн кВт/год. електроенергії, з яких усі реалізувала та отримала 100% збір коштів. За безпосередньої участі та за вимогою Едуарда Миколайовича в м. Жовті Води покращено міське освітлення вулиць, проведено ПрАТ «ПЕЕМ» «ЦЕК» модернізацію електричних мереж, що забезпечило більш високу якість послуг з електропостачання.

У 2006 р. Е. М. Клеопа призначений на посаду начальника П'ятихатського району електричних мереж. За виробничі показники в 2008 р. був нагороджений цінним подарунком до Дня енергетики. У 2009 році став лауреатом премії «Кращий керівник району».

Соціальна сфера

ВИКОНКОМ

Пономаренко Лідія Олександрівна,
головний бухгалтер виконкому
міської ради з 1980 по 2003 р.

Це її доля

Працюючи з цифрами, бачити людину.

У кожного по-своєму складається доля. Не виняток і неповторна та неординарна доля Лідії Олександрівни Пономаренко – головного бухгалтера виконавчого комітету Жовтводської міської ради з 04.01.1980 р. по 31.12.2003 р.

Після закінчення Брянського технологічно-економічного технікуму, отримавши спеціальність бухгалтера, була направлена працювати за фахом на Харківську фабрику індивідуального пошиву. За відповідальне ставлення до роботи через деякий час Лідію Олександрівну було призначено завідуючою виробництвом.

У 1974 році разом із чоловіком переїхала до міста Жовті Води, яке стало для неї рідним та неповторним.

З вересня 1974 року по червень 1978 року працювала бухгалтером у центральній бухгалтерії ощадного банку, а з вересня 1978 року по грудень 1979 року набувала досвіду по своїй спеціальності у центральній бухгалтерії виконавчого комітету Приозерської міської ради Казахської РСР. У 1979 році доля повертає її до Жовтих Вод, де вона впродовж 25 років працювала головним бухгалтером виконавчого комітету Жовтводської міської ради.

За всі роки сумлінної праці Лідія Олександрівна зарекомендувала себе як досвідчений, дисциплінований, добросовісний спеціаліст.

Праця головного бухгалтера бюджетної установи дуже складна, потребує високої відповідальності, уваги, і Лідія Олександрівна постійно працювала над їх удосконаленням.

Вона вміло та ґрунтовно складала бюджетний запит, кошторис видатків, план асигнувань, штатний розпис, розрахунки до кошторисів. Постійно здійснювала контроль за використанням та збереженням грошових коштів і матеріальних цінностей у виконавчому комітеті Жовтводської міської ради та його відділах.

Коштів, передбачених у бюджеті, було завжди замало, і саме їй належить ініціатива створення позабюджетного фонду; вона здійснювала його ведення та контроль за витратами. Кошти з позабюджетного фонду направлялися на обслуговування Дитячого парку, Міського історичного музею ім. Ю. Пригожина, тільки-но створеної міської студії телебачення.

Лідія Олександрівна вела важливі питання обліку та виплати грошових компенсацій переселенцям, ліквідаторам, учасникам аварії на Чорнобильській атомній електростанції, людям, що постраждали внаслідок землетрусу у Вірменії та були направлені на поселення до міста Жовті Води. Паралельно займалася питаннями виплат матеріальної допомоги малозабезпеченим, багатодітним сім'ям, людям, які потрапили у складні життєві обставини. Згідно зі штатним розписом у бухгалтерії виконавчого комітету Жовтводської міської ради тоді працювало лише дві особи, але це не завадило їй організувати роботу таким чином, щоб без помилок обслуговувати всі бюджетні установи міста. Перевірки, які здійснювалися контрольно-ревізійними установами та іншими фіскальними органами, давали тільки високу оцінку діяльності Л. О. Пономаренко.

За роки натхненої праці Лідія Олександрівна неодноразово нагороджувалася Подяками міського голови та Почесними грамотами органів місцевого самоврядування.

Разом із чоловіком Лідія Олександрівна виховала чудову доньку, яка зараз працює в органах виконавчої влади.

Неспокій душі, щирість і доброта притаманні Лідії Олександрівні й сьогодні.

Лук'янчук Людмила Василівна,
начальник архівного відділу міської ради

Скарбниця долі людей

*Працюючи з людьми,
будь професіоналом в усіх вимірах.*

Міський архів – це скарбниця безцінної інформації про наше славне минуле, невід'ємна частина соціально-економічного та духовного життя нашого міста.

До 1959 року в Жовтих Водах не було архіву. Всі документи зберігалися безпосередньо в установах та організаціях міста.

17 квітня 1959 року при виконавчому комітеті Жовтоводської міської Ради депутатів трудящих був створений Жовтоводський міський архів – він забезпечує вічне зберігання унікальних документів, які закарбували історію нашого міста. Саме з того часу кожний громадянин мав та має можливість скористатися ретроспективною інформацією з політичних, економічних, суспільних, культурних аспектів розвитку міста.

Великий внесок у розвиток архівної справи м. Жовті Води зробила Слава Дмитрівна Шипунова, яка з 1983 по 2000 рік очолювала міський архів. Завдяки її наполегливості та високій працездатності було створено науково-довідковий апарат, який за період роботи нараховував 1202 одиниці проектно-технічної документації, що була передана на відповідальне зберігання з архіву Східного гірничо-збагачувального комбінату та 3025 справ документів з управлінської діяльності. Вона проводила роботу по виявленню та взяттю на облік документів ліквідованих установ та організацій.

На жаль, були в історії архіву і похмурі сторінки. Так, у 1990 році, в період бурхливого розвитку нової демократії новообрана міська рада, переповнена жагою змін, з метою “економії державних коштів” вирішила... закрити міський архів, замінивши його введенням посади архіваріуса при міськвиконкомі. Дякуючи громадськості, місцевій пресі (редактор “Робітничої трибуни” І. Домченко), а також втручання керівництва обласного архіву та тодішнього голови міської ради А. І. Шевякова зарадили справі: міський архів відстояли.

Всі свої знання, багатий досвід високопрофесійного архівіста С. Д. Шипунова передала Людмилі Василівні Лук'янчук, яка очолила архівний відділ у 2001 році.

Талановитий організатор, досвідчений фахівець, вона ніколи не нарікає на долю. Втілювати задумане їй допомагає ґрунтовна теоретична підготовка та великий досвід роботи. Саме за її ініціативи в 2006 році розпорядженням міського голови від 15.08.2006 року № 190-Р при архівному відділі Жовтоводської міської ради було створено трудове архівне відділення для збереження документів з особового складу ліквідованих підприємств, установ та організацій міста. На сьогоднішній день у трудовому архівному відділенні на відповідальному зберіганні знаходиться 141 фонд, 3676 справ.

Людяність, щирість, безкорисливість, помножені на високий професіоналізм, толерантність – перелік цих означень може бути безкінечним, але його буде замало, аби повністю розкрити неповторність сутті цієї дивовижної жінки.

Чимало добрих справ на рахунку Людмили Василівни. Працюючи начальником архівного відділу Жовтоводської міської ради, вона виконує тематичні запити за листами установ і організацій, видає копії документів і архівні витяги за заявами громадян, наводить довідки соціально-правового характеру, зокрема щодо нарахування заробітної плати, підтвердження стажу роботи, виконує інші запити з різних напрямків. Використовуючи архівні документи, Л. В. Лук'янчук щорічно організовує архівні фотовиставки до Дня пам'яті жертв голодомору і політичних репресій, річниці Чорнобильської катастрофи, до Дня Перемоги, до річниці Незалежності України та Дня міста. Ця вродлива та сильна жінка постійно в русі. Природа щедро наділила її всім: аналітичним розумом, чудовою пам'яттю, логікою, витримкою, дивною силою, що рухає вперед до мети, до успіху.

Але самою високою цінністю у своєму професійному житті вона вважає людей, у яких вчилася робити перші кроки в якості керівника; людей, які підтримували її і в radoцях, і в горі, допомагали у професійних злетах і щиро співчували в часи негоди.

УПРАВЛІННЯ ПРАЦІ ТА СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ НАСЕЛЕННЯ ЖОВТОВОДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Дата заснування міського відділу соціального захисту населення – 1 серпня 1957 року, а Управління праці та соціального захисту населення – 2 липня 2002 року.

Історія Управління праці та соціального захисту населення налічує 55 років. Соціальна служба є ровесником Жовтих Вод, її становлення та розвиток нерозривно пов'язані з історією нашого міста, зародженням та утвердженням української державності, тому і віддзеркалює усі сторони суспільного життя міста.

Керівниками соціальної служби у різні роки були: Антипов Н. А., Ільїчов А. І., Карельський В. М., Савельєв Б. І., Іваніченко Ж. Г., Смишляєв І. М., Ковальова Н. Ф. Служба була нечисленна, але з розширенням функціональних обов'язків зростала і кількість працівників. Естафету керівництва відділом прийняли Рудченко Т. М., Коваленко І. С. Щербаченко Т. С., Чмель Л. О., Кучер Л.В.

З наданням у 1957 році Жовтим Водам статусу міста, Наказом № 1 від 01.08.1957 тут було створено Відділ соціального захисту населення, на який було покладено реалізацію права громадян на соціальний захист та соціальну підтримку.

У травні 1995 року в місті було створено службу для надання житлових субсидій, яку очолила Людмила Семенівна Сердюк.

Новітній етап історії вітчизняних органів праці та соціального захисту населення веде свій відлік з 25 липня 1997 року, коли з метою посилення економічних реформ і активізації соціальної політики Указом Президента України № 705 було створено Міністерство праці та соціальної політики України. На місцях відбулися зміни. Відділ соціального захисту населення було об'єднано з відділом житлових субсидій та реорганізовано в Управління праці та соціального захисту населення.

Управління праці та соціального захисту населення як новий структурний підрозділ Жовтоводської міської ради функціонує з 2 липня 2002 року.

З вересня 2008 року було введено нову єдину технологію прийому громадян міста, у 2010 році проведено ремонт приміщень, а у 2011 році кімнати прийому громадян обладнано меблями та сучасною комп'ютерною технікою.

Соціальна служба в місті Жовті Води укомплектована спеціалістами високої кваліфікації, здатними вирішувати будь-які проблеми в соціальній сфері. Існує система підвищення кваліфікації кадрів шляхом семінарів у головному, міському управліннях, а також шляхом самопідготовки.

Усього в Управлінні працює 61 співробітник. Середній вік працівників становить 44 роки. Більш ніж 18 спеціалістів мають стаж роботи понад 10 років.

У ході реалізації основних напрямків соціальної політики держави спеціалісти Управління працюють над процесом реформування системи соціального захисту, розвитком адресної допомоги, вдосконаленням системи соціального захисту інвалідів, ветеранів війни та праці, інших незахищених верств населення.

Під соціальним захистом у місті на сьогодні знаходиться 3531 інвалід. З них 124 особи – інваліди війни, 278 осіб – інваліди внаслідок трудового каліцтва, 2591 інвалід загально-

го захворювання, 276 інвалідів з дитинства, 151 особа – діти-інваліди, 130 інвалідів, які отримують соціальну пенсію.

За субсидією на відшкодування витрат на оплату житлово-комунальних послуг до Управління щороку звертається третина сімей жовтоводців.

На обліку в Управлінні перебувають більш ніж 13 тисяч пільговиків, яким надаються пільги відповідно до діючого законодавства.

Управління приділяє значну увагу забезпеченню інвалідів необхідними протезно-ортопедичними засобами та іншими протезами, здійснює контроль у сфері соціально-трудових відносин, оплати праці, підготовки кадрів на виробництвах, організовує роботу з питань безпечної життєдіяльності, охорони праці.

Спеціалісти Управління забезпечуються належними програмами для здійснення розрахунків з усіх видів допомоги. Робота у сфері програмного забезпечення дозволила установі стати методичним центром для прилеглих регіонів області.

Діяльність Управління схвально сприймається жовтоводцями, про що неодноразово було зазначено в місцевих ЗМІ.

Крекотень Олена Михайлівна,
перший заступник начальника УПСЗН

Світоч Жовтих Вод

*Дороги длинные нередко мерил шагом,
Важнее «надо» было, чем «хочу».*

Ці слова як нікому підходять Олені Михайлівні Крекотень. Народившись у м. Губкіні Белгородської області, вона пройшла шлях становлення як високопрофесійний спеціаліст у м. Жовті Води. Професіонал з великої літери, Олена Михайлівна на всіх посадах, що обіймала (економіст на приладобудівному заводі “Електрон”, економіст та бухгалтер фінансового управління, начальник відділу субсидій Жовтоводської міської ради, перший заступник начальника Управління праці та соціального захисту населення Жовтоводської міської ради), вправно та на високому рівні виконувала будь-які завдання.

Коли в Управлінні праці та соціального захисту населення постало питання, хто зможе організувати роботу єдиної приймальні, реорганізувати відділи, спростити прийом заяв, то відповідь була одна – О. М. Крекотень. Наполегливість, висока працездатність, вміння вирішувати найскладніші питання дозволили Олені Михайлівні у найкоротший термін організувати роботу з прийому та призначення усіх видів соціальних допомог за новою технологією.

Олена Михайлівна Крекотень завжди приходить на допомогу колегам, уважно та доброзичливо ставиться до вирішення проблемних питань осіб, які звернулися за допомогою до Управління, тому її шанують колеги та пересічні громадяни.

За сумлінну працю О. М. Крекотень неодноразово нагороджувалася Почесними грамотами міського голови, виконавчого комітету Жовтоводської міської ради, стала переможцем міського конкурсу «Світоч Жовтих Вод». У 2011 році нагороджена відзнакою Дніпропетровської державної адміністрації «За розвиток регіону», є лауреатом обласного конкурсу “Світоч Придніпров’я”.

Кучер Лідія Василівна,
начальник УПСЗН у 2002-2008 роках,
голова Жовтоводської організації ветеранів України

Завжди на захисті прав людей

Віддавати життя людям.

«Віддавати життя людям», – життєве кредо Лідії Василівни Кучер. Бурхлива комсомольська юність й активна партійна робота сприяли тому, що в 1985 році вона стала секретарем виконкому Жовтоводської міської ради, а з 2002 року – начальником Управління праці та соціального захисту населення.

Добррозичлива, працьовита, з творчим підходом до справи, Лідія Василівна зуміла згуртувати навколо себе однодумців і створити в місті нову соціальну структуру – Управління праці та соціального захисту населення

Всі, хто спілкувався з Л. В. Кучер, відзначають її надзвичайну толерантність, оригінальність ведення розмови, і відразу хочеться ще раз її почути, знов і знов спілкуючись з цією людиною.

Які тільки питання не доводилося вирішувати цій дивовижній жінці – і оформлення державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, і житлові субсидії, і працевлаштування, і санаторно-курортне лікування інвалідів, і їхня реабілітація, і забезпечення вугіллям, і соціальний захист «чорнобильців», і надання пільг... Всього й не перелічити.

Знають Лідію Василівну не тільки в Жовтих Водах, а й в області. У 2012 році її обрано депутатом Дніпропетровської обласної ради, вона стала секретарем постійної комісії у справах ветеранів, інвалідів та дітей війни.

За ділові якості, організаторські здібності Лідію Василівну Кучер було обрано головою Жовтоводської міської організації ветеранів України. І жовтоводські ветерани не помилилися. Саме зусиллями Лідії Василівни Рада ветеранів отримала друге життя, тому багато жовтоводців щиро вдячні за допомогу, яку надає їм ветеранський рух.

За плідну працю Лідія Василівна неодноразово нагороджувалася Почесними грамотами, Подяками виконавчого комітету Жовтоводської міської ради, обласної державної адміністрації. Має відзнаку обласної державної адміністрації «За розвиток регіону», є лауреатом обласного конкурсу “Світоч Придніпров'я” у номінації “Кращий соціальний працівник Придніпров'я – 2008”.

УПРАВЛІННЯ ПЕНСІЙНОГО ФОНДУ УКРАЇНИ В М. ЖОВТІ ВОДИ ДНІПРО-ПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Управління було створено в 1990 році. Сьогодні Пенсійний фонд у м. Жовті Води здійснює весь цикл пенсійного забезпечення: проводить збирання, акумуляцію та облік єдиного внеску, обслуговує пенсіонерів з питань призначення пенсій, своєчасно та в повному обсязі фінансує та виплачує пенсії, здійснює контроль за цільовим використанням коштів Фонду, надає консультації та роз'яснює правові аспекти пенсійного забезпечення.

Після створення в грудні 1990 року Пенсійного фонду відповідно було створено інспекторський пункт Пенсійного фонду в м. Жовті Води.

Першою уповноваженою особою від Пенсійного фонду по місту Жовті Води був В. В. Лучко.

Також Пенсійним фондом керували Ковальчук А. П. та Генрих В. І.

Наказом обласного управління ПФУ в Дніпропетровській області в квітні 2000 року на посаду начальника Жовтоводського міського відділу було призначено В. О. Паніну.

Нині колектив управління Пенсійного фонду України в м. Жовті Води очолює Марина Іванівна Ільченко, яка розпочала свою трудову діяльність в системі Пенсійного фонду з січня 2001 року на посаді головного спеціаліста. У 2002 році працювала начальником відділу з призначення пенсій, з грудня 2008 вона – заступник начальника управління, начальник відділу обліку надходження платежів. З жовтня 2011 р. М. І. Ільченко працює на посаді начальника управління. За час своєї роботи в системі Пенсійного фонду Марина Іванівна пройшла шлях від головного спеціаліста до начальника управління.

Багато змінилося за роки існування Пенсійного фонду України в м. Жовті Води, одне лишилось незмінним: сумлінне ставлення до своїх обов'язків, вміння працювати однією командою, прагнення досягти кращих результатів.

Сьогоднішнє життя змушує бути в постійному пошуку, творчо та виважено підходити до вирішення важливих питань.

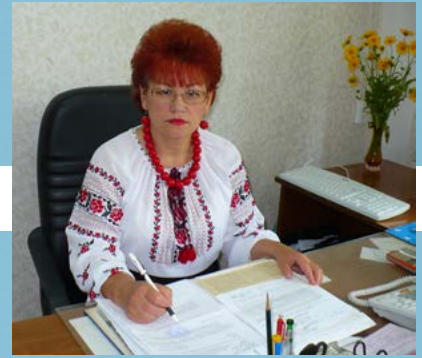
Без сумніву, і раніше, і тепер в установі працюють самовіддані, відповідальні люди, для яких виконувати службовий обов'язок – справа честі.

За роки, що минули, відбулося організаційне зміцнення управління, колектив якого зараз налічує 44 спеціалісти.

В управлінні створено наступні відділи: відділ призначення пенсій, відділ з виплати пенсій, відділ по контрольно-перевірочній роботі за нарахуванням та сплатою платежів, відділ обліку надходження платежів, відділ персоніфікованого обліку, інформаційних систем та мереж, відділ виконання бюджету, бухгалтерського обліку та контролю за використанням коштів, юридичний сектор. Однак усі ці відділи об'єднує одна, найвища мета – якісне обслуговування майже 17 тисяч пенсіонерів. Запорукою успіху пенсійного реформування є послідовна системна робота, направлена на вирішення численних повсякденних питань. Результатом чіткої наполегливої праці колективу управління Пенсійного фонду України в м. Жовті Води є стабільний стан пенсійного забезпечення в місті. Запроваджений стиль роботи, що спрямовується на те, щоб кожен сумлінно та творчо виконував свою справу, і тоді буде змінюватися на краще ситуація як у місті, так і в державі.

Паніна Віра Олександрівна,
начальник управління
Пенсійного фонду з 2000 по 2011 рік

Професіонал своєї справи

*Дати можливість людям
відчувати себе захищеними.*

У Пенсійному фонді не працюють випадкові люди. Тільки для наполегливих, сумлінних, добрих душею працівників є в ньому місце. Саме такі людські якості притаманні Вірі Олександрівні Паніній.

Віра Олександрівна народилася 20 грудня 1955 року в селі Леніно Хмельівського району Кіровоградської області.

Надзвичайно жіночна, невисока на зріст, вона має неабияку силу волі, невичерпну енергію та працездатність. Будучи творчою натурою, Віра Олександрівна ніколи не зупинялася на досягнутому, постійно знаходилася в пошуках нових форм і методів роботи.

Великою пошаною користувалася Віра Олександрівна серед пенсіонерів міста. Організація щоденного прийому громадян та робота консультативно-диспетчерського пункту забезпечила відсутність черг. Запровадження виїзних прийомів із залученням комп'ютерної техніки, обслуговування на дому інвалідів I групи та інвалідів війни давала можливість людям похилого віку відчувати себе захищеними, підвищувало довіру громадян до влади всіх рівнів.

Віра Олександрівна Паніна вміло організовувала роботу колективу, віддаючи велику перевагу ініціативності, проявам самостійності з боку спеціалістів при вирішенні виробничих питань, беззаперечного дотримання ними трудової та виконавчої дисципліни. Будучи принциповою, відповідальною та вимогливою до себе, Віра Олександрівна вимагала того ж і від підлеглих.

Своїми особистими та професійними якостями вона заслужено здобула повагу серед працівників колективу та громадян міста.

У період своєї діяльності в Пенсійному фонді Віра Олександрівна Паніна була нагороджена:

- 2000 р. – Подяка головного управління Пенсійного фонду України в Дніпропетровській області;
- 2000 р. – Грамота головного управління Пенсійного фонду України в Дніпропетровській області;
- 2004 р. – Почесна грамота правління Пенсійного фонду України;
- 2005 р. – Грамота головного управління Пенсійного фонду України в Дніпропетровській області;
- 2005 р. – Почесна відзнака правління Пенсійного фонду України.

У 2006 році Віру Олександрівну було обрано депутатом Жовтоводської міської ради V скликання. Як заступник голови бюджетної комісії міської ради, вона багато зробила для Пенсійного фонду в частині погашення боргів і наповнення бюджету Фонду.

Віра Олександрівна Паніна зробила найбільш вагомий внесок в організацію роботи Пенсійного фонду України в м. Жовті Води, має великі здобутки у професійній і громадській діяльності.

ЖОВТОВОДСЬКА ОБ'ЄДНАНА ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА ІНСПЕКЦІЯ

Державну податкову службу України створено в 1990 році, у 1996 р. Президентом України було підписано Указ “Про створення Державної податкової адміністрації України та місцевих державних податкових адміністрацій”. Фактично з цих пір Державна податкова інспекція у м. Жовті Води (з 1996 року – Жовтоводська державна податкова адміністрація) стала самостійною структурою в системі державних органів виконавчої влади.

За короткий час у 1997 році було створено Державний реєстр фізичних осіб. Це зручна система ведення обліку не тільки в податковій службі, але й в інших державних органах.

Ідентифікаційний номер фізичної особи – платника податків став по суті соціальним номером. По ньому веде облік пенсійних внесків Пенсійний фонд України. Використовують ці номери Міністерство закордонних справ, Міністерство праці, Міністерство оборони.

Станом на 01.01.2012 кількість працюючих у Жовтоводській об'єднаній державній податковій інспекції складає 69 фахівців.

Територія обслуговування інспекції нараховує 1716,3 кв. км.

Кількість зареєстрованих платників податків складає:

- юридичних осіб – 1313 од.;
- фізичних осіб – 43600 ос., у тому числі: суб'єкти господарювання-фізичні особи, платники податків-фізичні особи по земельному податку та орендній платі.

Працівники інспекції ведуть плідну роботу по наповненню державного та місцевого бюджету всіх рівнів: до Зведеного бюджету у 2011 році мобілізовано 159572,5 тис. грн., що на 16093,9 тис. грн. більше суми надходжень 2010 року (143478,6 тис. грн.); темп росту – 111,2 %.

До Державного бюджету України протягом 2011 року мобілізовано 38121,5 тис. грн., що на 2054,2 тис. грн. більше рівня збору за 2010 рік (36067,3 тис. грн.); темп росту становить 105,7%.

До місцевих бюджетів протягом 2011 року ОДПІ зібрано 121451,0 тис. грн., що на 14039,7 тис. грн. (або на 13,1%) більше рівня збору за 2010 рік (107411,3 тис. грн.).

В цілому робота податкової служби на сучасному етапі діяльності спрямована на постійне та неухильне збільшення податкових надходжень, стабілізацію економічного та соціально-побутового стану та росту добробуту громадян України, зручність та якість обслуговування платників податків. Діяльність також направлена на партнерство та гармонізацію відносин між платниками податків і податковими органами, виконання Комплексної системи запобігання та протидії процесам тінізації економіки, сприяння та розвиток позитивного іміджу податкової служби України, поліпшення умов праці та соціального захисту працівників податкової служби.

Крім фіскальних функцій, податкова служба проводить роз'яснювальну роботу з платниками для забезпечення додержання чинного законодавства та своєчасної сплати податків. Постійно проводиться процес реформування державної податкової служби, направлений на те, щоб податкова система стала простою та зрозумілою. У 2011 році розпочато наступний етап реформування податкової системи, в тому числі й Жовтоводської ОДПІ.

Савельєва Людмила Іванівна,
начальник Жовтоводської об'єднаної
державної податкової інспекції
з 1994 по 2011 рік, радник
податкової служби 1 рангу

Служіння справі – служіння народу

*Для справжнього податківця патріотизм,
порядність, неупередженість, вимогливість
до себе та відданість справі – не просто слова.*

Податківець – це насамперед представник держави. Не чиновницького апарату, а саме держави як самостійної, економічно розвинутої, соціально спрямованої, правової інституції, в якій діє принцип «не людина для влади, а влада для людей». Так вважає Людмила Іванівна і зараз, перебуваючи на заслуженому відпочинку.

Свою трудову діяльність після закінчення Харківського інженерно-економічного інституту Людмила Іванівна Савельєва розпочала у серпні 1977 року бухгалтером централізованого бюро управління Східного гірничо-збагачувального комбінату м. Жовті Води. Її діяльність в органах Державної податкової служби України розпочалася з квітня 1991 року на посаді заступника начальника. Її було призначено начальником відділу оподаткування державних підприємств Державної податкової інспекції по м. Жовті Води. Робота в податковій службі не проста та відповідальна, постійно змінюються нормативні документи та вдосконалюється законодавча база. Але для кваліфікованого спеціаліста, добросовісного та відповідального фахівця, якою є Л. І. Савельєва, це не стало перешкодою. Оцінивши її компетентність, професійний досвід, особисті та ділові якості, досвід економічної та управлінської діяльності, керівництво Державної податкової адміністрації України в грудні 1994 року призначило Людмилу Іванівну на посаду начальника Державної податкової інспекції міста Жовті Води, а в травні 2001 року вона очолила Жовтоводську об'єднану державну податкову інспекцію.

З червня 2011 року Л. І. Савельєва перебуває на заслуженому відпочинку. Нелегкій, але благородній справі служіння народу та державі віддано більше 19 років, а професійний стаж складає більше 33 років. У характеристиках за відповідні роки, наданих їй як працівнику податкових органів, зазначалося: «дисциплінований, сумлінний і принциповий керівник, добре володіє чинним податковим законодавством. Відповідально підходить до виконання службових обов'язків, відрізняється принциповістю, самовідданістю, повсякденним суворим дотриманням законності у вирішенні службових завдань». І хоча вищезгадані епітети належать до типових канцелярських висловів, вони найкраще описують сумлінне та відповідальне ставлення Людмили Іванівни Савельєвої до виконання професійних обов'язків.

Одним з основних завдань, що покладені на податкову службу, є здійснення контролю за повною і своєчасною сплатою до бюджетів і державних цільових фондів податків і зборів (обов'язкових платежів). Завдяки цілеспрямованій ефективній роботі Л. І. Савельєвої для забезпечення виконання місцевого бюджету м. Жовті Води залучалися всі можливі резерви по його наповненню, тому що виконання місцевого бюджету дозволяє міській громаді втілювати в життя різноманітні програми по розвитку міста.

Її неординарні здібності та креативний підхід сприяли створенню колективу ОДПІ, що складається з висококваліфікованих спеціалістів, націлених на роботу в команді з правильним розумінням загальних цілей і проблем. При організації роботи підлеглих керівник чітко визначала мету, завдання та терміни виконання, і як підсумок – очолювана нею інспекція постійно досягала позитивних результатів.

Найкращі риси Людмили Іванівни – працелюбність, відданість справі, людяність, щиродушність – гідні наслідування. Спілкування з нею завжди позитивно впливає на всіх, хто її оточує. Її добра вдача та чуйність ніколи та нікого не залишають байдужим.

ВІДДІЛ СТАТИСТИКИ В М. ЖОВТІ ВОДИ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ СТАТИСТИКИ У ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Жовтоводську інспектуру державної статистики та машинообчислювальну станцію засновано 10 лютого 1958 року та підпорядковано Дніпропетровському обласному статистичному управлінню. На базі вищеназваної установи 1 грудня 1975 року створено Жовтоводську інформаційно-обчислювальну станцію державної статистики. ЖІОС державної статистики з 1 червня 1983 року було реорганізовано у філіал П'ятихатської РІОС. Відділ статистики в м. Жовті Води з 1 січня 2008 року є відокремленим підрозділом Головного управління статистики у Дніпропетровській області. До 2012 року Відділ статистики очолювала Галина Михайлівна Кухар.

Станом на 2012 рік у Відділі статистики працює чотири спеціалісти. Основними функціями установи є участь у реалізації державної політики в галузі статистики в місті; збирання, опрацювання, збереження та захист використання статистичної інформації щодо масових економічних, соціальних, демографічних, екологічних явищ і процесів, які відбуваються у місті; забезпечення надійності й об'єктивності статистичної інформації; забезпечення доступності статистичної інформації, її джерел і методології складання; ведення Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України у місті. За один рік Відділом статистики у м. Жовті Води організовується, збирається та обробляється близько 20 тис. статистичних звітів, з них близько 9 тис. опрацьовується на ПЕОМ з використанням КЕОІ. Також за рік готується до 90 експрес-випусків за різною тематикою, 12 комплексних доповідей про соціально-економічний стан міста, до 5 економічних доповідей, видається більше 100 довідок ЄДРПОУ. Спеціалістами установи проводяться перевірки з достовірності статистичної звітності на підприємствах та організаціях міста. Відділ постійно займає перші міста по підсумках роботи всіх 28 відділів та управлінь Головного управління статистики у Дніпропетровській області. Керівником Відділу статистики на сьогодні є Олена Вікторівна Костенко.

ВІДДІЛЕННЯ ДИРЕКЦІЇ ФОНДУ СОЦІАЛЬНОГО СТРАХУВАННЯ ВІД НЕЩАСНИХ ВИПАДКІВ НА ВИРОБНИЦТВІ ТА ПРОФЕСІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ УКРАЇНИ В М. ЖОВТІ ВОДИ (ВД ФССНВУ в м. Жовті Води)

Відділення дирекції ФССНВУ в м. Жовті Води було створене 1 квітня 2004 року. У 2005 році колектив Відділення за сумлінну працю, високу професійну майстерність та за вагомий внесок у вирішення проблем соціального захисту населення був нагороджений Почесною грамотою Дніпропетровської обласної державної адміністрації.

Якщо повернутися до історії виникнення установи, то Відділення виконавчої дирекції Фонду в м. Жовті Води було створено за Наказом виконавчої ди-

рекції Фонду від 19 жовтня 2000 р. за № 47, а здійснення заходів щодо виконання цього наказу було доручено Івану Михайловичу Іванову. Станом на 01.01.2001 р. всі організаційні заходи зі створення Відділення були виконані, але виконувати свої статутні функції установа розпочала з 1 квітня 2001 р. – з дати введення в дію Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності». Свою страхову діяльність Відділення здійснює на території м. Жовті Води, м. П'ятихатки та П'ятихатського району.

Спочатку структура Відділення виконавчої дирекції Фонду в м. Жовті Води складалася з трьох структурних підрозділів – з сектору бухгалтерського обліку та звітності, сектору реєстрації страхувальників та відшкодування шкоди потерпілим та сектору-філії П'ятихатського району. Начальником установи було призначено Івана Михайловича Іванова, який і по теперішній час працює на цій посаді.

На сьогодні структура Відділення складається з відділу бухгалтерського обліку та роботи з роботодавцями, сектору відшкодування шкоди потерпілим та надання соціальних послуг, а також з двох спеціалістів з прямим підпорядкуванням начальнику Відділення – страхового експерта з охорони праці та головного спеціаліста-юриста. Колектив установи складається з дев'яти штатних фахівців. Основними напрямками діяльності ВД ФССНВУ в м. Жовті Води є:

- проведення профілактичних заходів, спрямованих на усунення шкідливих і небезпечних виробничих чинників, запобігання нещасним випадкам на виробництві, професійним захворюванням та іншим випадкам загрози здоров'ю застрахованих, що викликані умовами праці;
- сприяння створенню умов для відновлення здоров'я та працездатності потерпілих на виробництві або професійних захворювань;
- відшкодування матеріальної шкоди застрахованим і членам їх сімей.

ЖОВТОВОДСЬКИЙ МІСЬКИЙ ЦЕНТР ЗАЙНЯТОСТІ

У місті Жовті Води за адресою вул. Петровського, буд. 60 в однокімнатній квартирі розташовувалося Бюро по працевлаштуванню, яке займалося підбором кадрів для укомплектування підприємств. У витоків створення установи стояв її перший директор Григорій Семенович Чута.

Кардинальні зміни в трудових відносинах, що були викликані бурхливим переходом економіки країни до ринкових відносин, призвели до створення Служби зайнятості, яка була призвана здійснювати соціальний захист громадян працездатного віку, що позбулися роботи (рішення виконкому № 77 від 15.02.1991 року). 21 грудня 1990 року в Україні було створено Державну службу зайнятості. Таким чином, з 1991 року Жовтоводське бюро по працевлаштуванню перейменовується в Жовтоводський міський центр зайнятості.

Запровадження в 2000 році Єдиної Технології Обслуговування Незайнятого Населення дозволило підвищити якість соціальних послуг, пропускну спроможність Центру зайнятості, продуктивність роботи працівників, забезпечило реалізацію концепції самопомоги клієнтів, надання розгорнутої інформації роботодавцям і населенню. Жовтоводський міський центр зайнятості одним із перших в Дніпропетровській області впровадив

у свою роботу ЄТОНН.

У серпні 2003 року введено в роботу Єдину інформаційно-аналітичну систему служби зайнятості України (ЄІАС), засобами якої забезпечується інформаційна підтримка управлінських рішень щодо надання послуг, фінансових потоків, організації роботи персоналу та документообігу. Засобами ЄІАС створена уніфікована оперативна база даних про потребу в працівниках, пропозиції щодо робочої сили та можливості професійного навчання в Україні. Єдиний інформаційний простір про вакансії та пропозиції щодо робочої сили на базовому рівні (в режимі реального часу) дозволив розширити зону пошуку роботи для кожного клієнта не тільки в межах міста, району, області, а й держави в цілому. У 2011 році Державний центр зайнятості спільно з розробниками програмного забезпечення ЗАТ «Софтлайн» модернізував і вдосконалив ЄІАС шляхом переходу з діючої платформи «Мегapolis» на платформу нового покоління «.NET», що надає можливість громадянам України бути зареєстрованими як шукачі роботи та безробітні і отримувати соціальні послуги у будь-якому Центрі зайнятості, незалежно від місця проживання чи перебування.

Особливу увагу ЦЗ приділяє працевлаштуванню людей, які потребують соціальної допомоги: жінки, що мають дітей до 6 років; особи передпенсійного віку, що залишилися без роботи; молодь, що вперше шукає роботу.

Стало доброю традицією проведення Днів зайнятості молоді.

З 1992 року розпочатий пошук активних форм впливу на формування ринку праці.

Встановлені партнерські відносини з навчальними закладами міста, на базі яких проводиться перекваліфікація безробітних, а також з навчальними закладами області.

З 1994 року організовано оплачувані громадські роботи для безробітних, у яких закінчився строк виплат допомоги. Активно співпрацюють у цьому питанні виробниче об'єднання житлово-комунального господарства, відділ освіти, МСЧ-9, Територіальний центр обслуговування пенсіонерів та одиноких непрацездатних громадян, відділ культури та інші.

Жовтоводський міський центр зайнятості – це перш за все співробітники, на сьогодні чисельність штату складає 29 осіб (разом із обслуговуючим персоналом).

Всі спеціалісти центру мають вищу освіту плюс курси підвищення кваліфікації та достатньо високий інтелектуальний рівень.

Можна з упевненістю сказати: кожен на своєму місці!

Надавати допомогу тим, хто її потребує.

Чуйність, доброта, готовність прийти на допомогу ближньому – це вроджені риси характеру. І ніякі зміни в суспільстві не можуть вплинути на них. Саме такими рисами наділений перший директор міського Центру зайнятості (1990-2002 рр.) Григорій Семенович Чута.

Його трудова діяльність тісно пов'язана з історією Жовтоводської служби зайнятості. Розпочалася вона в грудні 1990 року, коли Григорій Семенович став керівником місцевого Бюро по працевлаштуванню.

Чимало довелося докласти зусиль, щоб не тільки налагодити справу, а й всіляко сприяти вирішенню нової на той час проблеми зайнятості населення. Як і скрізь, процес створення структури проходив нелегко. За цей час впроваджено на страхових засадах систему соціального захисту населення від безробіття, систему соціального партнерства, систему кадрового забезпечення та підвищення кваліфікації, розроблено та впроваджено сучасні інформаційні технології, створено матеріально-технічну базу для надання соціальних послуг населенню та роботодавцям відповідно до новітніх технологій.

Невеликий колектив став сприятливим середовищем для злагодженої роботи та порозуміння, але внутрішню атмосферу завжди створював директор. Тому й не дивно, що сюди поспішають люди зі своїми проблемами: знають, що знайдуть тут і співчуття, і підтримку, і добру пораду.

Самовіддане служіння обраній праці, виняткове почуття обов'язку, щедрість душі принесли заслужену повагу Г. С. Чуті не тільки в колективі, а й за його межами.

Григорій Семенович Чута – людина з великим серцем. Його можна назвати втіленням добра, правди, гуманізму та честі, взірцем духовності та вірності своєму покликанню – надавати допомогу тим, хто її потребує.

ВІДДІЛ ДЕРЖКОМЗЕМУ В М. ЖОВТІ ВОДИ ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Відділ Держкомзему у м. Жовті Води Дніпропетровської області було створено відповідно до Указу Президента України «Про створення єдиної системи державних органів земельних ресурсів» від 06.01.1996 р. № 34/96 як Жовтоводський міський відділ земельних ресурсів. Відповідно до наказу Державного комітету України із земельних ресурсів від 19.05.2008 р. № 53 «Про реорганізацію територіальних органів земельних ресурсів» відділ реорганізовано у Відділ Держкомзему в м. Жовті Води Дніпропетровської області. З часу утворення Жовтоводський міський відділ земельних ресурсів очолювала Валентина Яківна Лашина. З 30 листопада 2001 року і по теперішній час відділ очолює Олег Михайлович Чумак.

На час утворення Жовтоводського міського відділу земельних ресурсів в установі працювало 3 посадових особи. На теперішній час у Відділі Держкомзему в м. Жовті Води Дніпропетровської області працює 7 посадових осіб. Основними завданнями Відділу є координація роботи з проведення земельної реформи, організація та забезпечення ведення державного земельного кадастру і координація робіт з підготовки земельно-кадастрової документації, здійснення землеустрою та проведення моніторингу земель, здійснення державного контролю за використанням і охороною земель.

Лашина Валентина Яківна,
пенсіонер, в минулому начальник Відділу
Держкомзему в м. Жовті Води
Дніпропетровської області

У витоків створення

Велике життєве поле: по ньому йдеш – віддаєш і знаходиш.

Валентина Яківна Лашина пам'ятає 1973 рік, коли її було призначено на посаду інженера технічного бюро при головному архітекторові міста. З самого дитинства Валентині Яківні притаманні чіткість, зваженість, трунтовність, відповідальність в усіх справах, які бралася робити.

Час змінюється, роблячи свої акценти, міняючи нас і все навколо. Так, і в житті В. Я. Лашиної постійно відбувалися зміни. У грудні 1981 року вона працювала на посаді старшого інженера виконкому та за своїми посадовими обов'язками займалася веденням квартирної обліку за місцем проживання. «Знову-таки справа нова, – говорить сама Валентина Яківна, – бо того часу квартирний облік вели тільки підприємства. А тому і на мою долю випала відповідальна робота першопрохідця – формування квартирної обліку тих організацій, які не займалися будівництвом житла».

Змінювалася епоха, руйнувалися та створювалися держави, формувався новий світогляд суспільства. Як кажуть, найскладніше жити і працювати в епоху змін. Так, у 1991 році утворилась нова незалежна Україна, яка впевнено робила перші кроки, зважаючи жити самостійно, створюючи своє вітчизняне законодавство, упорядковуючи діяльність за всіма напрямками. Разом із країною мінялися люди. Тому в 1993 році Валентина Яківна потрапляє до міського комітету приватизації Жовтководської міської ради. І знову справа нова, і знову – перша.

Зважаючи на необхідність вирішення питань, пов'язаних із землеустроєм, у м. Жовті Води в 1994 році з'являється нова структура – Відділ землеустрою. Першим керівником і незмінним наставником для своїх підлеглих впродовж п'яти років була Валентина Яківна Лашина, потім передавши свій управлінський досвід Олегу Михайловичу Чумаку. Навіть перебуваючи на заслуженому відпочинку, ще чотири роки працювала у відділі по трудовій угоді.

Валентина Яківна і зараз є активістом громадського життя, вона комунікабельна та доброзичлива, підтримує тісні контакти з ветеранами місцевого самоврядування.

7 грудня 2011 року в День місцевого самоврядування зібралися у міській раді ветерани місцевого самоврядування. Спочатку децю хвилювалися, раділи зустрічі, червоніли, починаючи говорити, але потім полинула пісня спогадів – і виявилось, що кожен з них у якійсь справі був першим. Життя – як велике поле: щоб його перейти, треба знайти свій шлях, згуртувати команду, знайти однодумців, підтримку, мати мету та впевнено до неї крокувати. От і пригадали наші ветерани про свої перші професійні сходінки, наставників, керівників, цікаві, а то й кумедні епізоди з життя. Але всі як один погодилися, що для ветеранів місцевого самоврядування настав час об'єднатися та створити свою первинну ветеранську організацію. На тому й зголосилися. А Валентина Яківна, посміхаючись, про себе відмітила: знову вона – у витоків створення. І як завжди, відігнало хвилювання і наповнило теплом душу власне життєве кредо: «Велике життєве поле: по ньому йдеш – віддаєш і знаходиш».

ВІДДІЛ ОСВІТИ ВИКОНКОМУ ЖОВТОВОДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

Відділ освіти виконкому Жовтоводської міської ради є одним з найважливіших та соціально значущих для розвитку територіальної громади міста та Дніпропетровщини. Сьогодні це сучасна управлінська структура, до складу якої входить методичний кабінет, централізована бухгалтерія, група централізованого господарського обслуговування, тринадцять дошкільних навчальних закладів, ліцей науково-природничого навчання, гуманітарна гімназія з поглибленим вивченням іноземних мов імені Лесі Українки, навчально-виховні комплекси «Перспектива», «Родина», «Дивосвіт», середні загальноосвітні школи з профільними класами №№ 3, 5, 8, 10, 12, спеціальна школа для дітей з вадами розумового розвитку, дитячий будинок, Центр дитячої творчості, Дитяча юнацька спортивна школа.

Відділ освіти було засновано 16 серпня 1957 року, він підпорядковувався Дніпропетровському обласному відділу народної освіти.

Першим завідуючим міськвкно працював Йосип Якович Лящук. У 1963 році його очолив Борис Архипович Голуб. З серпня 1964 року завідуючою міськвкно працювала Лідія Федорівна Зінковська. З 1968 року – Попович Раїса Федорівна, з 1973 по 1992 р. – Ясенєв Віктор Сергійович, заслужений учитель України. З 1992 року відділ освіти очолював Владислав Іванович Дудник, Заслужений працівник освіти, лауреат обласної педагогічної премії, депутат міської ради. У січні 2009 року начальником відділу освіти було призначено Олену Іванівну Малоок, а з січня 2011 року його очолила Любов Василівна Левіна, Відмінник освіти України.

Сьогодні в закладах освіти міста працюють 1275 працівників, з них 697 педагогів. Серед них шість педагогічних працівників є лауреатами обласної педагогічної премії. З 2007 року в місті запроваджено міську педагогічну премію імені М. О. Рябикіної, лауреатами якої стали 35 педагогів. В Рік освіти та інформаційного суспільства створено єдиний інформаційно-освітній простір міста шляхом реалізації обласного проекту «Новий Дніпропетровщині – новий стандарт освіти». Методичний кабінет здійснює комплексний науково-методичний супровід інноваційних процесів в межах єдиного освітнього округу міста, моделювання та проектування напрямів його розвитку. Створюються умови для розвитку творчого потенціалу педагогів та творчих здібностей обдарованих учнів шляхом координації зусиль школи, сім'ї та громадськості. Реалізуються міжнародні, всеукраїнські та обласні проекти, педагогічні обміни, здійснюється експериментальна та дослідницька робота. В місті щорічно проводяться обласні науково-практичні семінари, конференції тощо. Відділ освіти є лауреатом Всеукраїнської виставки-презентації «Інноватика в освіті України» у 2010 та 2011 роках, його нагороджено Золотим сертифікатом та бронзовою медаллю.

Методичний кабінет в обласному рейтинзі якості науково-методичної роботи посідає I-III місце серед 35 міст та районів області.

Бочарнікова Наталія Гаврилівна,
завідувачка методкабінета
відділу освіти з 1992 по 2008 рік,
вчитель світової літератури

Велике бачиться на відстані

*Для справи зроблено недостатньо,
якщо зроблено не все.*

Педагогічна лабораторія нашого міста завжди відрізнялася змістовністю та глибиною, її творили яскраві особистості, всебічно впливаючи на динаміку освіти, передаючи свої кращі доробки та традиції.

З 1985 року плідно працює в цій сфері Наталія Гаврилівна Бочарнікова, почавши свій творчий шлях вчителем російської мови та літератури, заступником директора СШ № 3. Грамотність та старання молодого спеціаліста, загострене почуття відповідальності за доручену справу не залишилися непоміченими – їй запропонували завідувати міським методичним кабінетом. Це многогранна і складна робота, з цілим рядом проблем в інспекторській, методичній, організаційній, управлінській та суспільній діяльності.

Вміючи оцінити проблему об'єктивно, вона залишилася прибічницею реформ, але на міцному фундаменті всього найкращого, що напрацьовано попередниками: потужним директорським та інспекторським корпусом, учительством міста, учнівським та батьківським колективами, громадськістю міста. Прагнула, щоб реформа стала реальністю. А це означало, що для неї не було другорядних питань. Можна з упевненістю стверджувати, що в ансамблі управлінців міста Наталії Гаврилівні завжди належала партія першої скрипки.

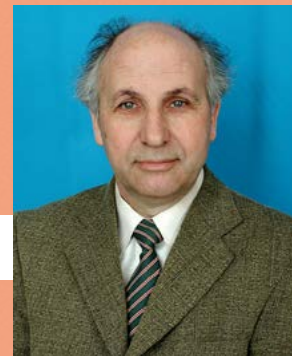
Витоки життєтворчості Н. Г. Бочарнікової очевидні. Вона завжди серед людей, їм вірно служить. Сьогодні, перебуваючи на заслуженому відпочинку, ветеран педагогічної праці сповнена творчих задумів і залишається в лавах сіваців розумного, доброго, вічного. Щоранку поспішає до рідної школи – обтяжена щоденними турботами, щедра душею, усміхнена жінка, щоб мудро навчати, допомагати, підтримувати.

Наталія Гаврилівна – Відмінник освіти України, спеціаліст вищої кваліфікаційної категорії, учитель-методист, лауреат обласної та міської педагогічних премій, нагороджена Почесною грамотою Верховної Ради України. Вона – по-справжньому високий приклад, який треба брати на озброєння і вчитися у неї мудрості, толерантності, творчості. Поряд з нею підтягуються небайливі, розгортають крила невпевнені, піднімаються до найвищих педагогічних висот талановиті.

...Велике бачиться на відстані.

Вайман Володимир Львович,
вчитель математики комунального закладу
освіти ліцею науково-природничого навчання

Флагман освіти

Спочатку вір у учня, а потім учи.

Скільки радісних весен і зим, галасливих вереснів і прощальних травнів довелося пережити... Він замріяно дивиться на вітрильник, подарований у день двадцятиріччя ліцею. Якими бродами доводилося плисти? І чи завжди освітянський вітер ставав помічником його вітрильникові?

Як досвідчений капітан, Володимир Львович Вайман зважено підходить до відбору членів команди, яка б успішно здолала підводні рифи.

З вітрильника переводить погляд на зосереджені обличчя своїх вихованців. Ось його брід. Кожен шукає свій «красивий» спосіб розв'язання задачі. За вікном мете сніжна хуртовина, а на душі радісно: можна відправлятися в подорож. У неділю обласна олімпіада з математики.

Так з року в рік – і завжди успіх: призові місця на обласних та Всеукраїнських олімпіадах.

Саме від батька, вчителя історії, та мами, вчительки початкових класів, перейняв естафету педагогічної майстерності Володимир Львович Вайман. Як співається в пісні, «родина, родина – від батька до сина...».

Молодий, енергійний випускник Криворізького педінституту започаткував класи з поглибленим вивченням математики в місті Жовті Води. З віддалених куточків вели батьки до нього своїх дітей.

Самоосвіта, постійний пошук, самовідданість, любов до вихованців, простота, людяність дали свої результати. Тепер ішли до нього за досвідом і порадою як до керівника міського методичного об'єднання вчителів математики. Це була математична школа Ваймана.

Згадується 1991 рік. Нечувана новина облетіла місто: відкривається заклад нового типу – ліцей, директор якого В. В. Добровольський набирає команду.

Нові, невідомі й неспокійні броди полонили серце вчителя. Як заступник директора з наукової роботи, він впевнено й наполегливо вирішував освітянські проблеми без будь-яких конкретних рекомендацій, адже, як інші члени колективу, був першопрохідцем. З його ініціативи впроваджується модульно-рейтингова та модульно-ритмічна системи навчання у школах нового типу, запроваджується система диференційованого контролю знань учнів. Створено систему підготовки ліцейців до олімпіад різних рівнів.

З 1977 року В. Л. Вайман – керівник команди учнів-учасників Всеукраїнських олімпіад з математики. Постійний член журі обласних олімпіад з 1972 року, член журі IV етапу олімпіади з математики з 1984 року і до цього часу.

Йому є що згадати, є чим пишатися, адже близько 400 переможців і призерів обласних олімпіад з математики, 30 призерів Всеукраїнських олімпіад підготував у період 1972-2011 років. Його учні постійно перемагають у конкурсах Малої академії наук, успішно навчаються в престижних вищих навчальних закладах України.

Володимир Львович має державні нагороди України:

нагрудний знак «Відмінник освіти УРСР» – 1984 р.

нагрудний знак «Відмінник освіти СРСР» – 1987 р.

нагрудний знак «Відмінник освіти України» – 1994 р.

Почесна грамота Міністерства освіти і науки України – 1980 р.

А скільки наукових статей, дидактичних посібників, розробок конспектів для спецкурсів та курсів за вибором, скільки учнівських проектів під його керівництвом!

Бурхливий вир нагадує брід цього творця. І незважаючи на це, багато його вихованців обрали такий же брід: двоє з них стали докторами фізико-математичних наук, сім – кандидатами математичних наук, вісімнадцять – вчителями математики, інформатики.

Щастя Вам, Великий Учителю! Нехай Ваш вітрильник «Соросівський стипендіат» не зіб'ється з курсу!

Вовченко Таміла Григорівна,
вчитель-дефектолог
ДНЗ № 35 «Кульбабка»

Про неї говорять захоплені очі її вихованців

*Залишайтеся завжди здоровими і веселими,
як безтурботне дитя, яке ще не скоро
зустрінеється з проблемами здоров'я.*

Доля людини... Хто її визначає? Чи ми обираємо професію, чи, як іноді здається, вона обирає нас – невідомо. Хіба ж не за покликанням прийшла працювати після закінчення педагогічного інституту (факультет фізичного виховання) Таміла Григорівна Вовченко в 1969 році тренером зі спортивної гімнастики в ДЮСШ міськвно, якщо на роботу йшла з радістю, якщо у своєму кабінеті вона почувала себе ледь не краще, ніж вдома, якщо успіхам своїх учнів раділа більше, ніж своїм? Дійсно, цей педагог любить свою роботу.

На різних посадах довелося працювати протягом трудової діяльності. Але посада для Таміли Григорівни – це перш за все відповідальність за долю людини, за свою справу. Таких, як Таміла Григорівна, називають «майстрами часу», бо саме вони здатні до оновлення та постійного розвитку, саме вони є рушійною силою освітянського процесу. Після закриття спортивної секції ця чудова жінка перейшла працювати до управління ЖКУ по роботі з дітьми та населенням за місцем проживання. Змагання дворових шкільних команд на приз «Шкіряний м'яч», «Золота шайба», відкриття секції по настільному тенісу на базах середніх шкіл, а ще обласні змагання, з яких наші команди поверталися переможцями, – звідки отримувала ця тендітна жінка свою енергію, які невичерпні джерела постійно підживлювали її творчість?

Тісно співпрацюючи з методичним кабінетом СК «Ювілейний», Таміла Григорівна перейняла досвід роботи дитячих садків Білорусії з програми «Веселі старту». У 1980 році вперше в місті було проведено експериментальні змагання по програмі «Веселі старту» між командами дитячих садків. Вже в 1981 році в цих змаганнях взяли участь усі дитячі садки Східного ГЗК, а з 1984 року – майже всі дитячі садки міста. В змаганнях брали участь не лише маленькі спортсмени, але і їхні батьки.

З 1992 року Таміла Григорівна на посаді інструктора з фізичного виховання пов'язала своє життя, свою роботу з найменшими мешканцями міста – вихованцями ДНЗ № 34. Людина невичерпної енергії, справжній оптиміст, Таміла Григорівна «горіла» на роботі, намагаючись стати цікавою дітям. У 2004 році перейшла працювати інструктором з плавання в ДНЗ № 4, а з 2006 року працює вчителем-дефектологом ортопедичної групи в ДНЗ № 35, виправляючи поставу і повертаючи дітям дорогоцінне здоров'я.

За вагомий внесок у розбудову освіти міста, багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм Таміла Григорівна Вовченко нагороджена Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України (2008 р.), нагрудним знаком «Відмінник жовтоводського дошкільця» (2011 р.). Але вона ніколи не розповідає про це, бо вважає, що говорити про неї мають захоплені очі її вихованців, її випускників, слова вдячності батьків та любов дружньої родини, яка завжди поряд.

Ганник Ніна Іванівна,
завідувачка ДНЗ № 4 «Калинка»
з 2000 по 2009 рік, з 2010 року
вихователь-методист ДНЗ № 4

Глибока віра в прекрасне майбутнє

*Творча праця буває захоплива,
натхненна і божественна, але водночас
вона буденна, сповнена тривоги, розчарувань,
глухих кутів, помилок та невдач,
але ми не зупиняємося...*

Вона – талановитий, творчий, професійний фахівець, відданий педагогічній діяльності. У неї ми вчимося і нею пишаємося.

Ніна Іванівна Ганник упродовж 36 років працює на педагогічній ниві. Її знають як людину виняткової скромності, котра не любить акцентувати увагу на своїй особистості, на власних заслугах.

З любові до людей виплекався девіз її педагогічної праці: «Приводити до успіху інших», в основі якого лежать довіра, повага, взаєморозуміння. Ніна Іванівна пройшла всі сходинки зростання – від вихователя, методиста до завідувача. Вона педагог, який постійно експериментує, досліджує, творить нове та отримує задоволення від праці. Метод її управління повністю демократичний. Вважає, що «голос кожного в управлінні має бути почутим».

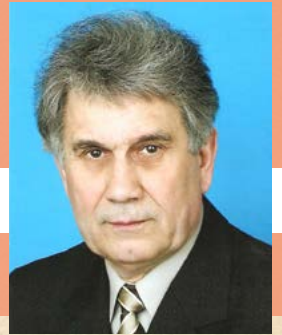
Філософія її діяльності дуже проста: любити дітей, любити людей, вчити змінювати світ, в якому живе малюк. Під її керівництвом колектив «Калинки» постійно знаходиться в просторі перебудови, тому що Ніна Іванівна навчається і розвивається, визначає майбутню програму дій, веде за собою на стежину добра, успіху, благополуччя, визнання. З нею почувуються надійно і захищено, наче з хлібиною чи з водою, тобто з тим, що людині найнеобхідніше для життя. Цінує дружбу та партнерство, здатна до колективної роботи. Вона завжди прагне одержувати максимум. Зі своїми педагогами-однодумцями створила інноваційний дошкільний заклад, який став для малюка дитячим садком радості та успіху, для педагогів – місцем творчих задумів та задоволення від перемоги. Про визнання її як творчої особистості свідчить досвід роботи. Ніна Іванівна Ганник має авторські напрацювання, запровадила блочно-модульний підхід до управлінської діяльності всіх підсистем управління, створила конструктивно-інноваційний підхід до моделювання сучасного освітнього процесу. Вона є керівником опорного ДНЗ по місту з проблеми «Креативна освіта розвитку інноваційної особистості».

Ніна Іванівна брала участь у регіональному конкурсі «Світоч Придніпров'я», присвяченому 75-річчю створення Дніпропетровської області, «Керівник року - 2007», де зайняла призове місце. Досвід роботи дошкільного закладу презентувався на всеукраїнській виставці «Інноватика в освіті України», результати педагогічної праці відзначені державними нагородами. Дошкільний заклад – це цікава креативна творча лабораторія, яка моделює якісну освіту, де проходять обласні та міські семінари, інноваційні презентації, творчі виставки.

Педагогічна діяльність Н. І. Ганник відзначена грамотами Міністерства освіти і науки України, вона є лауреатом міської педагогічної премії ім. М. О. Рябікіної, нагороджена нагрудним знаком «Софія Русова», «Відмінник Жовтоводського дошкільця».

Ось така вона, Ніна Іванівна Ганник – людина і товариш, керівник і наставник. Її люблять діти, поважають педагоги та батьки. І нехай не обминають її щаслива доля та нові звершення в ім'я прогресу освіти та глибока віра в прекрасне майбутнє.

Добровольський Володимир Васильович,
директор комунального закладу освіти
ліцею природничо-наукового навчання

Творець дитячих душ

Воля і розум.

Він має неабиякий хист підбирати кадри. Кому, як не йому, очолити колектив новозбудованої школи-гіганта... Так говорили освітяни про молодого, але далекоглядного й наполегливого Володимира Васильовича Добровольського.

Ці прогнози справдилися, адже СШ № 12 стала одним із експериментальних майданчиків по впровадженню в освіту процесів оптимізації. «Наш Песталоцці», – говорили колеги про свого директора.

Класи з поглибленим вивченням предметів, краща драматично-літературна студія, духовий оркестр, оранжерея, футбольна команда, високопрофесійний педагогічний колектив – все це завдяки йому, одержимому директору. Його творчий неспокій передавався кожному, хто йшов поруч із ним. Та це й не дивно, адже він із багатой таланти Полтавщини, де витав дух Сухомлинського – геніального педагога-вихователя.

Школа-гігант чомусь стала тісною для нашого Песталоцці. Душа прагнула більшого, оновленого. Лабораторія передових методів навчання Жовтоводського промтехнікуму, яку згодом очолив В. В. Добровольський, сприяла утвердженню його як науковця-практика.

І знову путь – невідомий, загадковий – кликав і манив його.

Хто окрім нього може стати першим засновником школи нового типу цього шахтарського містечка? Працюючи без відпустки і вихідних, але з глибоким оптимізмом і вірою у правильність своїх дій, він нагадував будівельника храму наук, шукача нових істин.

Ліцей природничо-наукового навчання... Цей елітарний державний навчальний заклад нового типу став сенсом життя Володимира Васильовича. Він йшов уперед, не зупиняючись перед невідомим, і вів за собою таких же одержимих колег, як і сам. «Ми не маємо права на помилку. Наше головне завдання – дати ліцеїстам глибокі, фундаментальні знання», – говорив директор викладачам ліцею. Саме тому основною метою ліцею є «фундаментальна науково-практична довузівська підготовка особистості, її соціальна трансформація у відкритому громадському суспільстві України».

В. В. Добровольський – педагог, дослідник, науковець, практик, постійно ініціює та розробляє нові педагогічні ідеї, оригінальні моделі навчання і виховання, добирає оптимальні варіанти розвиваючої діяльності учнів.

Під керівництвом АПН України та обласного Інституту освіти розробив і запровадив у діяльність педколективу модульно-ритмічну систему навчання, рейтингову систему оцінювання знань учнів на основі особистісно орієнтованого, диференційованого підходу до навчання та підвищення якості й об'єктивності оцінювання.

Одним із провідних напрямків в роботі колективу є впровадження інформаційно-комунікативних технологій у навчально-виховний процес. І сьогодні ліцей є експериментальним майданчиком по впровадженню ІКТ.

В результаті впровадження вчителями ліцею під керівництвом В. В. Добровольського інноваційних технологій за 20 років існування закладу його вихованці вибороли 4957 призо-

вих місць у міських, обласних олімпіадах та конкурсах МАН; 42 – у державних та міжнародних олімпіадах у Нідерландах та Торонто (Канада); тільки за останні 3 роки ліцеїсти вибороли 702 призових міста у міських предметних олімпіадах, 67 – в обласних олімпіадах і конкурсах МАН; 82 учня 11-х класів – переможці регіональних олімпіад провідних вузів України і Росії; 632 учні ліцею взяли участь у міжнародному конкурсі з математики

«Кенгуру»; у Всеукраїнському конкурсі з фізики «Левеня» - 395 учня; у Всеукраїнському конкурсі з біології «Колосок» - 697 учнів; у Всеукраїнському конкурсі з інформатики «Бобреня» – 47 учнів; у Всеукраїнському конкурсі з англійської мови «Пазл» - 196 учнів; у Всеукраїнському конкурсі з історії «Лелека» - 23 учні; щорічно ліцеїсти виборюють призові місця у міських спартакіадах та обласних спортивних змаганнях.

Ліцей є центром науково-методичної роботи в регіоні. Вчителями закладу розроблено авторські навчальні програми, які поєднують як базисний державний і шкільний компонент, так і ліцейський компонент для розширення та поглиблення знань учнів із профільних предметів: математики, фізики, інформатики, хімії, біології. Навчальний заклад підтримує тісний творчий зв'язок із Науково-дослідницьким інститутом педагогіки Академії педагогічних наук України, проводить апробацію нових підручників. Одним із провідних напрямків діяльності ліцею є науково-дослідницька робота. Учні пишуть і захищають наукові роботи, проекти на кафедрах ліцею та обласних конкурсах МАН.

Випускники закладу постійно підтверджують високий рівень знань на вступних екзаменах до вузів України та ближнього зарубіжжя, якісний показник результатів ЗНО складає 96%. За останні роки 13 випускників ліцею на ЗНО мали результат 200 балів з профільних предметів: математики, хімії, біології, фізики. Упродовж 19 років всі випускники ліцею стовідсотково стають студентами вузів і успішно в них навчаються.

Усі ці досягнення є результатом злагодженої роботи учасників навчально-виховного процесу ліцею під керівництвом Володимира Васильовича Добровольського, Заслуженого працівника освіти України.

Летять літа і несуть на своїх крилах радість праці директора-творця. 20 років ліцею. 7200 ліцеїстів – невідкупних свідків життя В. В. Добровольського.

Дудник Владислав Іванович,
начальник відділу освіти
виконкому міської ради з 1992 по 2009 рік.

Освіта – шлях до успіху

*Я не знаю нічого більш надихаючого
за беззаперечну здатність людини
підносити своє життя шляхом свідомих зусиль.
Генрі Торо*

Все життя Владислава Івановича Дудника пов'язане з освітою. Після закінчення Кіровоградського педагогічного інституту працював вчителем фізики, інспектором Жовтководського міського відділу освіти. У 1981 році Міністерством освіти України був направлений для навчання до Московського державного педагогічного інституту за програмою ЮНЕСКО. Отримав спеціальність „фізика і французька мова”. Працював викладачем фізики в коледжі Алжира. Після повернення на Батьківщину – директором середньої загальноосвітньої школи № 3. З 1992 року очолював відділ освіти виконкому Жовтководської міської ради. За час роботи на цій посаді Владислав Іванович Дудник розробив та успішно запровадив модель оптимальної мережі навчальних закладів, яка задовольняє інтереси, здібності, потреби учнівської молоді, сприяє її соціальному захисту і до сьогоднішніх днів.

Освіта – одна з небагатьох галузей, де працівник зобов'язаний бути не лише гарним професіоналом, а й доброю, щедрою, обізнаною, творчою людиною. Саме таким і знають В. І. Дудника освітяни міста. У ньому вдало поєднуються риси вимогливого керівника та романтичної натури. Все своє професійне життя Владислав Іванович вищою цінністю моральної свідомості вважав ідею Добра. Його цілеспрямована робота була направлена на запровадження та реалізацію системи здорового способу життя та зміцнення здоров'я дітей міста, які змушені проживати в зоні тривалого техногенного радіаційного впливу. Таким чином, маючи високий авторитет в місті та регіоні, він зумів за останні роки значно покращити матеріально-технічну базу навчальних закладів за рахунок залучених позабюджетних коштів. Такий підхід до вдосконалення навчальної бази шкіль дозволити педагогам міста впроваджувати найсучасніші освітні технології зі застосуванням мультимедійних засобів навчання. В значній мірі завдячуючи його ініціативі та перспективному мисленню відділом освіти в місті розгорнута робота по забезпеченню навчальних закладів високоефективними автономними системами опалення.

За високі показники в роботі Владиславу Івановичу Дуднику надано почесне звання „Заслужений працівник освіти України”, він неодноразово нагороджувався грамотами Міністерства освіти і науки України, обласної державної адміністрації. Є лауреатом обласної педагогічної премії. У 2007 році нагороджений Почесною грамотою Верховної Ради України, нагрудними знаками „Відмінник освіти України”, „Василь Сухомлинський”.

Коробчинська Ніна Іванівна,
вчитель історії та права
середньої загальноосвітньої
школи № 12 з профільними класами

Учитель з великої літери

*Треба мати велике серце
та безмежно любити дітей.*

Доля... У кожного вона своя, бо обираємо ми її самі – свою стежину, одну-єдину на все життя. Кажуть, що доля вчителя – одна з найважчих. І воно дійсно так... Адже щоб ним стати, слід перш за все мати велике серце та безмежно любити дітей.

Захопленість своєю професією, ерудиція, вміння викликати інтерес до знань, доброта та порядність, віра в дитину, прийняти її такою, якою вона є, – саме таке педагогічне кредо Ніни Іванівни Коробчинської, вчителя вищої кваліфікаційної категорії, вчителя-методиста, Відмінника освіти України.

Ніна Іванівна – унікальна людина, мудрий педагог, який уміє зазирнути в кожную душу, оселити в ній добро та гуманність, віру в себе, впевненість, щирість, вірність, почуття відповідальності.

Понад 35 років вона віддала школі, дітям. Її вихованці показують гарні результати на міських предметних олімпіадах, є учасниками та переможцями обласних олімпіад і різноманітних конкурсів.

Ніна Іванівна має високий рівень творчого професіоналізму. Бере активну участь у науково-методичній роботі школи і міста, співпрацює з міськими громадськими організаціями, відділом юстиції, краєзнавчим музеєм, міською бібліотекою.

Особливу увагу приділяє позакласній роботі з історії та правознавства. Більше 10 років Ніна Іванівна керує роботою юних правознавців, 3 роки – роботою гуртків «Ми громадяни України», «Мистецтво жити у громаді», 2 роки є керівником Експертного бюро, маршрут якого презентовано на обласному рівні. Учні створили та захистили наукові проекти «Історія малої Батьківщини», «Мила Україна», творчі роботи «Пам'ятники нашого міста», «Вулиці нашого міста»; брали участь у круглому столі «Протидія торгівлі людьми» за участю міжнародного тренера; протягом багатьох років є учасниками заходів, що проводяться в міському історичному музеї, центральній бібліотеці; брали безпосередню участь у заходах, присвячених 360-річчю битви на Жовтих Водах, підготували екскурсії по місту для учасників обласного фізкультурно-патріотичного фестивалю школярів «Нащадки козацької слави».

Ніна Іванівна Коробчинська нагороджена нагрудним знаком «Відмінник освіти України», Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України.

У 2010 році Ніну Іванівну було нагороджено міською педагогічною премією імені М. О. Рябикіної.

«Людина на своєму місті» – такої думки про неї всі, хто знає цю чарівну жінку, для якої школа більше, ніж просто робота. Для неї школа – це все її життя.

Такому вчителю завжди хочеться сказати: «Хай не закінчується Ваш урок. Хай ще довго-довго Ви будете дарувати своє щире серце, свої знання дітям».

Корякова Таміла Олексіївна,
ветеран праці, Заслужений вчитель України,
26 років працювала директором СШ № 5

Ровесниця міста

*У наповненому серці є місце для всього,
у порожньому серці немає місця ні для чого.
Східна мудрість*

1 958 рік. На околиці молодого міста Жовті Води введено в експлуатацію нову школу. Розмістилася вона в новому триповерховому приміщенні. Нині це комунальний заклад освіти середня загальноосвітня школа № 5 з профільними класами. Вона майже ровесниця нашого міста.

26 років очолювала колектив СШ № 5 Таміла Олексіївна Корякова – ветеран педагогічної праці, відмінник освіти УРСР, Заслужений вчитель України, яка нагороджена медаллю «За трудову доблесть» та багатьма грамотами Міністерства освіти і науки України, обласної державної адміністрації; її ім'я внесено до бібліографічного енциклопедичного словника «Жінки України». Стаж її педагогічної діяльності сягає понад 30 років.

Таміла Олексіївна досконало володіє мовами, любить художню літературу, музику, народну пісню, захоплюється живописом. Вона – з тих пристрасних, відкритих душею активних натур, які легко вступають в контакт із співрозмовниками і дуже швидко розкриваються у глибокій людській сутності. Як справжній новатор, напрочуд різноманітна у повсякденних проявах свого духовного «я».

Відомо, що працю вчителів вінчають здобутки учнів. Кінцевий і найголовніший результат творчих зусиль педагога – моральне та інтелектуальне обличчя його вихованців. Були неординарні випадки, коли директору Т. О. Коряковій вдалося «вилікувати» скалічені душі дітей, зупинити їх на краю безодні. У складній ситуації Таміла Олексіївна не рахувалася з часом, йшла на певний ризик, відмовляючись від загальноприйнятих у подібних випадках заходів, мобілізувала всі свої знання, весь запас терпіння, невичерпну енергію свого материнського серця. І яка ж то радість, коли врешті-решт «важкі» діти знаходили свою дорогу в житті.

Вона виховувала своїх учнів патріотами країни, гідними високого звання українця, тому з честю продовжила справу першого директора школи щодо створення і функціонування на базі школи першого в місті історико-краєзнавчого музею, передала наступним поколінням не тільки живу історію школи, а й історію міста.

Велика віра в потенційні можливості виховання була однією із головних засад творчого пошуку Таміли Олексіївни. На її уроках завжди було цікаво, панувала атмосфера доброти, пошуку, взаєморозуміння та поваги. Мудра людина, чуйний наставник, висококваліфікований педагог – ось перелік далеко не всіх рис, котрі притаманні Тамілі Олексіївни Коряковій.

У дружньому колективі, який вона завжди націлювала на перспективу, довгі роки панувала наснага, спроможність жити і творити.

Лауда Людмила Миколаївна,
голова Жовтоводської міської
організації профспілки працівників освіти

Керується вічними життєвими істинами

Лише в праці пізнається істина.

Людмилу Миколаївну Лауду багато жовтоводців знають як старанного, творчого працівника, в минулому вихователя, керівника та одного з організаторів дошкільної освіти в місті, людину, яка сорок вісім років свого життя присвятила розвитку та розбудові освіти.

З чого починала? З освіти. У 1968 році закінчила Олександрійське педагогічне училище за спеціальністю «вихователь дошкільного закладу», у 1974 році закінчила Запорізький державний педагогічний інститут за спеціальністю «методист з дошкільного виховання, викладач педагогіки, психології та дошкільних методик в педучилищах».

З лютого 1969 року Л. М. Лауда почала працювати вихователем у дошкільному навчальному закладі № 22 Східного гірничо-збагачувального комбінату. У 1977 році призначена вихователем-методистом дошкільного навчального закладу № 29; з цього часу і почалося її кар'єрне зростання. У 1982 році призначена завідувачкою дошкільного навчального закладу № 6, 1983 року призначена методистом групи дитячих дошкільних закладів Східного гірничо-збагачувального комбінату, а у 1986 році очолила зазначену групу, в підпорядкування якої входили 24 дошкільних навчальних заклади в містах Жовті Води та Кіровограді, в селищах Смоліно та Мала Виска. З набуттям суверенності освітня галузь у нашій державі зазнавала значних змін. Осторонь не залишилася й освіта нашого міста. У 1992 році Л. М. Лауду було призначено методистом з дошкільної освіти у відділ освіти виконавчого комітету Жовтоводської міської ради. Вона провела роботу з прийняття відділом освіти всіх відомчих дошкільних закладів (загалом 26 садків). За період з 1986 по 1992 рік під кураторством Людмили Миколаївни пройшло будівництво ДНЗ № 35 у м. Жовті Води, ДНЗ у м. Кіровограді, двох ДНЗ у с. Смоліно, одного ДНЗ у с. Мала Виска.

У 1996 році за сприяння Жовтоводської міської ради та начальника відділу освіти В. І. Дудника Людмила Миколаївна Лауда відкрила комунальний заклад освіти «Дитячий будинок м. Жовті Води для виховання дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», в якому працювала директором до 2000 року. Щоб створити такий заклад, потрібно було докласти значних зусиль: консолідувати навколо себе педагогів, небайдужих до дитячих сердець та їхніх проблем, заручитися підтримкою влади, депутатського корпусу та всієї громади міста. Як результат – понад дванадцять років в місті не постає питання дитячої безпритульності та бездоглядності.

Високий авторитет Людмили Миколаївни серед освітян міста обумовив її подальший професійний шлях. З січня 2000 року вже втретє її обирають головою Жовтоводської міської організації профспілки освіти і науки України. Людмила Миколаївна внесла значний внесок в роботу профспілкової організації, налагодила тісні взаємозв'язки з установами та підприємствами на рівні міста та області, захищала інтереси освітян і на загальнодержавному рівні. У своїй роботі Людмила Миколаївна Лауда керується вічними життєвими істинами: запобігти, допомогти, розрадити, порадити, підтримати, а іноді й врятувати...

Малоок Олена Іванівна,
методист відділу освіти з 2001 по 2007 рік,
заступник начальника відділу освіти з 2007 по 2009 рік,
начальник відділу освіти виконкому міської ради 2009-2010 рр.,
секретар Жовтоводської міської ради

Ти на землі людина

*Зібратися разом – це початок,
триматися разом – це прогрес,
працювати разом – це успіх.
Генрі Форд*

Життя людини – найвища цінність. Усі ми від народження маємо цей великий подарунок, який нам дають батьки. А це ім'я, яке ми носимо все своє життя. То ж і з батьками, і з іменем нашої героїні пощастило, бо назвали батьки свою донечку Оленою, що в перекладі з грецької означає "сонячне світло, сяйво, полум'я". Ім'я це в легендарні часи грецької історії носила міфічна богиня землеробства та світла, а також героїня давньогрецьких міфів Олена Прекрасна.

Наша героїня – не міфічна жінка, а сучасна, ділова та енергійна. І народилася вона не в давній Трої, а в мальовничому куточку Дніпропетровщини – м. П'ятихатки 15 серпня 1970 року.

Ось вона маленьке дитя, що тулиться рученятами до своїх рідних, і вони, щасливо усміхаючись, будують неймовірні плани на майбутнє доньки; а незабаром – школярка, яка з захопленням вбирає в себе розумне, добре й вічне. Дитинство залишилося позаду, попереду – доросле життя і найкраща, найгуманніша з професій на землі – педагог. Трудову діяльність Олена Іванівна Малоок розпочала старшою піонерською вожатою, а в 1995 році здобула вищу освіту, закінчивши Криворізький державний педагогічний інститут за спеціальністю «вчитель початкових класів». Пізніше пов'язала свою професійну діяльність із позашикіллям, працюючи на посаді методиста, заступника директора з навчально-виховної роботи в Будинку дітей та юнацтва міста Жовті Води.

З 2001 року працює у відділі освіти виконкому Жовтоводської міської ради на посаді методиста з виховної роботи, згодом її призначено на посаду заступника начальника відділу освіти.

З 2009 року по 2010 рік обіймала посаду начальника відділу освіти. Олені Іванівні притаманні риси керівника сучасного типу, який чітко бачить пріоритети й перспективні напрямки розвитку освіти, забезпечує на високому рівні реформування освіти в місті у відповідності до Національної доктрини розвитку освіти України.

Вона досконало знає принципи менеджменту, успішно застосовує їх у практичній діяльності.

За всіма етапами професійного та кар'єрного зростання стоїть безперервна робота над собою, вимогливість, постійне бажання вчитися новому і передавати свої знання іншим.

У чому ж секрет успіху Олени Іванівни?

Щоб досягти мети, недостатньо володіти тільки професійними знаннями. Іноді доводиться бути дипломатом і майже завжди – психологом. Потрібно вміти ставити перед собою конкретне завдання і виконувати його, бути терплячим і послідовним, поважати людей і вміти їх слухати. В цьому полягають життєві принципи, якими керується в житті ця прекрасна й чарівна жінка.

Не можна говорити про успіх, не згадавши про те, що Олена Іванівна відбулася не тільки як талановитий управлінець, а й як ніжна дружина та любляча мати, яка разом з чоловіком виховала доньку Світлану та сина Івана.

На запитання, що, на її думку, є найважливішим в житті людини, Олена Іванівна відповіла:

«Дуже важливо, щоб ви не забували того, що особисто залишили позаду: це і стежка до школи, і перші радощі й печалі. Це і люди, з якими вас звела доля, це отча хата, батьки, родина... Важливо пам'ятати, що ти на землі людина. Тоді твоє життя і життя тих, хто біля тебе, буде гідним».

Нестеренко Таміла Гаврилівна,
вчитель математики комунального закладу
освіти середньої загальноосвітньої школи № 3
з профільними класами імені Миколи Островського

Завжди допоможе порадою, добрим словом та власним прикладом

Спочатку треба любити, а потім – вчити.

*Л*агідно посміхнулося сонечко вранці 4 жовтня. У сім'ї Гаврила Білаша народилася донечка. Радісно і сумно. Сумно тому, що була осінь 1941 року, і тато не зможе взяти на свої мужні, сильні руки немовля. Адже він захищає Батьківщину.

Війна, розруха, голод. Мама кожного дня від зорі до зорі в полі, в корівнику. А дівчинка буде великі міста, красиві будинки, школи, лікарні із пилу на дорозі.

На вулиці села Петрове Кіровоградської області, де жила сім'я Білашів, Таміла була наймолодшою. Восени їй мало виповнитися шість років. Всі діти пішли одержувати підручники, щоб іти до школи, і вона з ними. Але книг їй не дали. Засмучена пішла додому, пожалілася батькові: «Всі пішли зі школи з книжками. І дівчинка, яка на голову нижча за мене, теж...» Гірко плакала маленька Таміла. Не витримав цих сліз батько і відвів її до школи. Думав, що сама злякається, адже в класі 42 учні від 7 до 17 років. Але ні. Найбільшим щастям було, коли вона отримала олівець і шматок газети, на якому, не знаючи письма, малювала цифру вісім двома кружечками.

Швидко опанувала Таміла науку. Ось уже і десятий клас. Гарна, вихована, маючи атестат, вона поїхала вступати до Криворізького педагогічного інституту. Знову невдача. Не виповнилося дівчині шістнадцяти років, а тому й паспорта ще немає. Але батько і тут прийшов на допомогу.

1 вересня 1957 року Таміла стала студенткою вишу. Навчання давалося легко, бо мала надзвичайний хист до науки. Закінчила Криворізький педінститут у 1962 році, отримавши червоний диплом.

За розподілом поїхала до міста Жовті Води Дніпропетровської області, де доля підготувала їй дві приємні події. Вона почала працювати вчителем математики середньої школи № 3 та зустріла своє кохання. Добрий, справедливий, чуйний Дмитро Нестеренко став її чоловіком. Згодом у них народилася донечка – красуня Інна, яка разом з мамою ходила до школи. Тепер бабусю тішить онука – одинадцятикласниця, відмінниця Катруся.

Уже майже 50 років Таміла Гаврилівна присвячує себе дітям. Приходять вони до неї навчитися математики, а коли закінчують середню школу, не лякають їх ні державна підсумкова атестація, ні зовнішнє незалежне оцінювання.

Вона – вчитель, який завжди працює над підвищенням свого кваліфікаційного рівня. Постійно цікавиться новинками різних видань, досвідом своїх колег.

Надзвичайно багато учнів з гордістю говорять про те, що їх класним керівником була сама Таміла Гаврилівна.

П'ять прекрасних поколінь пройшло через її руки і серце. Нікого вона не забула; та, напевне, і учні пам'ятають відверті бесіди, «Зірниця», «Вогники дружби», подорожі. Про кожного учня Таміла Гаврилівна промовляє лише добрі слова, а за кожним із них стоїть людська доля.

Як вчитель математики вона підготувала багато команд, які гідно виступали на олімпіадах, виборюючи призові місця.

Тому Тамілі Гаврилівні Нестеренко присвоєно вищу кваліфікаційну категорію та звання вчителя-методиста. Вона має багато подяк міського, обласного та державного рівня. Її праця за радянських часів була відзначена медаллю «За трудову доблесть», нагрудним знаком «Відмінник освіти України», медаллю «До 100-річчя від дня народження В. І. Леніна».

Але найбільша подяка їй від нас – її колег-вчителів, яким вона завжди допоможе порадою, добрим словом та власним прикладом.

Партала Людмила Петрівна,
вчитель світової літератури комунального закладу
освіти навчально-виховного комплексу «Дивосвіт»

Людина - епоха

*Робота – найкращий спосіб
насолоджуватися життям.
Іммануїл Кант*

Якщо людина залишає по собі яскравий слід у житті, то її по праву можна назвати «людина-епоха». Саме такою є Людмила Петрівна Партала. Свою пошану цій яскравій особистості складно передати словами, тому що все її життя позначене небуденністю, великим натхненням і оптимізмом.

П'ятдесят років свого життя віддала ця непересічна жінка педагогічній діяльності. Її філософія праці як джерела насолоди стала частинкою і нашого шкільного буття. Адже тільки така праця переростає у талант, у творчість, дає можливість постійно перебувати у пошуку, бути прикладом і для своїх учнів, і для своїх колег.

Народилася Людмила Петрівна в сім'ї селян напередодні Великої Вітчизняної війни на хуторі Петровському Кіровоградської області. Закінчила середню школу № 1 в 1957 році, згодом – Дніпропетровський державний університет. З 1959 року життя Людмили Петрівни пов'язане з освітою. У 1966 році приїхала в Жовті Води і працювала вчителем російської мови та літератури в середній школі № 9, виконувала обов'язки заступника директора з навчальної роботи. З 1979 по 1993-й вона – інспектор міського відділу освіти.

Це були надзвичайні роки, період несамовитої праці, творчої наснаги, неймовірного пошуку цікавих ідей, які втілювалися у життя педагогічними колективами шкільного міста під її керівництвом. Потім Л. П. Партала працювала заступником директора з навчально-виховної роботи у середній школі № 6, і саме там розквітнув її педагогічний дар. Людмила Петрівна – прекрасний педагог, завжди навчала учнів любові до слова, грамотності. Передавала їм глибоку мудрість народу через вивчення світової літератури та російської мови. Саме в цьому навчальному закладі у 1995 році їй було присвоєно кваліфікаційну категорію «Спеціаліст вищої категорії» і звання «Вчитель-методист».

З 1997 року життя Людмили Петрівни тісно пов'язане з навчально-виховним комплексом «Дивосвіт». Спокійна, врівноважена, завжди впевнена в собі, вона несла дітям красу рідного слова. На неї і сьогодні рівняються, з нею радяться, з нею хочеться поговорити і про земне, і про вічне... В неї чиста, світла душа, закохана в поезію, музику і прекрасне. В чому секрет її успіху? Насамперед, у характері, у наполегливості, у вмінні любити, шанувати, терпіти. Вона завжди в творчому пошуку! Завжди попереду! Завжди є прикладом для своїх молодих колег! Людмила Петрівна особливо любила працювати з творчо обдарованими дітьми, які були активними членами шкільного наукового товариства, переможцями міського конкурсу «Золоте перо», обласного мистецького віче «Собори наших душ», її учні є неодноразовими переможцями та призерами міської олімпіади зі світової літератури.

І що б не траплялося у житті Людмили Петрівни – радість і горе, щастя і смуток, – вона впевнено йде своєю життєвою стежиною, йде поруч із своїми доньками – Іриною та Оленою, любить і пишається своїм онуком Марком, який є випускником НВК «Дивосвіт» 2009 року і студентом Харківської юридичної академії; вона виховує своїх учнів, дарує тепло серця всім, хто живе і працює поруч із нею. І все життя невпинно пізнає і радіє смаку справжнього учительського щастя.

Міська громада та держава високо оцінили педагогічну діяльність вчителя. Людмилу Петрівну Парталу неодноразово нагороджено Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України, Почесною грамотою Верховної Ради України. Вона є лауреатом міської педагогічної премії імені М. О. Рябікіної, нагороджена нагрудними знаками «Відмінник освіти України», «Василь Сухомлинський» та медаллю «За трудову доблесть».

Письменна Валентина Панасівна,
директор Будинку піонерів упродовж 37 років,
голова ветеранської організації працівників освіти міста

Щедрість душі

*Діти повинні жити у світі краси, казки,
музики, малюнка, фантазії, творчості.
Василь Сухомлинський*

Валентину Панасівну Письменну багато жовтоводців знають як незмінного директора Будинку піонерів. Упродовж 37 років вона керувала центром дитячого дозвілля в місті.

З чого починала? З освіти. Закінчила середню школу № 1 ім. О. С. Пушкіна, після навчалася у Дніпропетровському культосвітньому технікумі, Криворізькому педагогічному інституті.

До душі припала позаурочна робота з дітьми. Піонервожата в школі, в таборі ім. О. Матросова... У 1960 році отримала посаду директора в міському Будинку піонерів. Скільки цікавого, незабутнього було зроблено для дітей: піонерські зльоти, тематичні вечори, спортивні змагання, конкурси художньої самодіяльності, КВК, туристичні походи, походи місцями трудової та бойової слави, пошукова робота юних краєзнавців, щорічні традиційні урочистості!.. Крім цього – робота гуртків, клубів, секцій за інтересами. Зроблено надзвичайно багато. Дитячі долі в майбутньому пов'язувалися з набутими знаннями. А які цікаві люди працювали поруч: Яків Степанян, Валентина Скуратович, Валентина Нестеренко, Євгенія Бабенко, Надія Воронченко, Зоя Ліхитінова, Валентина Комарова.

Вихованці Будинку піонерів стали гідними людьми, які працювали або працюють у найрізноманітніших сферах: в медицині – Ольга Івус, Вікторія Курманова, Світлана Марухненко, Павло Гусак; у педагогіці – Олена Журило, Тетяна Сайко, Катерина Петренко, Алла Євтушенко, Валентина Власюк; у культурі – Галина Красовська, Володимир Бірюков, Микола Флейтух, Михайло Степанян, Раїса Карпенко. Та хіба можна всіх перелічити! Завдяки завзятості, душевній щедрості Валентини Панасівни та її педагогів діти міста в позаурочний час жили цікавим, яскравим, наповненим щастям життям. І як результат цієї роботи – упродовж багатьох років вихованці Будинку піонерів були переможцями Всеукраїнських, обласних змагань, конкурсів, фестивалів. За 50 років педагогічної праці Валентина Панасівна нагороджена численними відзнаками: грамотами виконкому Жовтоводської міської ради, Почесними грамотами головного управління освіти і науки Дніпропетровської обласної державної адміністрації, Почесними грамотами Міністерства освіти і науки України, нагрудним знаком «Відмінник освіти».

Нині Валентина Панасівна опікується ветеранами педагогічної праці, очолюючи міську ветеранську організацію працівників освіти, яка з року в рік посідає призові місця серед 26 ветеранських організацій міста. Вона зі своїм активом займається проблемами одиноких педагогів похилого віку. Проводить зустрічі, вечори для пенсіонерів, бере участь у вокальному ансамблі, який часто виступає на міських урочистостях.

Неспокій душі, щирість, відкритість, доброта притаманні Валентині Панасівні Письменній і сьогодні.

Поліщук Ольга Олександрівна,
вчитель української мови та літератури
комунального закладу освіти
гуманітарної гімназії імені Лесі Українки

Бачити в дитині Людину, допомогти їй віднайти в собі зірку творчості

*Люблю дітей, своїх і гімназійних,
Люблю колег, надійних друзів вірних.
Я також зошити люблю перевіряти*

*І плани до уроків написати.
Та більш за все у нелегкій цій праці,
Яку я «сродною» своєю називаю,
Таланту очі розкривають люблю дитячі,
І успіхи їх серце звеселяють.*

55 років для міста... Це багато чи мало? Початок життя. 55 років для людини – це, зазвичай, більше половини життя. А якщо вони збігаються? Тоді людина, яка є знаковою для міста, яка вкладає в його розвиток частку своєї душі, залишається завжди молодою. Тим паче що працює вона в школі, яка є не просто установою, що виконує державну програму та забезпечує державний стандарт, а місцем, де формується Людина, де розвивається її душа. Ольга Олександрівна Поліщук працює саме в такому закладі. Спочатку – у середній школі № 10, а коли в 1993 році відкрилася гуманітарна гімназія, прийняла пропозицію стати в ній вчителем української мови та літератури й очолити міське методичне об'єднання вчителів української мови та літератури. Багато подій відбулося за цей час і в місті, і в гімназії, і в житті Ольги Олександрівни. Виросли діти. І свої, і гімназійні. Ольга Олександрівна допомагала їм знайти шлях у дорослому житті. Підказувала, легенько підитовхувала, спрямовувала у потрібному напрямку. З її легкої руки та важкої праці багато учнів пишуть вірші, є переможцями різних конкурсів, авторами збірок: наприклад, Ганна Фоменко, Оксана Узлова, Ганна Бондаренко. Її вихованці, наслідуючи свого наставника, обирають професію педагога, працюють у школі, у ВНЗ: Лариса Скаченко, Світлана Канівець, Ганна Фоменко, Ганна Онанченко. Обрали фах журналіста Ткаченко Віра, Руденко Юліана, Капустинська Ксенія, Кириченко Дарина, Подгорний Володимир, Тюменцева Анастасія та багато інших. Тому не дивно, що темою своєї самоосвіти Ольга Поліщук обрала «Розвиток творчих здібностей учнів на уроках української мови та літератури та в позаурочний час». Більше 10 років вона керує літературним гуртком «Червона калина», творчі здобутки якого зібрані в 11 випусках збірки «Краса квітневої роси». Значним результатом роботи з обдарованими дітьми є редагування обласної збірки кращих зразків учнівської творчості гімназистів «На крилах». Кожного року серед її учнів є переможці міських та обласних предметних олімпіад, творчих конкурсів, заходів Малої академії наук. Досягнення у роботі відзначалися нагородами, що їх отримувала Ольга Олександрівна. Серед них найбільш вагомою є Почесна грамота Верховної Ради України «За особливі заслуги перед українським народом».

*...Діти виросли. Свої і гімназійні. Треба прокладати стежку в майбуття онукам.
Своїм і гімназійним... Допомогти їм віднайти в собі зірку творчості.*

Ревенко Лариса Олександрівна,
заступник директора з виховної роботи
комунального закладу освіти середньої
загальноосвітньої школи № 10
з профільними класами

Нехай натхнення окриляє

*Навряд чи є вища з насолод,
ніж насолода творити.
Микола Гоголь*

Спитайте у себе: які роки вашого життя запам'яталися найбільше, залишили в серці приємний спомин, викликають повсякчас ностальгію по втраченому назавжди? Без сумніву, для більшості з нас це шкільні роки. Чарівний світ гомінкого дитинства, сповнений срібноголовою піснею шкільного дзвінка, мандрівками в світ таємничого, непізаного, першим коханням і вірною дружбою, мудрими порадами улюблених педагогів, хвилюванням тата й мами, шумними перервами і цікавими уроками... І ще отим неповторним духом безтурботного, безжурного дитячого щастя, яке чомусь (для деяких романтиків) пахне вересневими айстрами...

Жодна з професій не зрівняється з нею. Подумайте самі: хто, як не вчитель, ніколи не прощається з дитинством? Хто, як не вчитель, щодня, щохвилини причетний до найбільшого дива – виховання людини? Хто, як не вчитель, ніби квіти, вирощує і плекає таланти і здібності дітей, надихає на гідні вчинки, веде в прекрасну країну знань і мрій, готує дітей до самотійного життя?..

У СШ № 10 ось уже більше 20 років працює саме такий вчитель – Лариса Олександрівна Ревенко. Творча особистість, яка не лише наділена поетичним талантом, не лише зачаровує своїм співом і грою на гітарі. Це вчитель, яка своїм творчим горінням запалює навколо себе і дітей, і батьків, і колеги, і мешканців міста, спонукає до нових творчих злетів, дарує всім навколо сонячний настрій і радість життя. Лариса Олександрівна добре відома жовтоводській громаді. Адже під її творчим керівництвом у міському історичному музеї вже багато років колектив школи збирає на душевні, сердечні вечори ветеранів Великої Вітчизняної війни, праці, воїнів-інтернаціоналістів, ліквідаторів наслідків аварії на ЧАЕС, громадян міста, проводить міські мітинги щодо відзначення пам'ятних дат.

Лариса Олександрівна активно співпрацює з громадськими організаціями міста у справі виховання підростаючого покоління. Л. О. Ревенко нагороджена міською педагогічною премією імені М. О. Рябікиної, Грамотою обласної державної адміністрації «За вагомий внесок у розбудову Дніпропетровщини», медаллю «За мужність і честь» за високий професіоналізм та активну громадянську позицію, гуманність, мужність, честь, сердечне відношення до людей, що постраждали від наслідків аварії на ЧАЕС, Подяками голови Всеукраїнської асоціації «Афганці Чорнобиля».

Розробила та втілює у життя творчий проект «Відкриття», в рамках якого створила в школі літературну студію «Первоцвіт». З 2005 року вихованці студії під творчим керівництвом Лариси Олександрівни випустили та презентували громаді міста чотири літературні збірки «Первоцвіт», «На крилах мрій», «Перлинка», «Веселка». Діти стали учасниками, призерами, дипломантами багатьох творчих конкурсів міського, обласного, всеукраїнського, міжнародного рівнів.

Реалізуючи проект «Без минулого немає майбутнього» (спільно з міським історичним музеєм імені Ю. Пригожина), Лариса Олександрівна прищеплює учням почуття любові до рідної землі, патріотизм. Створила історичний клуб «Пам'ять», члени якого досліджують сторінки героїчної історії народу та презентують свої дослідження громаді міста.

Л. О. Ревенко створила вчительський ансамбль «Водограй», який з 2010 року є щорічним дипломантом міського фестивалю хорових колективів «Піснею повниться душа», а також дуєт «Мальви», що відразу полюбився жовтоводській публіці.

Всім дружним колективом СШ № 10 щиро бажаємо Ларисі Олександрівні досягати в подальшій діяльності лише злетів і перемог. Нехай натхнення ніколи не покидає, а окриляє її талант та надихає на нові творчі справи. Адже кредо її життя – дарувати радість людям. І для неї девізом стали слова видатного письменника М. Гоголя: «Навряд чи є вища з насолод, ніж насолода творити».

Сава Любов Григорівна, вчитель французької мови
комунального закладу освіти
гуманітарної гімназії імені Лесі Українки

Слово про вчителя-майстра

На уроках не тільки вивчають французьку мову, а й вчаться бути людьми.

Народилася Любов Григорівна Сава на Кіровоградщині у невеликому селищі Попельнасте 31 березня 1957 року. Середню освіту здобула в школі с. Попельнасте, де вперше почула французьку мову – і більше ніколи не розлучалася з нею. Після закінчення Дніпропетровського державного університету в 1980 році як молодий спеціаліст приїхала до м. Жовтих Вод і з того часу вже понад 30 років плідно працює на освітянській ниві.

Французька мова – важлива сторінка життя Любові Григорівни, адже вона – професіонал своєї справи, акумулятор ідей, пов'язаних із популяризацією французької мови не тільки в м. Жовтих Водах, а й в Україні. З 2005 року, одержавши перемогу у Всеукраїнському конкурсі проектів «Primevère-2005», оголошеному посольством Франції в Україні, активно та плідно працює у справі налагодження співпраці жовтоводської гуманітарної гімназії ім. Лесі Українки з навчальними закладами Франції щодо реалізації Програми освітніх обмінів учнями і вчителями «Франція-Україна». Вона є співавтором довгострокової угоди про співпрацю в галузі освітніх обмінів між гуманітарною гімназією та лицеем Еркман-Шатріан (м. Фальсбург, Франція). Л. Г. Сава є активним учасником міських та обласних науково-методичних семінарів Культурного центру посольства Франції в Україні, а її вихованці – щорічних фестивалів «Французька весна в Україні». Її учні стають дипломантами Міжнародного конкурсу DELF на знання французької мови.

За сумлінну творчу працю, за високі результати у навчально-виховному процесі, за високий особистий внесок у розвиток освітньої галузі Дніпропетровщини Любов Петрівна нагороджувалася Почесною грамотою МОНМС України, грамотою ГУОН за перемогу в IV обласному педагогічному ярмарку в номінації «Кращі напрацювання з предметів гуманітарного циклу», Почесною грамотою обласної ради, грамотами міського відділу освіти. Любов Григорівна Сава – вчитель вищої категорії, вчитель-методист, Відмінник освіти України. За роки педагогічної діяльності стала відомим провідним спеціалістом із французької мови у регіоні.

Любов Григорівна вміє відчувати найпотаємніші думки учня, зрозуміти його, допомогти повірити в себе, у тих, хто поряд, бо ж віра, як місточок, веде гімназиста в майбутнє. Життя Любові Григорівни – це наполеглива праця, сотні вдячних очей вихованців, які на уроках учителя-майстра не тільки вивчають французьку мову, а й вчаться бути людьми.

Симоненко Любов Василівна, вчитель початкових класів, заступник директора з навчально-виховної роботи комунального закладу освіти загальноосвітньої середньої школи № 8 з профільними класами

Радість життя

*Летять роки, а серце не старіє
Й душа її така ще молода.*

Так про цю жінку скажуть усі, хто знайомий із нею. А знає її багато людей: наймолодші мешканці школи, яким свої теплі обійми розкрила вона цього року, старші школярі, їхні батьки, випускники школи (скільки вилетіло їх із затишного шкільного гнізда), колеги, друзі, рідні, просто знайомі. Тому що Любов Василівна Симоненко працює в школі № 8 із дня її заснування.

Майже 40 років дарує Любов Василівна свої знання, любов і душу дітям, і сама так говорить про свою працю: «Учитель – це не тільки Божий дар, а й дуже відповідальна та наполеглива праця і серце, віддане дітям. Знаю це напевно, бо виросла в сім'ї, де мама все життя працювала вчителем. Я не просто продовжила сімейну традицію, а серцем відчула, що моє покликання – учити дітей. Та знаю: щоб мати право вчити інших (хай навіть найменших), потрібно постійно вчитися самій, не зупинятися на досягнутому. Це кредо мого життя. Де беру сили й натхнення, гарний настрій і віру в завтрашній щасливий день? Тільки спілкування з дітьми дарує мені радість життя, надихає творити і працювати. Адже скільки питань бачу в цікавих дитячих очах, скільки віри... А значить, я не можу, не маю права не виправдати їхні надії, надії їхніх батьків».

І дійсно, усі дитячі й батьківські сподівання втілює вчитель у життя: уроки її цікаві, живі, учні отримують ґрунтовні знання, гідно продовжують навчання у середній і старшій школах, беруть участь у різноманітних конкурсах і перемагають у них.

Любов Василівна любить життя, цінує кожну його мить, тому, мабуть, будь-яка справа в її руках стає творчістю. Вона вчитель-методист. Досвід роботи «Розвиток пізнавальних здібностей учнів на основі особистісно орієнтованого підходу до навчання» занесено до каталогу «Освітня спадщина Придніпров'я», окремі розділи надруковано у журналі «Нива знань».

Методичні напрацювання Л. В. Симоненко були представлені на Міжнародних виставках у Києві «Сучасна освіта в Україні-2008» та «Сучасний навчальний заклад-2011». Нею розроблений «Збірник задач з математики для самостійної роботи учнів 3-х класів». Любов Василівна – учасник I етапу Всеукраїнського огляду-конкурсу «Панорама творчих уроків», за що нагороджена Дипломом. За плідну працю, творчий внесок у розвиток освіти м. Жовті Води нагороджена грамотами відділу освіти виконкому Жовтоводської міської ради, виконавчого комітету Жовтоводської міської ради, Головного управління освіти і науки Дніпропетровської облдержадміністрації, Міністерства освіти і науки України, Подяками міського голови міста Жовті Води та нагрудним знаком «Відмінник освіти України».

Вдячні Любові Василівні батьки, бо бачать результат її праці. Поважають і цінують колеги, бо йдуть до неї за професійною порадою. Скільком молодим учителям допомогла Любов Василівна в професійному становленні! Звертаються до неї й просто як до людини чесною, щирою, доброю. Вислухає, порадить, допоможе. Вона справжня жінка – любляча ніжна дружина, турботлива дбайлива мати, вдячна донька. Разом із чоловіком виховала трьох дітей. Тепер уже має й онуків. І сьогодні Любов Василівна – у вирі шкільного життя, небайдужа, справедлива, творча людина.

Сімагіна Лариса Іванівна,
директор комунального закладу освіти
НВК № 6 «Перспектива» з 1981 по 2011 рік

Мрія дитинства

*Вчиться радіти життю!
Поспішайте робити добро!*

З самого дитинства вона мріяла стати вчителем, носієм знань та духовних цінностей, найшановнішою людиною, причетною до всіх справ. Саме такими були батьки-педагоги, які запалили в душі доньки любов до школи, до дітей, до вчительської праці.

З 1973 року, отримавши диплом Миколаївського педагогічного інституту, Лариса Іванівна Сімагіна працює вчителем української мови та літератури в СШ № 7. Завирувало, закрутилося шкільне життя. За день відбувалося стільки подій, стільки справ: нові учні, новий клас, класне керівництво. А з 1978 року з'явилися нові обов'язки: Лариса Іванівна – заступник директора з навчально-виховної роботи в СШ № 4. Молодий завуч – творча, енергійна, принципова та ініціативна людина.

У 1981 р. Ларису Іванівну призначено директором в СШ № 6. За час роботи на посаді директора школи ця тендітна зеленоока жінка зробила дуже багато для школи, виявила себе здібним організатором учнівського та учительського колективів. Саме з її ініціативи було розроблено й успішно запроваджено модель функціонування навчально-виховного комплексу, в структурі якого працює загальноосвітня середня школа з профільними класами та Центр позакласної роботи. Завдяки Ларисі Іванівні педагогічний колектив протягом п'яти років працював в режимі наукового експерименту «Становлення та розвиток соціально адаптованої особистості в умовах навчально-виховного комплексу». За результатами експериментальної роботи Лариса Іванівна провела в закладі ряд методичних семінарів, конференцій для педагогів міста та області. Випущено методичні посібники та рекомендації, досвід роботи закладу висвітлено в науково-методичному альманасі «Нива знань», неодноразово представлено на Всеукраїнських виставках.

Лариса Іванівна завжди була творчим натхненником педагогічного колективу. Серед вчителів НВК № 6 є переможці міських та обласних конкурсів «Вчитель року», «Класний керівник року», «Керівник гуртка року», «Заступник директора з виховної роботи». Творчі доробки педагогів друкуються у фахових газетах і журналах, на освітянському сайті «Острів знань».

Лариса Іванівна проявила себе як талановитий педагог і наставник, тому що вміня передати свій досвід молоді, тим, хто входить у самостійне життя, – це, безперечно, талант.

Л. І. Сімагіна активна і в громадській роботі. З 1994 р. по 2006 р. обиралася депутатом міської ради, очолювала комісію з питань освіти. За високі показники в роботі неодноразово нагороджувалася грамотами Міністерства освіти і науки України, обласної державної адміністрації. Нагороджена нагрудним знаком «Відмінник освіти України», міською педагогічною премією імені Мотрі Остапівни Рябикіної.

Лариса Іванівна Сімагіна – чуйна, добра, щира, чесна людина, яка завжди вислухає, допоможе, порадить. До того ж вона турботлива матуся та любляча бабуся. І сьогодні Лариса Іванівна не байдужа до школи, радіє життю та поспішає робити добро!

Ткаченко Віктор Олександрович,
директор гуманітарної гімназії
ім. Лесі Українки

Хвилини натхнення

Діти – серце України. Опікуватися ними – значить дбати про фізичне та духовне здоров'я України, плекати її майбутнє.

Віктор Олександрович Ткаченко – досвідчений, талановитий педагог-професіонал, який працює на педагогічній ниві з 1973 року. Це свідомий громадянин з активною життєвою позицією: член виконавчого комітету міськради, співголова Жовтоводської координаційної ради міських осередків політичних партій та громадських організацій. Це людина, яка втілила в собі «вишуканість француза, яскраву неординарність південноафриканця і дотепність українця» – таким бачить його випускниця гімназії Ольга Звягінцева.

В. О. Ткаченко закінчив фізико-математичний факультет Криворізького державного педагогічного інституту, у 1988 році – курси іноземних мов ЮНЕСКО при Московському державному педагогічному університеті. Як випускник кафедри ЮНЕСКО Московського університету та випускник міжнародних освітніх програм державного департаменту США, є вчителем міжнародної категорії.

Трудову діяльність почав викладачем фізики у жовтоводському педагогічному училищі. З 1988-го по 1990-й рік працював у Народній Республіці Конго викладачем фізики в ліцеї. Повернувшись до України, очолив середню школу № 10 м. Жовті Води, а в 1993 році на базі жовтоводської середньої школи № 2 організував гуманітарну гімназію з поглибленим вивченням іноземних мов, де й працює директором і вчителем фізики донині. «Я працюю на освітянській ниві майже 40 років. Якби не знайшов у цій роботі щастя відчувати власну значимість у житті, не переживав хвилин натхнення, то навряд чи залишився б в освіті. Та у мене не виникало бажання змінити професію, я щасливий саме на цій ниві. Адже опікуватися дітьми – це дбати про фізичне та духовне здоров'я України, плекати її майбутнє, бо діти – серце України», – сказав в одному з інтерв'ю Віктор Олександрович. В. О. Ткаченкові притаманні риси педагога, керівника сучасного типу, який чітко бачить пріоритетні і перспективні напрямки розвитку шкільної освіти. Він реалізує інноваційний проект створення розвиваючого інформаційного середовища в гімназії через широке використання ІКТ, забезпечення особистісного підходу до процесу навчання і розвитку учнів; активно розвиває міжнародні зв'язки гімназії через участь учителів і учнів у Проєктах США - IREX, FLEX та Франції - DELF. У 2001 році пройшов стажування в університеті штату Флорида (США). Віктор Олександрович є співавтором довгострокової угоди про співпрацю в галузі освітніх обмінів між ліцеєм Еркман-Шатріан (Франція) і гуманітарною гімназією. Згуртував навколо себе колектив професіоналів, який забезпечує високу результативність роботи. Як наслідок – у 2011 році заклад атестовано з відзнакою, нагороджено дипломом Міністерства освіти, науки, молоді і спорту України «За активне впровадження у навчальний процес освітніх інновацій».

За особисті творчі досягнення в роботі В. О. Ткаченко неодноразово нагороджувався Почесними грамотами міськвиконкому, міського відділу освіти, обласного управління освіти, нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, має почесне звання «Заслужений вчитель України», нагороджений нагрудним знаком «Василь Сухомлинський», медаллю «За вагомий внесок у розвиток Дніпропетровської області».

Висока оцінка діяльності педагога і очолюваного ним колективу – це імпульс до підкорення нових вершин, до втілення нових ідей.

Віддана своїй справі

Жодного дня без творчої діяльності.

Багато сил, знань та натхненної праці вклала в розвиток дошкілля міста Жовті Води Раїса Олексіївна Хіманич. На перший погляд життєвий шлях Раїси Олексіївни може здатися широким прямим проспектом, на якому самі перемоги та досягнення. А насправді шлях, який пройшла ця красива і тендітна жінка, – мужнє невтомне подолання багатьох життєвих висот.

Народилася Раїса Олексіївна 12 вересня 1927 року в звичайній сільській сім'ї в станиці Прохладная Краснодарського краю. У 1933 році важкі голодні часи змусили сім'ю переїхати в місто Самарканд. Ще в юному віці Раїса Олексіївна, виявляючи стійкість характеру та неймовірну силу волі, додавши собі один рік, у 15 років влаштувалася працювати на консервний завод «Серп і молот», допомагаючи сім'ї в тяжкий воєнний період. У 1945 році її старання були відмічені нагородою – медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні 1941—1945 рр.»

Мрія, яка супроводжувала її весь час, здійснилася лише у повоєнні роки після закінчення Самаркандського педагогічного училища (1952 р.) та Ульяновського педагогічного інституту (1961 р.).

Свій педагогічний шлях вона розпочала вихователем в ДНЗ № 1 у 1955 році, переїхавши з чоловіком до міста Жовті Води. У 1957 році керівництво Східного ГЗК, відмітивши відношення Р. О. Хіманич до своєї справи, а саме відповідальність, наполегливість, творчість у роботі, призначили її завідуючою ДНЗ № 7. За час керівництва Раїса Олексіївна виявила неабиякі організаційні здібності, ініціативність, за що їй запропонували посаду заступника начальника дошкільного відділу СхідГЗК. Компетентно й сумлінно, із знанням справи виконувала вона свої обов'язки. Але душа її прагнула працювати за покликанням, тому з 1966 по 1977 рік вона очолювала ДНЗ № 25 «Росинка». За роки свого керівництва Раїса Олексіївна Хіманич зуміла вирішити ряд освітніх та господарчо-побутових питань, які дали змогу вивести дошкільні заклади на сучасний рівень функціонування в місті. За вміння критично мислити, бути ініціатором впровадження всього передового, прагнення до самореалізації, вміння генерувати ідеї, приймати нестандартні рішення і нести за них відповідальність адміністрація заводу «Електрон» доручила їй відкрити перший комбінат нового типу ДНЗ № 33 «Перлинка». Унікальність цього закладу полягає у наявності стаціонарних спальних кімнат, просторої музичної зали, басейну. За роки свого керівництва (1981-1991 рр.) Раїса Олексіївна зуміла створити один монолітний колектив, який працював у творчому пошуковому режимі на основі діалогу, взаємоповаги, довіри, атмосфери спільної радості та успіху. Завдяки високому професіоналізму та наполегливості під її супроводом виростає плеяда талановитих фахівців дошкільної справи: О. В. Лесницька, Л. В. Безверха, О. А. Біла. Життєлюбність та незгасима енергія спонукала Р. О. Хіманич не тільки займатися адміністративною діяльністю, але й брати участь разом з молоддю в спортивних змаганнях, художній самодіяльності, колективній праці, спрямованій на вдосконалення ландшафту території закладу та міста.

За багаторічну працю Раїсу Олексіївну було нагороджено Почесними грамотами дирекції Східного ГЗК та заводу «Електрон», Грамотою Міністерства освіти Української РСР та Українського республіканського комітету профспілки. У 1969 році держава нагородила її нагрудним знаком «Відмінник народної освіти». І зараз, незважаючи на свій вік, Раїса Олексіївна Хіманич випромінює стільки енергії та доброти, що здається, наче перед нами та сама учорашня випускниця, якій конче потрібно зробити найбільше, найшвидше, найкраще.

Майстер обраної професії

*Діяльність – єдиний шлях до знання.
Джордж Бернард Шоу*

Народилася Олена Іванівна Шандибіна в мальовничому місті Богуслав на Київщині, яке розмістилося на десятках великих і малих пагорбів, у гранітному побережжі дивовижно красивої річки Рось. З самого дитинства мріяла працювати в дитячому закладі – виховувати малят.

В «Калинку» прийшла ще тоді, коли стіни помешкань пахли свіжою фарбою та блискували новенькі меблі – це був 1990 рік.

Головне життєве кредо Олени Іванівни – не здаватися, щиро вірити в побудову нової гармонійної моделі творчої взаємодії, де малюку буде комфортно, затишно і цікаво, де створюються оптимальні умови для розвитку кожного дитячого «я».

Багато терплячої мудрості в цій людині. До її групи стікалися всі великі і маленькі струмочки знань дошкільного моря. Тут проводилися найкращі свята, відкриті заняття. В групу завжди можна просто зайти, посидіти і подивитися, як Олена Іванівна Шандибіна «чаклує» біля дітей, а їм настільки цікаво, що вони не хочуть ввечері йти додому. Так і несуть її вихованці по всьому світу миттєвості творчості і гармонії сердець. Олена Іванівна добра, енергійна, справедлива, але намагається здаватися дітям і строгою. Видно, що малюки її люблять. Адже вона прагне створити простір Доброти та Світу. Минають роки, нові потреби виховання рухають її сутність у руслі вимог сьогодення.

Олена Іванівна змінюється, прагне кращого, шукає нове, досконале і красиве. Має великий досвід роботи щодо впровадження елементів розвиваючого навчання дошкільнят грамоти, де головною метою є розвиток дитини, пошук і відкриття азбучних істин.

«Мені випало велике щастя працювати в доброму колективі, який зробив з мене не лише виховательку, а й людину, що з роками не втратила інтересу до всього нового, невідомого», – говорить Олена Іванівна.

За сумлінну творчу працю, високі успіхи у справі навчання і виховання підростаючого покоління, значний внесок у розбудову національної системи освіти в 2000 році О. І. Шандибіну було нагороджено Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України.

У 2009 році вона стала лауреатом міської педагогічної премії ім. Мотрі Остапівни Рябикіної за високий рівень реалізації державної політики в галузі дошкільної освіти, впровадження інноваційних технологій та високу результативність в роботі з дітьми.

Шкаран Ніна Іванівна,
вчитель математики комунального закладу
освіти ліцею науково-природничого навчання

Учительське щастя

Тільки в праці життя і краса.

За вікном люта зима, мете, свище хуртовина, а на підвіконні її кабінету цвітуть квіти. Ніжно посміхається до них Ніна Іванівна Шкаран. Ось залетять до її аудиторії ті бджілки та змусять зиму поступитися. Кажуть, що «людина створена для щастя, як птах для польоту». Але в чому її щастя? І чи зможе її життя дорівнятися пташиному польоту? Мов невідкупні свідки, постали перед її зором минулі роки.

Позаду Шадрівський педагогічний інститут. Вона на порозі СШ № 5. Як же добре бути серед досвідчених колег, закоханих у свою працю! Тоді вона відчула себе щасливою. З нетерпінням чекають на молоду вчительку математики учні в класі, з посмішкою зустрічають досвідчені колеги. Про неї заговорили як про чудового педагога. Наполеглива, життєрадісна, завжди усміхнена, Ніна Іванівна несла радість і віру у майбутнє. Через чотири роки вона – заступник директора з навчально-виховної роботи СШ № 2. Птах щастя в її руках. Знала, що завдяки таким, як вона, успішно впроваджується процес оптимізації в школах міста. Семінари на базі школи, організовані за її участю, викликали подив.

Вересень 1978 року. Н. І. Шкаран – директор СШ № 11, педагог-новатор. Школа стає експериментальною, однією з краєвих у місті.

Та по-справжньому вона відчула себе щасливою у вересні 1993 року. Пам'ятає, як директор ліцею науково-природничого навчання перед колегами цього закладу оголосив характеристику: «Хто її не знає?.. Весела, життєрадісна, наполеглива, надзвичайно вимоглива до себе й до своїх колег, комунікабельна, доброзичлива, особистим прикладом утверджує в колективі принципи загальнолюдської моралі». Хіба ж не щастя, коли про тебе так говорять?

У ліцеї, як і в інших закладах, Ніна Іванівна була зразковим організатором впровадження нових технологій у навчальний процес, наукових експериментів. Досконале володіння ефективними формами і методами викладання математики ґрунтувалися на діагностичному підході до організації навчального процесу.

Виявлення індивідуальних здібностей і нахилів учнів у залученні їх до активної пізнавально-комунікативної діяльності на всіх етапах уроку – основна стратегія вчителя. Активна участь у методичній роботі закладу, міського методичного об'єднання сприяла поширенню передового педагогічного досвіду серед колег ліцею та міста. Її досвід презентувався на обласному семінарі працівників шкіл. Немало дидактичних посібників, розроблених нею, знайшли своє використання як у межах міста, так і в межах області.

Ніна Іванівна Шкаран любить дітей-ліцеїстів і пишається ними, бо вони відрізняються високим рівнем вихованості, навчальних досягнень, беручи участь у олімпіадах і конкурсах, мають стовідсотковий вступ до вузів. Все-таки вона щаслива. Її шанують і поважають. Недарма ж обирали делегатом III Всесоюзного з'їзду вчителів-новаторів, чотири рази обирали депутатом міської ради. Також Н. І. Шкаран нагороджено нагрудними знаками «Відмінник освіти України», «Василь Сухомлинський», Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України, медаллю «За доблесний труд».

Культура

Історія відділу культури уходить корінням в далекі 1960 роки, коли було побудовано клуб «Родина» на Веселій Іванівці. Його директором став випускник Дніпропетровського училища культури М. Я. Решмед, який не лише мав право підписки фінансових документів, а й повинен був звітуватися перед обласним управлінням культури про роботу клубу та бібліотеки.

Завідуючою бібліотеки була його дружина Р. К. Решмед. Обоє – молоді спеціалісти, енергійні, завзяті, тому робота в клубі «кипіла». Кожного вечора звідти лилася музика на всю Веселу Іванівку, і молодь мікрорайону влаштуовувала танці під звуки баяну.

Пізніше позаштатним завідувачем відділу культури став директор дитячої музичної школи О. М. Бельведерський, людина витонченої натури, спеціаліст своєї справи.

У 1978 році у виконкомі було введено штатну одиницю інспектора по культурі. Спочатку на цю посаду було призначено Є. Гальчук, а потім Л. Єпішко.

Наступним відділ культури очолив М. І. Петренко. Під час його роботи значно поліпилася матеріально-технічна база всіх культурних закладів: для дитячої музичної школи було закуплено музичні інструменти, укомплектована новими виданнями бібліотека школи, Дитячий парк отримав атракціони, клуби – нові красиві національні костюми, отримали приміщення нові бібліотеки (філ. № 1, філ. № 3), Централізовану бібліотечну систему було укомплектовано всією необхідною бібліотечною технікою та обладнанням, достатньо коштів виділялося для передплати періодичних видань і комплектування фонду. Вся робота по доставці та монтажу пам'ятника «Героям-визволителям у війні українського народу...» лягла на його плечі. Художня самодіяльність у місті піднялася на найвищий рівень. Кількість народних колективів виросла з трьох до тринадцяти, проводилися цікаві фестивалі, конкурси, огляди. Неодноразово колективи художньої самодіяльності займали призові місця в обласних та всеукраїнських фестивалях. Пройшла централізація державних масових бібліотек, колектив Централізованої бібліотечної системи на протязі багатьох років займав чільне місце в обласних соціалістичних змаганнях.

У 1980-х роках очолив культурне життя міста С. І. Михайленко – фахівець з вищою спеціальною освітою, який приїхав до м. Жовті Води за призначенням після закінчення учбового закладу працювати у в Палаці культури ім. Леніна, де йому в свій час пощастило проходити студентську практику. Він відрізнявся від своїх попередників спокійним характером, артистичною вдачею, великою жагою до зміни життя на краще. У період його керування вдалося втілити в життя експеримент культурно-спортивних комплексів.

Такий комплекс було створено і в нашому місті в 1985 році. Головою було призначено завідувача відділу культури С. І. Михайленка, секретарем – В. Д. Палій, директора ЦБС.

Плинув час, змінювалося життя України, розпочалася перебудова, і КСК розпався сам по собі, проіснувавши трохи більше 5 років.

Протягом більш ніж 15 років очолює культурний напрямок міста Жовті Води віддана своїй справі людина – Микола Володимирович Флейтух. Усе його життя пов'язане з культурою. У роки далекої юності він прийшов на сцену Клубу імені 300-річчя возз'єднання України з Росією та й залишився на культурній ниві по сьогоднішній день. Важкі часи випали на його долю керування. Соціально-економічний стан України та нашого міста був важким, настали такі часи, що до культури не було нікому ніякого діла. Кожен прагнув

вижити сам по собі. Але культурна діяльність у Жовтих Водах все одно розвивалася. З року в рік колективи художньої самодіяльності підтверджували звання «народних». Централізована бібліотечна система стала однією з кращих систем такого типу не лише на Дніпропетровщині, а й по всій країні. Дякуючи владі майже весь час приділялася увага укріпленню матеріально-технічної бази культзакладів, комплектувалися фонди бібліотек; також широко використовували й позабюджетні кошти. Піднялася на високий рівень і дитяча музична школа, учні якої є переможцями обласних і всеукраїнських фестивалів та конкурсів. Інтелігентність, працелюбність, порядність, доброта, чуйність, доброзичливе ставлення до колег – це далеко не повний перелік рис характеру Миколи Володимировича Флейтуха, який завжди мріяв про те, щоб виділялося достатньо коштів на розвиток культурних закладів, щоб було побудовано приміщення для Центральної бібліотеки, щоб всі заклади були оснащені новітньою апаратурою, щоб ЦБС відкрила Інтернет-центр, щоб заклади культури були зручними для їх відвідувачів, щоб Будинки культури мали сучасні костюми, а особливо хотілося йому, щоб діяльність культармійців гідно оцінювалася державою. За свою сумлінну працю Микола Володимирович неодноразово нагороджувався грамотами обласного управління культури.

До складу відділу культури входять: Жовтоводська музична школа, Будинок культури «Родина», КЗК «Міський історичний музей ім. Ю. Пригожина», Дитячий парк, КЗК «Жовтоводська ЦБС», який об'єднує п'ять бібліотек.

Очолює відділ культури Жовтоводської міської ради Олена Анатоліївна Кузьмінська.

Високий професіоналізм і національна самосвідомість, а також моральна відповідальність за зроблене та сказане – це три невід'ємні складові її життя. Багато знань, практичного досвіду, творчого пошуку вкладається О. А. Кузьмінською у розробку Концепції розвитку підпорядкованих їй установ. Олена Анатоліївна наполеглива, творча людина, вмільний організатор, дбайливий керівник. Багато творчих сил та енергії вона вкладає у підготовку й проведення загальноміських заходів. Короткий перелік професійних заслуг не може відтворити образ цієї чарівної жінки у повній мірі; всі, хто знає Олену Анатоліївну, відзначають її доброту, делікатність, людяність.

Діяльність О. А. Кузьмінської заслужено пошанована низкою Почесних грамот.

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД КУЛЬТУРИ «МІСЬКИЙ ІСТОРИЧНИЙ МУЗЕЙ ІМ. Ю. І. ПРИГОЖИНА»

Ідея створення історичного музею в місті Жовті Води виникла ще в 1970-ті роки. Її виношували справжні ентузіасти, патріоти нашого міста. І вже в 1980-ті роки задуми щодо заснування музею почали втілюватися у життя, коли до ентузіастів приєднався ветеран війни і праці Юхим Ілліч Пригожин. Його завжди відрізняла активна життєва позиція, цілеспрямованість і творчий підхід до будь-якої справи. Особливо яскраво всі ці якості проявилися у нього під час створення Міського історичного музею.

Так, у визначні дні святкування 40-річчя Перемоги над фашизмом у Великій Вітчизняній війні в культурному житті міста відбулася визначна подія: 8 травня 1985 року від-

крито Міський історичний музей. На урочистостях були присутні більше 400 мешканців міста.

На сьогодні Міський історичний музей – це двоповерхова будівля, яка вміщує в собі галереї, виставкові зали певної тематичної спрямованості, актову залу. Історичний музей – це культурно-просвітницький центр, вся робота якого направлена на моральне та естетичне виховання, відродження української національної культури, духовних цінностей підрастаючого покоління, збереження історичної пам'яті українського народу. За роки існування музей набув авторитету, популярності та визнання серед мешканців і гостей міста, а також став центром культурного життя жовтоводської громади.

Крім екскурсій залами у музеї проводяться науково-практичні конференції, семінари істориків-краєзнавців, зустрічі з науковими співробітниками Дніпропетровської області, з ветеранами війни і праці.

Музей об'єднав багатьох творчих людей нашого міста. На сьогодні більше 30 художників та майстрів декоративно-прикладного мистецтва, що входять до творчого об'єднання «ХУТІР» («Художники, Умільці, Творчі Інтелектуали Разом») проводять у музеї арт-ярмарки «Вироблялки», вернісажі, персональні виставки.

Всі чисельні експонати – це переважно дарунки музею від жителів міста, підприємств та установ. За 27 років роботи вдалося зібрати більше 9 тисяч експонатів. Адміністрація музею активно сприяє проведенню міських заходів, присвячених пам'ятним і визначним подіям України та міста.

Хранителька історичної спадщини

Без минулого немає майбутнього.

Ельвіра Олексіївна Коренева народилася в Кривому Розі Дніпропетровської області.

Доля звела її зі справжнім чоловіком, військовим офіцером, разом з яким їй довелося побачити не один куточок Радянського Союзу.

У вересні 1975 р. подружжя приїхало на постійне місце проживання до Жовтих Вод, де Ельвіра Олексіївна почала працювати у товаристві «Знання» при міськкомі КПУ. З 1977 по 1986 рік вона займала посаду відповідального секретаря міської організації «Охорона пам'ятників».

Починаючи з 1983 року Е. О. Коренева опікувалася створенням і оформленням Міського історичного музею. Працювала натхненно, щодня і щогодини цікавилась історичним надбанням українського народу. До вранішніх вікон перечитувала гори історичної літератури. Ельвіра Олексіївна, завдяки своєму вмінню налагоджувати та підтримувати

зв'язки, зуміла знайти людей, які стали активістами у справі створення музею. Це яскраві особистості, що створюють і цінують мистецтво.

З 1983 по 1991 р. Ельвіра Олексіївна працювала в музеї на громадських засадах. А з 1991 року, коли музею було присвоєно звання «народний», стала його завідувачкою і пробула на цій посаді до 2008 року.

За плідну діяльність Е. О. Коренева нагороджена Грамотою облдержадміністрації, а також багатьма грамотами і Подяками міської влади. За сумлінну працю нагороджена медаллю «Ветеран праці».

Ельвіра Олексіївна вклала душу і серце в жовтоводський музей. За її сприяння тут проводилися музично-тематичні вечори, зустрічі, презентації, виставки до всіх пам'ятних і знаменних дат міста, області, України. Вона виховувала у підростаючого покоління патріотизм і любов до історії свого міста.

Сьогодні Ельвіра Олексіївна Коренева на заслуженому відпочинку, але відвідувачі постійно відчувають у музеї доброзичливу атмосферу, створену його хранителькою.

Науковець, ентузіаст і патріот

*Будьте реалістами – вимагайте неможливого.
Ернесто Че Гевара*

Юхим Ілліч Пригожин народився 12 листопада 1914 року в місті Орлі у сім'ї ремісника. Працювати почав з 15 років учнем в майстерні точної механіки. Потім перейшов на роботу слюсарем по ремонту станків на завод ім. Медведєва.

У 1933 році закінчив робфак у Сизрані. З 1934 по 1940 р. навчався в Московському гірничому інституті, був комсоргом факультету. Після закінчення інституту став головним інженером на шахті у Воркуті, але працювати довелося недовго: почалася війна.

Через два тижні Юхим Пригожин пішов добровольцем на фронт. Служив командиром взводу, батареї, начальником розвідки полку, в управлінні командуючого артилерією 3-го Українського фронту. Звільняв південну Україну, воював у Румунії, Болгарії, Югославії, Угорщині, Австрії. Службу закінчив підполковником. Нагороджений п'ятьма орденами та багатьма медалями.

Після війни – 30 років відповідальної праці на уранових рудниках, у тому числі (з 1953 року) в нашому місті.

І повністю розкрився його талант вченого та організаторські здібності, коли Юхим Ілліч очолив Центральну науково-дослідну лабораторію автоматики. Лабораторією розроблено та впроваджено у виробництво зразки гірничодобувної техніки, які не мали аналогів у світі. За це його було нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора, орденом Леніна, а в 1959 році в складі групи з п'яти чоловік Ю. І. Пригожин став лауреатом Ленінської премії – за комплексне вирішення проблеми розробки Першотравневого родовища.

У 1976 році, вийшовши на пенсію, Юхим Ілліч дав змогу розквітнути своєму поетичному таланту, і завдяки цьому зробив ще одну значну справу: заснував у місті дитячу поетичну студію «Родзинка», яка функціонувала протягом 10 років.

На початку 1980-х років в місті Жовті Води було вирішено створити історичний музей. Ініціативна група з істориків, партійних працівників, ентузіастів довго збирали документи, матеріали, розробляли плани експозиції. Але намагання не втілювалися у практичні результати, доки не з'явився Юхим Ілліч Пригожин – і справа зрушила з місця. Були задіяні всі підприємства, проведено величезний обсяг кропіткої роботи, і 8 травня 1985 року музей було відкрито. Після смерті Юхима Ілліча музею присвоєне його ім'я, про що свідчить меморіальна дошка біля входу до закладу. А на згадку про цю видатну людину в музеї залишилася колекція годинників, яку все життя збирав Почесний громадянин міста Юхим Ілліч Пригожин. Також для кожного жовтоводця підручником по історії нашого краю стала книга «Жовтим Водам – 100» під редакцією Ю. І. Пригожина.

У 1935 році Жовторічанська селищна рада прийняла рішення про відкриття музичної школи. З точки зору сьогодення це подвиг.

Першими педагогами відкритої музичної школи стали: Бур'ян Л. І. – викладач фортепіано, Летунов Б. Д. – викладач баяна, Андрієнко Г. Ф. – викладач теоретичних дисциплін, а очолив колектив здібний музикант і організатор Б. Я. Шубинський.

Молоді педагоги та перші тридцять п'ять учнів розпочали свої заняття музикою в непристосованому старому приміщенні з пічним опаленням по вул. Будівельників, де їм було виділено 5 навчальних класів.

З 1971 року колектив школи працює в новому триповерховому приміщенні, побудованому за типовим проектом з достатньою кількістю навчальних класів, інструментів і технічних засобів навчання.

Це був прекрасний подарунок усім жовтоводцям від Східного гірничо-збагачуваль-

ного комбінату, його керівництва на чолі з директором О. Т. Козаковим.

У 1986 році до школи було запрошено досвідчених професійних музикантів, а також талановиту молодь.

Тут працював Ю. О. Іванов – військовий диригент, прекрасний музикант і педагог; керівник народного хору «Веселка» при Палаці культури Л. І. Кольчиба створив у школі ансамбль народної пісні «Червона калина», який неодноразово ставав переможцем у регіональних та обласних конкурсах.

Випускники Жовтоводської музичної школи стали професійними музикантами: Ярославцев О. – баян, Мамедкеримова М. – баян, Шашкевич І. – баян, Пронська Е. – фортепіано, Спільник В. – фортепіано, Городнюки Л. та Н. – фортепіано, Руденко Ю. – фортепіано, Волошин М. – труба, Ярина Ю. – труба. Серед них ціла група випускників струно-смичкового відділу: Овчаренко Н., Єсаулова Н., Третяк В., Старинець І., Горлань Г., Карпенко К., Нероба Л., Герке О., Грех К. Більшість з них – випускники талановитого педагога-музиканта А. В. Захватової.

Сьогодні колектив міського комунального закладу культури «Жовтоводська музична школа» очолює випускник музично-педагогічного факультету Кам'янець-Подільського державного педагогічного інституту імені В. П. Затонського Микола Григорович Ярина.

Нескінченна мелодія

Музика – універсальна мова людства.

Генрі Лонгфелло

Алла Валеріївна Захватова, викладач струнного відділу Жовтоводської музичної школи, впродовж майже тридцяти п'яти років приймає активну участь у культурному житті нашого міста та області. Маючи добру методологічну підготовку, великі організаторські здібності та вільно володіючи інструментом – скрипкою, вона завжди мала великий клас учнів, які достойно представляють свого викладача на міжнародних, всеукраїнських, обласних, регіональних оглядах та стали лауреатами конкурсів, за що були відмічені дипломами та призами. Біля 30 років А. В. Захватова працювала завідувачкою відділу струнних інструментів. Дев'ятнадцять учнів – випускників Алли Валеріївни, які закінчили музичні училища та консерваторії в Києві, Дніпропетровську, Дніпродзержинську, Кривому Розі, Миколаєві, Маріуполі, Кіровограді, Брянську, Одесі, стали професійними музикантами та працюють в різних містах нашої країни (Одесі, Тернополі, Києві), а також за кордоном: в Росії, Німеччині, Туреччині, Польщі.

Життєвий шлях Алли Валеріївни Захватової тісно пов'язаний з життям нашого міста. Вона постійно приймає участь у концертах різного рівня міста та області, сольних виступах, а також у складі оркестру викладачів музичної школи та ансамблю скрипалів, керівником якого вона є. Неодноразово отримувала обласні та міські Подяки та грамоти. Чотири випускники-скрипалі працюють поряд зі своїм викладачем у стінах рідної школи. А. В. Захватова безперечно є одним з найяскравіших лідерів у справі розвитку скрипкового виконавства в місті.

Світлана Олександрівна Сахнюк – випускниця Жовтоводської музичної школи 1990 року. Все навчання її супроводжували небайдужі, талановиті педагоги. Закінчивши школу по класу баяна у педагога В. І. Галушко, вона вирішує пов'язати своє життя з музикою і вступає до Дніпродзержинського музичного училища, яке закінчує з відзнакою в 1994 році. Потім почалася трудова діяльність у рідній школі. Але Світлана не зупиняється у своєму бажанні пізнавати нове, поглиблювати знання, і в 1995 році вступає до Криворізького державного університету на заочну форму навчання на музично-педагогічному факультеті. Навчання дається легко: гра на рідному інструменті приносить задоволення, а особливо яскраво відкривається новий талант студентки – сольний спів. Природа наділила талановиту дівчину сильним, дзвінким голосом. Викладачі по класу вокалу в подальшому стали для неї взірцем для наслідування. У 2006 році в Жовтоводській музичній школі відкривається відділ сольного співу. Викладання на відділі народних інструментів Світлана Олександрівна суміщає з викладанням на відділі сольного співу. Поряд з успіхами її вихованців по класу баяна та акордеона почали з'являтися успіхи її учнів-вокалістів. У 2008 році С. О. Сахнюк стає завідуючою відділом. У цьому ж році з'являється вокальний ансамбль «Перлина». Викладач з натхненням починає працювати з колективом, намагаючись до кожної дитини знайти особливий підхід, розкрити її індивідуальність, а колектив в цілому зробити неповторним і яскравим. «Перлина» для кожного учасника стає частиною життя. Починається насичена концертна діяльність, а згодом – участь і перемоги в конкурсах різних рівнів. Однак 2011 рік приніс цілу низку перемог. Це – перше місце в міському конкурсі «Стратегія успіху. Талант без меж» та беззаперечне Гран-прі на Всеукраїнському конкурсі «Сузір'я талантів». 2012 рік для ансамблю «Перлина» почався з яскравого виступу на фестивалі вокально-хорових колективів до Дня соборності України. Поряд зі старшими учасниками колективу підрастає їх не менш талановита зміна – ансамбль «Перлінка», який вже заявив про себе на шкільній та міській сценах. Це значить, що «Перлина» разом зі своїм керівником Світланою Олександрівною Сахнюк буде продовжувати тішити шанувальників та дарувати свій яскравий талант.

Керівник і музикант

*Музика – це розум, втілений у прекрасних звуках.
Іван Тургенєв*

Микола Григорович Ярина приїхав до міста Жовті Води в 1974 році, працювати за призначенням викладачем по класу баяна Жовтоводського педагогічного училища. За досягнення в роботі, активну участь у суспільному житті міста

в листопаді 1984 року його ім'я було занесене на міську Дошку пошани, а в 1985 р. М. Г. Ярину було нагороджено медаллю лауреата Всесоюзного огляду самодіяльної художньої творчості.

У травні 1986 року Миколу Григоровича запросили очолити колектив міської музичної школи. Всі зусилля нового керівника були направлені на підтримку, зміцнення та розвиток тих прекрасних традицій і досягнень, які були закладені попереднім керівництвом та колективом навчального закладу. Школа як за формою, так і за змістом є однією з найкращих в області.

У 2009 році за результатами державної атестації колектив отримав «Свідоцтво з відзнакою». Крім виконання суто адміністративних функцій директор веде викладацьку роботу (один з його випускників Олексій Григоренко після закінчення музичного училища працює концертмейстером народного хору «Веселка» Палацу культури СхідГЗК) та активну діяльність з пропаганди музичного мистецтва.

Довгий час радував слухачів дует баяністів у складі М. Г. Ярина – В. М. Нікітін та інструментальний ансамбль під його керівництвом.

Оркестр народних інструментів учнів музичної школи, яким директор керував понад 16 років, отримав Диплом II ступеня I Всеукраїнського огляду-конкурсу народної творчості. На цьому ж конкурсі оркестр народних інструментів педагогів школи, створений Миколою Григоровичем понад 20 років тому, нагороджений Дипломом I ступеню. Крім того, цей колектив є переможцем Першого обласного конкурсу виконавської майстерності педагогів навчальних закладів культури, оркестр неодноразово захищав звання «народного аматорського колективу». Переважна більшість творів, що складають репертуар оркестру, звучать в інструментальному аранжуванні, перекладеннях та обробках керівника колективу. За роки своєї діяльності оркестр педагогів з успіхом виступав на сценах Дніпродзержинська, Дніпропетровська, неодноразово – в Кривому Розі та в окремих селах: Веселій Іванівці, Петровському, Миролюбівці, на сценах нашого міста та музичної школи. В цьому колективі працює і дружина Миколи Григоровича Тетяна Михайлівна, яка понад 30 років віддала музичному вихованню студентів педагогічного училища, а зараз викладає в музичній школі, і син Юрій Миколайович, який пішов стежками батьків: закінчив музичне училище та університет і працює викладачем духових та ударних інструментів.

Микола Григорович Ярина за період роботи директором музичної школи нагороджений багатьма грамотами та Подяками відділу культури, міського голови, обласного управління культури та відзнакою Дніпропетровської обласної ради.

У мальовничому куточку Жовтих Вод поблизу водоймища знаходиться міський Дитячий парк, що вже майже п'ятдесят років залишається улюбленим місцем відпочинку не лише дітей, а й дорослих. Навесні з початком чергового робочого сезону парк наповнюється сміхом метушливих дітлахів, що приносить радість всім працівникам закладу, а особливо його директору. Тетяна Євгенівна Глебова присвятила Дитячому парку двадцять дев'ять років свого життя, зумівши при цьому зберегти більшу частину атракціонної техніки та заручитися підтримкою небайдужих до долі міста людей. Через

недостатню кількість бюджетних асигнувань не раз підіймалося питання про закриття Дитячого парку, списання та демонтування атракціонів, однак Тетяні Євгенівні вдалося подарувати закладу нове майбутнє. Незважаючи на будь-які труднощі, її кредо знаходить вираження в умінні «бачити зорі навіть у буденних калюжах на життєвих шляхах», тож директор парку з оптимізмом дивиться на подальшу долю закладу та наполегливо об'єднує навколо себе енергійних людей, які з любов'ю ставляться до відвідувачів і прикладають чимало зусиль, щоб підтримувати велику територію в належному вигляді.

У 2001 р., коли Дитячий парк перебував у дуже складному становищі, директор зуміла зацікавити долею закладу надзвичайно щедро й добру людину – Віктора Валентиновича Замулу, який заснував Благодійний фонд «Наше місто», взявши на себе обов'язок сім років нести всі витрати, пов'язані з утриманням закладу. Одними з найкращих спогадів дитинства Віктора Валентиновича стали хвилини, проведені на гойдалках у Дитячому парку. Він нерідко згадував, як разом із друзями замість морозива купляв квитки на атракціони. Ставши дорослою й успішною людиною, Віктор Валентинович не забув своє дитяче захоплення й не пожалів ані часу, ані коштів для того, щоб всі діти нашого міста мали можливість відвідувати парк. Після трагічної загибелі Віктора Валентиновича заснована ним організація була перейменована у Благодійний фонд «Наше місто» ім. Віктора Замули, а його справу продовжили однодумці на чолі з Русланом Миколайовичем Журило. Дружина Віктора Замули Людмила Олексіївна подарувала Дитячому парку батут «Лідер». За сприяння тодішнього міського голови Василя Федоровича Голуба на території парку було встановлено чудовий ігровий майданчик «Казкове королівство».

Окрім атракціонів для розваг та відпочинку дітяхам надається літня естрада, де обдарована молодь може продемонструвати свої таланти. Оскільки Тетяна Євгенівна є режисером за фахом й закінчила Київський інститут культури ім. О. Корнійчука, вона всіляко сприяє проведенню на території парку культурно-масових заходів, зокрема концертів, театралізованих вистав та різноманітних свят. На благодійній основі Дитячий парк мають можливість відвідувати такі категорії дітей, як діти-інваліди, сироти, діти під опікою та з малозабезпечених сімей, в результаті чого кожного року близько трьох з половиною тисяч відвідувачів обслуговуються безкоштовно.

У 1958 році гостинно розчинив свої двері клуб «Родина». Першим директором закладу було призначено Михайла Явтуховича Решмеда. Будівля клубу являла собою одноповерхове приміщення. Для мешканців Веселої Іванівки тут демонструвалися кінофільми. В той час кіномеханіком був Анатолій Григорович Кружко. Одну з кімнат клубу займала бібліотека, якою завідувала

Раїса Кузьмівна Решмед, також при клубі працювали вокальний і драматичний гуртки. За участю самодіяльних артистів на сцені клубу були поставлені вистави: «Фараони» (Коломоєць), «В степах України» (Корнейчук), «Сватання на Гончарівці» (Квітка-Основ'яненко). Згодом стара будівля клубу стала замала для жителів Веселої Іванівки. У 1969-1970 рр. почалося будівництво нової споруди. У 1972 році завклубом став Андрій Андрійович Буренко, який завершував будівництво закладу.

У 1974 році нарешті відкрилося нове приміщення з великим залом і затишним фойє для проведення танцювальних вечорів. А в старій будівлі розпочався капітальний ремонт. Деякий час завклубом була Юлія Степанівна Крутіліна.

У 1977 році директором клубу став Анатолій Іонович Тутберідзе. Під його керівництвом клуб набув статусу Будинку культури.

У березні 1978 р. художнім керівником стає Юрій Іванович Аксьонов. Він взявся за створення циркового колективу, і вже у вересні того ж року на святі мікрорайону діти циркової студії показали свої таланти. Колектив було названо «Веселі хлоп'ята», і за два роки йому вже було надано звання «народного». Вихованці колективу Людмила Ціпура, Людмила Бичкова, Катерина Задорожня стали професійними артистами цирку. Балетмейстером колективу була Валентина Аксьонова. Самодіяльні артисти дарували гарний настрій і свої таланти жителям навколишніх сіл і міст. Також при БК «Родина» довгий час існував вокально-інструментальний ансамбль «Облака», художнім керівником якого був В. Ляхов.

У 1985 році директором БК «Родина» призначено Валентину Олексіївну Аксьонову. До існуючих колективів додається драматичний (керівник Алла Василівна Артимиш).

Першою виставою драматичного колективу була «Кайдашева сім'я» (Нечуй-Левицький), ролі у виставі виконували Апаракіна К. С., Вовк В. І., Шашкіна В. М., Григоренко М. К., Вовк Т. І., Богданович М., Волкова В. Н., Височіна Н. І., Артимиш Я. П. Згодом з'явилося багато інших вистав: «За двома зайцями» (Старицький), «По ревізії» (Кропивницький), «Віддавали батька в прийми» (Канівець), «На перші гулі» (Васильченко), «Кіт у чоботях» (Ш. Перо). При БК «Родина» було організовано дитячий клуб «Сонечко», молодіжний клуб «Ровесник», а також сімейний клуб «Я+Ти», до складу якого входило майже 15 родин, щомісячно проводилися його засідання. Керівником сімейного клубу став Василь Патlachук, його помічником – Варвара Шашкіна.

У період 1982-1984 рр. створювався нині всім відомий ансамбль народної пісні «Журавка». Першими його солістами були Мальцева О. М., Апаракіна К. С. та Лучко С. А.

Зараз колектив БК «Родина» очолює Оксана Володимирівна Кришень, вихованка Валентини та Юрія Аксьонових.

Молодий, енергійний директор впевненим кроком веде свій колектив до нових звершень і досягнень.

При БК «Родина» працює чотири народних колективи: цирковий «Веселі хлоп'ята» (керівник Олег Кришень), ансамбль «Журавка» (Валерій Борисенко), фольклорний колектив «Знахідка» (Валентина Галич), хор «Червона калина» (Леонід Кольчиба). Ще й досі працюють при БК «Родина» клуби за інтересами.

У 1991 році було вирішено назвати заклад таким «сімейним» і милозвучним словом «Родина», маючи на увазі те, що всі відвідувачі Будинку культури почувуються тут як в тісному сімейному колі.

Творчість як сенс життя

Театр – це така кафедра, з якої можна багато доброго сказати світу.
Микола Гоголь

Алла Василівна Артимиш 27 років працює у Будинку культури «Родина» художнім керівником. У 1992 році вона з відзнакою закінчила Дніпропетровське училище культури за спеціальністю «Культурно-освітня робота» та отримала кваліфікацію «керівник самодіяльного театрального колективу». Енергійна, талановита жінка, вона втілила в життя свою дитячу мрію про сцену та вкладає всю душу в те, що робить як сценарист і режисер. На основі глибокого знання народних традицій А. В. Артимиш створює самобутні сучасні сценічні вистави, художні етюди на теми пісень, тематичні концерти, театралізовані свята, обрядові дійства. Вдале поєднання адміністративних якостей, виробнича винахідливість і відчуття акторської природи дозволили поставити в Будинку культури вистави «Кайдашева сім'я», «По ревізії», «Віддавали батька в прийми», «На першій гулі», «Кіт у чоботях». Вершиною акторської майстерності Алли Артимиш стала роль Проні Прокопівни у виставі «За двома зайцями» за п'єсою Михайла Старицького.

Вона долучає людей до висот народної творчості, розвиває акторські здібності, таланти у дітей та молоді. Саме з її легкої руки всі жителі мікрорайону можуть брати участь у народних обрядових дійствах: у Різдвяні свята піти вулицями з Колядою та Меланкою, щоб привітати, як годиться, старого та малого. Вихованець драматичного колективу Роман Федосєєв став професійним актором, працює на Одеській кіностудії, нещодавно знявся у телефільмі «Жизнь и приключения Мишки Япончика».

За плідну багаторічну працю А. В. Артимиш неодноразово нагороджувалася Почесними грамотами, відзнаками та Подяками обласної державної адміністрації, обласного управління культури, міської ради.

Алла Василівна робить усе для того, щоб не забувалася рідна мова – «життя духовного слова», щоб вигравало всіма барвами мистецтво, що створюється під її творчим началом, позначене життєствердженням й оптимізмом.

Пісня, що звучить у серці

*Людині не досить просто жити.
Щоб жити, потрібні Вітчизна,
свобода і пісня.
Павло Загребельний*

Валерій Степанович Борисенко у 1984 році згуртував навколо себе любителів народної пісні. Спів солов'я у залитому місячним сяйвом саду, шум дозрілого колосся на українському лані, тисячолітня туга народу за свободою, красою, справедливістю, грайлива мелодика національних жартівливих пісень... Усі ці образи й відтінки передати в музиці та вокалі може народний ансамбль «Журавка» Будинку культури «Родина», яким керує Валерій Борисенко. І саме цим невідчутним на дотик символам української душі аплодують вдячні глядачі.

Талановитий музикант, який сприймає всією душею українську пісню, займається її аранжуванням, обробкою, вдосконаленням, Валерій Степанович творчістю свого колективу доносить її до слухача.

В. С. Борисенко знаний у Жовтих Водах як людина творчо обдарована, котра багато й успішно працює на благо розвитку національної культури: збирає і вивчає духовну спадщину наших предків, охоче ділиться своїми знаннями та набутками з молодим поколінням.

Понад 150 пісень у репертуарі «Журавки»: українські та російські народні, авторські, обрядові, козацькі пісні. І ця цифра постійно зростає, бо поповнюється і віднайденими записами стародавніх пісень, і новими, створеними сучасниками.

За здобуті успіхи та сотні добрих і помітних справ В. С. Борисенко нагороджений кількома десятками грамот і дипломів. Сьогодні Валерій Степанович продовжує творчу працю в БК «Родина».

Коли отак ніжно і трепетно, аж подих перехоплює, освідчується митець у любові до пісні, то і нам сам Бог велів берегти та плакати джерело нашої духовності, нашої історії.

Отож співай, моя чарівна Україно! І хай ця пісня живе, надихаючи нас на роботу для світлого майбуття!

Збереження та примноження культури

*Усі види мистецтв служать найвеличнішому
з мистецтв – мистецтву жити на землі.
Бертольд Брехт*

Оксана Володимирівна Кришень з 2004 року працює в Будинку культури «Родина» на посаді директора закладу. У 1995 р. з відзнакою закінчила Дніпропетровське училище культури, отримавши спеціальність «режисер театралізованих заходів». З 1988 року працювала на посаді керівника Народного циркового колективу «Веселі хлоп'ята».

У 2009 році О. В. Кришень закінчила Харківську державну академію культури й отримала повну вищу освіту за спеціальністю «Культуролог. Викладач історії та теорії культури» та здобула кваліфікацію «викладач історії та теорії культури».

Завдячуючи її якостям лідера та наполегливій праці збережені та розвиваються фольклорні, народні колективи закладу. Девіз її життя – зберегти надбання минулого, відновити втрачене та передати безцінні здобутки майбутнім поколінням. За підтримки О. В. Кришень в Будинку культури «Родина» організовано дитячий клуб «Сонечко», молодіжний клуб «Ровесник», сімейний клуб «Я+Ти». Оксана Володимирівна працює для задоволення культурних потреб громадян у розвиткові народної традиційної культури, для підтримки художньої та самодіяльної творчої ініціативи, організації дозвілля. Під керівництвом О. В. Кришень колективи художньої самодіяльності Будинку культури постійно проводять культурно-масові заходи до державних, міських свят та знаменних дат.

За плідну працю Оксану Володимирівну Кришень нагороджено Подякою Управління культури та туризму облдержадміністрації (2007 рік), Подякою міського голови (2005, 2006 рр.), Почесними грамотами відділу культури виконкому Жовтоводської міської ради, медаллю «До 25- річчя аварії на ЧАЕС».

КОМУНАЛЬНИЙ ЗАКЛАД КУЛЬТУРИ «ЖОВТОВОДСЬКА ЦЕНТРАЛЬНА БІБЛІОТЕЧНА СИСТЕМА»

Бібліотеки, як і люди, мають свою долю, щасливу чи ні, довгу чи коротку. Їхня історія нерозривно пов'язана з долею тих, хто в них працював і працює.

У 1959 році в маленькій кімнаті клубу «Родина» було відкрито бібліотеку. Три стелажі, 1000 книжок. Першим бібліотекарем стала Раїса Кузьмівна Решмед. У 1974 р. бібліотеку прийняла Таїсія Іванівна Вовк, яка працює там і донині.

Сьогодні ця бібліотека (філія № 2) є однією з найстаріших у нашому місті.

Вона виконує свою основну місію – виховання в читачів потреби в знайомстві зі скарбницями світової літератури, розвинення аналітичного мислення та розширення кругозору. Її фонд складає 20 тис. примірників, універсальний за складом, може задовольнити різноманітні запити читачів. При бібліотеці діє сімейна світлиця «Затишок». Бібліотека, клуб і школа – єдиний живий організм, разом проводять численні масові заходи для мешканців Веселої Іванівки.

У 1966 році в Будинку піонерів, що розташовувався по вул. Б. Хмельницького, 32, було виділено приміщення для дитячої бібліотеки. Спочатку фонд бібліотеки формувався з книг, що дарували мешканці міста. На громадських засадах бібліотекарем був Володимир Олексійович Могила. У вересні того ж року, коли міська дитяча бібліотека набула офіційного статусу, завідувачкою призначається Марія Федорівна Зайва. Влітку 1969 року, після закінчення Харківського державного інституту культури, за призначенням приїхала у місто перший бібліотечний фахівець з вищою освітою – Віра Данилівна Палій, яка і очолила бібліотеку.

Після централізації масових бібліотек у 1978 році В. Д. Палій було призначено директором Центральної бібліотечної системи, а її заступником з обслуговування читачів-дітей стала Наталя Володимирівна Москвітінна. Після її виходу на заслужений відпочинок у 1999 році прийняла естафету заступника директора Інна Борисівна Неделяєва – молода, енергійна, наполеглива в праці, з широкою ерудицією, невтомним творчим пошуком та любов'ю до справи, що сприяло більш ефективному функціонуванню дитячої бібліотеки. З її допомогою робота по обслуговуванню дітей, батьків та організаторів дитячого читання поставлена на належний рівень не лише в місті, а й в області. З метою покращення обслуговування дитячого населення книгою при клубі «Факел» було відкрито бібліотечний пункт із фондом, що складає 3,5 тис. видань. Багато років там обслуговує читачів Т. А. Нестеренко – людина, небайдужа до своєї справи, котра знає кожного читача, його інтереси та запити. 40 років вона прослужила її величності книзі.

У 2002 році міська дитяча бібліотека отримала нове приміщення в Будинку дитячої творчості по вул. Маяковського, 59. Її фонд є універсальним і складає 66 тисяч екземплярів друкованої і недрукованої продукції.

До послуг користувачів у дитячій бібліотеці – довідково-бібліографічний апарат, котрий включає в себе систему каталогів і картотек та довідково-інформаційний фонд.

Щороку дитяча бібліотека обслуговує до 2500 читачів. Користувачі дитячої бібліотеки активно приймають участь у міських, обласних та всеукраїнських конкурсах, неодноразово займали призові місця та були переможцями в різних номінаціях. Все це стало можливим завдячуючи умілому, знаючому свою справу керівникові цієї бібліотеки Інні Борисівні Неделяєвій.

На базі бібліотеки діє народознавчий клуб «Берегиня» (керівник клубу – Т. Л. Капканець)

та клуб сімейного читання «Криничка».

Яскравою, незабутньою сторінкою в історії бібліотечної справи нашого міста стало відкриття в 1970 році міської масової бібліотеки. Своє перше приміщення бібліотека отримала в одній із кімнат колишнього інтернату по вул. Гагаріна. Перша партія книг в кількості 450 примірників надійшла з криворізького бібколектору, а перший запис у «Книзі обліку фонду бібліотеки» був зроблений завідуючою бібліотекою Валентиною Тимофіївною Васильєвою, і першою книгою було видання «Радянський Союз». Фонд бібліотеки поповнювався дуже швидко. Вже до кінця 1970 року він нараховував 7 тис. примірників. У тому ж році проводилося формування фондів. У січні 1971 р. бібліотека отримала нове приміщення. Це була трикімнатна квартира в жилomu будинку по вул. Івана Франка, 36. Обслуговувало читачів вже троє фахівців бібліотечної справи: В. Т. Васильєва, М. А. Сливка, Т. І. Вовк. Продовжував інтенсивно комплектуватися бібліотечний фонд, користувачі отримали велику кількість періодичних видань. До кінця 1972 року книжковий фонд складав 14 тис. примірників, біля 2-х тисяч населення стали читачами цієї бібліотеки.

1976 рік став знаменним для бібліотеки: їй було надане нове приміщення по вул. 50 років Комсомолу, 23. А в 2012 році вчетверте Центральна бібліотека змінює свою адресу: вона переїжджає до реконструйованого приміщення за адресою вул. 50 років Комсомолу, 8.

Досвідчені бібліотекарі завжди надавали кваліфіковані консультації, як вибрати найкоротший шлях до потрібної інформації. Очолює колектив відділу обслуговування читачів Л. Г. Измоденова. Її можна назвати «дитиною бібліотеки». Вона прийшла до закладу зовсім юною 17-річною дівчиною. Без відриву від основної діяльності закінчила бібліотечний технікум, згодом – Харківський державний інститут культури. «Наше сонечко», як ми її називаємо, – бібліотекар за покликанням душі і серця. Сьогодні це – висококваліфікований фахівець, знаючий керівник, її поважають як у відділі, так і в колективі.

Багато років на базі Центральної бібліотеки працює літературно-музичний салон «Натхнення», який об'єднує читачів, різних за віком, професією, але люблячих бібліотеку та книгу. Тут поєднуються особисті та громадські інтереси, розвивається творча активність та ініціатива читачів. На сьогодні бібліотека обслуговує 3400 користувачів, які відвідують бібліотеку 22,7 тис. разів; їм видається близько 72,5 тисяч примірників друкованої та недрукованої продукції на рік.

У 1973 році відкрилася міська бібліотека № 2. Перша завідувачка закладу Діна Григорівна Бормаченко доклала багато зусиль, щоб скомплектувати цю бібліотеку, яка на той час займала 50 м² у приміщенні СШ № 10. Після централізації міських бібліотек у 1978 році міська бібліотека № 2 набула статусу бібліотеки-філії № 1 жовтоводської ЦБС, завідувачкою було призначено Т. П. Цимбал. У 1981 році бібліотека знову переїжджає в нове приміщення площею 300 м² за адресою вул. Ворошилова, 4, корпус 2. У 1986 році бібліотеку-філію № 1 було реорганізовано в бібліотеку по обслуговуванню молоді та юнацтва. У 1987 році очолила бібліотеку Л. В. Радамовська – умілий, талановитий керівник, дуже

творча людина, справжній подвижник бібліотечної справи, людина високої культури, моральності, вмільний організатор, відповідальний, авторитетний і досвідчений наставник. У кожному починанні її підтримували колеги Л. О. Полякова та С. А. Семенченко.

У лютому 2000 року відбулася презентація нового приміщення бібліотеки за адресою вул. Богуна, 2а. Фонд бібліотеки складає 40 тис. примірників. Щорічно обслуговуються 2 250 користувачів, які відвідують бібліотеку 14 350 разів і одержують біля 50 тис. примірників друкованої і недрукованої продукції. При бібліотеці працюють творчі об'єднання: клуб естетичного виховання «Мрія», школа народознавства «Криниченька», молодіжна Академія життя «КЕРМІТ», мета якої – формування у молоді навичок психологічної адаптації у соціальному середовищі.

Восени 1978 року відкривається нова сторінка в історії бібліотечної справи міста. З метою поліпшення обслуговування читачів різних категорій, координації інформаційно-бібліографічного обслуговування, комплектування бібліотечних фондів в місті Жовті Води було створено Централізовану бібліотечну систему державних масових бібліотек з єдиними штатами, спільним кошторисом (рішення Жовтоводського виконкому № 478 від 11.11.1977 року). Директором ЦБС було призначено Віру Данилівну Палій.

Розширювалася мережа бібліотек. У 1981 році в житловому будинку нового мікрорайону по вулиці Заводська, 16 для більш ефективного обслуговування юнацтва було відкрито юнацький відділ Центральної бібліотеки. У 1987 році після реорганізації мережі міських бібліотек юнацький відділ набув статусу бібліотеки-філії № 3 жовтоводської ЦБС. Сьогодні ця бібліотека має статус бібліотеки сімейного читання. Її колектив під керівництвом Н. В. Супереки завжди у пошуку нових починань у справі обслуговування читачів, задоволення їхніх потреб у книгах. Більше 10 років при бібліотеці працює дитячий гурток «Сузір'я талантів». Фонд бібліотеки на сьогодні становить 25 829 примірників. Щорічно обслуговується 2150 читачів, відвідуваність – 14 тис., книговидача – 47,5 тис. одиниць.

На сьогоднішній день бібліотеки відчувають гостру необхідність долучити своїх прихильників до інформаційних можливостей світової мережі Інтернет. Вже в 2003 році читачі Центральної бібліотеки розпочали опановувати нові електронні засоби обміну інформацією, активніше долучатися до сучасних демократичних процесів, приймати участь у самоврядуванні завдяки доступу до мережі Інтернет. Центральна бібліотека стала провідним осередком інформаційної роботи з мешканцями міста.

Наше життя все більше стає пов'язаним з електронним середовищем. Бібліографічна діяльність у зв'язку з цим розвивається і набуває змін, відбуваються інноваційні перетворення. Завдяки демоверсії бібліотечної програми «Ірбіс» здійснюється бібліографічний аналітичний розпис газети «Жовтоводські вісті». Ця інформація передається електронною поштою до Дніпропетровської обласної універсальної наукової бібліотеки і стає частиною даних для створення електронного корпоративного каталогу «Дніпропетровщина».

На даний час бібліотеки комунального закладу культури «Жовтоводська ЦБС» обслуговують більше 11 тисяч користувачів, які відвідують бібліотеку 82 тис. разів, їм видається близько 247,5 тисяч примірників друкованої та недрукованої продукції.

Бібліотеки діють в рамках виконання власних програм, спрямованих на покращен-

ня соціального становища жовтоводців: програма бібліотерапевтичної допомоги «БібліоVita»; програма соціалізації молоді «Нова генерація»; комплексно-цільова програма «Дорога істини, краси і добра» на 2011-2016 рр.; «Читати – це престижно» для більш кращого залучення юнацтва та молоді до бібліотеки.

Центральна бібліотека виконує функцію міського методичного центру для бібліотек ЦБС і ТБО. За цей час заклад подолав шлях від методичного керівництва та інспектування до надання адресної консультативної методичної допомоги. Очолює роботу з методичного забезпечення бібліотечної діяльності в місті методико-бібліографічний відділ.

Бібліотеки взяли на себе відповідальну місію – зробити життя мешканців міста багатогранним. Тому їх партнерами є владні структури, міські соціальні служби, освітянські установи, громадські організації. Бібліотеки відкриті для партнерства, корпоративних рішень та співпраці на користь своїх користувачів. Ця почесна місія спонукає колектив ЦБС до глибоких культурологічних досліджень, аналізу потреб читачів і ролі бібліотек у діяльності місцевої громади.

Подвижник бібліотечної справи

*Найбільший скарб – хороша бібліотека.
Віссаріон Белінський*

***Віра Данилівна Палій** – людина високої культури, вмілий організатор, відповідальний, авторитетний керівник, досвідчений наставник молоді та справжній подвижник бібліотечної справи в місті. Багато років поспіль вона працює директором комунального закладу культури «Жовтоводська централізована бібліотечна система» та загалом майже півстоліття віддала бібліотечній справі.*

Широка ерудиція, невтомний творчий пошук, велика любов до справи, вміння працювати з людьми та висока професійна майстерність дали їй змогу всі роки тримати роботу Централізованої бібліотечної системи на високому рівні не лише в місті, області, а й в Україні. Вона з оптимізмом дивиться в день прийдешній, планує та реалізує творчі задуми в ім'я щасливого життя країни, своїх дітей та онуків.

Доля розпорядилася так, що їй не довелося пройти шлях від бібліотекаря до директора, вона одразу стала керівником після закінчення Харківського державного інституту культури. Спочатку вона працювала завідувачкою дитячої бібліотеки (доречно сказати, що в 1970-ті роки це була єдина міська бібліотека), а потім, після централізації державних масових бібліотек (а їх було вже п'ять), у 1978 році В. Д. Палій було призначено директором Централізованої бібліотечної системи. Діяльність керівника багатofункціональна, тому він має професійно працювати в усіх напрямках, починаючи від залучення читачів до бібліотек, популяризації літератури, комплектування і обробки документів, які надходять до ЦБС, освоюючи все нові і нові технології.

З великою зацікавленістю Віра Данилівна вивчала досвід провідних бібліотек України та країн СНД, і це спонукало її до особистих творчих доробок.

У 1960-70 роки вона була активним учасником впровадження диференціювання обслуговування читачів, створення облікового, краєзнавчого, тематико-типологічного ка-

талогів бібліотек, міст, системи інформаційного забезпечення різних категорій читачів в режимі ІРІ, розширення сітки позастанціонарного обслуговування читачів як на виробництві, так і за місцем проживання, була активним учасником проведення Дня якості, Дня спеціаліста, суспільно-політичних, ленінських, комсомольських читань. Швидко поповнювалися бібліотечні фонди, було вдосталь періодичних видань (до 120 найменувань).

У 1970-80 роках, окрім занять основною діяльністю, вона провела велику роботу по створенню міського осередку книголюбів, у який була призначена секретарем; у цей же час очолювала профспілкову організацію працівників культури міста.

У той період приходилося багато працювати над вивченням бібліотечних фондів, ефективністю їх використання, створенням інформаційно-бібліотечних центрів при бібліотеках. Практично на всіх семінарах, конференціях, що проводилися як в місті, так і в області, в Україні, Віра Данилівна виступала з представленням власних доробок, що ґрунтувалися на величезному досвіді, висвітлювала актуальні проблеми діяльності бібліотек, бачила перспективи їх вирішення. За багаторічну плідну працю Віру Данилівну Палій було нагороджено нагрудним знаком «Відмінник культосвітньої роботи».

Наприкінці 1980-х років В. Д. Палій стала ініціатором створення Територіального бібліотечного об'єднання, до якого увійшло 35 бібліотек різних систем і відомств. Справа була вдалою і стала одним із перших подібних досвідів в СРСР; розповсюджуючи його, Віра Данилівна побувала в багатьох містах України, а також у Москві, Ленінграді, Ашхабаді, Свердловську. Цей досвід було схвалено Ленінградською бібліотекою ім. Салтикова-Щедріна та Московською бібліотекою ім. В. І. Леніна. Представники цих закладів побували у нашому місті та високо оцінили розробку й впровадження нового досвіду в роботу бібліотек. Тоді Вірі Данилівні було присвоєне звання «Заслужений працівник культури України».

За сумлінну працю В. Д. Палій було нагороджено Грамотами Верховної Ради України, Міністерства культури України, обласного управління культури, грамотами виконавчого комітету Жовтководської міської ради та відділу культури, відзнакою голови облдержадміністрації «За розвиток регіону». У 2010 році вона визнана переможцем конкурсу «Світоч Жовтих Вод – 2010» в номінації «Кращий діяч культури». Як до людини вимогливої, енергійної, компетентної, в міру суворої і водночас чуйної, уважної, справедливої, до неї за професійною консультацією чи просто за життєвою порадою звертаються і досвідчені фахівці, і молоді працівники.

Своєю щирістю, розсудливістю, принциповістю, доброзичливістю Віра Данилівна захоплює серця та душі всього колективу. Вона знає кожного свого співробітника з його заслугами та недоліками, характером, проблемами. Маючи високу вимогливість до себе та до підлеглих, по-доброму і ненав'язливо опікується людськими долями, об'єднує колеґ не лише спільною роботою, а й добротою власного серця. «Людина великої душі», – так називає її колектив, а вона часто повторює: «Моя ЦБС – найкраща, а співробітники – мої помічники, однодумці, друзі».

Віра Данилівна – людина з великої літери. Людина доброго і щирого серця, яка своїм прикладом служіння бібліотеці та її величності книзі націлює колектив на добрі діла. Вона є взірцем професіоналізму, порядності, гідності та людяності. А ще колеґи та читачі цінують домашній затишок, що панує в стінах її бібліотеки. Володіючи великим моральним потенціалом, який відіграє значну роль у вихованні та згуртованості, колектив ЦБС став єдиною сім'єю, де стосунки будуються на основі взаємодопомоги та підтримки. Маючи такого керівника, як Віра Данилівна Палій, ЦБС стала соціокультурним порталом, через який міська громада увійде до нового простору – соціального, економічного, духовного та інтелектуального.

Бібліотекар за покликанням

*Книга – альфа і омега усякого знання,
початок кожної науки.
Стефан Цвейг*

*М*айже три десятиліття свого енергійного життя віддала бібліотечній справі завідувачка методико-бібліографічного відділу Централізованої бібліотечної системи Зоя Іванівна Сербул – талановитий бібліотекар, обдарований методист, здібний організатор і керівник, яка безпосередньо причетна до розробки абсолютно всіх бібліотечних програм, її перу належить багато методичних матеріалів. Органічне поєднання методики та практики зробило її діяльність напрочуд успішною. Вона не може уявити себе без клопітного, але дуже важливого методичного «господарювання». Це її стихія і любов. Особисто знає всіх бібліотекарів міста, щиро радіє успіхам кожного, сприймає їх як власні. Коло її турбот завжди виходе далеко за межі суто методичної роботи. Вона сприяє оновленню арсеналу технічних засобів, впровадженню комп'ютерних технологій.

Зоя Іванівна стала керівником творчих конкурсів для бібліотекарів Територіального бібліотечного об'єднання «Кращий за професією» та проекту «Бібліоміст» ще до того, як було засновано День бібліотек, за її ініціативи проводилося це свято, яке передбачало підвищення професійної майстерності, піднесення рівня професії бібліотекаря і бібліотеки в цілому.

В планах Зої Іванівни – створення електронної корпоративної бібліотечно-інформаційної бази, об'єднаної в єдину мережу, підняття іміджу ЦБС на більш високий рівень, запровадження нових технологій у професійному сходженні молодих спеціалістів, пошук нових форм і методів популяризації літератури та великі досягнення у всеукраїнських, обласних та міських конкурсах. Мріє, щоб були збережені бібліотеки і не скорочувався штат бібліотечних працівників.

Глибоко шанують і поважають Зою Іванівну Сербул за порядність, чесність, людяність, високу професійну майстерність, а також як профспілкового лідера колективу ЦБС, голову комісії по соціальному страхуванню.

Багаторічна сумлінна праця Зої Іванівни високо оцінена державою: її нагороджено грамотами обласного управління культури, Подяками та грамотами облдержадміністрації, міського голови, грамотами ЦК профспілки працівників культури, обкому профспілки працівників культури, відділу культури, адміністрації ЦБС, відзнакою голови обласної держадміністрації «За розвиток регіону».

ЦЕНТР НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТІ, КУЛЬТУРИ І ДОЗВІЛЛЯ ДП «СхідГЗК» (ЦНТКід ДП «СхідГЗК»)

Першим осередком культури на руднику Жовта Ріка був клуб ім. Петровського, відкритий у 1926 році, де працювали гуртки та бібліотека. Жовторічанці охоче брали участь у художній самодіяльності. Навесні 1954 року був зданий в експлуатацію Клуб імені 300-річчя возз'єднання України з Росією. У 1955 році розпочато будівництво

Палацу культури, який був зданий в експлуатацію 6 листопада 1957 року, у переддень 40-ї річниці Жовтневої революції. Автором проекту є заслужений архітектор РСФСР, лауреат Державної премії СРСР, москвич, Олексій Миколайович Александров. Проект за своїм змістом унікальний хоча б тому, що за ним, крім Палацу культури у м. Жовті Води, побудовані Палац культури автомобілебудівників у м. Міассі Челябінської області та Палац мистецтв у Чехословаччині. У всіх трьох варіантах однакове тільки планування. Матеріали й інтер'єри в кожному випадку використовувалися різні.

Із огляду на унікальність Палацу культури в 1985 році його було внесено до переліку архітектурних пам'яток Дніпропетровщини.

Сьогодні Палац – це культурний центр і місце відпочинку жовтоводців. У ЦНТКіД працюють 48 співробітників, які організують і проводять різні культурні заходи. Це тематичні вечори, масові гуляння, концерти, вистави та дискотеки, конкурси. Так, протягом 2011 року проведено 205 заходів, які із задоволенням відвідали 101700 глядачів. Протягом року працювали 8 колективів: народний театр драми і комедії (кер. Г. Красовська), народний духовий оркестр (кер. І. Ройк), народний академічний камерний хор (кер. В. Яновський), народний ансамбль танцю «Світанок» (кер. О. Гонза), народний цирк «Юність» (кер. Н. Тертична, Ю. Аксьонов), народний хор «Веселка» (кер. Т. Михайлюк), студія естрадного співу (кер. І. Ланкіна). Загалом у цих колективах займалося 399 учасників. 6 колективів працювало на загальних засадах: народний фольклорний ансамбль «Горлиці» (кер. М. Кузнецов), група «Візит» (кер. С. Гапонов), група «Сувенір» (кер. С. Коршенко), група «Cover band» (кер. С. Авсюкович), танцювальний колектив «Ясмін» (кер. І. Багач), Служба знайомств (кер. К. Бондаренко). Загалом у цих колективах займалося 334 учасники. Протягом 2011 року силами художньої самодіяльності ЦНТКіД було проведено 98 виступів із загальним охопленням 37218 глядачів.

У приміщенні Палацу культури знаходиться найдавніша масова бібліотека ДП «СхідГЗК» і міста (нині Головна бібліотека ЦНТКіД). До складу централізованої бібліотечної системи ЦНТКіД входять технічна бібліотека ДП «СхідГЗК» (унікальне книгосховище знань) і дитячий відділ. Послугами бібліотек комбінату щорічно користуються понад 3600 осіб, у тому числі 1400 дітей. Очолює колектив директор центру Леонід Миколайович Козішкурт, який нагороджений Почесною грамотою ДП «СхідГЗК», Подяками міського голови, Грамотою голови Дніпропетровської облдержадміністрації, Почесною грамотою управління культури і туризму Дніпропетровської облдержадміністрації, Подякою доцента Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. Карпенка-Карого.

У 2008 році ЦНТКіД ДП «СхідГЗК» став переможцем Всеукраїнського конкурсу на кращий культурно-освітній заклад України. Сцена Палацу культури ДП «СхідГЗК» завжди відкрита для відомих акторів театру і кіно та знаменитих артистів.

Долгова Олена Олександрівна,
режисер масових заходів
ЦНТКід ДП «СхідГЗК»

Професія – дарувати людям свято

*Бути справжньою людиною –
це означає віддавати сили своєї душі...*

Видатний педагог Василь Сухомлинський зазначав: «Бути справжньою людиною – це означає віддавати сили своєї душі в ім'я того, щоб люди навколо тебе були красивими, духовно багатими, щоб у кожного, з ким зустрічаєшся в житті, залишилося щось хороше від тебе, твоєї душі». Ці слова повною мірою можна віднести до справжньої людини – Олени Олександрівни Долгової, режисера масових видовищних заходів Центру народної творчості культури і дозвілля ДП «СхідГЗК».

Після закінчення Олександрійського культурно-освітнього училища за спеціальністю «режисер самодіяльного театрального колективу» Олена Олександрівна розпочала свій трудовий шлях у 1976 році в Кіровоградському районному Будинку культури, а через три роки почала працювати в Палаці культури м. Жовті Води. За час роботи пройшла всі ступені творчого росту: від культорганізатора до завідуючої масовим відділом. Після розформування відділу переведена на посаду режисера масових видовищних заходів, де працює і донині.

Має вищу освіту. У 1990 році закінчила Ленінградську Вищу профспілкову школу культури за фахом «методист-організатор культосвітньої роботи вищої кваліфікації».

Олена Олександрівна – талановитий режисер-постановник, сценарист, професійна ведуча. За час багаторічної, плідної праці в її творчій скриньці зібрано сотні сценарних розробок, постанов загальноміських і регіональних свят, театралізованих видовищ і шоу-програм, професійних, новорічних, різдвяних свят, конкурсів, ювілеїв, масових гулянь. Маючи гарні акторські здібності, понад 25 років була ведучою різноманітних заходів. Про якість її роботи, майстерність, творчість говорять численні свята, концерти тощо, які проводяться Центром народної творчості культури і дозвілля, а також відгуки про них глядачів та учасників.

Олені Олександрівні притаманні творча фантазія, ініціатива та нескінченне бажання довести до вдосконалення все розпочате. На яких би ланках культосвітньої діяльності не знаходилася Олена Олександрівна, вона завжди віддана раз і назавжди вибраній культосвітній справі, завжди щедро ділиться своїми знаннями, досвідом із колегами, допомагаючи всім, хто потребує її творчої поради: молодим спеціалістам, культорганізаторам підрозділів комбінату, різних організацій та установ міста, методистам, учасникам художньої самодіяльності. Сумлінна, відповідальна, вимоглива до себе, гарний організатор – саме такою є наша Олена Олександрівна.

Як наставник виховала понад 40 кваліфікованих спеціалістів – культпрацівників, які працюють художніми керівниками, методистами, культорганізаторами, організаторами позакласної та позашкільної роботи не тільки в Жовтих Водах, а й у багатьох інших містах України, ближнього та далекого зарубіжжя. Протягом всієї трудової діяльності Олена Олександрівна Долгова завжди старанно ставиться до своїх обов'язків, постійно працює над підвищенням свого професійного рівня, користується повагою не тільки серед працівників Палацу культури, комбінату, учасників художньої самодіяльності, а й у місті та області.

За багаторічну сумлінну працю, виховання творчої молоді Олена Олександрівна Долгова неодноразово нагороджувалася Почесними грамотами Президії Центрального Комітету профспілки, Подяками міського голови, грамотами обласного об'єднання профспілки, Східної об'єднаної організації профспілки тощо.

Юлія Горлань,
заступник директора ЦНТКід.

Костильов Юрій Якович,
Заслужений працівник культури України,
керівник циркового колективу
«Юність» ЦНТКіД ДП «СхідГЗК»

Кращий наставник

*Он мудрецом не слыл и храбрецом не был,
Но поклонись ему: он человеком был.*

Расул Гамзатов

Цю скромну, привабливу та привітну людину в Жовтих Водах знали і знають практично всі мешканці. Майже півстоліття Заслужений працівник культури України Юрій Якович Костильов керував самодіяльним цирковим колективом «Юність» Центру народної творчості культури і дозвілля ДП «СхідГЗК».

А починалося все в далекому 1955 році, коли після роботи в Омському державному цирку молодий хлопець Юрій Костильов волею долі попадає в маленьке українське селище з незвичною назвою Жовта Річка, де розгортається будівництво найбільшого в Європі гірничо-збагачувального комбінату по видобутку природного урану. Працюючи фрезерувальником на будівництві, Юрій Якович ані на хвилину не міг забути, що є артистом цирку. Він шукає захоплених цим жанром хлопців і дівчат, і в клубі ім. Петровського організовує акробатичну групу, яка поклала початок цирку «Юність». А в 1964 році після переходу на роботу до Палацу культури Ю. Я. Костильов робить свою першу самостійну програму, з якою цирк багаторазово виступає перед мешканцями міста, в прилеглих селах області, підшефних господарствах, військових частинах. Звідусіль на адресу колективу надходять численні позитивні відгуки, в пресі з'являються захоплені статті та рецензії, самодіяльних артистів запрошують до участі в різних концертних програмах. Через повсякденний, напружений, кропіткий труд учасників і керівника до колективу приходить заслужений успіх і визнання.

У 1967 році за високі творчі досягнення в самодіяльному мистецтві, активну концертну діяльність рішенням Президії ВЦСПС колективу одному з перших області присвоюється почесне звання «народний самодіяльний цирк».

За роки праці Юрій Якович отримав значну кількість нагород та звань: у 1977 р. він стає лауреатом Всесоюзного фестивалю й отримує Велику золоту медаль; у 1991 р. головний режисер народного цирку «Юність» удостоюється почесного звання «Заслужений працівник культури України»; у 2003 р. йому присвоюється звання «Кращий наставник культосвітніх закладів профспілки». За роки діяльності колектив і його керівник, Юрій Якович Костильов, мали великий успіх і відмічені значною кількістю нагород і любов'ю людей. Багатьом своїм вихованцям він дав путівку в життя: вони працюють у професійних цирках України, ближнього та дальнього зарубіжжя, навчаються в циркових училищах. У репертуарі нашого цирку досі залишаються популярними поставлені ним номери, використовується реквізит, зроблений його золотими руками... Своему наставнику учасники циркового колективу вдячні не тільки за отримані навички та майстерність, але й за виховання в них кращих людських якостей: працелюбності, поваги, відповідальності, обов'язковості, цілеспрямованості, любові до мистецтва, поваги до професії артиста; за те, що, не жаліючи себе, сил та часу, Юрій Якович вкладав у кожного з них частинку своєї душі.

Юлія ГОРЛАНЬ,
заступник директора ЦНТКіД.

Михайлюк Тетяна Василівна,
керівник народного хору «Веселка»
Центру народної творчості, культури
і дозвілля ДП «СхідГЗК»

Для неї пісня - ніби поклик долі

*Творчість – момент створення
майбутнього в сьогодні.
John Deniscar*

Сьогодні як ніколи великого значення в мистецтві набуває збереження народних традицій, які живлять не тільки культуру, але й складають моральну цінність нашого українського народу. У цьому напрямку плідно працює Тетяна Василівна Михайлюк, керівник народного хору «Веселка» Центру народної творчості, культури і дозвілля ДП «СхідГЗК» – скромна, привітна, чарівна жінка, мудрий, досвідчений фахівець.

Народний хор «Веселка» – призер обласних і всеукраїнських фестивалів, який побував із гастрольними поїздками в багатьох областях України, а також у Криму, Таджикистані, Росії, Польщі.

Любов до пісні та народної творчості зароджувалася у маленької Тетянки ще з дитинства, і сприяли цьому її батьки. Коли збиралася разом родина, всі завжди співали улюблену пісню батька «Поza лугом зелененьким...». Тетяна була активною учасницею шкільної самодіяльності, співала в хорі, ансамблі... Встигала кругом і тільки на відмінно! Тому після закінчення школи не виникало питання, куди йти навчатися, до якого закладу. Звісно, продовжувати навчання в закладі культури! Закінчила Сумське культурно-освітнє училище з відзнакою і почала трудову діяльність клубного працівника, а згодом отримала вищу освіту в Харківському державному інституті культури. Так, маючи відповідну теоретичну підготовку та чималий досвід практичної роботи, Тетяна Василівна волею долі опинилася у м. Жовті Води. Початком її творчої діяльності було створення жіночого вокального ансамблю, який згодом виріс у хоровий колектив на базі гідрометалургійного заводу, керувала вокальним квартетом «Мрія», була завідувачкою клубу заводу «Електрон». А з 1998 року і донині успішно очолює один із провідних колективів Палацу культури – народний хор «Веселка». Цей чудовий колектив було створено у 1952 році, його головний скарб – аматори народного співу, що проносять любов до музики крізь роки, даруючи їй разом з талантом людям. Більше 15 років у хорі співають працівники різних підрозділів ДП «СхідГЗК»: Анатолій Терентьєв, Надія Коровіна, Ліна Аврахова, Лариса Ярошенко, Ольга Орилет, Елеонора Костіна (ГМЗ); Ангеліна Шевчик, Володимир Журба (АТГ); Марія Євмушик (ІОЦ); Катерина Бондаренко (НПК «АтаМ») та інші. Учасники хору не тільки самі захоплюються українською народною піснею, але й відкривають її чарівний світ своїм дітям. Так, у хорі з'явилися свої творчі династії: Катерина Миколаївна Бондаренко та її син Сергій, Валентина Сергіївна Нестеренко та дві її доньки – Наталя та Дарина, Елеонора Вікторівна Костіна та її чоловік Віталій Михайлович тощо. Одна сімейна пара в народному хорі «Веселка» співає вже 25 років – це Зоя Павлівна Шевелевська та її чоловік Петро Васильович Кацевич. Вони прийшли в хор молодими, красивими, талановитими, тут зустріли одне одного й одружилися.

Тетяна Василівна – людина, яка ніколи не зупиняється на досягнутому: постійно працює над підвищенням рівня виконавського мистецтва, запрошує та залучає до колективу нових учасників, зокрема молодь, постійно працює над оновленням репертуару, розширенням творчих зв'язків з іншими колективами ЦНТКіД. Під успішним керівництвом Т. В. Михайлюк народний хор «Веселка» неодноразово отримував звання лауреата міських, обласних і всеукраїнських фестивалів.

На концертах народного хору «Веселка» ви неодмінно відчуєте, як пісня передає свій струм через людський організм, через його думку, душу, почуття.

Юлія ГОРЛАНЬ, заступник директора ЦНТКіД

Черкащенко Анатолій Миколайович,
соліст народного камерного академічного
хору ЦНТКіД ДП «СхідГЗК»

Він піснею чутливі душі тішить

*Тільки пісня з-поміж тисяч мрій
Поведе до майбуття.
Пісня – матір щастя і надій,
Без пісень нема життя.
Тарас Петриненко*

Жовтоводці та гості міста, які відвідують концерти у Палаці культури ДП «СхідГЗК», напевно, неодноразово бачили виступи Анатолія Миколайовича Черкащенка, соліста народного камерного академічного хору комбінату, та були вражені силою та красою голосу – лірико-драматичного тенору, високою виконавчою майстерністю співака.

«Безталанних людей не існує, – переконаний Анатолій Миколайович. – Вищий розум наділяє кожную людину певним талантом і надає їй сили дарувати цей талант суспільству». Свій співочий дар А. М. Черкащенко отримав у спадок від батька, який теж мав чудові вокальні дані. А вперше Анатолій Миколайович опинився на сцені ще у шкільному віці, коли почав займатися в піонерському хорі. Вже тоді він зрозумів, що не уявляє свого життя без музики. Тож згодом продовжив розвивати свій талант у колективах Палацу культури: співав у камерному хорі та хорі «Веселка» (тоді вони ще не мали високого звання «народний») під керівництвом В. Яновського, Л. Кольчиби, Т. Михайлюк. У складі хорів брав участь у різноманітних фестивалях та конкурсах. На Всеукраїнському фестивалі «Калиновий спів» нашого талановитого земляка було визнано кращим солістом. У 1998 році академічний камерний хор під керівництвом В. Яновського представляв Україну (!) на Міжнародному фестивалі хорового мистецтва у Німеччині, де А. М. Черкащенко заспівував народну пісню «Взяв би я бандуру». Він із гордістю розповідає, що на фестивалі жовтоводці посіли високе четверте місце серед 59 країн! Німці дуже тепло приймали наших земляків, уважно слухали класику та народні твори у їх виконанні.

У репертуарі Анатолія Миколайовича більше двадцяти різнопланових пісень, але із особливим задоволенням він виконує твори італійських композиторів, особливо романси: «Вернись в Сорренто», «Первое письмо», «О, Мари».

Разом із Анатолієм Миколайовичем на сцені виступає і його дружина Тетяна Петрівна, яка, до речі, має спеціальну музичну освіту, хоча професійний шлях із мистецтвом

не пов'язала. Сам А. М. Черкащенко за освітою технік-будівельник, розпочинав трудовий шлях у будівельному управлінні № 1, працював у ВАТ «Укртелеком», нині перебуває на пенсії та працює в ВСО ДП «СхідГЗК».

Музика відіграє надзвичайно важливу роль у житті А. М. Черкащенка. «Там, де є музика, там є людяність», – цитує наш талановитий земляк Петра Ілліча Чайковського. І висловлює занепокоєння сучасним станом пісенного мистецтва: «У сучасних шлягерних пісеньках-одноденках відсутня глибина, змістовність! Проте вокальні твори, що з'явилися у 1960-х роках, сповнені глибокого змісту. Здавалося б, у пісні три-чотири куплети, але коли її слухаєш, складається враження, що прочитав товсту книгу! А народні пісні «Дивлюсь я на небо», «Карі очі, чорні брови» та багато інших взагалі витримали випробування десятками років і не втраять своєї актуальності й через століття. Незабаром відбудеться повернення до тих цінностей, які є вічними. Я в цьому глибоко переконаний». До речі, найважливішими людськими чеснотами Анатолій Миколайович вважає чесність, порядність та людяність. І для нього це не просто слова, а глибоке переконання.

Олена БОРОВКОВА.

Єгер Мільда Вілісівна,
директор Палацу культури ім. Леніна
з 1965 по 1986 роки

Про прекрасну королеву казкового палацу

*Добре ім'я і в темряві сяє.
Англійське прислів'я*

Саме з образом Королеви асоціюється всіма нами шановна й улюблена Мільда Вілісівна Єгер, яку добре знають і поважають мешканці нашого міста: з 1965 по 1986 рік вона була директором Палацу культури ім. Леніна, а в цілому 31 рік присвятила культурно-просвітницькій роботі. В далекі 1950-ті прийшла працювати в Клуб імені 300-річчя возз'єднання України з Росією і відразу ж проявила свої організаторські та педагогічні здібності. Робота в клубі була доброю школою набуття досвіду, який став стартовим майданчиком для молодого спеціаліста.

Коли ж Мільду Вілісівну Єгер призначили директором Палацу культури, сумнівів не було: це справа її життя. Молодого керівника відрізняли питливий розум, інтелігентність, відмінний смак і привабливість, вміння бачити перспективу, підбирати достойні кадри для Палацу, що розвивався. Вона буда ефективним керівником: енергійна, справедлива та стримана, тонко відчувала людей, тверезо оцінювала ситуацію.

Саме Мільда Вілісівна заклала тверду основу для розвитку самодіяльної творчості в місті, саме під час її керування з'явилися перші народні колективи, більшість з яких працює в стінах Палацу донині.

Під її чуйним керівництвом виховувалася ціла плеяда молодих культпрацівників: Н. Лісковщенко, Г. Красовська, О. Долгова, Л. Мамочка, Д. Ненов, Т. Корнакова, З. Самчук, Л. Піддубна, Т. Миргородська, С. Бондаренко та багато інших.

Всі ми вдячні Мільді Вілісівні, нашому вчителю та наставнику, за підтримку, розуміння та терпіння, з яким вона навчала нас майстерності культпрацівника, любові до своєї професії та рідного всім нам Палацу культури. У ті роки здавалося, що наш храм мистецтва неможливий без неї, без нашої Королеви... На жаль, прийшов час, і Мільда Вілісівна пішла на заслужений відпочинок, та вона завжди залишається для нас прикладом духовності, високої культури й інтелігентності. Оптимізм, живий розум, дивовижна доброта душі допомагають цій справжній і красивій жінці й сьогодні залишатися такою ж чарівною, комунікабельною та життєрадісною.

Юлія ГОРЛАНЬ,
заступник директора ЦНТКтаД.

Медицина

СПЕЦІАЛІЗОВАНА МЕДИКО-САНІТАРНА ЧАСТИНА № 9

Наказом Міністерства охорони здоров'я СРСР від 07.12.1951 року було створено Медико-санітарний відділ-19 (МСВ-19) МОЗ СРСР (зараз СМСЧ-9) для медичного обслуговування працівників уранодобувного підприємства № 9 (тепер Схід ГЗК) та членів їх родин.

В структуру МСВ-19 входили МСЧ I-I у м. Терни і МСЧ I-2 у селищі Жовта Річка. Ліжковий фонд становив 285 од. Чисельність співробітників складала 365 осіб, у т.ч. 45 лікарів. Заклад розвивався дуже стрімко. За направленням МОЗ СРСР до Медико-санітарного відділу прибували молоді спеціалісти, росла мережа, будувалися нові лікувальні корпуси, які оснащувалися сучасною для того часу технікою та обладнанням.

Максимального розвитку СМСЧ-9 досягла у 80-ті роки ХХ ст. У той період закладом керував Костянтин Костянтинович Засовін. Чисельність персоналу становила 1910 осіб, з них 392 лікаря.

Колектив СМСЧ-9 має шляхетну історію довжиною у 60 років. За рівнем організації, якості та результатами лікувально-профілактичної допомоги це один з кращих закладів як колишнього Третього головного управління МОЗ СРСР, так і Міністерства охорони здоров'я України. Колектив медиків м. Жовті Води неодноразово нагороджувався Почесними грамотами, дипломами, перехідним Червоним Прапором (у 1970 році). За вагомий внесок в охорону здоров'я населення міста сімом лікарям присвоєно почесне звання «Заслужений лікар України», сім лікарів на клінічних матеріалах СМСЧ-9 захистили кандидатські дисертації. Протягом 40 років СМСЧ-9 затверджується базою підготовки лікарів в інтернатурі.

У 2012 р. до структури СМСЧ-9 входять: поліклініка для обслуговування дорослих і дітей, жіноча консультація, швидка медична допомога, багатопрофільний стаціонар на 320 ліжок, денний стаціонар терапевтичного, педіатричного й хірургічного профілю на 120 ліжок, територіально – діагностичний центр на 60 місць, 3 амбулаторії сімейної медицини.

У колективі працює 846 осіб персоналу, в т.ч. 147 лікарів, 355 медсестер, 2 кандидата медичних наук. Більше 80 % персоналу мають вищу й першу кваліфікаційну категорії.

Пріоритетними напрямками в роботі закладу є: охорона здоров'я матері та дитини; профілактика, діагностика і лікування серцево-судинних захворювань, судинно-мозкових захворювань; боротьба з епідемією туберкульозу та СНІДу; поліпшення кадрової ситуації. На виконання Закону України «Про охорону дитинства», наказів МОЗ України для покращення здоров'я дітей і матерів укомплектовані штати дільничних педіатрів та акушерів-гінекологів. Створено усі умови, що відповідають вимогам одержаному у 2008 році та продовженому у 2011 році сертифікату «Лікарня, доброзичлива до дитини». Пологове відділення виконує функції регіонального.

Наявність кардіологічного та неврологічного відділень, укомплектованість лікарями-кардіологами та невропатологами високої кваліфікації зумовлюють доступність госпіталізації та якісну медичну допомогу хворим з гострими серцево-судинними і судинно-мозковими захворюваннями.

Адміністрація СМСЧ-9 плідно співпрацює з органами місцевого самоврядування та засобами масової інформації. Для покращення медичної допомоги населенню міста прийняті та здійснюються 10 спеціальних програм державного, регіонального та місцевого рівнів. Налагоджено співпрацю з Міжнародним Альянсом ВІЛ/СНІД щодо замісної підтримуючої терапії метадонем наркологічних хворих, залежних від опіоїдів.

На виконання Закону України «Про затвердження Загальнодержавної програми розвитку первинної медико-санітарної допомоги на засадах сімейної медицини до 2011 року» від 22.01.2010 р. № 1841-VI, спільного доручення Дніпропетровської обласної державної адміністрації та Дніпропетровської обласної ради № 07-66/0/35-10 від 09/06/2010 р. «Про реалізацію пілотного проекту щодо реформування системи

охорони здоров'я області» СМСЧ-9 залучена до участі у пілотному проекті щодо реформування системи охорони здоров'я. В рамках зазначеного проекту створено відділення загальної практики-сімейної медицини на базі двох амбулаторій, підготовлено 7 лікарів ЗПСМ та розпочато будівництво у віддаленому районі міста Жовті Води третьої амбулаторії ЗПСМ.

СМСЧ-9 відкрита для співпраці з усіма закладами охорони здоров'я Дніпропетровської області та держави.

Враховуючи вищенаведене, за вагомий внесок в розвиток охорони здоров'я, вдосконалення медичного обслуговування населення м. Жовті Води та з нагоди 60-річного ювілею заклад охорони здоров'я Спеціалізована медико-санітарна частина № 9 Міністерства охорони здоров'я України нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України. За вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я населення Міжнародною організацією ЮНІСЕФ СМСЧ-9 визнана гідною почесного звання «Лікарня, доброзичлива до дитини», у проекті «Україна медична» нагороджена дипломом, є лауреатом всеукраїнського проекту «Сучасна медицина та охорона здоров'я України».

Важеніна Євгенія Львівна,
заступник начальника по
медичній частині СМСЧ-9

Найцінніший скарб людини – здоров'я

*Не позволяй душе лениться!
Чтоб воду в ступе не толочь,
Душа обязана трудиться
И день и ночь, и день и ночь!*
Микола Заболоцький

Євгенія Львівна працює в СМСЧ-9 з 1981 року, після того як закінчила Дніпропетровський медичний інститут. Перші п'ять років займала посаду дільничного лікаря-терапевта, потім на протязі трьох років – заступника начальника з експертизи тимчасової непрацездатності. З 1990 р. – заступник начальника по медичній частині СМСЧ-9. За 30 років трудової діяльності Євгенія Львівна зробила вагомий внесок у розвиток охорони здоров'я населення міста, в поліпшення якості надання медичної допомоги та впровадження реформ, організацію медичної допомоги населенню міста згідно з сучасними пріоритетними напрямкам. Значну увагу у своїй роботі вона приділяє наданню екстреної допомоги, проводить постійну роботу по застосуванню і укомплектуванню кваліфікованими спеціалістами цілодобового чергування бригади медичних працівників. У 2006 р. була обрана депутатом Жовтводської міської ради 5-го скликання. Як депутат і член бюджетної комісії позитивно вирішувала питання покращення фінансування СМСЧ-9 за рахунок міського бюджету з Програми радіаційного та соціального захисту населення міста Жовті Води, приймала участь у розробці Положень заходів та обґрунтуванні цільового фінансування напрямків Програми з питань охорони здоров'я. Євгенії Львівні притаманні висока культура, багатий досвід роботи, відданість медицині та бачення перспектив розвитку охорони здоров'я, вміння організувати роботу колективу в будь-яких ситуаціях. Характерні риси Є. Л. Важеніної – доброта, витримка, комунікабельність, порядність, доброзичливість, велика працелюбність і працездатність, успадкована від батьків (її мати Д. А. Нікітєєва пропрацювала в СМСЧ-9 50 років) і примножена власним досвідом. За високий професіоналізм, вагомий внесок у розвиток медичного забезпечення населення міста Є. Л. Важеніна нагороджена Грамотами Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, МОЗ України, Подяками міського голови, голови Дніпропетровської обласної ради, Державного департаменту з питань ядерної енергетики. Вона вдячна долі за те, що все її життя пов'язано з прекрасним містом Жовті Води, що 30 років вона живе і працює в колективі колег-однодумців, відданих своїй справі; за можливість своєю працею допомагати всім в збереженні найціннішого скарбу людини – здоров'я. Євгенія Львівна має чудову родину, доньку, онуків. Її успіхи у роботі не заважають їй бути лагідною дружиною, ніжною мамою та бабусею.

Начальник СМСЧ-9 П.І. Пастух

Зціляти людські тіла і душі

Людський біль – як свій...

Професіоналізм, висока моральність, чуйність – це основні складові діяльності лікаря-отоларинголога Спеціалізованої медико-санітарної частини № 9 Івана Артемовича Гуцька.

Народився Іван Артемович у березні 1936 року в селищі Жовта Річка (тепер м. Жовті Води). З 1941 по 1944 рік разом з сім'єю перебував у евакуації в Сталінградській області. Діти війни... Що бачили вони під час свого короткого дитинства? Перебуваючи в евакуації – поранених, скалічених фізично і душевно солдат Великої Вітчизняної війни. Може, через те перед дітьми війни не стояло питання про вибір професії. Вони обирали роботу, яка дозволяла зціляти людські тіла і душі. Так поступив і Іван Артемович. Він обрав професію лікаря.

У 1954 році Іван Артемович Гуцько вступив до Станіславського (Івано-Франківського) медичного інституту, який закінчив у 1960 році. Після закінчення інституту він був направлений на роботу в Ново-Економічну міську лікарню Донецької області, де пропрацював три роки лікарем-отоларингологом. Тут-то й було покладено початок його професійної майстерності.

З 1963 року Іван Артемович працює в СМСЧ-9 лікарем-отоларингологом ЛОР-відділення і туберкульозного відділення. Та чим більше працював Іван Артемович, тим більше він розумів: без глибоких знань гарним фахівцем не стати. З 1966 року він навчається у клінічній ординатурі при Московському науково-дослідному інституті. У 1968 році Іван Артемович повертається до рідного міста продовжувати роботу. Молодий, енергійний лікар наполегливо працює, живе життям колективу.

За час своєї роботи він проявив себе вдумливим, ініціативним, цілеспрямованим висококваліфікованим спеціалістом, що добре знається на діагностиці та лікуванні отоларингологічних захворювань.

У 1973 році він був призначений завідувачем відділення отоларингології. Зумів згуртувати колектив і досягти гарних показників як у роботі стаціонару, так і поліклініки.

Про таких людей, як Іван Артемович, можна почути добрі слова у будь-якому куточку не тільки нашого міста, його також добре знають і поважають у багатьох лікувальних закладах області та за її межами. Адже за плечима цього видатного лікаря дуже багато чудових справ і досягнень.

Іван Артемович Гуцько має сина Сергія, який успадкував та продовжує справу, розпочату його батьком, – він лікар-отоларинголог Дніпропетровської обласної лікарні.

За високий професіоналізм та вагомий внесок у медичне забезпечення населення міста, за понад 50-річний стаж роботи у галузі охорони здоров'я І. А. Гуцько нагороджений нагрудним знаком «Відмінник охорони здоров'я», багаторазово нагороджувався цінними подарунками, Грамотами та Подяками адміністрації СМСЧ-9.

Сафронова Людмила Василівна,
керівник патологоанатомічного
відділення СМСЧ-9

Висока дисципліна та відповідальність

*Якщо ви вдало оберете роботу
й вкладете в неї всю свою душу,
щастя саме відшукає вас.
Костянтин Ушинський*

Людмила Василівна народилася в 1932 році у м. Томську. Після завершення навчання у середній школі вступила до Іркутського медичного інституту, який закінчила в 1957 році. Повна життєвих сил і енергії, молодий спеціаліст вступила у доросле життя, навчаючись у своїх старших колег крацюму, по крупицях вбираючи в себе професіоналізм, здійснюючи свою мрію – бути лікарем. Сім років Людмила Василівна працювала у лепрозорії лікарем-епідеміологом, завідувачкою лабораторії. А в 1963 році за направленням Міністерства охорони здоров'я СРСР до Медико-санітарного відділу № 19 міста Жовті Води приїхала сім'я лікарів: чоловік В. Р. Розенберг та дружина Л. В. Сафронова, обидва патологоанатоми.

На новому місці Людмила Василівна зі свіжими силами та енергією взялася до справи. За час роботи в СМСЧ-9 Л. В. Сафронова стала спеціалістом високої кваліфікації, лікарем вищої кваліфікаційної категорії з патологоанатомії. Виконує великий обсяг діагностичної роботи, є принциповим арбітром якості діагностики та лікування. Її глибокі знання гістології дуже допомагають клініцистам у діагностиці та лікуванні пацієнтів, особливо тих, які мають онкологічні захворювання.

Їй притаманна висока відповідальність, працьовитість, скромність та акуратність; Людмила Василівна дотримується принципів колегіальності при вирішенні питань з діагностики разом з лікарями-клініцистами. Професія патологоанатома зобов'язує досконало знати клініку, діагностику всіх хвороб дорослих та дітей. Тому Людмила Василівна постійно навчається, вдосконалює свій фаховий рівень на курсах підвищення кваліфікації у кращих вузах та клініках країни. Її щоденній працездатності, витримці, терпінню, ентузіазму можна тільки позаздрити.

Останні 12 років Людмила Василівна Сафронова очолює колектив патологоанатомічного відділення. Під її керівництвом у відділенні панує спокійна ділова атмосфера, висока дисципліна та відповідальність.

У приватному житті Людмила Василівна – турботлива мати та любляча бабуся. Її сини Ігор та Рудольф гідно продовжують діло династії Розенбергів. Рудольф Володимирович – лікар вищої кваліфікаційної категорії з патологічної анатомії і судово-медичної експертизи. Ігор Володимирович – лікар ортопед-травматолог вищої кваліфікаційної категорії, завідувач травматологічним відділенням.

За сумлінну працю, високі показники у роботі Людмила Василівна Сафронова неодноразово нагороджувалася Почесними грамотами міського голови, Державного департаменту з питань ядерної енергетики, Міністерства охорони здоров'я України.

Свячинська Наталія Олексіївна,
лікар-терапевт СМСЧ-9

Мудра та впевнена в собі

*Я люблю тебе, жизнь,
И надеюсь, что это взаимно.
Костянтин Ваншенкін*

Удалекому 1963 році до Медико-санітарного відділу № 19 м. Жовті Води за направленням Міністерства охорони здоров'я СРСР приїхала випускниця Іванівського медичного інституту Наталія Олексіївна Свячинська, скромна, струнка, гарна, з привітною усмішкою дівчина. Її одразу полюбили колеги та пацієнти.

Спочатку Наталія Олексіївна працювала дільничним, а потім цеховим лікарем-терапевтом. У 1971 році її як досвідченого фахівця з промислової медицини було призначено завідувачкою терапевтичного відділення. На цій посаді вона працювала 24 роки, приклавши багато зусиль для покращення стану здоров'я працівників підприємств міста, профілактиці захворювань та якості медичних оглядів.

Після ліквідації цехового відділення впродовж останніх п'ятнадцяти років Наталія Олексіївна займає посаду лікаря-терапевта відділення профілактики. Обізнаний фахівець з питань гігієни праці та професійної патології, вона виконує функції позаштатного профпатолога, проводить диспансерний нагляд та оздоровлення хворих з професійними патологіями.

Наталія Олексіївна – щира, відкрита, чуйна, доброзичлива людина з активною життєвою позицією. Вона завжди готова прийти на допомогу людям, дуже любить життя, черпає наснагу у колі своєї сім'ї. Вона ніжна мати, бабуся. Її обожають рідні.

У вільний від роботи час Наталія Олексіївна захоплюється вивченням літератури з психології. Це цікава і корисна наука, особливо для медичних працівників.

Минуло понад 50 років. Зараз Наталія Олексіївна Свячинська – шанована жінка з привітною, теплою усмішкою, мудра та впевнена у собі.

Чалова Наталія Іванівна,
дільничний педіатр СМСЧ-9

Робота – це її життя

*Мы с вами призваны стоять
На страже детского здоровья.
И наше кредо – исцелять
Своим теплом, своей любовью!
Марина Галактіонова*

Наталія Іванівна народилася у червні 1941 року перед початком війни. Її голодне дитинство пройшло в евакуації, а потім – в рідній Кам'яниці-Дніпровській, що в Запорізькій області. Але повоєнні роки, коли з фронту повернувся батько, вона пам'ятає добре. Скільки було хворих та скалічених! Всі вони потребували медичної допомоги. Саме

тоді Наталка, а нині Наталія Іванівна Чалова, і вибрала свій життєвий шлях.

Успішно закінчивши школу в 1959 році, весела та життєрадісна дівчина подала документи до медичного інституту. Іспити здала успішно, проте з першого разу не пройшла за конкурсом. Та для завзятої Наталії перешкоди стали лише усталенням її намірів. Медицина так медицина, якщо не лікарем, то санітаркою, але до хворих, до тих, хто потребує її допомоги та уваги.

І ось нарешті вона перемогла! У 1962 році серед студентів першого курсу педіатричного факультету Кримського медичного інституту побачила своє прізвище. Безтурботні веселі студентські роки, як швидко ви промайнули! Лекції, «анатомка», практика; а море, а гори, а любов! В інституті зустріла кохання всього свого життя – Володимира Григоровича Чалова. Військовий у минулому, зі сформованим поглядом на життя, з веселою вдачею, чуйний молодий чоловік привернув увагу енергійної життєрадісної Наталії. Інститут закінчували трьох: Наталія Іванівна, Володимир Григорович і син Кирило. Її перші роки самостійної роботи пройшли в дільничній лікарні Бахчисарайського району, де вона була єдиним педіатром в поліклініці, дитячому і пологовому відділеннях. А чоловік – єдиним гінекологом. Працювали і в робочі дні, і в вихідні, і в свята. Володимир Григорович як військовий кожну хвилину був готовий до підйому «по тривозі», а дружина наслідувала його. Скільки тяжко хворих пройшли через їхні руки!

Життя – воно не тільки в роботі. Встигали і відпочивати, і дітей виховувати, і рости професійно. Вдома – торти та пироги за власними рецептами.

Так склалося, що в 1972 році сім'я Чалових переїхала до м. Жовті Води. Наталія Іванівна пішла працювати дільничним педіатром на «спецбуд», а Володимир Григорович – акушером-гінекологом пологового відділення.

Молоді в місті було багато, народжуваність трималася на високому рівні, багато молодих сімей проживало в найманих квартирах – літніх кухнях її дільниці. Дітей до 1 року – більше сотні; тільки підняла їх, виходила, як батьки одержали квартиру. І знову в літні кухні прийшла інша малеча, про яку думай і на роботі, і вдома.

А в сім'ї поповнення – два сини-близнюки. Чоловік вже працював в відділенні реанімації, а згодом став завідувачем пологового відділення. Наталія Іванівна та Володимир Григорович виростили і виховали трьох синів.

Діти пішли своїми шляхами, у кожного власна доля, ніхто не пов'язав її з медициною. Тільки внучка – студентка медакадемії. А для Наталії Іванівни робота – це її життя. Тому що життя – це рух, а дільничний педіатр завжди поспішає на виклик. Цілі сімейні династії лікувала Наталія Іванівна Чалова – бадьора, життєрадісна лікарка з гордою поставою.

= Из архивов городских газет =

СМЕНИЛ ШИНЕЛЬ НА БЕЛЫЙ ХАЛАТ

Ветеран войны и труда, Почетный гражданин нашего города Константин Константинович Засовин с юношеских лет чечтал стать врачом. Но прежде, чем принять клятву Гиппократу и надеть белый халат, на его долю выпала судьба поизносить не одну пропахшую дымом пороха серую солдатскую шинель, пройти сотни тысячи фронтовых дорог великой Отечественной войны.

Для бывших фронтовиков, в том числе для нашего земляка К.К.Засовина, всегда

был святой лозунг: «Никто и ничто не забыто!». Да как можно вычеркнуть из памяти все то, что было пережито в годы военного лихолетья, когда советские солдаты ходили в атаки яростные те, у незнакомого поселка, на безымянной высоте, отдавали молодую жизнь за свободу и независимость своей любимой Родины! 65 лет уже минуло после войны, а бывший командир расчёта самоходного орудия лейтенант Засовин снова и снова вспоминает, как он в составе одного из батальонов 5-й гвардейской танковой армии генерала П.А. Ротмистрова зимой 1944 года принимал участие в Корсунь-Шевченковской боевой операции, совместными усилиями советских войск Первого и Второго Украинских фронтов были разгромлены 10 дивизий противника. 55 тысяч немецких солдат, офицеров и генералов остались лежать мертвыми на дорогах и заснеженных полях, 18 тысяч голодных и уставших гитлеровцев, подняв вверх руки, сдались в плен.

По словам К.К.Засовина, историки назвали Корсунь-Шевченковскую битву Сталинградом на Днепре. И Константин Константинович по праву гордится тем, что он тоже внес некоторый вклад в эту победу, хотя она и досталась советским солдатам очень дорогой ценой. Было пролито немало крови, друзья-однополчане потеряли в тех сражениях многих боевых товарищей. Тогда-то, наверное, у танкиста Засовина при виде человеческих страданий еще больше укрепилась мечта стать врачом, помогать людям одолевая всяческие болезни и недомогания. Он твердо решил после войны посвятить свою жизнь делу защиты здоровья людей.

А покончил счеты с проклятой войной Константин Константинович в майские дни незабываемого сорок пятого года на реке Эльбе, когда наши воины встретились и крепко обнялись с американскими солдатами. Вскоре после этой встречи капитан Засовин взял изрядно потрепанную в боях офицерскую шинель и отправился домой, как бы сызнова начинать мирную жизнь. Для того, чтобы поступить учиться в Ярославский государственный медицинский институт, пришлось немало попотеть над школьными учебниками, наверстать упущенные из памяти школьные знания.

Константин Засовин никогда не мечтал носить на своих плечах генеральские погоны, а вот надеть на себя белоснежный халат врача ему все-таки удалось с успехом. Сбылась его давняя мечта - стать медицинским работником

После окончания учебы в институте встал вопрос, куда поехать на постоянную работу. У вчерашнего студента не было особых раздумий: он сразу же принял предложение институтского руководства поехать на Украину, как ему сказали, в очень перспективный горняцкий город Желтые Воды, где когда-то воевали казаки Богдана Хмельницкого. А К.Засовин сказал, что ему тоже не так давно пришлось повоевать в этих местах, добавив, что в 1944 году там не было города, а существовал рудничный поселок под названием Желтая Река. В общем, молодой специалист медицинского дела опять отправился на Украину, только теперь не воевать, а быть на страже здоровья людей.

В настоящее время в трудовой книжке Константина Константиновича имеются отметки о том, что в нашем городе он начинал врачебную практику с участкового врача на шахте «Новая», затем по предложению главного хирурга городской больницы М.И.Гусакова, (кстати, тоже бывшего фронтовика, участника Сталинградского сражения и битвы на Днепре) ярославский парень Константин Засовин освоил очень ответственную профессию хирурга. В течение четырнадцати лет, вплоть до ухода на заслуженный отдых, К.К.Засовин возглавлял медико-санитарную часть при Министерстве среднего машиностроения СССР, т.е. был в Желтых Водах главным специалистом в

області медичного обслуговування населення нашого міста.

Боеві заслуги і трудові досягнення Константина Константиновича відзначені орденом Леніна, Червоною Звездою, Богдана Хмельницького, «Знак Пошани», двома орденами Вітчизняної війни і багатьма медалями. Довгий час, поки дозволяло стан здоров'я, Константин Константинович брав активну участь у роботі міського ради ветеранів війни і праці, допомагав молодим медикам освоювати найлюдянішу професію лікаря людських недуг.

Сьогодні жовтоводці висловлюють Константину Константиновичу Засовину найщирішу вдячність, за його військові і трудові заслуги, бажають йому доброго здоров'я і міцності духу, щоб він разом з іншими колишніми фронтівцями нашого міста 9 травня цього року надістав на груди орден і прошагав, як колись, у строю славних захисників нашого Вітчизни.

Іван ІГНАТЬЄВ, журналіст,
член національного союзу журналістів України

ЖОВТОВОДСЬКА САНІТАНО-ЕПІДЕМІОЛОГІЧНА СТАНЦІЯ ОБ'ЄКТУ З ОСОБЛИВИМ РЕЖИМОМ РОБОТИ

Створення санітарної служби в м. Жовті Води сягає початку 50-х років минулого століття. У 1951 році в селищі Жовта Ріка створено Медико-санітарний відділ № 19, а згодом при ньому розпочав свою роботу відділ, що відповідав за питання санітарії та епідеміології. Спочатку тут працювало дві особи: санітарний лікар та помічник санітарного лікаря, а згодом службу було розширено до 10 осіб та розміщено в приміщенні СШ № 1, де були сформовані

відділ профілактичної дезінфекції і дератизації та санітарно-хімічна лабораторія. Службу в той час очолювали І. І. Житков, Є. П. Другова, Н. О. Сипита. З 1960 по 1986 рік санітарною службою керував Олексій Іванович Ситник. З 1987 року санітарну службу очолює Віктор Володимирович Ізергін – головний державний санітарний лікар міста.

Час спливав дуже швидко. З 1962 по 1972 рік санітарна служба Жовтих Вод розташовувалася в приміщенні управління СМСЧ-9. Кількість співробітників складала 30 осіб. У цей час під керівництвом О. І. Ситника здійснюється будівництво окремого приміщення СЕС, до якого мають увійти лабораторії, відділи профдезінфекції та господарчі будівлі. І вже 8 березня 1972 року дане приміщення було введено в експлуатацію. Розпочалося формування нового складу працівників служби. До СЕС прибувають висококваліфіковані спеціалісти з різних куточків країни та зарубіжжя (Москви, Ленінграду, Чехословаччини, Середньої Азії). Серед них Леонова М. П., Берестова В. Е., Пушко Г. В., Чуриков Ю. А., Ракуть В. І., Близнякова Н. І., Белан В. І., Балтак Д. В., Євдокимова Т. П., Хлопоніна А. Ф., Підуст В. А., Закушняк Г. В., Спірідінова Л. Ф.

У 1997 році санітарно-епідеміологічна служба відділяється від СМСЧ-9 і функціонує як окрема самостійна організація. На сьогодні чисельність працівників служби складає 68 осіб. До складу СЕС входять структурні підрозділи: санітарно-гігієнічний відділ (у його

складі відділи: комунальний, гігієни дітей та підлітків, гігієни харчування), епідеміологічний відділ і відділ профілактичної дезінфекції і дератизації. Широко розвинена лабораторна служба, яка включає санітарно-мікробіологічну, санітарно-хімічну та промислову санітарні лабораторії.

На сьогодні служба має статус державної установи «Жовтоводська санітарно-епідеміологічна станція об'єкту з особливим режимом роботи» Міністерства охорони здоров'я України та входить до Державної санітарно-епідеміологічної служби МОЗ.

Метою діяльності СЕС є:

- забезпечення санітарного й епідеміологічного благополуччя на підконтрольних об'єктах і території міста;

- профілактика інфекційних, професійних захворювань та отруєнь, радіаційних вражень населення;

- попередження шкідливого впливу на стан здоров'я населення міста.

У відповідності до мети діяльності служби на сьогодні Жовтоводська СЕС ООРП здійснює:

- державний санітарно-епідеміологічний нагляд за дотриманням санітарного законодавства органами місцевого самоврядування, підприємствами, організаціями, установами та громадянами на території міста;

- державний санітарно-епідеміологічний нагляд у повному обсязі за урановидобувними підприємствами ДП СхідГЗК та іншими об'єктами, розміщеними в місті;

- державну санітарно-епідеміологічну експертизу, обстеження, розслідування, лабораторно-інструментальні дослідження, а також санітарну, гігієнічну, токсикологічну, епідеміологічну оцінку середовища життєдіяльності людини, об'єктів господарчої та інших видів діяльності, продукції, робіт, послуг, проектної документації і видає висновки про відповідність вимогам санітарних норм;

- лабораторні дослідження з метою визначення впливу на стан здоров'я і життя людини повітря, води, ґрунту, продукції, що виробляється та реалізується;

- вивчає, оцінює та прогнозує показники здоров'я населення в залежності від стану навколишнього середовища, її життєдіяльності, визначає фактори, що шкідливо впливають на стан здоров'я людини;

- взаємодіє з державними органами і громадськими організаціями з питань охорони здоров'я людини.

Завдячуючи плідній, цілеспрямованій діяльності колективу СЕС під керівництвом досвідченого лікаря В. В. Ізергіна протягом багатьох років на території міста не реєструвалися спалахи інфекційних захворювань, значно знижено рівень інфекційних захворювань, таких як дизентерія, ГКИ, вірусні гепатити. Зведено до поодиноких випадків захворюваність на вакцинокеруючі інфекції, не реєструється захворювання зооантропонозними інфекціями, знизився рівень професійних захворювань.

Покращено санітарний стан міста, радіаційний стан, проводиться дезактивація території Жовтих Вод, здійснені протирадонові заходи в ДНЗ та ЗНЗ, впроваджується комплекс заходів щодо озеленення міста.

ЖОВТОВОДСЬКА МІСЬКА ДЕРЖАВНА ЛІКАРНЯ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ

Жовтоводська міська державна лікарня ветеринарної медицини була заснована в 1961 році.

На сьогоднішній день в лікарні працює близько 18 осіб, як безпосередньо лікарів ветеринарної медицини, так і персоналу – працівників бухгалтерії, водіїв, ветеринарних санітарів. Основними підпорядкованими структурними підрозділами лікарні є: державні лабораторії ветеринарно-санітарної експертизи на ринках міста (працівники лабораторій забезпечують належну якість продукції, що реалізується на ринках, здійснюють контроль відсутності інфекційних хвороб серед тварин, що реалізуються), дільниця ветеринарної медицини (забезпечує обслуговування приватного сектору передмість) та офіційні (уповноважені) лікарі ветеринарної медицини, які здійснюють контроль якості виробленої переробними підприємствами продукції (м'ясні та рибопереробні цехи), а також контролюють умови вирощування тварин в агроцеху «Жовторічанський» та безпосереднє отримання продукції тваринництва (молоко, м'ясо та ін.).

Працівники лікарні в своїй основній діяльності акцентують увагу на двох напрямках роботи: надання лікувальної допомоги тваринам та проведення протиепізоотичних заходів щодо запобігання виникненню, занесенню та розповсюдженню гостроінфекційних хвороб тварин (щеплення та діагностична робота щодо сказу, туберкульозу, лейкозу, класичної та африканської чуми свиней, лептоспірозу, грипу птиці).

Основною спеціалізацією в лікувальній справі вважається надання на належному рівні допомоги дрібним домашнім тваринам. В цьому напрямку лікарня досить тісно співпрацює з кафедрами гістології та патологічної анатомії та клінічною лабораторією Дніпропетровського державного агроуніверситету, з морфологічним центром 4-ї Дніпропетровської міської лікарні, Центром захисту тварин «Бальд» (м. Київ).

Працівники лікарні практично щорічно приймають участь у Московських міжнародних ветеринарних конгресах, Міжнародних ветеринарних конгресах України (Київ, Бровари, Одеса, Чернівці), науково-практичних конференціях з лікування тварин та інших питань ветеринарної медицини.

Неодноразово лікарня виборювала призові місця за підсумками роботи серед міських лікарень Дніпропетровської області.

Кучерява Лідія Анатоліївна,
начальник міської державної
лікарні ветеринарної медицини

Людина і керівник

*Скерувати та повести за собою
колектив не підлеглих, а однодумців.*

*М*айже вісім років Жовтоводську міську лікарню ветеринарної медицини очолює Лідія Анатоліївна Кучерява.

Лікар, яка пропрацювала в місті близько 19 років, розпочавши свою професійну кар'єру з посади ветеринарного санітара, завдяки власним якостям, досвіду та вмінню справедливо обійняла цю посаду.

Стосовно особистих якостей Лідії Анатоліївни можна сказати лише найкраще. Це людина і керівник, яка здатна зрозуміти та з деколи майже неможливим співчуттям поставитися до проблеми іншого, знайти найбільш відповідне й людяне рішення такої проблеми та прикласти максимум зусиль для її вирішення. Лагідність, турботливість, але в той же час і вимогливість притаманні цій жінці. Єдиною асоціацією, яка виникає, коли ближче знайомишся з нею в її роботі, є асоціація з матір'ю – такою ж турботливою, лагідною та послідовною. Саме ці риси характеру допомогли Лідії Анатоліївни здобути безумовну повагу серед свого колективу та керівництва, і саме ці риси дають їй змогу затвердити себе як керівника з великої букви – не тієї людини, що здатна тільки керувати в не найкращому сенсі цього слова, а людини, яка здатна скерувати та повести за собою колектив не підлеглих, а однодумців. І не секрет, що робота, здійснена таким чином, практично завжди за своєю якістю та результатами може перевищити навіть найкращі сподівання.

Разом з цим відповідальність та занепокоєність результатами діяльності роблять Л. А. Кучеряву незамінним працівником на своїй посаді.

Ще донедавна за відсутності спеціалізованої та всебічної літератури вітчизняних та західних авторів єдиними джерелами професійного росту будь-якого працівника були попередня фундаментальна первинна освіта та досвід, що здобувається повсякденною вдумливою та уважною до дрібниць й закономірностей роботою. І ці два чинники були використані Лідією Анатоліївною повною мірою. А коли з'явилася можливість звірити свої знання та досвід з досвідом та доробками провідних спеціалістів в кожній окремій галузі ветеринарної медицини, дуже часто виникала можливість знайти підтвердження правильності та відповідності своїх особистих вмінь та деколи інтуїтивних здогадок.

ДОЧІРНЄ ПІДПРИЄМСТВО ДЕРЖАВНОЇ АКЦІОНЕРНОЇ КОМПАНІЇ «ЛІКИ УКРАЇНИ» АПТЕКА № 12

Аптечна мережа ДП Аптека № 12 працює в місті Жовті Води з 1954 року. Спочатку вона була підпорядкована Третьому Головному Управлінню МОЗ СРСР і мала назву Центральна аптека МСО-19, основною метою створення якої було забезпечення медико-санітарної частини лікарськими засобами і виробами медичного призначення. У 1995 році перейменована в центральну аптеку ЦС МСЧ №9 і стала підпорядкована МОЗ України. Згідно з Постановою Кабінету Міністрів № 62 від 25.01.1998 р. було створено Державну акціонерну компанію «Ліки України», до складу якої увійшли всі державні аптечні заклади України, в тому числі і наша аптека.

З 27.09.1998 року аптечний заклад змінив назву на Дочірнє підприємство ДАК «Ліки України» Аптека № 12.

Дочірнє підприємство Державної акціонерної компанії «Ліки України» Аптека № 12 є юридичною особою, здійснює свою діяльність на основі Статуту, має свідоцтво про державну реєстрацію. Аптека відноситься до державної форми власності, веде самостійний баланс.

Сьогодні підвідомча мережа аптеки складає:

- аптека №1 (центральна), має 2 відділи – рецептурно-виробничий та відділ запасів;
- аптека №3 – готових лікарських засобів;
- аптека №4 – готових лікарських засобів;
- аптека №5 – готових лікарських засобів.

Аптека має 3 аптечних пункти, що розташовані при закладах охорони здоров'я.

Аптечна мережа ДП аптеки № 12 обслуговує 49 тис. осіб населення міста та низку лікувально-профілактичних закладів, основним з яких є спеціалізована медико-санітарна частина № 9, яка має стаціонар на 440 ліжок, дві поліклініки для дорослих та дитячу, жіночу консультацію, відділення швидкої допомоги. Крім того, аптека обслуговує центр реабілітації, дитячі дошкільні та шкільні заклади, медпункти на підприємствах міста.

Діяльність ДП Аптеки № 12 спрямована на якісне та повне лікарське забезпечення населення та лікувально-профілактичних закладів. Виконується робота щодо розширення асортименту лікарських засобів, дотримуються правила прийому рецептів та відпуску ліків, загальні правила роздрібної торгівлі, надається необхідна інформація лікарям та населенню, ведеться консультативна робота.

Важливою умовою успішної діяльності аптеки є визначення потреби в лікарських засобах і виробів медичного призначення. У ДП Аптека № 12 застосовуються методики визначення потреби в ліках специфічної дії, широкого спектру дії, засобах, застосування яких обмежено відповідними нормами. Потреби в препаратах специфічної дії реалізуються для кожного хворого окремо. В середньому асортимент аптек складає приблизно 2500-3000 найменувань, аптечних пунктів – до 1000 найменувань. Медикаменти вітчизняного виробництва складають 40-50%.

Аптека успішно виконує наступні завдання:

- систематичне надання інформації лікарям та іншим медичним працівникам щодо лікарських засобів, способу їх приймання, дозування, можливостей заміни тимчасово відсутніх лікарських препаратів;
- надання довідок населенню про наявність лікарських засобів в аптеках міста;
- проведення санітарно-просвітницької роботи серед населення, особливо про правила прийому і режиму зберігання лікарських засобів в домашніх умовах;
- надання у необхідних випадках першої долікарняної допомоги.

Чергик Ніна Василівна, завідувачка
ДП Аптека №12 ДАК «Ліки України»
з 1987 по 2008 рік.

Громадська активність плюс професіоналізм

Бути не тільки професіоналом своєї справи.

Ніна Василівна Чергик після закінчення в 1972 році Запорізького медичного інституту за фахом «провізор» молодим спеціалістом прийшла на підприємство ДП Аптека № 12 ДАК «Ліки України». Її професійні знання, енергійність та активна життєва позиція надали сили крокувати кар'єрними сходинками. Останні 20 років Ніна Василівна працювала завідувачкою ДП Аптека № 12 ДАК «Ліки України». Під час керівництва, особливо у період перебудови, їй доводилося вирішувати нелегкі питання забезпечення мешканців міста та пільгових категорій населення ліками. За роки роботи Н. В. Чергик проводився розвиток матеріально-технічної бази підприємства: збудовано аптеку по вул. Дзержинського, спеціалізований магазин «Оптика» по вул. Заводська, відкрито аптечні пункти у поліклініці № 1, дитячий поліклініці, цілодобовий пункт у приймальному відділенні міської лікарні. На даний час Ніна Василівна знаходиться на заслуженому відпочинку.

Н. В. Чергик було обрано депутатом Жовтоводської міської ради в 1998 році. Протягом чотирьох скликань вона очолювала постійну комісію з питань охорони здоров'я та соціального захисту населення міста.

Ніна Василівна має активну громадську позицію, відрізняється високим рівнем компетентності в галузі соціального захисту населення, відповідально ставиться до своїх повноважень, наданих їй виборцями.

Зважаючи на те, що в місті відсутній комунальний заклад охорони здоров'я, комісія, яку очолює Ніна Василівна, є своєрідним координатором для спеціалізованої медико-санітарної частини № 9, міської мережі аптечних кіосків, приватних медичних установ, СЕС. За сприяння комісії розроблено та реалізуються програми підтримки медичної сфери міста, а саме: Програма надання медико-санітарної допомоги жителям м. Жовті Води на 2008-2012 рр. та Програма протидії розповсюдженню інфекційних соціально-небезпечних хвороб на 2008-2012 рр.

Одним з пріоритетів у діяльності Ніни Василівни є надання підтримки вразливим категоріям населення, таким як ветерани праці, Великої Вітчизняної війни, бойових дій на території інших держав. Так, в бюджеті міста на 2012 рік ініційовано комісією та прийнято міськрадою Програму фінансової підтримки Жовтоводської організації ветеранів України у 2012 році та громадського об'єднання міста «Афган». Постійно в центрі уваги Н. В. Чергик питання соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, а саме реалізація програм, спрямованих на сімейні форми виховання дітей даної категорії.

Ніна Василівна стала одним з розробників та супроводжує і на сьогодні єдиною програму, яка реалізується за сприяння держави в місті на локальному рівні – Програму радіаційного та соціального захисту населення м. Жовті Води на 2003-2012 рр. У даний час структурними підрозділами виконкому спільно з комісією розробляється вищевказана програма на період 2013-2030 років.

Ніна Василівна – знана та поважна людина, її конструктивні пропозиції, професійний досвід, вміння консолідувати накази виборців лягли в основу багатьох рішень міської ради. Жовтоводці цінують Ніну Василівну за її дієвість, ініціативність, творчий підхід, що і підтверджує факт обрання її депутатом у виборчому окрузі № 18 протягом чотирьох каденцій поспіль.

Ніна Василівна Чергик нагороджена: Почесною грамотою Дніпропетровської обласної ради, Подякою міського голови – у 2007 та у 2009 роках, Почесною грамотою Жовтоводської міської ради у 2010 р., Почесною грамотою Дніпропетровської обласної ради у 2012 р.

Спорт

СПОРТИВНО-ОЗДОРОВЧИЙ КОМПЛЕКС ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА «СХІДНИЙ ГІРНИЧО-ЗБАГАЧУВАЛЬНИЙ КОМБІНАТ»

Перші спогади про спорт у селищі Жовта Річка датовані 1926 роком. Тоді на руднику Шварца були організовані перші команди та секції з волейболу, футболу, гімнастики та легкої атлетики. Пovoєнній молоді доводилося нелегко. Активно велися роботи з відновлення зруйнованих війною промислових об'єктів, розвивалося виробництво. Люди тяжко працювали, але все одно знаходили час для активного відпочинку.

Докорінно змінилося культурне та спортивне життя селища з початком видобутку на руднику уранової руди та будівництвом комбінату. Вже в 1954 році почалося будівництво стадіону, а в 1957 відбулося його урочисте відкриття. Збірні команди нашого підприємства почали брати участь у чемпіонатах і першостях Центральної ради, республіки й області.

У 1957 році вдалося створити перспективну футбольну команду «Авангард», яка брала участь у чемпіонатах Радянського Союзу, двічі (у 1959 і 1966 роках) виборювала звання чемпіону України.

Не менш популярними на комбінаті були мотоспорт, альпінізм, баскетбол, волейбол, теніс і плавання. Мотокросмени шість разів вигравали кубок України, двічі – кубок Радянського Союзу і більше п'ятдесяти разів перемагали на чемпіонатах і першостях країни. У 1957 році відкрилася Дитячо-юнацька спортивна школа, і команди стали комплектуватися її вихованцями. У школі виховані чемпіон світу та Європи з важкої атлетики Валерій Кравчук, чемпіон СРСР та України, переможець міжнародних змагань «Дружба народів» Андрій Ляшенко. У цьому ж році створено фізкультурну організацію комбінату, якій у 1968 році присвоєно назву спортивний клуб «Ювілейний». Більшість фізкультурників – відмінні виробничники. Вони захищають честь комбінату на змаганнях різного рівня.

Нині в спортивно-оздоровчому комплексі працюють 32 співробітники, з них 11 фізкультурних працівників. Предметом діяльності СОК є розвиток фізичної культури та спорту серед трудящих підрозділів комбінату та членів їх сімей; організація та проведення спортивно-оздоровчої роботи з дітьми та підлітками; організація роботи секцій, клубів, груп оздоровчої направленості з видів спорту; надання платних послуг мешканцям міста.

Бергфелдс Лайманс Альбертович,
тренер з мотоспорту, організатор секції
мотоспорту спортивного клубу «Ювілейний»

Батько жовтоводського мотоспорту

*Треба, щоб на рахунку була
кожна вільна хвилинка.*

Дитинство Лайманса, як і більшості його однолітків, опалила війна. Йому як самому молодшому (в сім'ї зростало ще восьмеро дітей), доводилося разом з мамою ходити по селах, обмінюючи речі на харчі.

У тринадцять років хлопчина відчував себе цілком дорослою людиною: міг зранку до вечора працювати на городі, досягав успіхів у слюсарних і столярних справах. На рахунку була кожна вільна хвилинка, але юнак знаходив час і для занять спортом.

Непомітно підійшов час служби в армії. Вона була не з легких – у суворому Заполяр'ї. У 1954 році їхній автомобільний полк було переведено до Жовтої Річки на будівництво уранового комбінату. Тут і демобілізувався Л. А. Бергфелдс, але додому, в Латвію, не повернувся: сподобалося йому наше містечко. Обзавівся сім'єю. Працював на автобазі комбінату водієм вантажівки, потім пересів на легкове авто – возив директора комбінату. У вільний час захоплювався спортом – боксом, футболом. Але весь час тягло до техніки.

Зараз вже ніхто не пам'ятає, як потрапили до автобазі кілька старих мотоциклів – «ІЖ» та «Ірбіт». Разом з М. Хлівним і С. Окатим організували мотосекцію. Було це в далекому 1964 році. Починали на голому ентузіазмі. За власні кошти купували запчастини та бензин, готували мотоцикли до тренувань. Важко було уявити, що усього через кілька років секція стане однією з кращих у республіці, а мотоциклетні кроси – найулюбленішими та найпопулярнішими змаганнями серед мешканців міста. Тисячі вболівальників збиралися на трасі в дні проведення змагань.

Роки через два почали брати участь в офіційних змаганнях. «Ковровці», на яких виходили на старт перших своїх змагань наші хлопці, часом викликали іронічну посмішку у глядачів – на таких допотопних мотоциклах вже ніхто не змагався. Але це не засмучувало нашу молодь. Згодом прийшли й перші перемоги.

На стадіоні для секції було виділено просторе приміщення, почали купувати сучасні мотоцикли та дефіцитні запчастини, обладнали одну з кращих у республіці мототрасу. Суперниками жовтоводців у ті роки були тільки грізні армійські команди Києва та Львова. У 1970 році на жовтоводській трасі відбувся перший Всесоюзний мотокрос, а з 1973 року започатковано проведення фірмового кросу – пам'яті Почесного громадянина міста І. М. Ульянова. Цікаво, що протягом двадцяти років, що проводився крос, вісімнадцять разів головний приз вигравали господарі. Сім разів наші мотокросмени ставали володарями Кубку України, двічі – Кубку Радянського Союзу, а ще вісім разів вигравали чемпіонат колективів фізкультури Міністерства середнього машинобудування СРСР.

До того ж, понад п'ятсот разів жовтоводські мотокросмени підіймалися на п'єдестал пошани міжнародних, всесоюзних і республіканських змагань, а п'ятнадцять вихованців тренера Л. А. Бергфелдса стали майстрами спорту.

Ось імена кращих мотокросменів міста: М. Куріленко, С. Журавльов, В. Головін, М. Головін, В. Артюхов, Л. Толстік, С. Калін, В. Разиграєв, В. Гапоненко, М. Сеньков, П. Пірогов, В. Стешенко, В. Бордінських, Ю. Трегуб та ін.

Справа, розпочата Лаймансом Альбертовичем Бергфелдсом, не забута. Щорічно на День міста один з кращих його учнів П. М. Пірогов за підтримки міської влади та спонсорів проводить захоплююче спортивне видовище – мотокрос за участю кращих кросменів України.

Микола МЕРКУШЕВ

Вітько Анатолій Павлович,
кандидат у майстри спорту
з альпінізму, багаторазовий
призер чемпіонатів Радянського
Союзу та України,
Почесний ветеран праці ДП «Схід ГЗК»

Сніжний барс

*Вище вже нічого немає
в краю Небесних гір.*

Ірбіс, або сніговий барс – так іменують енциклопедичні довідники хоробру та красиву тварину, що живе в зоні вічних снігів і льодовиків на висоті від трьох до п'яти тисяч метрів. Переслідуючи отару гірських баранів, він може піднятися навіть до семитисячної висоти. Такі гори спроможні підкорити лише альпіністи та снігові барси. Не дивно, що іменем цього звіра назвали вищу альпіністську нагороду – знак «Сніжний барс», головною умовою отримання якої є підкорення усіх чотирьох семитисячників, що знаходяться на території колишнього СРСР: піків Комунізму (7495 м), Перемоги (7439 м), Леніна (7134 м) і Корженевської (7105 м).

У 1966 році обласна федерація альпінізму прийняла рішення здійснити сходження на пік Леніна. До складу експедиції було включено й чотирьох жовтоводців: В. Лазебного, А. Вітька, І. Грабара та А. Маляренка. На початку серпня через Ташкент, Фергану, Ош літаком, гелікоптером, автомобілем і пішки команда прибула до місця старту. Кілька днів пішло на облаштування базових таборів, доставки туди харчів, бензину, знаряддя. 5 серпня о 5-30 ранку двадцять спортсменів чотирма групами починають підйом по крутому північному схилу. Кожний метр дається з потугами, відчувається висота та нестача кисню. Тільки на дев'ятий день команда виходить на останній штурм гори. Всі валяться від втоми, але, нахиливши голови, упираючись руками у зігнуті коліна, зціпивши зуби від болю, з останніх сил йдуть вперед. Ось і вершина. Альпіністи шикуються, розгортають принесений прапор, фотографуються на пам'ять. З підкореної висоти хлопці бачать на горизонті величній пік у формі трапеції – це пік Комунізму, найвища вершина Радянського Союзу. Вирішують у наступному році йти на її штурм.

Ця експедиція видалася більш складною. Кілька разів на маршруті альпіністів підстерігали сніжні бурі, каменепади, заноси. Лише на шістнадцятий день сходження альпіністи розділилися на дві групи: вісім з них пішли на штурм піку Комунізму, а інші – піку Перемоги. Жовтоводці А. Вітько та І. Грабарь потрапили до першої групи. Останню ніч перед штурмом провели на відмітці 7200 м на вузькому льодовому гребні, сидячи всією групою в одному наметі, прикріпившись до скелі гачками. Вранці останні триста метрів долали п'ять годин, і вершину 7495 м, висотний полюс країни, було підкорено.

Наступним став пік Корженевської (7105 м), який було підкорено влітку шістдесят дев'ятого. За це сходження, яке тривало вісімнадцять днів, збірна команда Дніпропетровщини, в складі якої було і троє жовтоводців – А. Вітько, І. Грабарь та А. Маляренко, отримала золоті медалі чемпіонів України.

Залишався непідкореним останній із семитисячників – пік Перемоги. Альпіністи кажуть, що в суперництві з людиною ця вершина поступається тільки грізним гімалайським восьмитисячникам – Евересту та Нанга-Парбату. Для штурму був обраний маршрут вищої категорії складності, по якому ще нікому не вдалося підкоряти цю вершину. Найбільші неприємності чекали альпіністів на позначці 6920 м на двадцятий день сходження. У ту ніч розгулялася страшна буря. Під шаром снігу почали прогинатися намети, тріщати стійки. У такі хвилини вирішується все: і успіх сходження, і власне життя. Рятує тільки самоконтроль та витримка. Головне – не піддатися паніці та страху. У єдиному віцілому наметі коротали ніч. Вранці 4

серпня 1970 року погода покращилася, і о десятій годині альпіністи пішли на штурм вершини, а о шістнадцятій були вже в 39 метрах від цілі. І ось вона – вершина 7439 метрів над рівнем моря. Вище вже нічого немає в краю Небесних гір.

Через шість днів обгорілих від сонця, з потрісканими губами та примороженими студеним вітром щоками спортсменів зустрічали в базовому таборі товариші та спортивні судді. Сходження на пік Перемоги було високо оцінено Федерацією альпінізму, а Анатолію Вітьку, як підкорювачу всіх семитисячників країни, було присвоєно почесне звання «Сніжний барс» (номер почесного знаку 21). Прикро, але усього по одному підкореному семитисячнику не вистачило ще двом жовтоводським альпіністам – Ігорю Грабарю та Анатолію Маляренку для отримання цього почесного спортивного звання.

У спортивній біографії жовтоводця було ще немало складних і цікавих горосходжень – сотні підкорених вершин, срібна медаль чемпіонату СРСР, дві золоті та срібна медалі чемпіонатів України, успіхи його учнів. Але чотири грізних семитисячники назавжди залишилися найголовнішими в житті Анатолія Павловича Вітька.

Микола МЕРКУШЕВ

Кравчук Валерій Анатолійович,
заслужений майстер спорту СРСР.
Чемпіон світу та Європи з важкої
атлетики 1981 р., чемпіон СРСР 1981, 1984 р.
Багаторазовий рекордсмен СРСР та України.
Кандидат технічних наук. Нагороджений
медаллю «За трудову доблесть».
У 2000 році був визнаний кращим
спортсменом міста Жовті Води ХХ століття.

Важка атлетика була його стихією

*Дякую спорту за характер,
волю, дисципліну, які він виховав у мені.
Валерій Кравчук*

Якось тренер спортивного клубу М. О. Муравйов привів на дитячий пляж своїх вихованців і запримітив худенького хлопчика, який відпочивав разом із батьком, з наснагою кидаючи камінці у воду. Досвідчений тренер одразу відзначив координованість і різкість рухів юнака. Тут же Михайло Олексійович переговорив із татом і запросив хлопця на тренування. Той дав згоду, і на другий день Валерій Кравчук прийшов до тренувальної зали.

Вже на перших заняттях тренера здивувало не по рокам доросле бажання хлопчика до дрібничок вникнути в процес тренування, його завзятість і настирливість. Часом приходилося стримувати юнака, щоб не нашкодити молодому організму. Валерій відчув у заняттях важкою атлетикою свою стихію. Вранці, о сьомій, поспішав на перше тренування. Після школи – знову до спортивної зали.

У шістнадцять років прийшов перший успіх: Валерій перемагає на першості республіки серед юнаків, а вже через рік стає срібним призером юнацького чемпіонату СРСР.

Важким було розлучення з першим тренером. Але й в Криворізькому гірничорудному інституті, куди пішов навчатися Валерій, він був оточений увагою досвідченого тренера Г. Кривоноса. У вісімнадцять років В. Кравчук виконує норматив майстра спорту.

Але справжній зліт нашого земляка розпочався в 1975 році, коли на юніорському чемпіонаті країни він стає срібним призером. Потім виконує норматив майстра спорту міжнародного

класу. На Спартакіаді народів СРСР стає срібним призером, і його включають до збірної команди країни. Готується до участі в Московській Олімпіаді, але тренери вирішують заявити іншого атлета – Валерій тільки запасний. В той же рік він їде на чемпіонат світу в Грецію, і знову запасним.

У будь-кого могли опуститися руки, але Валерій, як то кажуть, зціпивши зуби, дочекався свого часу. Зірковим для нього став 1981 рік: у Новосибірську В. Кравчук стає чемпіоном країни, у французькому місті Лілль виборює звання чемпіона світу та Європи.

Були у спортсмена й прикрі поразки та важкі травми. Якби не тренери, друзі, рідні та дружина, напевно, покинув би спорт. Але їх підтримка потроювала сили та допомагала долати труднощі.

Великий спорт Валерій Кравчук залишив у тридцять один рік. Штанга, поміст, кілограми – все позаду. Почав життя з чистого листа, з нуля. Спочатку пішов працювати тренером у дитячу спортивну школу. Будував радужні плани, навіть мріяв про дисертацію на спортивну тематику, але згодом зрозумів: нікому його дисертація не потрібна. Якось один з його друзів, ректор Криворізького гірничорудного інституту, запропонував йому піти в науку. Валерій Кравчук працював старшим науковим працівником, захистив дисертацію, отримав звання кандидата технічних наук.

Зараз проживає в Києві, очолює «Європейський центр нових технологій». У свої п'ятдесят сім – стрункий і підтягнутий чоловік.

«За що я дякую спорту, так це за характер, волю, дисципліну, які він виховав у мені», – каже Валерій Анатолійович Кравчук – наш земляк, кращій спортсмен в історії нашого міста.

Микола МЕРКУШЕВ

Лазебний Вадим Григорович,
майстер спорту з альпінізму

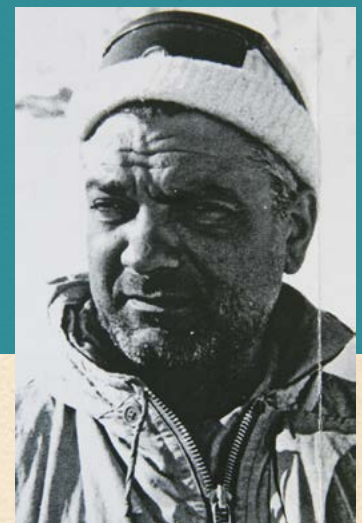
Його життя – яскравий приклад мужності

*Чіткий ритм життя,
дисципліна, цікаві тренування.*

У 1959 році в місті з'явився перший майстер спорту з досить екзотичного для нашої місцевості виду спорту – альпінізму. Ним став Вадим Григорович Лазебний.

Юнацькі роки Вадима пройшли в Дніпропетровську. У школі захоплювався гімнастикою. Після семи класів пішов навчатися в автошляховому технікумі. Якось товариші «затягли» до спортивної зали, де тренувалися альпіністи. Сподобалося. Прийшов і на друге заняття. Весною почав тренуватися на скелях парку Шевченка і Таромського кар'єру, а в 1949 році вперше взяв участь в обласних змаганнях зі скелелазіння. Посів тільки восьме місце, але в складі перших десяти отримав безкоштовну путівку до Республіканського альпіністського табору. Гори Приельбрусся на все життя зачарували юнака. Чіткий ритм життя, дисципліна, цікаві тренування, а вечорами – пісні біля багаття. Тоді він твердо вирішив через рік обов'язково сюди повернутися.

Після закінчення технікуму в 1952 році молодий спеціаліст отримав путівку до автобательону селища Жовта Річка. Працював автомеханіком, заочно закінчив Харківський автодорожній інститут. Послідовно крокував службовими сходами – майстер, начальник механічних

майстерень, заступник начальника автогосподарства, – але спорт не залишав. Працював на совість, тому влітку, коли проходили учбові збори, сходження, змагання, завжди отримував у керівництва згоду на відпустку.

З роками прийшли життєвий досвід і спортивна майстерність. В особисту альпіністську книжку Вадима Григоровича було внесено понад двісті сходжень. Влітку 1952 року в складі команди він здійснив траверс однієї з найбільш неприступних вершин Кавказу – Ушбу, за що був нагороджений золотою медаллю чемпіона СРСР. У його спортивній біографії п'ять золотих і дві срібні медалі чемпіонатів України; він підкорив усі вершини вищої категорії складності колишнього Радянського союзу. У 1966 році в складі збірної Дніпропетровщини здійснив сходження на пік Леніна. Дев'ять років працював Вадим Лазебний у всесвітньо відомих альпіністських таборах «Джайлик», «Алатау», «Домбай» командиром загону, старшим інструктором, начальником рятувального загону. На його рахунку десятки врятованих життів, альпіністів, що потрапили в біду. Одного разу під час сходження він віддав свої альпіністські черевики дівчині, яка вийшла на маршрут у тісному взутті. А в результаті – обмороження й ампутація пальців ноги.

Про цю людину можна говорити дуже багато. Компанійський і життєрадісний чоловік. Радіючи своїм успіхам, хотів, щоб альпінізмом займалося якнайбільше жовтоводців. А як пишався, коли під його керівництвом у 1964 році жовтоводська команда СК «Ювілейний», до складу якої входили А. Вітько, І. Грабар, А. Маляренко, підкорила неприступну вершину Тіхтінген і була нагороджена бронзовими медалями чемпіонату України!

Сорок п'ять років Вадим Григорович віддав улюбленій справі, але вік брав своє. Давалися ознаки чисельні травми і, насамперед, обмороження. Він передав тренерську естафету своєму кращому учневі – «сніжному барсу» А. П. Вітьку. Але його весь час вабили гори. Влітку 1997 року в альпіністському таборі «Ельбрус» проходила ювілейна Альпініада, присвячена 50-річчю радянського альпінізму. Вадим Григорович, якому йшов тоді шістдесят восьмий рік, отримав на це зібрання особисте запрошення. Скільки позитивних емоцій і вражень здобув він під час цієї подорожі! Радості зустрічі з горами та старими друзями не було меж.

Через півроку після цієї останньої зустрічі з горами Вадима Григоровича не стало: підірвав здоров'я перенесений інсульт, який дав поштовх гангрені. Його життя – яскравий приклад мужності та відданості улюбленій справі.

Микола МЕРКУШЕВ

Команда, без якої нам не жити

Футбол у Жовтих Водах завжди був спортом номер один, а його історія наповнена багатьма яскравими моментами. Це десятки захоплюючих спортивних баталій, тисячі зіграних матчів, яскраві перемоги, прикрі поразки, футболісти, тренери і, безумовно, щирі вболівальники.

Мешканці селища Жовта Річка познайомилися з футболом ще в 1926 році, коли в районі старої залізничної станції на пустирі молодь обладнала поле для гри й організувала першу команду. Вже з 1945 року жовторічанці почали грати в першостях Криворіжжя, а з 1950 року – і в чемпіонатах області, але, на жаль, без особливих успіхів.

Перша перемога прийшла в 1955 році, коли футболісти комбінату несподівано стали срібними призерами турніру команд підприємств Міністерства середнього машинобудування СРСР. Після цього керівництво підприємства приймає рішення про створення команди, яка б могла успішно грати в республіканських і міністерських турнірах, добре розуміючи, що футбол – це прекрасний засіб організації дозвілля та спілкування людей, зняття психологічного навантаження у шахтарів і будівельників після важкого трудового дня. Було збудовано прекрасний стадіон, запрошено досвідченого тренера та групу молодих, перспективних футболістів з Москви, Запоріжжя, Одеси.

Футбол у далекі п'ятдесяті був, мабуть, єдиною розвагою для мешканців міста, навіть

товариські зустрічі в ті часи збирали повні трибуни глядачів. Вже у 1957 році жовтоводці стають бронзовими призерами чемпіонату та фіналістами Кубка області, успішно проводять товариські зустрічі з командами майстрів футболу Ленінграда, Одеси, Риги. А в наступному році до «Авангарду» приходять вже серйозний успіх. Вигравши весняну обласну першість, жовтоводці отримали путівку на чемпіонат УРСР серед команд колективів фізкультури. Дебют у республіканській першості вийшов цілком вдалим: зональний турнір команда виграла. У півфінальному турнірі «Авангард» фінішував четвертим.

По-справжньому тріумфальним став для земляків сезон 1959 року. Колектив очолив молодий, амбіційний тренер – М. Л. Черкаський, а до команди було запрошено кілька досвідчених гравців – Б. Фішера, В. Фролова, М. Юдіна. Легко вигравши обласну першість (15 перемог, 3 нічії при феноменальній різниці м'ячів 95-7), «Авангард» вдруге отримав путівку на зональний турнір республіканського чемпіонату. Не збавляючи обертів, команда впевнено виграє спочатку зональний турнір, а потім і півфінальний. Їхні суперники у фіналі чемпіонату республіки – команди Харкова, Одеси, Дрогобича. Дві перемоги та нічия в заключному турі з армійцями Одеси приносять жовтоводцям золоті медалі, статус команди майстрів і путівку до чемпіонату СРСР серед команд класу «Б».

«Авангард» того року міг зробити і «дубль»: стати володарем ще одного призу – Кубка України, але у фінальній зустрічі на рідному стадіоні програв коростишевському «Шахтарю» з рахунком 1:2.

На довгі роки «Авангард» став візитною карткою нашого міста. Команда провела десять сезонів поспіль у чемпіонатах Радянського Союзу та республіки, ставши бронзовим призером (1965 р.) та чемпіоном України (1966 р.), виступала в другій лізі класу «А». Жовтоводську команду любили вболівальники багатьох міст України, Росії, Молдавії за яскраву, технічну та безкомпромісну гру.

Незабутнє враження в серцях жовтоводців залишив футбольний сезон 1966 року. Наш «Авангард» і хмельницьке «Динамо» в той рік впевнено виграли зональні турніри, і тепер їм потрібно було в очному поєдинку визначити кращу команду чемпіонату України. Перша зустріч у Хмельницькому закінчилася внічию – 0:0. У відповідь – зустріч у рідному місті. Всі чекають тільки перемоги своїх кумирів. Місто тиждень жило футболі. У день зустрічі на стадіон йшли, як на першотравневу демонстрацію: з прапорами, транспарантами, духовим оркестром. У той день був зафіксований неперевершений рекорд відвідування стадіону – 18350 глядачів. Але знову нічия – 1:1. І лише в Києві в третій додатковій зустрічі на Центральному республіканському стадіоні два «золоті» м'яча Валерія Журавка приносять жовтоводцям звання чемпіонів України.

Після «Авангарду» в чемпіонатах вже самостійної України кілька років досить успішно грав жовтоводський «Сиріус». У сезоні 1992-93 рр. команда виграла зональний турнір КФК, у 1993-94 рр. була кращою серед команд перехідної ліги і рік грала у другій лізі. На жаль, економічні негаразди не дозволили команді закінчити цей турнір.

Футбольне життя міста на цьому не завершилося. Як і раніше, проводяться чемпіонати та кубки, усілякі дитячі та юнацькі турніри, працюють секції та команди. Віримо, що прийде час, і на жовтоводській «вулиці футболу» знову буде свято.

Микола МЕРКУШЕВ

ДИТЯЧО-ЮНАЦЬКА СПОРТИВНА ШКОЛА ВІДДІЛУ ОСВІТИ ВИКОНКОМУ ЖОВТОВОДСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ

ДЮСШ відділу освіти засновано виконкомом Жовтководської міської ради у 1966 році. Були відкриті групи з таких видів спорту: волейбол, легка атлетика, футбол, які й досі працюють. Першим директором ДЮСШ був Віктор Павлович Мазаєв, але найбільше (22 роки) на посаді директора ДЮСШ працювала Валентина Федорівна Ніколенко, на долю якої випали тяжкі роки управління школою. Значною заслугою Валентини Федорівни є те, що вона змогла утримати школу, незважаючи на труднощі. За часи її керівництва в 2004 році до бази ДЮСШ передано спортивний зал «Будівельник», відкрито відділення дзюдо. У цьому ж році ДЮСШ посіла I місце в обласному огляді-конкурсі «На кращій стан з фізичного виховання і спорту серед ДЮСШ», а також стала лауреатом Всеукраїнського конкурсу. З 2006 року відкрито відділення боротьби самбо для збільшення охопту учнів.

Сьогодні Дитячо-юнацька спортивна школа відділу освіти – це єдиний позашкільний заклад фізичної культури та спорту в м. Жовті Води, він охоплює 500 вихованців з загальноосвітніх шкіл і навчальних закладів.

Очолює ДЮСШ Віктор Іванович Лисенюк, заслужений працівник фізичної культури та спорту України.

Зараз ДЮСШ культивує п'ять видів спорту: волейбол, дзюдо, самбо, легка атлетика, футбол. Заклад укомплектований висококваліфікованими тренерськими кадрами: 13 штатних тренерів-викладачів, з них 1 має вищу кваліфікаційну категорію, 7 – першу кваліфікаційну категорію, 3 – другу кваліфікаційну категорію. Заклад має сучасну спортивну базу: два спортивних зали, літній плавальний басейн, волейбольні майданчики, тенісні корти.

За останні п'ять років у ДЮСШ підготовлено 600 спортсменів-розрядників, з них 2 майстра спорту, 10 кандидатів в майстри спорту, 10 першорозрядників, 786 чемпіонів і призерів області, 24 чемпіони та призери Всеукраїнських змагань, 1 чемпіон і 2 призери Європи.

Гацелюк Віталій Васильович,
тренер Дитячо-юнацької спортивної школи

В здоровому тілі – здоровий дух

*Перемоги та здобутки,
завдячуючи праці над собою.*

Тренерський спортивний шлях В. В. Гацелюка тісно переплітається з історією розвитку ДЮСШ відділу освіти. У 1969 році Віталій Васильович на запрошення керівництва ДЮСШ приїхав до м. Жовті Води та почав працювати тренером-викладачем з легкої атлетики.

Перший набір учнів був успішним, і вже через декілька років кращий вихованець Віталія Васильовича Сергій Батаєв став переможцем першості України з метання списа.

Віталій Васильович – тренер-новатор. У 1980-ті роки, порадившись з колегами, він прийняв рішення відбирати дітей з дитячого садка та формувати спортивні класи, які першими в місті з'явилися на базі СШ № 12. Невдовзі цей почин дав результати: команда СШ № 12 декілька років поспіль вигравала першість України з легкоатлетичного багатоборства. А кращі вихованці Костянтин Іванченко, Анатолій Ізосімов, Валерій Ховренко, Ірина Стеба стали переможцями та призерами першостей України з легкої атлетики.

У період розвитку нашого міста Віталій Васильович перейшов працювати до спортивного клубу «Ювілейний», де були зібрані кращі тренерські кадри міста. За роки роботи в спортклубі Віталій Васильович підготував чемпіонів України Віталія Шепеля та Юрія Гетьманського.

Після розпаду СРСР легкоатлетичні традиції в місті збереглися, але належних умов для підготовки спортсменів стало менше, і Віталій Васильович повернувся працювати в рідну ДЮСШ. Колектив з радістю прийняв досвідченого тренера, який в цей час мав би піти на заслужений відпочинок. Однак прийшло нове натхнення і нові талановиті вихованці – Сергій Вдовиченко і Сергій Слюсаренко, які стали чемпіонами України, кожен з них виконав норматив майстра спорту. У 2010 році Максим Житнік став чемпіоном України з метання спису серед юнаків.

Віталій Васильович Гацелюк прищепив любов до спорту своїм дітям та онуку. Старший син Сергій у 1979 році став чемпіоном України з метання спису, а в 2011 році онук Самсон став переможцем Юнацьких ігор України з легкої атлетики.

28 чемпіонів і призерів чемпіонатів України та міжнародних змагань, більше 300 переможців обласних змагань – такий здобуток кращого тренера ДЮСШ.

Шутенко Євген Анатолійович,
тренер Дитячо-юнацької спортивної школи

До нових перемог

*Тренер не той, хто вчить техніці виду
спорту, а той, хто вчить життю,
хто сам все життя вчиться.*

До міста Жовті Води Євген Анатолійович Шутенко приїхав молодим спеціалістом після закінчення Симферопольського університету ім. Фрунзе. Працює в Дитячо-юнацькій спортивній школі відділу освіти з 2004 року на посаді старшого тренера-викладача з дзюдо, раніше працював 18 років у ДЮСШ СОК «Ювілейний».

Наполегливий, працюючий тренер за професією та педагог за покликанням, здатний повести за собою тренерів, учнів, батьків, Євген Анатолійович уміє плідно співпрацювати з колегами та громадськістю міста, створюючи навколо себе таку атмосферу, що дозволяє всім працювати з натхненням, з творчістю, результативно. Він для учнів – батько, для колег – порадник, наставник, друг.

Два роки поспіль Є. А. Шутенко визнавався кращим тренером-викладачем міста Жовті Води. Євген Анатолійович є лауреатом міської педагогічної премії імені Мотрі Останівни Рябикіної, переможцем міського конкурсу «Світоч Жовтих Вод-2010».

- Ним підготовлено багато висококваліфікованих спортсменів:*
 - Книш Станіслав, майстер спорту України, призер Всесвітньої універсиади в Південній Кореї;*
 - Андруцька Євгенія, майстер спорту з рукопашного бою;*
 - Клепиков Василь, майстер спорту з рукопашного бою, який зараз виступає в престижній серії «М1. Бої без правил»;*
 - Біреш Ілона, майстер спорту з боротьби сумо, чемпіонка України по дзюдо, сумо, срібна призерка чемпіонату України по самбо, призерка чемпіонату Європи по сумо, чемпіонка Європи по дзюдо;*
 - Бардіна Єлизавета, майстер спорту з боротьби сумо, чемпіонка України з боротьби самбо;*
 - Топчій Оля, чемпіонка України по самбо;*
 - Бордінських Роман, бронзовий призер України з боротьби самбо.*
- Підростає зміна молодих спортсменів, а тому будуть нові імена і нові перемоги!*

Лисенюк Віктор Іванович,
директор ДЮСШ

Відомий у місті спортсмен і тренер

*Зі спортом пов'язав усе своє життя
і не жалкую про обраний шлях.*

Віктор Лисенюк

Віктор Іванович Лисенюк народився в селі Юрківка Звенигородського району, що на Черкащині. До Жовтих Вод приїхав у 1955 році, навчався у СШ № 1, в якій підтримували спортивні традиції та виховали велику кількість спортсменів.

«Перший вид спорту, яким я почав займатися, – плавання, – розповідає Віктор Іванович. – Тренувався у В. В. Пасічного. Беручи участь у міських змаганнях серед школярів, проявив себе у легкій атлетиці, почав тренуватися у В. В. Морозова. Навчаючись у Дніпропетровському технікумі, до якого вступив після 8-го класу, тренування не припиняв. Повернувся до Жовтих Вод, працював на РМЗ СхідГЗК учнем стругальника та продовжував тренуватися у Б. П. Корилюка, потім – у О. М. Ліхитінова. Після закінчення вечірньої школи мав перший розряд із легкої атлетики та деякі спортивні досягнення – був чемпіоном ЦС «ФИС» та «Авангард».

У 1967 році Віктор Іванович вступив до Київського інституту фізичної культури. За рекомендацією завідувача кафедри, заслуженого тренера СРСР З. П. Синицького, почав тренуватися у кандидата біологічних наук В. В. Петровського, який набрав групу перспективних спортсменів з усіх регіонів України, і серед них був обдарований спринтер із Нової Каховки Валерій Борзов (у 1972 році став двократним олімпійським чемпіоном з бігу на 100 і 200 метрів).

«Чотири роки навчання в престижному вузі, тренування з видатними спортсменами допомогли мені підвищити власні спортивні результати на стометрівці: я став чемпіоном Києва, чемпіоном і призером студентських змагань України. Але головне, що усе це дало мені досвід, знання та впевненість у тому, що я хочу стати тренером, – говорить В. І. Лисенюк. – Після закінчення інституту я повернувся до рідного міста та почав працювати в спортивному клубі «Ювілейний», де було багато досвідчених тренерів із різних видів спорту».

Зі спортивного класу – до перемог на Всесоюзних змаганнях

Порадившись з колегами-тренерами, вирішили: задля виховання спортивної зміни відбір дітей починати з дитячого садка, а потім формувати у школах спортивні класи. Ініціаторами створення спортивних класів були директор СШ № 12 В. В. Добровольський і старший тренер з легкої атлетики В. В. Дедов. Юні спортсмени показували гарні результати. Після від'їзду з міста В. В. Дедова опікування спортивним класом взяв на себе В. І. Лисенюк. Роботу з дітьми поділили за спеціалізацією: В. І. Лисенюк займався бігом на короткі дистанції і стрибками, В. В. Попов – бігом на середні дистанції, В. В. Гацелюк – метанням, а молодий тренер В. К. Дубровін – багатоборством. Кожного наступного року набирали спортивні класи у СШ № 12, СШ № 10, СШ № 3. Мали гарні умови для тренувань, безплатне харчування спортивних класів, літній спортивний табір у Світловодську на 120 осіб у три зміни, навчально-тренувальні збори в Євпаторії й Алушті. Про Жовті Води почали говорити як про центр юнацької легкої атлетики. Юні спортсмени СШ № 12 неодноразово вигравали першість України з легкоатлетичного чотириборства, зайняли 4 місце в першості СРСР. У 1988 році прийшли нові успіхи на Всесоюзних змаганнях: Олександр Лягов і Віктор Дивлях стали срібними призерами першості СРСР і юнацьких ігор СРСР, у 1989-90 роках срібну та бронзову медалі першості СРСР завоював Вадим Огій. Після розпаду СРСР легкоатлетичні традиції в місті зберігалися.

Нове покоління – нові надії

Нове покоління легкоатлетів здобувало перемоги в українському спорті. Так, у 1991 році збірна ДЮСШ СК «Ювілейний» стала чемпіоном України серед ДЮСШ. Чемпіонами та призерами України ставали учні В. І. Лисенюка: Віта Марченко, Оксана Бондик, Наталія Іващенко, Євген Лисенюк, Олександр Сітковський.

«Багато хто з моїх учнів пішов тим же шляхом – вступили до інститутів фізкультури, в їх числі й мої діти Євген і Оксана, – каже В. І. Лисенюк. – Приємно, що мій учень, майстер спорту Микола Дерев'яничук, продовжує нашу справу: він очолює клуб любителів бігу «Ритм».

Озираючись на прожиті роки в спорті, можу сказати, що не жалкую про обраний шлях».

М. Богданова

Сітковський Олександр,
майстер спорту з легкої атлетики

Жовтоводський бігун на Олімпіаді

Лише наполеглива праця – шлях до перемог.

2012 рік – олімпійський. Приємно, що серед учасників Олімпіади в Лондоні є й наш земляк – Олександр Сітковський, який виступатиме у найважчій дисципліні легкої атлетики – марафоні (42 км 195 м).

Це буде перший жовтоводець, який вдруге стартуватиме на Олімпійських іграх. Нагадаємо, що перший раз він був учасником Олімпійських ігор у Пекіні, однак травма не дозволила Сашкові завершити дистанцію.

Олександр Сітковський прийшов у спорт багато років тому, коли на змаганнях спартакіади дитячих садків міста він став переможцем на одній із дистанцій. Прудкого хлопчину помітив тренер В. І. Лисенюк і запросив до спортивної школи. Хлопчик виявився здібним, і через п'ять років почав легко обігравати на обласних і всеукраїнських змаганнях старших за віком юних спортсменів.

У 20 років Олександр виконав норматив майстра спорту, у 2007 році – норматив майстра спорту міжнародного класу. Він закінчив Жовтоводський промисловий технікум, потім – Дніпропетровський інститут фізичної культури і Харківську юридичну академію. Нині служить в одній із військових частин країни.

Вісім років поспіль Олександр Сітковський є членом Національної збірної України. Він неодноразовий чемпіон України, переможець і призер численних міжнародних змагань, двічі ставав призером Кубка Європи з легкої атлетики. У 2011 році показав кращий результат Європи з марафонського бігу.

... 27 років у спорті. У дощ і сніг, у спеку і в холод, двічі, а то й тричі на день він виходить на бігову доріжку, інколи без бажання, через «не можу» – така ціна участі в Олімпійських іграх.

Побажаймо ж усі разом Олександрові успішного виступу на Олімпіаді!

Віктор Лисенюк

КОМУНАЛЬНЕ ПІДПРИЄМСТВО «РЕДАКЦІЯ ГАЗЕТИ «ЖОВТОВОДСЬКІ ВІСТІ»

Жовтоводці здавна мріяли мати власну міську газету, розмови про це час від часу виникали у місті, і ось навесні 1989 року стало відомо, що перший секретар ЦК КПУ В. В. Щербицький дав згоду на створення газети в Жовтих Водах. У вересні було прийняте відповідне рішення ЦК, в якому йшлося про те, що в нашому місті з 1 січня 1990 року виходитиме газета під назвою «Робітнича трибуна».

Через рік газета дістала назву «Жовтоводські вісті». З серпня 1991 року засновником «ЖВ» є Жовтоводська міська рада.

За час існування газети її почергово очолювали М. І. Калужний, І. В. Домченко, Л. М. Плис. З 2004 року головним редактором «ЖВ» є Н. П. Сіра.

З 2005 року редакція «Жовтоводських вістей» перейшла на власну комп'ютерну верстку. Нині друкується в ТОВ «Підприємство Норма».

«Жовтоводські вісті» виходять раз на тиждень, розповідаючи на своїх сторінках про міські новини та надаючи цікаві інформаційні матеріали для широкого кола читачів.

МІСЬКЕ РАДІО

«Говорять Жовті Води». Ці позивні міського радіо лунають із приймачів вже майже 50 років, а вперше їх почули радіослухачі в 1963 році.

Організатором і першим редактором міського радіо був Віталій Полікарпович Клименко.

У 1963 році радіостудія розташовувалася в приміщенні першого відділення зв'язку по вулиці 8-го Березня (нині ВПЗ №10). Оскільки в ті роки магнітофони були рідкістю, то передачі велися у прямому ефірі. «І редактор, і диктор, і запрошені на передачу гості розміщувалися біля мікрофону в маленькій студії без вікон і вентиляції, а після передачі виходили звідти, як із лазні», – пригадує В. П. Клименко.

Пізніше студію обладнали в будинку по вул. Першотравневій, неподалік від телевізійного ретранслятора. Там уже з'явилися перші магнітофони, а з ними – можливість монтажу передач.

Першим диктором міського радіо був Анатолій Хомяков, на рубежі 60-70 років – Микола Флейтух. Саме з того далекого часу громадяни звикли слухати міське радіо рано-вранці, о 6-40, збираючись на роботу. Передачі виходили двічі на тиждень – по вівторках та четвер-

гах. До речі, такий графік залишався незмінним майже тридцять років, до початку 90-х.

У 1974-79 роках редактором радіо працювала Лідія Беспалова, у 1979-81 рр. – Зоя Сопецько. Студія радіомовлення на той час входила до складу міського вузла зв'язку, згодом разом із ним переїхала до нової будівлі по вул. Петровського, 39. З кінця 70-х та у 80-ті роки слухачі впізнавали міські передачі по голосах дикторів – Зої Ліхитінової та Ігоря Домченка.

На міському радіо працювали редакторами Валентина Яковлева, Тетяна Марценюк, Ольга Румянцева, Наталя Сіра.

У 80-х роках з'явилися радіостудії на великих підприємствах міста: на ДП «СхідГЗК» (організатором стала Зоя Сопецько), на заводі «Електрон» (Ігор Домченко), на Південному радіозаводі (Ганна Чуй). Працювала невеличка студія в інституті ПромНДІпроект. Усі вони тісно співпрацювали з міською студією радіомовлення.

До 1990 року техніка, на якій записувалися та монтувалися передачі, була побутовою, що значно ускладнювало роботу журналіста, який водночас виконував також і обов'язки звукооператора, оскільки у штаті працював лише редактор. Тож йому доводилося збирати інформацію, записувати репортажі та інтерв'ю на один касетний магнітофон «Електроніка», монтувати записи за допомогою другої «Електроніки», змонтовані фрагменти та дикторський текст потім переписувались на бобінний магнітофон, а вже готовий випуск ще раз переписувався на магнітофон, розташований на радіовузлі, з якого, власне, вранці і велася трансляція на місто.

З 1990 року на радіо відбулися значні зміни: міська студія увійшла до структури Дніпропетровської обласної державної телерадіокомпанії і стала називатися «Жовтоводська радіоредакція ДО ДТРК». Збільшився її штат, тепер він складав вже дві творчі одиниці: старший редактор і редактор, а також два технічних працівника: інженер звукозапису і оператор. Радіостудія була обладнана спеціальною студійною технікою, журналісти «озброїлися» професійним диктофоном «Репортер». Змінився і час мовлення, тож міські радіовипуски стали виходити тричі на тиждень: у понеділок, середу та п'ятницю о 6-30.

Саме в той час на радіо працювали: старшим редактором – Валентина Яковлева, редактором – Наталя Сіра, інженером звукозапису – Ніна Іваненко, оператором – Вадим Щербаков.

З плином часу на міському радіо знову відбулися зміни. Кількість штатних працівників було зменшено: залишились два творчі працівники і інженер звукозапису, а згодом радіопередачі готували й випускали відповідальний редактор та інженер звукозапису.

У 90-ті та 2000-ні роки редакторами радіо працювали: Олег Сулима, Оксана Топчій, Наталя Сіра, Тетяна Марценюк; інженерами звукозапису: Олександр Клюка, Віталій Жущман.

Згодом радіоредакції довелося перебратися до іншого приміщення, розташованого в гуртожитку педагогічного училища по вул. 50-річчя ВЛКСМ, монтаж і запис випусків здійснювалися вже за допомогою комп'ютера.

У 2010 році жовтоводську радіоредакцію рішенням ДО ДТРК було ліквідовано.

Із жовтня 2010 року радіомовлення було відновлено вже на базі міської газети «Жовтоводські вісті», де створено відділ радіоінформації. Випуски міського радіо транслюються, як і раніше, із 6-30 ранку.

Наталя Сіра,

редактор радіо з 1988 по 2004 рік.

Творчі літорості Анатолія Ворфлика

*Людина пише не тільки про те,
що вона бачить і що вона чує,
а й про те, що вона відчуває душею.*

Анатолій Васильович Ворфлик брав безпосередню участь у створенні міського україномовного періодичного видання – газети «Жовтоводські вісті» та працював там відповідальним секретарем. Журналіст, літератор, поет, громадський діяч, член спілки журналістів та спілки письменників України, Анатолій Васильович – особистість, добре відома жовтоводцям.

Народився А. В. Ворфлик 3 червня 1942 року в селі Іванівка Світловодського району, що на Кіровоградщині. Творчі задатки майбутнього поета та літератора проявилися вже в юності: він був сількором районної та обласної газети. Писати вірші почав у п'ятирічному віці, друкуватися – з 1960 року.

Після закінчення Харківського державного університету вчителював, викладав українську мову та літературу в школах Кіровоградщини і Дніпропетровщини. З 1970 року Анатолій Васильович оселяється в Жовтих Водах. З березня 1974-го – літературний працівник, кореспондент газети Східного ГЗК «Трудова слава», а з грудня 1989 року й по липень 2005-го – відповідальний секретар редакції газети «Жовтоводські вісті».

У серпні 1989 року вперше в Жовтих Водах започаткував осередок Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка, тоді ж став членом Народного руху. Активний учасник національно-демократичних подій у місті 1991 та 2004 років.

Творчість Анатолія Васильовича охоплює усе його життя: він писав про дитинство, війну, про рідних людей, про кохання, про Україну.

Видав декілька збірок своїх віршів. Останнє п'ятитомне видання «Літорості» вийшло 2011 року.

Чому саме таку назву отримав п'ятитомник? Що таке «літорості»? Поет пояснював це так:

– Літорості або літоростки – це ті гілочки на дереві, які виростають протягом літа – з весни до осені. Або ще коли спилують дерево і потім підраховують кількість років – скільки це дерево прожило. Оці кільця річні, вікові, називаються «літорості».

Тож літорості – це роки творчої діяльності поета, кожен том охоплює певний період життя.

На питання, яка тематика йому ближче до душі, А. Ворфлик відповідав:

– Про що пише письменник? Кожен відповідає по-своєму, але є багато спільного. Людина пише не тільки про те, що вона бачить і що вона чує, а й про те, що вона відчуває душею. Що душа підказує, що вловив, якісь енергії. Філософія життя, вічність життя. Тобто, теми, які усього мені ближче, – це філософське осмислення життя, лірика.

Анатолій Васильович тісно спілкувався з молоддю, допомагав у розвитку творчих здібностей обдарованих учнів навчальних закладів міста, поетам-початківцям. На початку 2011 року в міському історичному музеї відбувся вечір, присвячений 50-річчю його творчої діяльності.

Вийшовши на пенсію, Анатолій Васильович не залишався осторонь подій, які відбувалися в «Жовтоводських вістях», був членом редакційної колегії нашої газети, жваво цікавився буденними турботами колег-журналістів, допомагав і словом, і ділом.

Анатолій Васильович завжди вирізнявся порядністю, був людиною слова, дуже відповідально ставився до дорученої справи.

7 вересня 2011 року А. В. Ворфлик пішов із життя. Але його особистість, творчий доробок назавжди залишаться в історії нашого міста, в нашій пам'яті.

М. Богданова

**ГАЗЕТА «ТРУДОВА СЛАВА»
ДЕРЖАВНОГО ПІДПРИЄМСТВА
«СХІДНИЙ ГІРНИЧО-ЗБАГАЧУВАЛЬНИЙ КОМБІНАТ»**

Редактор – Олена Вікторівна Боровкова, член Національної спілки журналістів України, переможець міського конкурсу «Світоч-2011» у номінації «Кращий журналіст». Дата заснування – 10 квітня 1963 року. Перший редактор – Микола Іванович Лісохмара.

Метою створення газети було висвітлення виробничих новин, питань ідеологічної та виховної роботи, діяльності партійних, профспілкових організацій, культури й побуту, дозвілля трудящих тощо. З'являлися цікаві нові теми, надходили до редакції листи від читачів, допомагали робітники-кореспонденти, яких зацікавила ця діяльність.

Нині газета «Трудова слава» виходить один раз на тиждень накладом до 4000 примірників, які розповсюджуються виключно за передплатою. Читацьке коло охоплює працівників і ветеранів ДП «СхідГЗК», які мешкають у Жовтих Водах, а також трудящих Інгульської, Смолінської та Новокостянтинівської шахт у Кіровоградській області.

На сторінках видання висвітлюються новини виробничого життя усіх підрозділів ДП «СхідГЗК», розповідається про діяльність профспілкової, ветеранської та молодіжної організацій підприємства, розміщуються нариси про кращих працівників. Діють постійні рубрики, присвячені культурі та спорту, публікуються читацькі листи, актуальні новини Жовтих Вод і Кіровоградщини, корисні поради тощо. Газета є своєрідним літописом історії Східного ГЗК і міста. У родині практично кожного читача, напевно, знайдеться вирізка з «Трудової слави», де він є героєм публікації або зображений на фото. Так історія газети тісно переплітається з окремими людськими долями.

Зоя Єгорівна Ліхитінова,
редактор газети „Трудова слава” (1993-2009),
член Національної спілки журналістів України.

Робота була змістом її життя

*Єдине щастя в житті –
це постійне прагнення вперед.
Еміль Золя*

...*П*овним ходом йшла підготовка святкового номера «Трудової слави», присвяченого Дню шахтаря. Літня спека, що трималася вже третій тиждень поспіль, підігрівала і без того гарячу робочу атмосферу в редакції (рядовий читач іноді навіть не здогадується, скільки сил і часу забирає випуск кожного номера, а тим паче святкового). По завершенню напруженого трудового дня співробітники редакції розійшлися по домівках. Зоя Єгорівна Ліхитінова, редактор „ТС”, затримувалася. Вона часто лишалася в редакції після робочого дня. „Мені комфортно працювати, коли ніхто не відволікає”, – пояснювала Зоя Єгорівна своє рішення. Вранці наступного дня, зустрівши її на порозі редакції (вона, власне, прямувала до типографії), ми поцікавилися: „Чому Ви сьогодні так рано прийшли?!” Відповідь: „Я ще і не уходила!” – приголомшила. З’ясувалося, що впродовж ночі Зоя Єгорівна разом з Віталієм Жушманом (він верстав газету) працювали над номером, намагаючись прискорити час його друку. Сам факт, що редактор активно працює вже другу добу поспіль, викликав захоплення; втім, дивувало інше. Неймовірно, але Зоя Єгорівна почувалася бадьорішою за нас, працівників редакції, які мали повноцінний відпочинок.

Секрет такої витривалості її організму своїм корінням йде з дитинства. Зоя Єгорівна – сибірячка, виросла серед чудової природи Алтаю. Волею долі потрапила до Жовтих Вод (її чоловік після закінчення інституту був направлений до нашого міста). Філолог за освітою, Зоя Ліхитінова розпочала свій трудовий шлях методистом місцевого Будинку піонерів. У 1979 році прийшла працювати кореспондентом до редакції „Трудової слави”.

Запальна та невгамовна Зоя Єгорівна з головою поринула у роботу: їздила на промислові майданчики, спускалася у шахту, захоплювалася людиною праці. Словами не передати, треба було тільки бачити, як горіли її очі, коли вона поверталася до редакції з чергового завдання. „Я насолоджуюся спілкуванням з робочими, купаюся в особливій енергетиці, яка витає тільки в середовищі простих робітників”, – щоразу говорила Зоя Єгорівна.

Тридцять років життя вона віддала рідній газеті, шістнадцять з яких працювала редактором. Як не парадоксально, але вона дійсно черпала енергію з роботи. Газета була її третьою дитиною (разом з чоловіком Олександром Михайловичем вона виховала доньку та сина). З особливим тремтінням гортала сторінки річних підшивок, переживала за якість кожної фотографії, що потрапляла на сторінки „ТС”, помічала найменші недоліки верстки та наполегливо вимагала їх виправлення. За роки роботи вона залишила в редакції десятки підшивок газети, багато її слів і термінів міцно увійшли у лексикон багатьох журналістів міста.

Зоя Ліхитінова – яскрава особистість, яку важко не помітити та не оцінити.

Тетяна КОРСУНОВСЬКА

*Кожна людина – відбиття свого внутрішнього світу.
Як людина мислить, такою вона і є.
Марк Тулій Цицерон*

Зустрівши її на вулиці, навряд чи можна було затримати на ній свій погляд: зовні вона нічим не виділялася з натовпу. Спілкування ж з нею завжди залишало в душі глибокий слід.

Валентина Кузьмівна Черкасова (редактор газети «Трудова слава» 1972-1993 рр.) була неординарною особистістю з глибоким внутрішнім світом. Доля не пестила її. Втім, вона не скаржилася, розуміла, що дорогу в цьому житті доведеться прокласти самотужки.

Після закінчення філологічного факультету Дніпропетровського державного університету Валентина Кузьмівна ступила на журналістську стежку і присвятила цій справі все своє життя. Розпочинала працювати у районній газеті. У 1963 році, з моменту заснування „Трудової слави”, прийшла на комбінат кореспондентом газети, а через десять років очолила колектив редакції. Протягом двох десятиліть Валентина Кузьмівна працювала редактором. Керівна посада не запаморочила їй голову, як це іноді буває. Валентина Кузьмівна до останнього дня залишалася простою та відкритою до людей. З притаманною їй щирістю пропускала через душу їхні проблеми та переживання.

Де тільки не доводилося бувати нашому корифею пера – на підземних горизонтах, у заводських цехах і майстернях, на нових родовищах... У центрі її публікацій завжди була людина праці, бригади, колективи. Сотні кілометрів пройшла вона з блокнотом і ручкою в руках.

Так вже склалося, що працювати Валентині Кузьмівні випало в часи розбудови комунізму, і вся ідеологія тієї епохи, звичайно, накладала свій відбиток на будь-яку роботу, а тим паче інформаційної спрямованості. Але Валентині Черкасовій вдалося зробити „Трудову славу” не лише рупором Комуністичної партії, а й справжнім другом кожної жовтоводської сім'ї. Із року в рік тираж газети зростав. Були часи, коли він сягав 6 тисяч (!) екземплярів. Чим же вона захоплювала читача? Фейлетони, гуморески, інтерв'ю, аналітичні статті, нариси, поезія – в будь-якому жанрі Валентина Кузьмівна була як риба у воді. Вона фантастично володіла пером. Бувало, звернешся до неї з проханням написати віршик для привітання когось з днем народження, вона посміхнеться лукаво, розпитає все про іменинника, вип'є чашечку кави, збереться з думками та через 10-15 хвилин вручить тобі папірець зі справжнім літературним шедевром, де влучно підмічені найяскравіші риси характеру людини.

Тонке відчуття гумору проходило червоною стрічкою крізь все життя Валентини Кузьмівни. Можливо, саме воно допомагало їй, неймовірно скромній людині, триматися у самі складні періоди життя, яких було чимало.

„Будьте здорові, живите багато, наскільки дозволит вам ваша зарплата”, – любила говорити вона. Такими словами, лагідно посміхаючись, попрощалася з нами, своїми колегами, в останній свій візит до редакції і тихо пішла...

Тетяна КОРСУНОВСЬКА

Нальотов Анатолій Олександрович,
режисер ТРК «Жовта Річка»

Ветеран жовтоводського телебачення

В таланті досить 1% генія та 99% терпіння.

Анатолій Нальотов був переведений до м. Жовті Води рішенням профспілки Міністерства середнього машинобудування в 1987 році та став режисером народної студії «Пошук». Взимку 1989 року на заняттях кіностудії начальник цеху зв'язку ДП «Схід-ГЗК» Микола Асабов розповів про те, що на стандартний передавач на ретрансляційній вищій Жовтих Вод можна подати сигнал з побутового відеомагнітофону. За погодженням керівництва і за допомогою начальника ретранслятора Миколи Чубаря було проведено

експериментальний вихід в ефір. Тоді Микола Асабов та Анатолій Нальотов звернулися до Миколи Олексійовича Ганзи, директора комбінату, з пропозицією створити на базі студії «Пошук» місцеву телестудію. Троє ентузіастів – Анатолій Нальотов, Віктор Данилюк та Юрій Холмогорський на технічній базі кіностудії створили першу пробну передачу та випустили її в ефір 31 грудня 1991 року. Пізніше була зареєстрована як засіб масової інформації «Міська студія телебачення» (МСТ), засновником якої стала Жовтоводська міська рада. У 1994 році на студію прийшла Валентина Іванівна Яковлева; в творчому тандемі з Анатолієм Нальотовим вони створили багато цікавих телепередач та фільмів з життя громади міста. Деякі з них були відмічені дипломами на всеукраїнських конкурсах телепрограм, а програма «Катрусине серце» отримала диплом ЮНІСЕФ на міжнародному фестивалі.

Анатолій Олександрович народився в 1949 році в м. Суздаль Володимирської області, що в Росії. Свій трудовий шлях розпочав ткачем на фабриці в м. Іваново. Здобув спеціальність художника в Іванівському художньому училищі на відділенні «Промислова графіка та реклама», а потім вступив до Іванівського училища культури. Пройшовши службу в рядах Радянської Армії, працював художником, керівником самодіяльної кіностудії, режисером. Має кваліфікацію «режисер кіно I категорії».

Отримавши у 2003 році спеціальність «менеджер реклами» в Українському заочному економічному інституті, продовжує працювати на ТРК «Жовта Річка», радіючи своїми роботами шанувальників кіномистецтва, реклами, телебачення. Тому в місті Анатолія Олександровича і називають ветераном жовтоводського телебачення.

Відлік свого існування ТРК «Степ» розпочинає з жовтня 1993 року. Для міста її створення було визначною подією, адже з появою власного місцевого телебачення у мешканців з'явилася можливість не тільки чути по радіо або читати в місцевих газетах новини міста, а й спостерігати за ними на «власні очі», а інколи і самим ставати героями репортажів. Історія телерадіокомпанії – це не тільки історія міста Жовті Води, це ще й історія її колективу.

Розпочинали цю нелегку й захоплюючу справу творчі люди на чолі із Володимиром Сандрацьким, який пішов з життя в 2007 році. З 1995 року директором ТРК «Степ» працює Любов Сандрацька. Рушійною силою у розвитку телерадіокомпанії завжди був її колектив. У витоків роботи ТРК «Степ» стояв Владислав Калкатін, перший оператор місцевого телебачення, всебічно обдарована особистість. Із перших років працювали у ТРК Євген Усенко спеціаліст вищої категорії по телевізійному обладнанню, та Олександр Глазунов, програмний редактор, чесна, порядна людина. Його багаторічна сумлінна праця, відданість телекомпанії – вагомий внесок у розвиток телебачення м. Жовті Води. Надзвичайним художнім смаком, неординарністю свого бачення відрізнявся оператор Юрій Холмогорський, який пішов із життя у 2006 році. Великий досвід операторської роботи на ТРК має Геннадій Ходос. Улюбленою ведучою програми «Відеопривіт» для багатьох жовтоводців була Олена Кірієнко, яка запам'яталася телеглядачам своєю привітністю, щирoserдечністю та душевністю. Відповідальним ставленням до дорученої справи відрізнялась редактор Тетяна Корсуновська. Своім нестандартним мисленням, творчим підходом у створенні нових телевізійних продуктів, працюючи в ТРК «СТЕП» спочатку кореспондентом, а потім і редактором, відрізнялась Людмила Новошевська. Сумлінно працювала кореспондентом Олена Боровкова, різнопланово висвітлюючи події життя міста. Неабиякі творчі здібності виявив оператор Анатолій Шкіньов, надійна, відповідальна та організована людина, талановитий, креативний дизайнер в оформленні телевізійних програм. З 2000 року привітно зустрічає відвідувачів у приймальні ТРК офіс-менеджер Тетяна Чуб, голос якої добре відомий глядачам не тільки у програмі «Фарт».

На сьогодні у ТРК працює 8 чоловік. Обсяг мовлення щоденно складає 6 годин, з них програм власного виробництва 3 години. Головним напрямком діяльності телерадіокомпанії є всебічне висвітлення політичного, економічного, соціального, культурного та спортивного життя регіону та держави. Основними продуктами власного виробництва з початку заснування ТРК і практично до сьогодні залишаються щоденні інформаційні випуски новин та підсумкові огляди тижневих подій, виробництво реклами, телегазета «Фарт», програма поздоровлень «Відеопривіт». Телекомпанія постійно підвищує якість виробництва за рахунок технічного переоснащення: від роботи на аналогових відеомагнітофонах до збірки і обробки відеопродукції із застосуванням сучасних технологій і комп'ютерних програм, від побутових відеокамер VHS-стандарту до професійних цифрових. Поступово проводиться підвищення професійного рівня творчих та технічних працівників завдяки участі у спеціалізованих конференціях та семінарах. Основним пріоритетом телекомпанії є об'єктивна та всебічна подача інформації. ТРК співпрацює з медіапартнерами: ТРК «Рудана», ДТРК «Криворіжжя», ОДТРК, м.Київ – ТРК «Культура», «Перший діловий», РА «Центр». Телерадіокомпанія відзначена Грамотою виконкому Жовтоводської міської ради, Подяками Президента компанії «ОРТ Україна», міжнародної факельної естафети.

Колектив ТРК «Степ» щиро дякує всім, хто протягом багатьох років щоденно очікує на її ефір біля екранів своїх телевізорів та сподівається і в подальшому виправдовувати довіру своїх постійних і нових глядачів.

Сандрацька Любов Василівна,
директор ПН ТРК «Степ»

**Поважає себе та змушує прислухатися
до своєї думки інших**

*Людина – все одно що цегла:
обпікаючись, вона стає твердою.
Джордж Бернард Шоу*

Жінка, яка поважає себе і змушує прислухатися до своєї думки інших. Керівник, який має свої життєві принципи і ніколи ними не поступається. Людина, яка рухається вперед, незважаючи на зустрічний вітер. Непримиренна до недоброзичливців і щиросердна до друзів. Мужня і жіночна одночасно. Чарівна та елегантна. Емоційна, відверта, прямолінійна... Це все вона – Любов Василівна Сандрацька, сильна, авторитетна особистість у нашому місті.

...Зовсім юною дівчиною вона залишилася без материнського тепла, тож довелося рано подорослішати та навчитися самотійно обирати маршрути на життєвому роздоріжжі. І цілеспрямована дівчина не зволікала: впевнено рухалася вперед. Освіта, робота, щасливий шлюб, народження донечки й синочка – як то кажуть, час рікою пливе...

Важливим етапом у житті родини стало відкриття у 1993 році телерадіокомпанії «Степ», засновником якої став Володимир Федорович Сандрацький, а Любов Василівна – його заступником та надійною помічницею. Подружжя згуртувало навколо себе творчий колектив, який приніс жовтоводцям поняття «місцеве телебачення». Новини, репортажі, тематичні програми, привітання, оголошення, реклама – кожен глядач знаходив і продовжує знаходити в ефірі ПН ТРК «Степ» щось цікаве для себе.

Любов Василівна очолила колектив ПН ТРК «Степ» у 1995 році та вже 17-й рік залишається успішною бізнес-леді, впевнено керуючи роботою компанії. За активну життєву позицію, громадські справи нагороджена Подяками та Почесними грамотами міського голови, Жовтоводської міської ради, Жовтоводського МВ ГУМВС України в Дніпропетровській обл., Подяками директора Дніпропетровського обласного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, управління ПФУ в Дніпропетровській області, нагрудним знаком жовтоводської організації «Союз Чорнобиль України», Подяками президента ЖСТК «Атомтехноспорт», президента «ОРТ Україна».

«Успіх слід вимірювати не стільки становищем, якого людина досягла в житті, скільки тими перешкодами, які вона подолала, домагаючись успіху», – зазначав Джордж Вашингтон. Щодо перешкод та труднощів, то їх випало на долю цієї сильної жінки чимало. Справжнім чорним болем для родини Сандрацьких відгукнулася аварія на Чорнобильській АЕС, у ліквідації наслідків якої взяв участь Володимир Федорович. Скільки довелося пережити Любові Василівні, борючись за здоров'я коханого чоловіка та підтримуючи його до останнього подиху, знає тільки вона сама...

«Всякого человека должно судить по его делам», – це висловлювання класика світової літератури Мігеля де Сервантеса Сааведри Любов Василівна вважає своїм життєвим кредо. Тож і про неї найкраще розповідатимуть землякам її справи. Але впевнено зазначу, що прізвище «Сандрацька» завжди промовляють із повагою. Бо Любов Василівна – жінка, яка поважає себе і змушує прислухатися до своєї думки інших.

Олена БОРОВКОВА

У 2012 році відзначає своє п'ятиріччя телекомпанія «Жовті Води», яка була заснована 5 вересня 2007 року.

Телекомпанія «Жовті Води» веде своє мовлення в міській кабельній мережі згідно з ліцензією Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення (серія НР №0411-м). Основу програмної концепції мовлення телекомпанії „Жовті Води” становлять інформаційно-аналітичні, публіцистичні, культурно-мистецькі, науково-просвітницькі, розважальні та дитячі програми.

З метою інформування телеглядачів про суспільно-політичні, економічні, культурні та інші події, розповсюдження офіційних повідомлень про найважливіші події політичного та економічного життя міста та області, висвітлення діяльності місцевих органів влади, важливих фактів діяльності органів місцевого самоврядування щоденно виходять інформаційні випуски програми «Місто» та «Громада». Окремими інформаційними рубриками стали «Спорт» та «Погода».

Значною популярністю серед глядачів користуються програми культурно-мистецького та науково-просвітницького характеру. У тісній співпраці зі священнослужителями православних храмів міста щотижня впродовж п'яти років створюється програма «Дорога до храму», а з 2011 року програма розширила свою тематику завдяки співпраці з православними телестудіями. «Дорога до храму» ознайомлює глядачів з релігійними святами, звичаями, обрядами, постатями православного світу з метою зміцнення духовного здоров'я людини.

Для покращення фізичного здоров'я регулярно виходить науково-просвітницька програма «З турботою про здоров'я», що містить інтерв'ю з медичними працівниками з метою пропагування здорового способу життя, профілактики та лікування хвороб. Цикл програм «Наука жити» знайшов свою підтримку у жовтоводського глядача завдяки корисним порадам, що стосуються взаємовідносин людини з членами власної родини, іншими людьми та оточуючим світом. Програма створюється у співпраці з практикуючим психологом Лілією Сіваковою. Завдяки не менш тісній співпраці з Центральною бібліотечною системою у 2010 році народилася культурно-мистецька програма «Скарбниця», тематика якої поступово розширювалася завдяки творчим колективам ЦНТКіД та іншим культурним центрам міста. На сьогоднішній день в програмі висвітлюються значущі культурно-мистецькі події, зустрічі з митцями міста, людьми, цікавими суспільству власними надбаннями та здобутками. Цікавою для маленьких глядачів є передача «Дитячий світ», що розповідає про найяскравіші події з життя жовтоводських школярів та вихованців дитячих садочків.

Телекомпанія «Жовті Води» впродовж п'яти років активно займається благодійною діяльністю. Саме на безкоштовній основі виходять програми, що висвітлюють діяльність творчих колективів міста, православних общин, дитячих навчальних закладів, медико-санітарної частини, Центральної бібліотечної системи та інших закладів культури. У 2012 році продовжується благодійна діяльність у інноваційних проектах, започаткованих СЗШ №12, СЗШ №3 та ЦБС. За активну волонтерську діяльність у 2011 році телекомпанія «Жовті Води» була нагороджена Подякою Дніпропетровського обласного центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді.

За плідну співпрацю з обласною владою редактора ТК «Жовті Води» Наталю Миколаївну Коцупей у 2011 році було нагороджено Почесною грамотою Дніпропетровської обласної ради. Директор телекомпанії «Жовті Води» Богдан Анатолійович Коцупей у 2008 році був відзначений Подякою міського голови.

Коцупей Наталя Миколаївна,
редактор телекомпанії «Жовті Води»

Закохана у справу

*Людина з щирим бажанням працювати – непереможна сила.
Максим Горький*

Саме цей вислів Максима Горького давно вже став життєвим кредо Наталі Миколаївни Коцупей, яка працює на посаді редактора ТК «Жовті Води» з моменту її заснування. До початку роботи у телевізійній сфері Наталя Миколаївна 12 років працювала на педагогічній ниві вчителем української мови та літератури СШ №10. З 2002 року почалося її знайомство з телебаченням: Н. М. Коцупей стала телеведучою на одному з місцевих телеканалів. Робота їй подобалася, але не приносила відчуття задоволення через неможливість реалізації свого творчого потенціалу, адже Наталі більше до душі була власна діяльність, пов'язана із самостійним створенням цікавих глядачу сюжетів, спостереженням за яскравими особистостями, надбанням знань, які можливо застосувати не лише в телеєфірі. Працюючи телеведучою, Наталя Миколаївна зустрілася з людиною, котра розділяла її любов до телебачення, а, можливо, саме інтерес до телевиробництва відомого на той час в Жовтих Водах фахівця Богдана Анатолійовича Коцупея став поштовхом для виникнення ідеї створення нового місцевого телеканалу, в ефірі якого можливо було б втілити всі творчі задуми. Так 5 вересня 2007 року було засновано телекомпанію «Жовті Води». Успішно захистивши свій проект на засіданні Національної ради України з питань телебачення та радіомовлення, телекомпанія «Жовті Води» отримала ліцензію та з 12 березня 2008 року розпочала мовлення на одному з каналів кабельної мережі.

Так почалась кропітка, часом важка робота подружжя Коцупей над створенням власної телепродукції. Результати роботи почали приносити радість Наталі Миколаївні ще до початку мовлення, адже програми, які стали цікаві глядачу, старанно готувалися ще задовго до першого виходу в ефір. Поступово нові програми знаходили відгук у жовтоводців, запрацювала програма зворотного зв'язку з глядачем.

Є серед телепродукту, що створюється телекомпанією «Жовті Води», програми, до яких Наталя Коцупей ставить особливо. Бажання приносити користь людям стало поштовхом до народження православної програми «Дорога до храму», яку глядач зміг побачити вже у перших випусках ефіру телекомпанії «Жовті Води». Якось Наталя сказала, що дану передачу варто робити задля того, що, можливо, хтось саме в цей час увімкне телевізор і почує саме те, що йому потрібно для життя.

Так поступово, крок за кроком, створювалися нові телепроекти, а Наталю все більше почала захоплювати телевізійна справа. Отримавши потрібні знання та допомогу від чоловіка і директора ТК «Жовті Води» Богдана Коцупея, вона починає працювати з телекамерою самостійно, її вже можна побачити під час урочистостей в нашому місті за зніманням відеосюжетів. Робота на телебаченні залишається дуже цікавою для подружжя Коцупей, і неможливо говорити про досягнення однієї людини без підтримки іншої. Саме так день за днем створюються нові проекти, реалізуються творчі задуми подружжям двох закоханих у свою справу та сім'ю людей.

Торгівля, побут

ТОРГОВИЙ ДІМ «ДОБРОБУТ»

Історія кондитерської компанії Торговий дім «Добробут» веде відлік з 1995 року. Компанія почала свою діяльність зі створення міні-пекарні, що виробляла хліб і хлібобулочні вироби. Згодом було налагоджено випуск печива, кондитерських кремових виробів та іншої продукції, смакові якості якої були гідно оцінені споживачами.

Виробничий процес був автоматизований, введено в експлуатацію обладнання всесвітньо відомих виробників з Італії, Англії, Німеччини, залучено провідних європейських спеціалістів в області технології та оформлення.

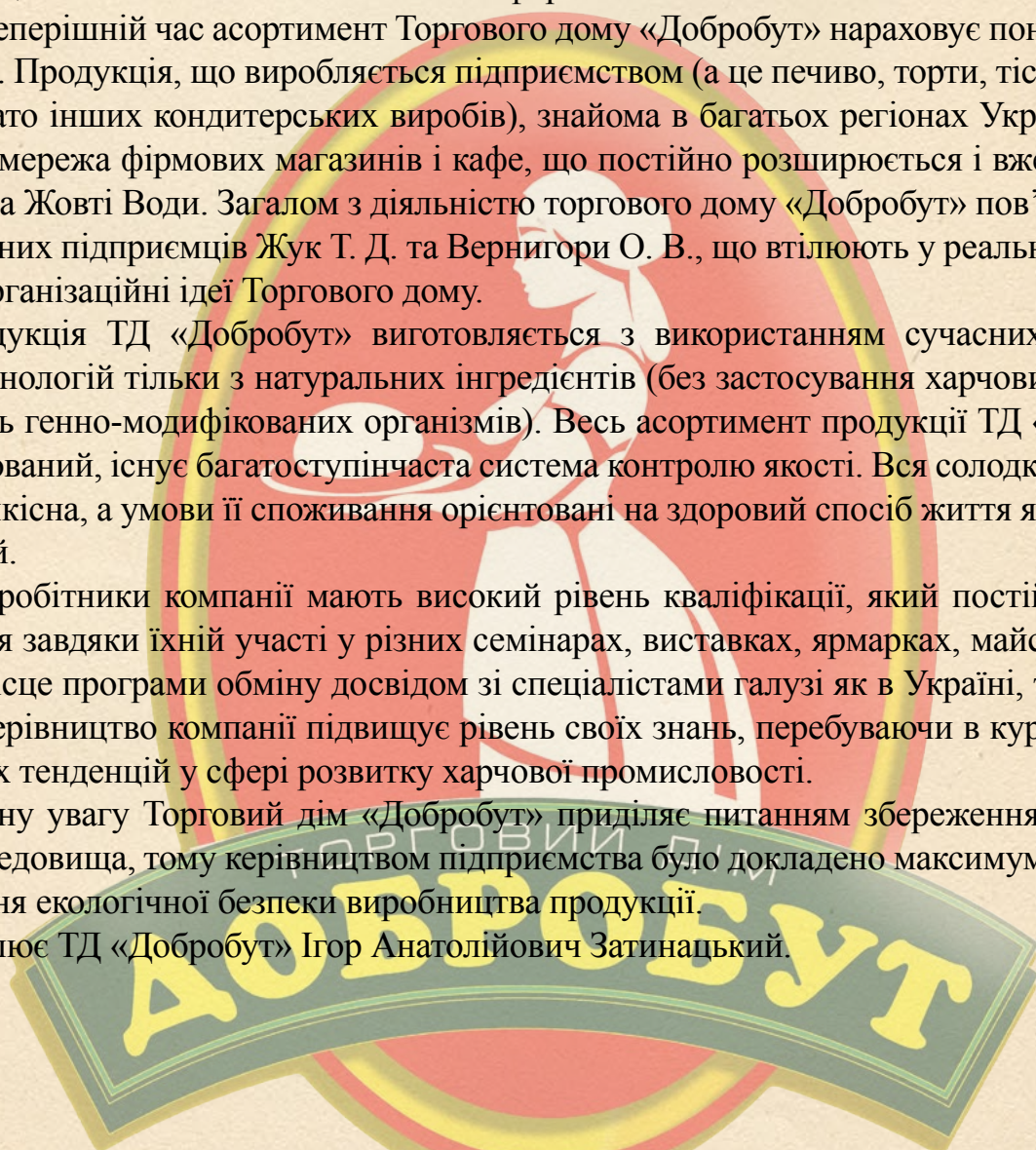
На теперішній час асортимент Торгового дому «Добробут» нараховує понад 300 найменувань. Продукція, що виробляється підприємством (а це печиво, торти, тістечка, рулети та багато інших кондитерських виробів), знайома в багатьох регіонах України. Також створена мережа фірмових магазинів і кафе, що постійно розширюється і вже вийшла за межі міста Жовті Води. Загалом з діяльністю торгового дому «Добробут» пов'язана робота приватних підприємців Жук Т. Д. та Вернигори О. В., що втілюють у реальність виробничі та організаційні ідеї Торгового дому.

Продукція ТД «Добробут» виготовляється з використанням сучасних кондитерських технологій тільки з натуральних інгредієнтів (без застосування харчових домішок, не містить генно-модифікованих організмів). Весь асортимент продукції ТД «Добробут» сертифікований, існує багатоступінчаста система контролю якості. Вся солодка продукція свіжа та якісна, а умови її споживання орієнтовані на здоровий спосіб життя як дорослих, так і дітей.

Співробітники компанії мають високий рівень кваліфікації, який постійно вдосконалюється завдяки їхній участі у різних семінарах, виставках, ярмарках, майстер-класах. Мають місце програми обміну досвідом зі спеціалістами галузі як в Україні, так і за кордоном. Керівництво компанії підвищує рівень своїх знань, перебуваючи в курсі всіх прогресивних тенденцій у сфері розвитку харчової промисловості.

Значну увагу Торговий дім «Добробут» приділяє питанням збереження навколишнього середовища, тому керівництвом підприємства було докладено максимум зусиль для досягнення екологічної безпеки виробництва продукції.

Очолює ТД «Добробут» Ігор Анатолійович Затиначий.

Затинацький Ігор Анатолійович,
генеральний директор
Торгового дому «Добробут»

Успішність. Активність. Розвиток.

Не зупинятися на досягнутому.

Успішний підприємець, що бере активну участь у загальноміських заходах, надає допомогу міській громаді під час надзвичайних ситуацій, Ігор Анатолійович Затинацький веде свій бізнес, працюючи чесно і прозоро заради можливості дарувати радість мешканцям Жовтих Вод.

Окрім ведення економічної діяльності, І. А. Затинацький має активну громадську позицію та дбає про соціальне благополуччя міста. Засновник Торгового дому «Добробут» поставив собі за мету працювати не лише заради прибутку, а й на благо жителів міста. Тому участь у соціальних проектах є одним з пріоритетних напрямів діяльності компанії. Особливу увагу І. А. Затинацький приділяє заходам, націленим на забезпечення добробуту дітей. Саме тому його підприємство с характерною назвою ТД «Добробут» бере активну участь у наданні благодійної допомоги дітям та малозабезпечених сім'ям. Ігор Анатолійович виступає одним зі спонсорів місцевих свят, підтримує жовтоводську команду з мотокросу. За підтримки його підприємства на території міста будуються дитячі ігрові та спортивні майданчики, надається допомога талановитим дітям та молоді.

І. А. Затинацького шанують не тільки як успішного бізнесмена – вже не вперше городяни обирають його депутатом Жовтоводської міської ради. Він вважає себе патріотом нашого міста, якому небайдужа доля його мешканців, і він переконаний, що, незважаючи на всі негаразди та недоліки нашого життя, спільними зусиллями можна покращити добробут кожного жовтоводця.

ЗАКРИТЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО «ТЕТРА»

ЗАТ «Тетра» — визнаний на вітчизняному та російському ринку виробник сучасної електронно-фізичної апаратури, надійних промислових систем контролю радіаційної та ядерної безпеки, що мають високий рівень автоматизації та оригінальний дизайн. Продукція підприємства, переважно дрібносерійна, відома не лише в Україні, а й за її межами — у Росії, Франції, Німеччині.

Унікальні розробки жовтоводських фізиків-приладобудівників знайшли застосування в найрізноманітніших галузях промисловості, у наукових та медичних закладах. Завдяки високій надійності, зручності у використанні, компактності та прийнятній вартості попит на продукцію фірми «Тетра» постійно зростає. Вдосконаливши серію дозиметрів, що їх випускали на заводі «Електрон», фахівці ЗАТ «Тетра» розробили власний прилад ДКС-96, який здатний реєструвати практично повний спектр рентгенівського випромінювання. Прилад такого класу швидко набув стійкої популярності: подібного до нього на території СНД більше ніхто не виготовляв.

Вдосконалений ДКС-96 широкого застосування відкрив власний каталог продукції підприємства, що містить більше десятка високотехнологічних радіометрів і дозиметрів: радіометри РЗА-07Д Тетра-А АЖАХ.4-12125.001, РЗБ-07Д Тетра-Б АЖАХ.412125.002, Аль-фа-Бета УМФ-2000, РГА-09М; дозиметр гама-випромінювання ДКГ-03Д «Грач», дозиметр ДКГ-01Д «Гарант», дозиметр-радіометр ДКС-96, радіометр сумарної активності альфа-випромінюючих радіонуклідів РІА-03 ИСАА-97 АЖАХ.412128.001. Останньою розробкою для російських атомних станцій є пристрої детектування БДМГ-300 и УДГБ-08РМТП, а також багатоканальна дозиметрична система «Атлант», яка здатна надавати постійну оперативну інформацію про радіаційний фон на блоках АЕС у межах 30-кілометрової зони. Безкінечно розгалужена система працює в мережі Інтернет як серверний фон - з нею можна зв'язатися для отримання потрібної інформації з будь-якого телефону.

Ініціатором створення підприємства ЗАТ «Тетра» в 1995 році стала група провідних спеціалістів колишнього заводу «Електрон», яку очолив інженер-фізик Леонід Олександрович Боталов. До неї також увійшли: конструктор у галузі приладобудування з 15-річним досвідом Сергій Вікторович Прохода, схемотехнік Михайло Романович Герке, програміст Володимир Іванович Стогній, вчений-фізик Валерій Миколайович Степневський.

Засновникам фірми швидко вдалося зібрати кваліфіковану бригаду спеціалістів із багаторічним досвідом роботи з дозиметричною апаратурою та приладами радіаційного контролю. Призвичаєні до умов суворого держнагляду та налагодженої системи контролю якості, люди працювали надзвичайно сумлінно, з дивовижним ентузіазмом. Всі зароблені кошти спрямовувалися винятково на розвиток матеріально-технічної бази підприємства. У результаті грамотного господарського підходу до справи стали можливими реконструкція потужного механічного цеху, оснащеного великогабаритними верстатами, створення нового сертифікаційно-випробувального центру на базі центральної заводської лабораторії заводу «Електрон». До складу сертифікаційно-випробувального центру планується включити випробувальну кліматичну та механічну базу, сертифіковану лабораторію з промсанітарії, аналітичну та контрольну лабораторію з лінійно-кутових мір. Будь-яке відповідальне підприємство, зацікавлене в серйозних споживачах, прагне акредитувати свою лабораторію, для того щоб випускати на ринок сертифікований продукт. Сертифікаційно-випробувальний центр ЗАТ «Тетра» зможе надавати їм ліцензії на обладнання у відповідності до Держстандарту.

Сьогодні можна з упевненістю сказати, що на підприємстві створено всі необхідні умови для забезпечення серійного випуску продукції та розробки нових приладів і систем для атомних електростанцій та заводів з переробки радіоактивних речовин. На ринку устаткування для об'єктів атомної промисловості наразі склалася така ситуація, яка навіть конкурентів здатна перетворити на партнерів: численні російські підприємства зацікавлені в розробках спеціалістів ЗАТ «Тетра». Підприємство на чолі з Леонідом Олександровичем Боталовим допомагає вирішувати питання міської громади, бере участь у державній Програмі радіаційно-соціального захисту міста Жовті Води, надає робочі місця випускникам профільних навчальних закладів.

Історія розвитку підприємства почалася у 2001 р., коли Віктор Прокопович Кетов, нині приватний підприємець і директор товариства, придбав у Мар'янівської сільської ради П'ятихатського району напівзруйнований корівник та почав його розбудовувати й модернізувати під свинотоварну ферму з промисловим виробництвом товарної свинини.

У даний час поголів'я свиней ТОВ «Дніпро-Гібрид» нараховує 3700 голів. За рік реалізовується 320 тонн товарної свинини і 1200 голів ремонтного молодняка.

На фермі використовуються найновітніші технології в галузі свинарства:

- утримання та годівля свиноматок, що годують – Groba;
- утримання та годівля свиней на відгодівлі – Agritech;
- утримання супоросних та ремонтних свинок – Nedap Agri;
- щілинна пола – NOOYEN;
- борта в станках з пластикового профілю – Bouwimpex;
- диспенсор – Sawi;
- система вентиляції для створення мікроклімату в корпусах ферми;
- сепаратор перетворює гній на компост та рідину.

Керівники сільськогосподарських підприємств з усіх регіонів нашої країни, близького та дальнього зарубіжжя приїздять для переймання сучасного досвіду в сфері розведення та вирощування свиней, а також ознайомлюються з новітніми технологіями у свинарстві. Гарні спогади та вдячність за безцінний довід, за проведені національні та міжнародні конференції залишили ФГ «ВКіК» (директор Кравченко А. М.); ТОВ «Еліта» (директор Кудлай Н. Д.); ТОВ «Чернігівський бекон», МК «Агроцех імені Ілліча», Мелітопольський АПК; голландські компанії «Groba», «Stinen»; американські компанії «Pfizer», «Jbs», генетична компанія «HEMRAK».

Успіх підприємства – це наполеглива праця колективу, який очолює людина надзвичайних організаторських та менеджерських здібностей Віктор Прокопович Кетов.

Віктор Прокопович – підприємець з 2001 року. Дбає про розвиток та підтримку вітчизняного виробника продуктів тваринництва. У місті Жовті Води В. П. Кетов створив мережу профільних магазинів для забезпечення мешканців якісною та доступною м'ясною продукцією. У 2011 році Віктор Прокопович став переможцем обласного конкурсу «Світоч Придніпров'я», що стало визнанням і нагородою для всього колективу товариства.

Після розформування ЖУБ у місті не залишилося профільного будівельного підприємства. Ігор Васильович Бойченко об'єднав навколо себе кваліфікованих інженерно-технічних працівників Бормотова В. І., Чорного В. Г., Стайнова А. А., Поповкіна В. І. та фахових будівельників (мулярів, штукатурів, монтажників, покрівельників, столярів) Сліпака П. П., Хлопенка Н. Ф., Поповкіна І. В., Хлопенка В. П., Левка Г. П.

Так на базі будівельного майданчика по вул. Гагаріна, 42 у 2000 році було засновано ФОП Бойченко І. В.

Переобладнали офісні та складські приміщення, підготували територію для виготовлення металевих конструкцій та взяли на себе зобов'язання виконувати в місті будівельні, ремонтно-будівельні та монтажні роботи.

На сьогодні це провідна будівельна фірма, річні валові доходи якої становлять понад 4 млн. грн. на рік.

За час функціонування ФОП Бойченко І. В. став генеральним підрядником КП УКБ Жовтководської міської ради, ВАТ «Укртелеком», ДП «СхідГЗК», ООО «Сіоліт-Плюс», ЗАТ «Созидатель».

За період 2000-2011 років були здані в експлуатацію житлові будинки у м. Жовті Води, Кривому Розі, здійснено реконструкцію та модернізацію приміщень «Укртелекому», ЦСЗ № 6, адміністративного будинку в с. Щасливе Київської обл. та заводу «Карат».

Тож можна впевнено стверджувати, що колектив висококваліфікованих працівників, який очолює Ігор Васильович Бойченко, на сьогодні відомий далеко за межами нашого міста, надаючи якісні послуги в сфері будівництва.

Правоохоронні органи

ЖОВТОВОДСЬКЕ МІСЬКЕ УПРАВЛІННЯ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МНС УКРАЇНИ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Першу професійну пожежну команду було організовано 20 травня 1930 року у робочому поселенні Жовта Річка. Місце розміщення команди – кінний двір.

Особовий склад пожежної команди в 1930-1932 роках мешкав у гуртожитку та мав право залишити приміщення частини тільки з дозволу начальника згідно з графіком черговості. Штатна чисельність організації в цей період становила від 12 до 18 осіб. До озброєння пожежної команди входив колісний кінний хід з ручним насосом та чотириколісний хід з бочкою для води.

У 1936 році силами особового складу пожежної команди було збудоване пожежне депо в районі вулиці Пожежної. На озброєння пожежної команди поступила ручна мотопомпа. З 1936 по 1952 рік пожежна команда була з'єднана зі збройно-сторожовою охороною. В арсеналі команди малося: чотириколісний кінний хід з бочкою, чотириколісний кінний хід з ручним насосом та мотопомпою на салазках. Штатна чисельність особового складу становила 70 осіб, з них 25 пожежних.

З 1952 року на озброєння пожежної охорони стала надходити техніка: пожежна автоцистерна ПМЗ-7 («Урал» ЗІС), пожежна автоцистерна ПМГ-6 та пожежна мотопомпа МК.

У 1952 році розпочалося будівництво пожежного депо по вулиці Горького, 5, яке було здане в експлуатацію 23 листопада 1955 року.

У 1955 році пожежна команда бере під свою охорону Східний гірничо-збагачувальний комбінат міста Жовті Води. Штатна чисельність організації становила 78 осіб. На озброєнні були автоцистерни ПМЗ-9М, ПМЗ-9 та ПМЗ-6.

У 1966 році пожежну команду передано в розпорядження УПО УВД Дніпропетровського облвиконкому. Було організовано загін професійної пожежної охорони. Штатна чисельність загону становила 116 осіб. У бойовому розрахунку малися пожежні автоцистерни ПМЗ-63 «А», ПМЗ-27«С», в резерві – ПМЗ-27. Для оперативного обслуговування діляниць було придбано 7 мопедів.

У 1982 році утворено Воєнізовану пожежну частину № 9 ОПО-26 ГУПО МВС СРСР. Згодом її перейменовано в Державну пожежну частину № 38 по охороні Східного гірничо-збагачувального комбінату міста Жовті Води.

У 1984 році утворено Державну пожежну частину № 32 по охороні заводу «Електрон» міста Жовті Води, у 1989 році – Самостійну державну пожежну частину № 39 по охороні міста Жовті Води.

У 2004 році з'явилося Жовтоводське міське управління Головного управління МНС України в Дніпропетровській області, до якого входять Самостійна державна пожежна частина

№ 39 по охороні міста Жовті Води, Державна пожежна частина № 38 по охороні Східного гірничо-збагачувального комбінату міста Жовті Води та Державна пожежна частина № 32 по охороні відкритого акціонерного товариства «Електрон-Газ». На даний час штатна чисельність Жовтоводського міського управління Головного управління МНС України в Дніпропетровській області складає 123 особи. Очолює установу полковник служби цивільного захисту Олександр Олексійович Чорний, нагороджений відзнакою «Знак Пошани Головного Управління МНС України в Дніпропетровській області».

За досягнення високих показників у службовій діяльності співробітники Жовтоводського МУ ГУ МНС України нагороджувалися Почесними грамотами Міністерства надзвичайних ситуацій, Почесними грамотами голови обласної ради та облдержадміністрації, нагрудними знаками «Кращий працівник пожежної охорони» та «За відвагу в надзвичайній ситуації».

Шрот Григорій Данилович,
начальник професійної пожежної охорони
м. Жовті Води у 1967-1994 рр.

На варті нашої безпеки

З піснею по життю.

Григорій Данилович Шрот. Це ім'я відоме багатьом жовтоводцям і кожному, хто працює в пожежній охороні міста. Понад 50 років свого життя Почесний ветеран віддав боротьбі з вогняною стихією, захищаючи життя та матеріальні цінності жителів міста, подолавши шлях від рядового пожежного до начальника професійної пожежної охорони міста.

А починав свою трудову діяльність Григорій Данилович у далекому 1943 році п'ятнадцятирічним юнаком на посаді начальника пожежно-сторожової охорони на елеваторі станції Рядова, звідки і був призваний на строкову службу до армії. Після закінчення служби у 1953 році влаштувався працювати у пожежну команду м. Терни пожежним. З 1955 року продовжив службу в професійній пожежній команді м. Жовті Води на посаді пожежного, з роками набуваючи професійного досвіду та навичок. З 1956 по 1959 р. був командиром відділення пожежної професійної команди Поштової скриньки № 28. А у 1959 році Г. Д. Шрота призначили начальником караулу професійної пожежної команди

Східного гірничо-збагачувального комбінату.

Всі ці роки Григорій Данилович був напоготові особистим прикладом надихнути підлеглих на виконання поставлених завдань. У 1967 році призначений на посаду начальника професійної пожежної охорони, на якій працював по 1994 рік, до виходу на пенсію. Досвідчений фахівець і мудрий керівник, вимогливий як до себе, так і до підлеглих, Григорій Данилович багато сил та енергії присвятив розвитку пожежної охорони м. Жовті Води і П'ятихатського району. З притаманною йому енергією, використовуючи високі професійні якості, він сумлінно розв'язував складні проблеми захисту від вогню життя та здоров'я людей і національного багатства держави. Завдяки своїм професійним та душевним якостям Г. Д. Шрот завжди користувався заслуженим авторитетом серед керівників міськвиконкому, підприємств, установ міста та керівництва Управління державної пожежної охорони в області. Особливу повагу йому засвідчував особовий склад підрозділів загону.

Глибока теоретична підготовка, багатий досвід роботи дозволяли Григорію Даниловичу плідно, з високими показниками діяльності виконувати поставлені перед ним завдання. Здатний у стислий термін об'єднати воєдино сили та засоби для ефективних дій по гасінню пожеж, він відрізнявся високим почуттям службового та громадського обов'язку. Свій багатий досвід і дотепер передає молоді.

Та не тільки за професійні якості поважають його люди, а й за веселий, доброзичливий характер. Незважаючи на всі труднощі життя, Григорій Данилович Шрот, не старіючи душею, завжди крокує по життю з гарним настроєм, усмішкою та з піснями, безліч яких береже його пам'ять.

ЖОВТОВОДСЬКА ВИПРАВНА КОЛОНІЯ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ № 26 (ЖВК-26)

Жовтоводська виправна колонія розташована в м. Жовті Води Дніпропетровської області в 130 км від м. Дніпропетровська, заснована 26 грудня 1958 року.

У 1956 р. на території теперішньої Жовтоводської виправної колонії було розташовано дві виправно-трудова колонії:

- колонія суворого режиму, в якій утримувалися чоловіки;
- колонія загального режиму для жінок.

У 1958 році було створено колонію суворого режиму на підставі наказу МВС УРСР від 26 грудня 1958 року № 0302. У 1959 році жіночу колонію було розформовано.

У перші роки функціонування виправної колонії чисельність засуджених складала 700-800 осіб. Вони проживали в гуртожитках, побудованих із дерева, територію колонії не було заасфальтовано. Засуджені, які відбували покарання в установі, працювали переважно на обробці деревини: виготовляли шафи, тумбочки, ящики, парти. Вся територія робочої зони була заставлена лісоматеріалами. Виробничий план повністю регулювався державним замовленням, виробництво

централізовано забезпечувалося матеріалами. Розпилювання лісу проводилося на двох пилорамах.

У 1966 році виправно-трудова колонія суворого режиму була перепрофільована в виправно-трудова колонія загального режиму з наповненням засуджених до 3000 осіб. З цього року почали виготовляти дерево-металеві парти для учнів; план виготовлення складав 12-15 тис. шт. на рік. На території виробничої зони було побудовано 5 цехів:

- заготівельний цех дерев'яних виробів;
- цех металевої продукції;
- щітковий цех;
- швейний цех та цех товарів народного споживання.

У 1964 році було розпочато капітальне будівництво гуртожитків для засуджених. Щороку вводилося в експлуатацію по одному гуртожитку.

У 1965 році почалося капітальне будівництво цеха металевої тари, інші цехи почали будувати в 1966 році. Крім того, у 1965 році було здано в експлуатацію гарантійну їдальню для засуджених, а в 1966 році – лазнево-пральний комбінат.

У 1971 році було закінчено будівництво клубу, а в 1972 році – приміщень штабу, школи, професійно-технічного училища та медико-санітарної частини на території установи. У 1973 році розпочато будівництво штабу поза територією зони, що охороняється.

У період з 1965 року по 1996 рік у м. Жовті Води для співробітників установи силами засуджених побудовано 7 багатоповерхових будинків на 720 квартир.

У 1982 році на території виправно-трудова колонія відбулися масові безпорядки, спричиненні засудженими, в результаті яких було спалено всі приміщення в житловій і виробничій зонах, за винятком клубу та їдальні. До кінця 1982 року вся промислова та житлова зона були повністю відбудовані.

З 1975 року колонія починає працювати по кооперації з Південним машинобудівним заводом міста Дніпропетровська, випускати деталі до трактора ЮМЗ: кронштейн, крила передні, кабіни, сидіння, лонжерон, опалювачі. Безперебійно працювали 2 конвеєра для фарбування названих деталей для тракторів. З Південним машинобудівним заводом підприємство Жовтоводської виправної колонії тісно співпрацювало аж до 1992 року.

У період з 1968 по 1994 рік установа виконувала державні замовлення на виготовлення технологічної тари, при цьому завжди досягалися заплановані обсяги. Дефіциту в матеріалах не було, норми виробітку виконувалися на 120-130%. З 1994 року почалася робота установи в ринкових умовах.

629 засуджених працевлаштовані на підприємстві Жовтоводської ВК-26. Установа тісно співпрацює з такими підприємствами: ЧП «Бриг», м. Одеса (розпилювання лісу, виготовлення затискувачів, талерів), «Терат», м. Кривий Ріг (виробництво металевих секцій Н-1, М-1), ТОВ «Зв'язоквантажсервіс», ТОВ «Стокс», м. Кривий Ріг (виготовлення щогл та антен мобільного зв'язку), ТОВ «Нерудбудпром», м. П'ятихатки (виготовлення сушильної рамки для цегли), ПП Мазурик, м. Жовті Води (пошив виробів з трикотажу).

У місті Жовті Води нашими партнерами стали такі підприємства: «Укртелеком» (виробництво з/б люків), «Восток-Руда» (сітка-рабиця), «Векта» (щебінь різної фракції). Запущений в експлуатацію дробильно-сортувальний комплекс для переробки щебеню на більш дрібні фракції, лінія по виготовленню кришки люка для залізничного напіввагону для «Крюківського вагонобудівного заводу», м. Кременчук.

Зелений Зіновій Федорович,
інженер зі збуту та матеріально-
технічного постачання відділу
маркетингу ЖВК-26

Півстоліття працював в одній установі

Розуміти та виконувати поставлені завдання – запорука успіху.

Зіновій Федорович Зелений народився 20 січня 1942 року в с. Добросин Нестеровського району Львівської області. З 1949 по 1959 рік навчався в середній школі. У вересні 1959 року вступив до Львівського технікуму механічної обробки деревини, який закінчив у 1962 році за спеціальністю «Столярно-меблеве виробництво». Після закінчення технікуму З.Ф. Зелений за розподілом був направлений до Жовтководської виправної колонії № 26 на посаду майстра цеху. 1 квітня 1962 року він розпочав свою діяльність в ЖВК-26 майстром по деревообробці. У 1965 р. був призначений начальником цеху деревообробки, згодом працював старшим майстром заготівельного цеху. З 1981 по 1996 рік був заступником начальника механоскладального цеху. Звільнившись за власним бажанням у 1996 р., два роки потому повернувся на роботу до Жовтководської ВК № 26, зайнявши посаду інженера зі збуту та матеріально-технічного постачання відділу маркетингу.

За період роботи в ЖВК-26 Зіновій Федорович Зелений неодноразово заохочувався грошовими преміями та Подяками.

Нагороджений знаком «Переможець соцзмагання» (1976, 1978, 1979 р.).

Нагороджений грамотами (1976, 1978, 1982, 1983, 1984 р.).

Отримав Подяки начальника УВС Дніпропетровської області (1976, 1978 р.).

У 1977 р. та 1979 р. був занесений на Дошку пошани установи. У 1989 році йому було присвоєне звання «Ветеран установи».

У 1989 р. нагороджений медаллю «Ветеран труда».

Півстоліття працює Зіновій Федорович у ЖВК-26. Який би напрямок діяльності він не очолював, його провідними рисами в роботі завжди були відповідальність, активність, вміння доводити справу до завершення. Він і зараз не рахується із особистим часом, якщо це вкрай необхідно для виконання службових завдань та доручень керівництва.

Це людина, якій притаманна висока працездатність, вимогливість до себе та підлеглих. В колективі Зіновій Федорович користується заслуженою повагою та авторитетом, а завдяки спокійному характеру та вродженій тактовності завжди знаходиться в колі колег як помічник і наставник. Він має багато друзів, завжди бере участь у громадському житті колективу.

Зіновій Федорович Зелений змолоду крокує по життю, дотримуючись свого кредо: «Розуміти та чесно виконувати поставлені завдання».

ЖОВТОВОДСЬКИЙ МІСЬКИЙ ВІДДІЛ ГОЛОВНОГО УПРАВЛІННЯ МВС УКРАЇНИ В ДНІПРОПЕТРОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

Роки реформування органів внутрішніх справ, приведення їх у відповідність до міжнародних стандартів, де головне – це захист прав і свобод людини, її честі та гідності, безпеки та недоторканності, здоров'я та інтересів, промайнули світлою миттевістю і певними здобутками зоріють на світанку третього десятиріччя молоді держави.

Україна обрала шлях демократичної правової держави. Для досягнення цієї мети ще вкрай необхідно провести реформування всіх державних органів, привести їхню діяльність у відповідність до пріоритетів захисту прав і свобод громадян.

Міліція України – одна з найважливіших державних інституцій, покликаних втілити цю стратегічну мету. Для цього вже було прийнято низку законів, підзаконних і нормативних актів, програм, серед яких однією з провідних є Програма розвитку партнерських відносин між міліцією і населенням.

20 років співробітники органів внутрішніх справ сумлінно і чесно захищають законні права та інтереси народу України, зберігають громадський мир та спокій упродовж всього періоду розбудови правового демократичного суспільства.

Жовтоводський міський відділ міліції планує та проводить свою службову діяльність відповідно до останніх вимог та враховуючи зміни, що відбуваються в державі. На даний час тут працюють 107 співробітників.

Історія Жовтоводського відділу внутрішніх справ почалася у 1952 році, коли Міністерством середнього машинобудування було розпочато освоєння уранових родовищ на територіях гірницьких селищ Первомайка та Жовта Річка. Для їх оперативного обслуговування наказом Міністра внутрішніх справ Союзу РСР у 1952 році було створено відділ спеціальної міліції № 45, підпорядкований першому спецвідділу МВС СРСР. З метою збереження державної таємниці на території цих селищ тим же наказом було встановлено особливий паспортний режим.

Начальником відділу був призначений полковник міліції Іван Іванович Шолох, який до цього працював заступником начальника УВС МВС України в Житомирській області.

Відділ спецміліції № 45 знаходився в селищі Первомайка (тепер м. Терни), де дислокувався комбінат Поштова скринька № 28 (теперішній Східний ГЗК), а частина його особового складу несла службу в с. Жовта Річка.

У 1955-1956 рр. комбінат було переміщено у Жовту Річку разом з відділом спецміліції. На той час таємність виробництва поступово зменшувалася, паспортний режим на території став звичайним, а відділ міліції скоротився до невеликого відділення спецміліції № 4, яке обслуговувало тільки режимні об'єкти комбінату (до речі, це відділення діє і зараз).

Особовий склад міліції після скорочення відділу був підпорядкований обласному УВС і продовжував працювати на своїх посадах під тимчасовим керівництвом П'ятихатського райвідділу міліції як його підрозділ. У 1957 році селищу Жовта Річка був наданий статус міста обласного підпорядкування з новою назвою – Жовті Води, тому, звичайно, постало питання створення міського відділу внутрішніх справ, що і було зроблено. Першим його начальником став капітан міліції Тарасюк, а потім у різні періоди відділ очолювали Макаров П. П., Науменко А. П., Заплава В. І., Федосов І. Ф., Биков С. Я., Макаров С. І., Івахненко С. І., Гула Н. К., Шаймієв М. Т., Петров С. І., Семененко Г. Г., Макаренко Г. В., Касаткін Є. О.

У діяльність міськвідділу в період його становлення значний внесок зробили працівники, яких, на жаль, уже немає з нами: Макаров П. П., Науменко А. П., Федосов І. Ф., Козир М. К., Трофіменко І. З., Цимбал М. А., Плічко І., Литюк М., Маляренко В., Махоня М., Вергун В., Добролежа П., Потупа В., Шарапо О. Я., Руденко І., Коваленко Н., Лимар О., Балюк О., Чинареєв М., Шаповал І., Пожиленков П., Срібний П. А., Шаймієв М. Т. та інші.

Творчі люди

Пономаренко Олександр

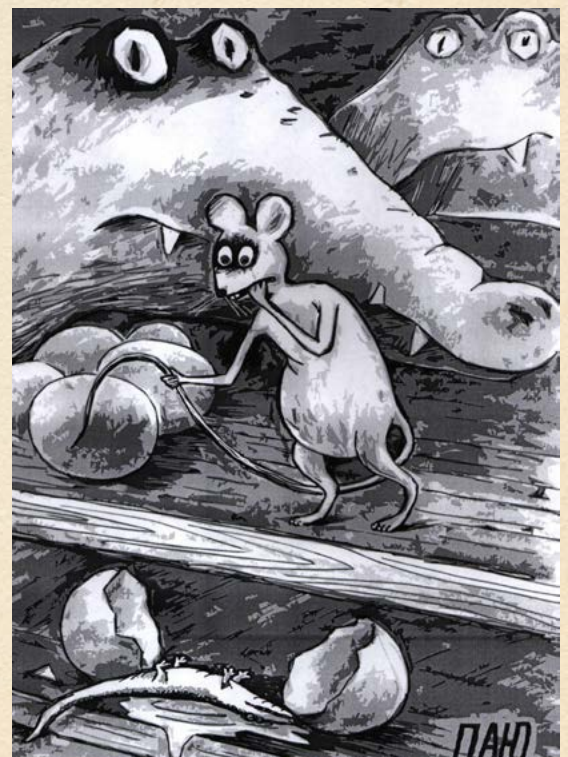
Настоятель Свято-Троїцького храму отець Олександр Пономаренко успадкував трепетні почуття до образотворчого мистецтва від батька, а до класичної музики від матері. В 15 років уперше переступив поріг храму Воздвиження в рідному Кривому Розі. Думаючи, що служба є щодня, він прийшов сюди і наступного. Там якраз привезли вугілля і хлопець допоміг його розвантажувати. Священик помітив юнака і запросив пообідати після роботи. Відбулась цікава розмова, а потім Олександр подарував власноруч написану ікону цілителя Пантелеймона. З того дня і пішла його дорога до священства. Без церкви він уже не міг існувати, хоча і жив звичайним життям: закінчив металургійний технікум, працював на заводі, відслужив армію, здобув вищу освіту.

З 1991 року отець Олександр є настоятелем Свято-Троїцького храму.

Щоб долучити сучасну молодь до краси і любові отець Олександр розпочав випуск газети для молоді «Відчинені двері». В ній є про родину, шлюбні стосунки, а також про сучасну музику та гумор. Отець Олександр має при храмі свій робочий кабінет який також служить студією звукозапису для дитячого хору «Лоза». Стіни приміщення тут прикрашають живописні роботи батюшки. В основному це – пейзажі Кривого Рогу, Києва та Білорусі.

Також Олександр Пономаренко любить малювати портрети, шаржі та карикатури. У такої людини завжди відчинені двері як дому, так і власної душі для тих, хто потребує любові.

В нашому маленькому містечку майже всі знали цю чудову жінку, майстриню-вишивальницю Скуратович Валентину Володимирівну.

Дитинство її було дуже тяжке, бо зростала вона в роки Великої Вітчизняної війни. Взимку всією школою в'язали рукавиці для солдатів, а навесні та влітку – тяжко працювали в полі. Всі пам'ятають, що післявоєнні роки були надзвичайно складними і можливо саме тому її душа прагнула чогось гарного. Після закінчення школи вона йде працювати художником на фабрику, згодом переїздить з сім'єю в Жовті Води, де зовсім не очікувано стає керівником курсів машинної вишивки. Потім - керівником гуртка рукоділля «Мережевниця», якому присвятила 33 роки життя. Одночасно 25 років займалась вихованням та навчанням юних інспекторів дорожнього руху. Її команда з 1985 року, п'ять років поспіль, була першою на регіональних змаганнях. За високі досягнення у вихованні підростаючого покоління Валентині Володимирівні було присвоєно звання «Відмінник народної освіти».

Коли в 1991 році в міському історичному музеї ім. Ю.І.Пригожина було відкрито виставкові зали, її персональна виставка була однією з перших. І всі 20 років вона є перлиною музею. Не було жодного відвідувача який би не захоплювався цією красою. Милуватися її роботами мають змогу не тільки в Україні, а і в Канаді, Германії, США, Польщі, Чехії, Словачії та інших країнах.

На превеликий жаль 11 червня 2011 року Скуратович Валентини Володимирівни не стало. Вона завжди казала: «Я живу, поки потрібна людям, а коли мене не стане, залишаться мої роботи і мої учні». Не одне покоління жовтоводців буде пам'ятати цю прекрасну жінку і вона назавжди залишиться в наших серцях.

Федоров Леонід Миколайович народився в 1948 році в Харківській області. Закінчив в місті Харків спочатку художню школу, потім художнє училище. За спеціальністю Леонід Миколайович художній дизайнер. Більше 10 років мешкає в Жовтих Водах, має постійну експозицію картин в міському історичному музеї. Художник є активним членом Ради музею, надає методичну допомогу молодим художникам, бере участь у міських виставках та вернісажах. За ініціативою Леоніда Миколайовича з 2011 року у новому районі міста запрацював вернісаж талантів, де кожної неділі жовтоводці мають змогу познайомитись з творчістю місцевих художників та майстрів.

Леонід Миколайович- професійний художник , пише картини маслом, де зображує красу природи, жовтоводські пейзажі, портрети жовтоводців. Відвідувачам музею особливо подобаються роботи, де художник зображує жовтоводські вулиці, передаючи в них всю красу рідного міста. Леонід Миколайович вже провів три персональні виставки в історичному музеї міста, а також в Вільногірську, Дніпропетровську, Києві та Харкові.

На Кіровоградщині 7 листопада 1950 року, в родині службовця, народилася дівчинка. Назвали її Валентина, що означає «сильна». І це ім'я їй буде допомагати все життя. А росла як і всі діти села серед квітів, дерев і птахів. Але з самого дитинства вона все це бачила по-особливому. Вона вміла милуватися цим з ранніх років і тому з дитинства в неї став проявлятися хист до малювання.

Після закінчення 8 класів сільської школи почала ходити до 9-10 класів в Жовтоводську середню школу №10. Валентина Анатоліївна завжди знала ким хотіла бути і ціленаправлено йшла до своєї мети.

Закінчує школу і вступає до Миргородського технікуму. Після технікуму за направленням попала працювати до Полтави на порцеляновий завод.

В 1987 році переїздить до Жовтих Вод і продовжує працювати для себе. Працює в жанрі прикладного мистецтва. Захоплюється макраме, аплікацією, гобеленами, живописом. Все це приносить їй завжди велике задоволення. І які б труднощі не випадали на її долю, як би скрутно їй не було, вона завжди знаходить спасіння в своєму захопленні.

За 45 років творчої діяльності створено більше ніж 500 робіт, відбулося 8 персональних виставок, 5 яких демонструвалися в стінах жовтоводського історичного музею. Брала активну участь в 35 гуртових міських і обласних виставках.

Роботи знаходяться в жовтоводському історичному музеї, музеї сш №2 с.Петрівського, сш №10 і сш №3 міста Жовті Води, в місті Троїцьк, Полтаві, Миргороді, Кременчуці, Каховці, Запоріжжі, Кривому Розі, США, Аргентині.

Як кажуть :»Талановита людина-талановита в усьому!» Так можна сказати і про Валентину Анатоліївну.

Ольга Іванівна народилась в Якутії в 1959 році. Закінчила художню школу, потім Одеський педагогічний інститут – художньо - графічний факультет. В наше місто приїхала за направленням інституту працювати до педагогічного училища, де викладала майбутнім вихователям та вчителям початкових класів образотворче мистецтво.

Сьогодні Ольга Іванівна – діючий талановитий художник. Постійно бере участь у міських та обласних художніх виставках та вернісажах. З 2003 року презентувала у міському історичному музеї ім. Ю.І.Пригожина декілька персональних виставок. Згодом відкрилась ще одна сторона таланту художниці – іконопис. Нею розписана церква в селі Іскрівка Кіровоградської області. Роботи Ольги Іванівни знаходяться у шанувальників її мистецтва по всьому світу і напевно щасливі ті, хто мають у своїх домашніх колекціях подаровані нею неповторні роботи.

Мистецтво цієї жінки – інструмент пізнання світу, можливість підключитися до нової зовсім невідомої інформації, бажання зберегти та передати глядачу власну індивідуальність, власне бачення та розуміння світу, природи, людських стосунків та почуттів, здібність зображувати предмет своєї віри та любові, відчувати світло та гармонію у собі, щоб втілити в лінії, кольори, форми.

Творчі здібності Штукун Ольги Іванівни проявилися і в музиці, зокрема, у створенні бардівських пісень, які вона виконує акомпануючи собі на гітарі. Художниця вже записала три альбоми авторської пісні і охоче виступає на різних концертах у нашому місті. Творчість Ольги Іванівни дарує світло і благодать, надихає на добрі справи.

МУЗЕЙ

Роботи Антоненка

Роботи Бординських

- роботи з пластиліну. Персональна виставка в історичному музеї, учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

Роботи Висоцької

-картини технікою «батік». Персональна виставка в історичному музеї, учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

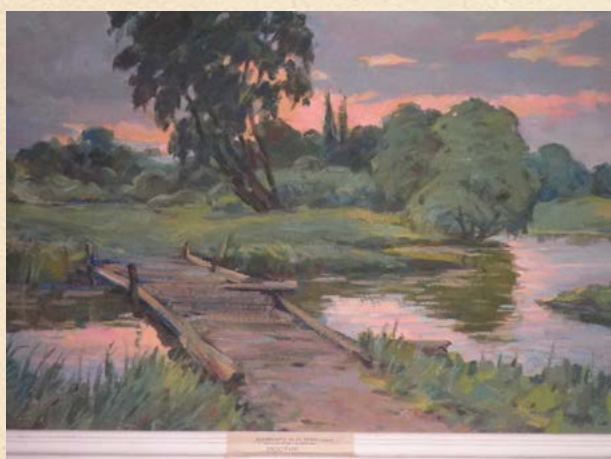
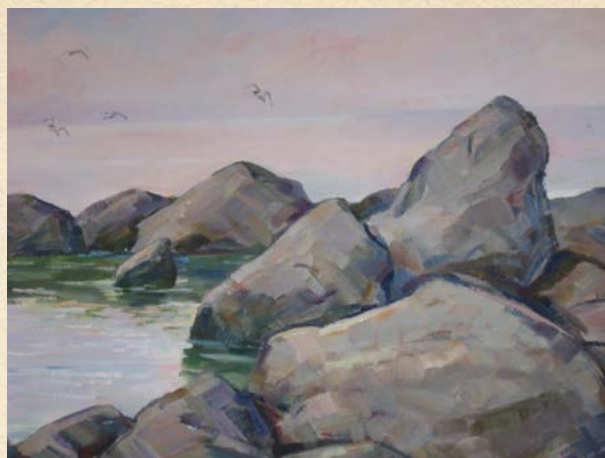
Роботи Дениско

– художник. Персональна виставка в історичному музеї , учасник різноманітних виставок і вернісажів.

Роботи Дивнича

– художник. Декілька персональних виставок в історичному музеї.

Роботи Картавої

- В'язані іграшки, вироби повстини(войлоку),картини технікою «батік». Персональна виставка в історичному музеї , учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

Роботи Корсуновської

- в'язані іграшки, квілінг . Персональна виставка в історичному музеї , учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

Роботи Курбанові

- картини технікою «батік». Персональна виставка в історичному музеї, учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

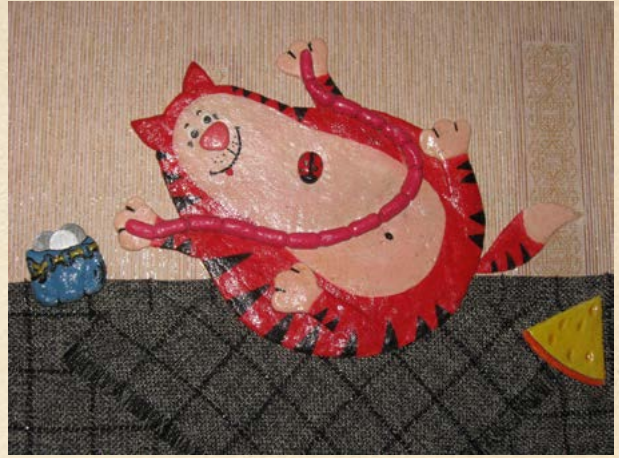
Роботи Лапунова

– художник. Персональна виставка в історичному музеї.

Роботи Львовові

– вироби з солоного тіста та глини, вироби технікою «декупаж». Персональна виставка в історичному музеї, учасниця різноманітних виставок і вернісажів.

Роботи Маляренко

- бісероплетіння. Персональна виставка в історичному музеї, учасниця різноманітних виставок і вернісажів. Учасниця 11 обласного конкурсу робіт художньо-прикладного мистецтва «Сімейні скарби Дніпропетровщини», нагороджена дипломом 1 ступеня.

Роботи Міщуренко
- вишивка хрестиком, 4 персональних виставки в історичному музеї.

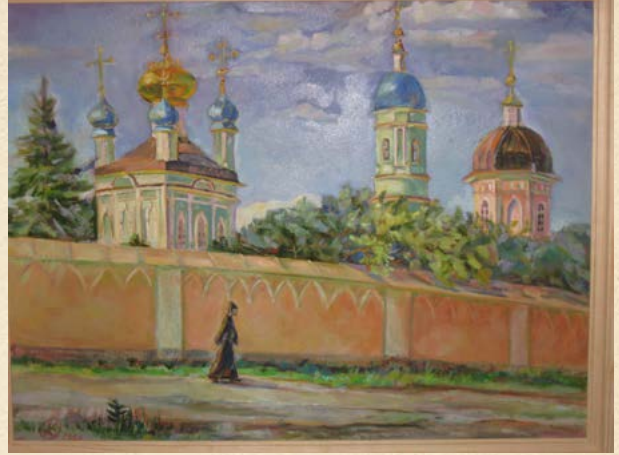
Роботи Чумак

- вишивка стрічками. Персональна виставка в історичному музеї , учасниця різноманітних виставок і вернісажів. Учасниця 11 обласного конкурсу робіт художньо-прикладного мистецтва «Сімейні скарби Дніпропетровщини», нагороджена дипломом 1 ступеня.

Роботи Іваненко

– художниця. Декілька персональних виставок в історичному музеї.

Зміст

Вступне слово міського голови Кузьменка А.В.	1
Символіка міста	2-4
Нарис про історію міста	5-17
Вони керували містом	18-23
Вічний вогонь пам'яті	24-45
Почесні громадяни міста	46-56
Промисловість	57-108
Комунальні підприємства:	109-124
Соціальна сфера	125-138
Освіта	139-162
Культура	163-187
Медицина	188-200
Спорт	201-212
ЗМІ	213-223
Торгівля, побут	224-228
Правоохоронні органи	229-234
Творчі люди	235-255

